„Mereu o plăcere așteptată cu nerăbdare"
CHRISTINA DODD

ÎMBLÂNZIREA UNUI CRAI

SUZANNE ENOCH

SUZANNE ENOCH
ÎMBLÂNZIREA UNUI CRAI
SERIA MIRESE SCANDALOASE 2

Taming an Impossible Rogue by **Suzanne Enoch**

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Elena Arhire
LITERA*
2018

Pentru Bryna Dambrowski,
o femeie foarte răbdătoare şi generoasă

capitolul 1

Keating Blackwood se trezi brusc, iute ca un glonţ. Era cineva cu el în cameră. Cineva pe care nu îl invitase. Cu ochii închişi, se mişcă doar cât să îşi bage mâna sub pernă şi să îşi încleşteze degetele pe mânerul cuţitului aflat acolo.

— Ştii că este mijlocul zilei, nu?

Întinzându-şi din nou degetele, Keating îşi deschise ochii şi se ridică în capul oaselor. În bezna aproape totală din cameră, abia reuşi să distingă silueta întunecată care se îndrepta către cele mai apropiate draperii grele, închise la culoare.

— Aşteaptă. Nu…

În cameră se revărsă o lumină orbitoare. Razele soarelui păreau să îi străpungă ţeasta, cuibărindu-se acolo, pulsând.

— La naiba, Fenton, mârâi el, închizând ochii strâns. Ce dracu' faci aici?

— Te caut pe tine. Am nevoie de ajutorul tău.

— Atunci trage blestematele alea de draperii şi aşteaptă-mă în salon.

— Bine. Apropo, ai un ochi vânăt tare drăguţ.

— Ar trebui să-l vezi pe celălalt tip. Cu un foşnet de ţesătură, camera din spatele pleoapelor sale se întunecă din nou. Când deschise ochii, încă mai vedea puncte roşii orbitoare, dar, măcar pentru moment, nu mai simţea nevoia apăsătoare de a-şi calcula finanţele. Şi spune-i lui Barnes să-ţi aducă o cană foarte mare de ceai, adăugă el, apăsându-şi palma pe tâmplă.

— Nu vreau ceai.

— Eu da. Pleacă!

De îndată ce rămase din nou singur în odaia lui, Keating scoase o cămaşă şi pantaloni din dulap şi se îmbrăcă.

Ghetele îi erau lângă uşă, dar le ignoră aşa cum făcuse şi cu jacheta şi vesta pe care Pidgeon i le pregătise de ieri. Aruncând o privire îndoielnică spre uşă, îşi ridică

lavaliera proaspăt călcată şi o înnodă strâns în jurul frunţii. Cu puţin noroc, îi va ţine creierul în cap. Dumnezeule, trebuia să înceteze să mai bea vodcă rusească – sau ce băuse el aseară.

— Te crezi pirat? întrebă Fenton în timp ce Keating venea către salon ţinându-se de pereţii de pe ambele părţi ale coridorului. Puteai măcar să-ţi pui nişte papuci.

— Nu am. Keating şchiopătă către fereastra îndepărtată şi trase perdelele, apoi se aşeză vizavi de vărul lui. Cu riscul de a părea neîncrezător, de ce ai nevoie de ajutorul meu? Şi grăbeşte-te, bine? Aş putea leşina oricând.

— De ce am nevoie de ajutorul tău? repetă Stephen Pollard, marchizul de Fenton. Ştiu că eviţi Londra, dar sunt sigur că ai citit ziarele.

— Evit Londra. De ce dracu' aş dori să citesc despre ea? Tava cu ceai sosi şi, fără să i se ceară, Barnes îi turnă o ceaşcă, puse cinci linguriţe de zahăr şi i-o duse. Mulţumirile mele, îi spuse el majordomului, sorbind prelung.

— De ce să te deranjezi cu ceaiul? spuse Fenton, aplecându-se să-şi toarne o ceaşcă şi făcând un adevărat spectacol din faptul că-şi puse o singură linguriţă de zahăr.

Ignorând remarca, Keating sorbi atent ceaiul prea fierbinte şi prea dulce.

— Credeam că nu vrei ceai.

Vărul lui se uită în jos către ceaşca din mâna sa, apoi, cu o grimasă, o puse deoparte.

— Nu vreau. Încercam să subliniez ceva, presupun. Despre zahăr.

— Da. Am observat asta. Lovitura ta chiar m-a rănit.

— Dimineaţa – sau la prânz – după ce ai fost beat, m-aş fi gândit că ceaiul dulce ţi-ar veni de hac.

— Am avut mult timp şi multe ocazii să experimentez. Ceaiul dulce ajută. Puţin. Uneori. Trase aer în piept şi învârti ceaiul în cana plină ochi. Deci de fapt vrei să discutăm despre ceai? Keating luă o înghiţitură, încercând să ignore durerea asurzitoare din cap.

— Nu, nu vreau.

— Bine. Pentru că altfel ai bătut atâta drum pentru un

motiv foarte neîntemeiat. Hai să trecem la subiect!

Fenton îşi puse mâinile între genunchi.

— Da, sigur. Îţi aminteşti de lordul şi de lady Montshire? Înţelegerea idioată pe care au făcut-o cu părinţii mei?

În sfârşit, Keating schiţă un zâmbet.

— Dumnezeule, ea are 21 de ani acum, nu? Te trec fiorii că te vei lega cu lanţuri de o fată pe care nu ai întâlnit-o niciodată? Îţi sugerez să închizi ochii şi să te gândeşti la Anglia.

— Are 22 de ani. Marchizul se încruntă. Chestia este că mie chiar mi-a plăcut să nu îmi petrec ultimii opt ani nevoit să curtez fete şi că am renunţat la toate prostiile cu curtatul. Ce-ar fi mai convenabil decât doar să stabileşti o dată, să mergi la biserică şi apoi să faci un moştenitor?

— Faci ca viaţa casnică să pară la fel de atractivă, ca o piatră de mormânt. Deja mai interesat fără să vrea, Keating îşi apropie dosul pumnului de ochiul său vânăt. Umflătura trecuse puţin. Ieri nu putuse nici măcar să îl deschidă. Care este problema ta, atunci? îl întrebă el. Sau ar trebui să ghicesc? Ai cunoscut-o şi are o faţă de zgripţuroaică. Se uită chiorâş. Îi lipseşte un picior. E…

— Keating, ce-ar fi să taci?

— Eu doar încerc să completez golurile pe care le-ai lăsat.

— Este destul de drăguţă. Acum un an avocatul meu i-a dus actele, ea şi părinţii ei au semnat, am dat anunţ în ziar şi am fost la biserică. Te-am invitat chiar şi pe tine să participi la ceremonie.

— Ca să vezi. Invitaţia fusese probabil îngropată în mijlocul uneia dintre scrisorile de câte zece pagini ale lui Fenton. De parcă ar fi avut şi cel mai mic interes în legătură cu cine l-a invitat pe verişorul lui să ia masa sau care duce a încuviinţat din cap în direcţia lui. Anul trecut? Ce s-a întâmplat atunci?

— Fata a fugit.

În ciuda faptului că se aşteptase să se fi întâmplat vreun dezastru sau vreo altă nenorocire, Keating clipi.

— A fugit? Vrei să spui că a refuzat să se mărite cu tine?

— Vreau să spun că a apărut în uşa bisericii purtând o rochie albă încântătoare şi apoi s-a întors şi a fugit. A dărâmat un candelabru şi aproape a dat foc bisericii.

Keating îl privi lung pe vărul lui. Crescuseră aproape ca fraţii, dar în ultimii zece ani se îndepărtaseră. Era diferenţa dintre destinul fiului unui marchiz şi al fiului fratelui mai mic al unui marchiz, spusese întotdeauna Stephen. Pentru Keating însemnase că, de îndată ce Stephen îşi dăduse seama că va moşteni un titlu, bogăţie şi pământuri, devenise atât de cu nasul pe sus, încât niciunul dintre cei inferiori lui nu mai suportau să se afle în aceeaşi cameră cu el. Cât despre Keating, inevitabil devenise unul dintre cei inferiori.

— Păi, eşti un tip destul de… chipeş, răspunse el, luptând cu dorinţa de a-şi miji ochii chiar şi în lumina difuză din încăpere, şi eşti un marchiz cu o avere cu care te tot lauzi şi refuzi să mă împrumuţi, deci trebuie să te întreb dacă i-ai spus ceva care să o sperie.

— Să o sperie? De ce aş speria-o? Cum aş putea să o sperii când n-am vorbit niciodată nici măcar un cuvânt cu fata?

— Nici măcar un cuvânt?

— Am văzut-o de câteva ori de la distanţă, dar… Fenton îşi ridică mâinile în aer. Mă cunoşti; nu sunt îndrăzneţ. Nu ştiu să port o discuţie fermecătoare ca tine.

— Ai putea, dacă te-ai deranja să-ţi scoţi băţul din fund şi să faci şi altceva decât să te uiţi de sus la toată lumea.

— Nu este nevoie să mă jigneşti. Sunt cum sunt. Şi tu eşti cum eşti.

Asta nu suna promiţător. De fapt, cuvintele declanşară o nelinişte întârziată în capul lui care îl durea deja.

— Din moment ce ţi-a fost promisă ţie, Fenton, presupun că n-a ajuns prea departe. Poate ar trebui să încerci să-i scrii o scrisoare sau – îmi dau şi eu pur şi simplu

cu părerea acum – să *vorbeşti* cu ea ca să afli ce s-a întâmplat.

— Aş face asta, doar că viitoarea mea soţie chiar a ajuns departe. A dispărut şi, când a reapărut, îşi găsise de lucru.

Dacă vărul lui n-ar fi stat acolo, cu furie, frustrare şi stânjeneală întipărite pe chip, Keating ar fi râs. Oricum fu tentat să o facă, numai că abia reuşise să-şi deschidă ambii ochi. Două sau trei zile între încăierări păreau un timp mai rezonabil decât să se apuce imediat de încă una.

— Ce fel de lucru? Damă de companie? Sigur nu actriţă. Asta ar fi prea…

— La clubul Tantal.

— Ce dracu' este clubul Tantal?

Numai din tonul lui Stephen şi nu suna promiţător, iar numele era cu siguranţă sugestiv. Londra devenise chiar mai păcătoasă în absenţa lui? Era ceva neaşteptat. Se gândise că, după plecarea lui, toţi vor deveni nişte sfinţi doar de frica de a nu fi comparaţi cu el.

— Dumnezeule mare, *chiar* că ai devenit un pustnic.

Şi, brusc, Keating nu se mai simţi amuzat. Punând deoparte ceaiul, se ridică în picioare.

— Din moment ce ştii de ce mă aflu aici, mormăi el, nu pot decât să-ţi doresc noroc în căutările tale. Dacă pot să-ţi fac o sugestie, încearcă puţină… ei bine, dacă nu poţi compasiune, atunci măcar umanitate. Acum ieşi afară din casa mea!

— La naiba, Keating! Au trecut şase ani. Nu mi-am dat seama că subiectul este încă atât de proaspăt. Fenton îşi drese glasul: iartă-mă! Doar că toată lumea ştie de clubul Tantal. Este cel mai în vogă la Londra. Lady Cameron – sau mai bine zis, Lady Haybury acum – a deschis un afurisit de club pentru gentlemeni acum mai puţin de un an şi angajează numai femei.

Trăgând aer în piept, Keating se întoarse în scaunul lui. Fenton nu fusese niciodată interesat de altcineva decât de Fenton, iar haosul despre care povestea cu siguranţă nu lăsa de înţeles că marchizul îşi schimbase în vreun fel

atitudinea. Ar fi fost o greşeală din partea lui doar să se aştepte ca Stephen să fie altfel acum. Şi dacă marchizul avea nevoie de ajutor… ei bine, verişorului lui rebel putea să-i prindă bine în mai multe moduri.

— Haybury este căsătorit?

— Da, cu văduva fostului conte de Cameron. Fenton se încruntă. Nu schimba subiectul. Aici este vorba despre mireasa mea, nu despre a lui Oliver Warren.

Cu maxilarul încă încleştat, Keating încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Clubul Tantal. Atunci este un bordel? întrebă el, decizând că nu era atât de greu de crezut ca marchizul din Haybury să fie implicat în aşa ceva. Dacă logodnica ta a ajuns acolo, mai bine ţi-ai căuta nevastă în altă parte.

Chipul marchizului se înroşi.

— Nu e un afurisit de bordel. Dar nu eşti primul care să creadă asta.

— Percepţia, prietene. Este ceea ce crede toată lumea că este. Caut-o în altă parte pe Lady Fenton.

Fenton izbi cu pumnul în braţul fotoliului şi se încruntă.

— Dacă s-a… întinat, atunci *chiar* că o să caut în altă parte. Dar locul este foarte popular, foarte exclusivist şi membrii jură că e şi curat. Şi eu sunt bătaia de joc a tuturor pentru că fata contelui de Montshire preferă să-şi câştige traiul muncind, servindu-i pe egalii mei, în loc să se mărite cu mine. Nu a avut nici măcar decenţa să se ducă să se ascundă undeva la ţară, unde să uite cu toţii de ea… şi de ce mi-a făcut mie.

— Atunci du-te să o iei de acolo.

— M-am gândit şi la asta. Mai întâi, Lady Haybury a refuzat să-mi permită accesul în clubul Tantal chiar şi ca invitat al altcuiva. Am fost exclus. Eu. În al doilea rând, n-am nici cea mai vagă idee cum să abordez o fată atât de… rebelă, înfumurată şi, în al treilea rând, nici măcar nu ştiu sigur dacă aşa ar trebui să procedez. O vreau înapoi în biserica aia – în oricare biserică – lângă mine şi vreau să fie recunoscătoare că i s-a oferit o a doua şansă de a avea un

stil de viaţă pentru care ar trebui să-mi mulţumească.

— Ah! Deci te simţi puţin umilit.

— A făcut o greşeală. Una foarte mare. Sunt dispus să-i dau o a doua şansă de dragul viitorului ei şi…

— Şi pentru ca lumea să nu mai râdă de tine.

— Da, şi de asta, izbucni Fenton. Dar tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să apreciezi când i se dă cuiva o a doua şansă, mai ales că ştii că se întâmplă atât de rar. Ea ar putea să reintre în graţiile familiei ei, să aibă o viaţă confortabilă şi răsfăţată şi să-şi vadă copiii bucurându-se de aceleaşi lucruri. Nu sunt un om crud; da, presupun că sunt puţin încrezut, dar dacă nicio a noua generaţie de marchizi nu poate să se mândrească cu asta, atunci ar putea la fel de bine să fie şi fermieri.

Keating se abţinu să se uite prin camera din casa lui micuţă şi confortabilă. Poate că Havard's Glen nu era o fermă, dar era pe aproape. Şi, cu siguranţă, el tunsese destule oi ca să-şi câştige titlul de gentleman de ţară.

— Într-adevăr.

— Ce spun este că ar fi înţelept ca ea să nu irosească o a doua şansă. Nu o să mai existe şi a treia.

Asta Keating putea să înţeleagă bine. Şi îl deranja extrem de tare că vărul lui ştia exact cum să-l manipuleze şi părea să nu aibă nici cea mai mică şovăială în a o face. Evident, trebuia să-şi ascundă mai bine cicatricele dacă nu voia să profite cineva de ele. Pentru o clipă, Keating privi lung spre fereastra întunecată.

— Vreau ceva în schimb, spuse el.

— M-am gândit eu că ai vrea. Poate cele cinci mii de lire pe care mi le-ai cerut în ultimii patru ani?

— Ar fi de ajuns. Hm. Nu se gândise că va fi atât de simplu. Ceea ce însemna că Fenton o voia pe Lady Camille Pryce mai mult decât era dispus să recunoască. Dacă vin împreună cu alte cinci mii de lire.

Fenton clipi.

— Zece mii de lire în schimbul aducerii unei fete la biserică? Nu prea cred.

— Din moment ce fata tot fuge de tine de mai bine de

un an, ştim amândoi că este mai complicat decât pare. Dar dacă preţul este prea exagerat, caută-ţi ajutor în altă parte.

— La naiba, Keating. Eşti un ticălos, să ştii.

— Aşa mi s-a zis. Batem palma?

— Aş vrea să-ţi scoţi lavaliera aia din jurul capului. Nu inspiră prea multă încredere.

— Nu sunt aici ca să-ţi inspir încredere. De fapt, cum tu eşti cel care a venit să mă vadă, mă mulţumesc să stau aici desculţ şi să mă uit la tine până când încetezi să mă insulţi şi te cari.

— Doar spune-mi că o s-o faci, bine? Este nevoie de puţină subtilitate. N-am încredere în nimeni altcineva care să mă secondeze.

— Iar reputaţia mea proastă eclipsează statutul tău de bătaie de joc a tuturor.

— Şi asta. Mă îndoiesc că-şi mai aminteşte multă lume că suntem veri. Oricum, asta sper. Dar prezenţa ta o să… mute atenţia negativă dinspre mine.

— Ca să caşte gura la mine. Cu un oftat, Keating închise ochii. Nu îţi sunt dator cu nimic, Stephen. Zece mii de lire. Şi da, ştii că poţi să ai încredere în mine.

Trăgând adânc aer în piept, marchizul se ridică în picioare şi îi întinse mâna.

— Da, la naiba cu toate. Zece mii de lire şi, la douăzeci şi patru de ore după aceea, sunt un bărbat însurat.

Keating se ridică şi strânse mâna vărului său.

— Vreau asta în scris. Şi mă aştept să faci ce-ţi spun eu în povestea asta. Pentru că, în mod evident, să-ţi urmezi propriile sfaturi când vine vorba despre această Lady Camille, nu ţi-a ieşit prea bine.

— Da, da. În scris, şi o să-ţi ascult recomandările. Numai să fii în Londra până vineri.

— Numai să ai pregătită înţelegerea scrisă ca să o semnez când ajung sau plec din nou.

De îndată ce Fenton ieşi pe uşă, Keating se cufundă din nou în semiîntunericul din încăpere ca să-şi termine ceaiul. Să se întoarcă la Londra. La un moment dat, jurase

că nu o va mai face niciodată. Lady Camille Pryce tocmai îi provocase o mulţime de bătăi de cap, dar, în acelaşi timp, poate că era calea spre ceva în care încetase să mai creadă cu şase ani în urmă. Izbăvirea.

Capitolul 2

— Cine este cel care stă la masa ducelui de Walling?

Lady Camille Pryce se încruntă când ridică privirea din planul cu aşezarea locurilor la masă, pentru dimineaţă.

— Te sfătuiesc să te ocupi cu memorarea meselor şi să nu mai cauţi necazuri, Lucille.

Micuţa brunetă se înroşi.

— Am întrebat doar cine este.

— Este lordul Patrick Elder, răspunse Camille. Are deja o soţie şi două amante. Mă îndoiesc că o caută pe a treia.

— Cammy.

— Vorbesc foarte serios. Şi văd că domnul Alving de la masa de lângă fereastră se încruntă. Du-te să îi zâmbeşti şi vezi ce putem să facem ca să-i schimbăm starea de spirit.

Lucille îşi muşcă buza.

— Care masă?

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu!”

Înăbuşindu-şi bombănitul, Camille îi întinse colegei ei planul distribuirii locurilor la masă.

— Soseşte lordul Blansfield. Este unul dintre membrii noştri fondatori, deci aşază-l la una dintre mesele rezervate. Nu lângă uşă. Este foarte sensibil la curent.

— Dar…

— Lucille, tot ceea ce ţi se cere în prezent este să zâmbeşti şi să-ţi aduci aminte că lucrezi, nu că încerci să găseşti un soţ sau pe cineva care să-ţi cumpere bijuterii.

Poate că era puţin dură, dar după trei dimineţi în care lucrase cu Lucille Hampton, începea să creadă că fata se potrivea mai bine pe o poziţie în care nu trebuia să dea indicaţii bărbaţilor. Sau să facă orice altceva decât să-şi fluture genele şi să chicotească.

Îşi înăbuşi un suspin. Cu un an în urmă, s-ar fi speriat şi de propria umbră... şi de umbra oricui altcuiva. Din moment ce Lady Haybury îi oferise un acoperiş deasupra capului şi o modalitate de a-şi câştiga traiul fără să fie nevoită să-şi ridice fustele, ea era dispusă să-i mai acorde lui Lucille câteva zile ca să se acomodeze la clubul Tantal. Uneori o mică şansă putea duce la o mare minune.

— Domnule Alving, spuse ea, şi se opri la masa lui. Am auzit că bucătarul nostru face azi doar câteva tarte cu piersici. Să pun deoparte una pentru dumneavoastră?

Unchiul contelui de Massing miji ochii şi îşi ridică privirea spre ea.

— Este criminal felul în care voi, fetele, ne cunoaşteţi fiecare secret.

Camille zâmbi.

— Doar pe cele gastronomice. Şi pe cele despre pariuri, pe cele politice, pe majoritatea celor din dormitor şi despre cine cu cine era prieten sau duşman... dar asta nu era o discuţie pe care voia să o aibă cu unul dintre membrii clubului. O să pun să vi se aducă tarta la masă până vă terminaţi ouăle poşate.

După ce dădu comanda la bucătărie, rămase în spate câteva momente urmărind cum Lucille conducea la mese următoarele grupuri de bărbaţi. Genele ei continuau să fluture, dar era probabil un gest deja întipărit în caracterul ei. Din ce povestise Lucille despre viaţa ei de dinainte de clubul Tantal, fata locuise singură cu mama ei, o femeie care tânjise evident după afecţiunea bărbaţilor până la punctul în care ajunsese să vadă în propria fiică o concurentă nedorită.

Camille oftă din nou, uitându-se prin salon la alte douăsprezece femei care cărau platouri, turnau băuturi sau se strecurau printre mese, încurajându-i pe domnii care zăboveau prea mult fie să se mute întruna dintre camerele de joc mai confortabile, fie să se ocupe de ce întâlniri puteau să mai aibă în Londra în dimineaţa aceea.

Acele femei îi deveniseră prietene când crezuse că nu va mai avea ocazia să mai aibă vreuna. În ultimul an, ele

erau familia ei adoptivă, femei care fugiseră de vieţile lor pentru sute de motive diferite şi găsiseră refugiu în cel mai ciudat loc pe care ţi-l puteai închipui. În gând, mulţumi încă o dată Cerului pentru clubul Tantal. Şi lui Lady Cam… nu, Haybury de acum… pentru că îi îngăduise să lucreze dimineţile, când oaspeţii erau mai puţin beţi şi când era mai puţin probabil să spună tot ce le trecea prin minte când o vedeau.

Chiar când se gândea la toate acelea, cineva o ciupi de fund. Tare.

Ţipă şi se întoarse iute. Îşi strânse pumnii de furie şi ridică privirea spre bărbatul rotund care acum se holba la pieptul ei.

— Încetaţi numaidecât, spuse ea tăios.

Individul ridică o sprânceană.

— Nu-ţi schimonosi feţişoara aia drăguţă vorbind, spuse el. Vino să stai lângă mine şi o să-ţi arăt eu ce farmece ai!

— Farness, las-o baltă! Bărbatul din spatele căpcăunului, Arthur Smythe, din câte îşi amintea ea, îşi apucă prietenul de cot. Ăsta nu este un bordel.

Căpcăunul continuă să o privească lung.

— Mi-ai promis că o să mă distrez de minune la clubul ăsta al tău, Smythe. Dă-te la o parte şi lasă-mă să am parte de asta. Se apropie cu un pas de ea. Tu eşti fata care a fugit de la nunta cu Fenton de anul trecut, cu fustele în vânt. Am auzit că eşti angajată aici. Îţi dau doi şilingi să mi te aşezi în poală. Trei, dacă te mişti.

Camille îşi ridică mâna stângă în aer, cu degetele răsfirate. Toate doamnele cunoşteau semnalul, chiar dacă ea, din păcate, îl folosise mai mult decât toate celelalte. Chiar şi în dimineţile mai puţin aglomerate şi cu mai puţină lume băută în club. Riscurile unei reputaţii compromise, bănuia ea. Din fericire, chiar dacă Lady Haybury preferase să angajeze numai femei, nu îi luase mult să se convingă că o mână de foşti boxeri foarte solizi ar fi putut să fie de folos.

Cu coada ochiului, observă cum cel mai mare dintre

„bărbaţii de ajutor”, cum ajunseseră să-i numească ea şi celelalte fete, se apropie. Numai cineva într-o doagă s-ar fi împotrivit când domnul Jacobs îl conducea afară prin uşa clubului.

Când se întoarse iar spre căpcăun, un pumn şi un braţ acoperit de o haină frumoasă îi trecură prin faţa ochilor… şi se opriră direct în bărbia lui Farness. Tipul rotofei căzu în fund pe podeaua cu mochetă albastră.

— Când am fost ultima oară în Londra, auzi din spatele ei o voce tărăgănată molcomă, cultivată, bărbaţii nu insultau femeile în felul acesta. Aşa că pot doar să presupun că fie te-ai înşelat, fie nu eşti bărbat.

Cuvintele „Sângerosul Blackwood” începură să se audă din toate părţile, pe acelaşi ton cu care bărbaţii obişnuiau să vorbească despre rezultatul final al celor mai imposibile şi mortale pariuri. Ea făcu un pas în lateral, în timp ce bărbatul înalt cu părul negru, căruia îi aparţinea pumnul, se aplecă să-l ridice pe Farness în picioare.

— Care să fie, aşadar? murmură el. Te-ai înşelat sau pur şi simplu nu eşti bărbat?

Căpcăunul ridică nişte degete tremurânde spre buza spartă.

— Dumnezeule mare! Eşti Blackwood. Blestematul şi sângerosul Blackwood.

— Eu ştiu asta. Tu răspunde-mi la întrebare.

— Înşelat, spuse Farness cu răsuflarea întretăiată. M-am înşelat.

— Atunci îţi sugerez să-ţi ceri scuze, continuă Blackwood, pe acelaşi ton cu care ar fi cerut încă o carte la un joc de douăzeci şi unu.

— Eu…

— Ei. Nu mie.

Farness se uită la ea.

— Îmi cer scuze.

— Pentru? îl îndemnă presupusul ei apărător.

— Pentru… pentru că te-am insultat, milady.

— Foarte bine. Cu un brânci uşor, dar fără îndoială serios, îl împinse pe Farness în braţele domnului Jacobs. Să

plec şi eu? întrebă el şi se uită la ea pentru prima dată.

Ochii de un căprui-deschis, de culoarea ceaiului tare, unul dintre ei încercuit de urma vagă a unei vânătăi care pălea, o priviră atenţi. Înăbuşindu-şi impulsul brusc de a-şi aranja părul, ea scutură din cap.

— Câtă vreme nu se mai apelează la pumni, nu te pot învinovăţi că mi-ai apărat onoarea… cu toate că nu era nevoie.

O urmă de zâmbet îi atinse buzele.

— Mulţumesc. Şi nu mi s-a părut niciodată că apărarea onoarei unei doamne este o frivolitate.

Chiar când îşi dădu seama că părea să se holbeze la bărbatul acela, lumea adunată în cerc în jurul lor se agită şi se dădu la o parte. Diane, Lady Haybury, îşi făcu apariţia în micul spaţiul eliberat.

— Nu o să accept ca lumea să se bată în clubul meu, spuse ea, ignorându-l pe domnul Farness care era scos afară şi îndreptându-şi atenţia spre bărbatul bătăuş. Al cărui oaspete sunteţi dumneavoastră, domnule?

— Al meu.

Ducele de Greaves intră în cerc cu o expresie atât de liniştită, încât ai fi zis că discuta despre vreme.

— Lady Haybury, Keating Blackwood. Keating, proprietara localului, Lady Haybury.

„Oh, Doamne!” Camille rezistă nevoii subite de a da înapoi. Nu îşi dorise decât ca bărbatul acela să n-o mai ciupească de fund. Dar să-i implice pe Diane, pe duci şi să întrerupă activitatea clubului… Poate ar fi trebuit pur şi simplu să accepte pişcătura ca atare; până la urmă, dintre toate doamnele angajate acolo, căderea ei în dizgraţie era de departe cea mai cunoscută. Având în vedere unele lucruri care se spuneau pe la spatele ei – şi chiar în faţă – de fiecare dată când se aventura în afara clubului, ar fi trebuit măcar să se aştepte la asemenea nepoliteţe din când în când şi între pereţii refugiului său.

Diane aruncă o privire în direcţia ei.

— Mai este necesară vreo altă acţiune, Camille?

Ea scutură din cap.

— Cred că a fost destulă agitaţie, milady.

Mai mult decât destulă.

Diane încuviinţă, apoi îşi întoarse atenţia spre foarte înaltul Keating Blackwood.

— Dacă Excelenţa Sa doreşte să garanteze pentru dumneavoastră, domnule Blackwood, atunci vă permit să rămâneţi. Motivele dumneavoastră în clipa asta par destul de cavalereşti. Să aveţi o zi bună, domnule, şi să vă simţiţi bine la clubul Tantal.

Keating Blackwood îşi înclină capul.

— Vă mulţumesc, milady.

Simţind nevoia unui pahar zdravăn de tărie, Camille se scuză şi se întoarse la locul ei din apropierea uşii de la intrare a salonului. Nu se presupunea că trebuia să se fi obişnuit cu asemenea atacuri până acum? Să fie ridiculizată şi ofensată pentru că făcuse ceea ce continua să creadă că fusese cel mai raţional lucru pe care îl făcuse în viaţa ei? În cea mai mare parte, clubul Tantal fusese refugiul ei sigur în ultimul an. O intruziune întâmplătoare a… realităţii, credea ea, era totuşi cu mult mai bine decât tot ce avusese de înfruntat pe străzile din Mayfair. În cele din urmă, lumea va uita sau alte scandaluri îl vor înlocui pe al ei. Sau, cel puţin, aşa sperase în ultimul an.

Lucille scoase un mic sunet în spatele ei.

— Dumnezeule, ciripi ea. Nu m-am gândit niciodată că bărbaţii o să se bată pentru noi aici. E minunat.

Camille se încruntă.

— „Minunat” nu este cuvântul pe care l-aş alege eu, răspunse ea. Urăsc asta. Dar alternativa este… ei bine, de fapt nu există cu adevărat nicio alternativă.

— Nu puteai să-ţi găseşti de lucru ca guvernantă? Poate pe undeva pe la ţară.

Lucille răspunse cu o voce şoptită, oprindu-se ca să-şi fluture genele când lordul Haybury intră în salon.

— Da, pentru că totul este magic la ţară, nu există ziare şi nimeni nu ştie să citească sau să scrie scrisori primite de la Londra. Camille se încruntă. Cât de proastă am fost că nu m-am gândit la asta până acum!

— Oh! Eu pur şi simplu nu m-am gândit prea mult la asta. Nu trebuie să fii nepoliticoasă.

Nu, nu trebuia să fie. Şi indiferent cât era Lucille de prostuţă, nimic din cele întâmplate nu era din vina ei. Cu un oftat, Camille o bătu uşor pe umăr.

— N-are rost ca problemele mele să-ţi dea bătăi de cap. Aruncă o privire prin salon, uşurată să vadă cum oaspeţii reveniseră cu toţii la locurile lor. Acum, de ce nu mergi la masa lordului William Atherton şi să-i spui că Mary Stanford a început un joc douăzeci şi unu chiar acum?

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că lordul William Atherton crede că Mary este foarte drăguţă, iar eu am nevoie de masa lor pentru cei trei domni care aşteaptă în foaier.

— Oh, foarte bine. Habar n-am cum de reuşeşti să ţii minte toate astea.

Cu fustele foşnind, Lucille se îndreptă cu pas sprinten spre masa din colţul îndepărtat.

Când Camille ridică din nou privirea, o nelinişte vagă o copleşi. Keating Blackwood, cu privirea îndreptată spre chipul ei, se apropie de podium, fără să fi încercat măcar să pară interesat de orice alt lucru sau de altă persoană din preajma ei.

— Mulţumesc din nou, spuse când el se opri, sperând că previne cererea lui de a-i da un sărut sau altceva ca recompensă pentru aşa-zisul lui eroism. Cum ţi se pare micul dejun?

— Excepţional, răspunse el, sprijinindu-şi cotul pe pupitrul folosit de chelneriţe ca să-şi ţină tabelele cu mesele, listele de nume, meniurile şi preferinţele individuale ale domnilor. Tu eşti Lady Camille Pryce.

Ca să-şi ascundă tresărirea, Camille frunzări hârtiile.

— Cu greu se poate spune că ăsta e un secret. Acum, te pot ajuta cu ceva? Cu o sticlă de vin poate? Avem un foarte bun bur…

— Eu sunt Keating Blackwood.

— Aşa am auzit. Se uită la el pentru o clipă, surprinzând expresia nerăbdătoare de pe chipul lui uscăţiv.

Ai un ochi vânăt.

— Aproape mi-a trecut. Îşi trecu neglijent un deget peste obrazul stâng. Tu nu ştii cine sunt eu.

— Eşti Keating Blackwood. Memoria mea durează mai mult de un minut, te asigur.

Un zâmbet scurt îi arcui gura. Era o gură foarte atrăgătoare, observă ea printre altele. Dar nu era prima gură atrăgătoare care decidea că, femeie decăzută fiind, ea avea neapărat nevoie de un amant sau de un binefăcător sau, chiar mai rău, să se dedea unui comportament autodistructiv.

— Stephen Pollard este vărul meu.

Pământul de sub picioarele lui Camille păru că se cutremură fiindcă se legăna alarmant. Sprijinindu-se tare de podium, se chinui din răsputeri să tragă aer în piept. Până în clipa aceea, Lady Haybury făcuse o treabă nemaipomenită, reuşind să-l ţină pe lordul Fenton departe de clubul Tantal. Atâta vreme cât ea rămânea între acei pereţi, insultele şi ciupiturile ocazionale fuseseră cele mai urâte lucruri care i se întâmplaseră. Dar acum problemele trecuseră dincolo de pereţii raiului ei într-un mod foarte alarmant.

— Eu…

— Ţi-o spun doar ca să nu fii luată prin surprindere mai târziu, dacă menţionează cineva acest lucru, continuă el. Încerc să fiu onest.

Camille îşi înghiţi nodul din gât.

— Îţi apreciez sinceritatea, îndrăzni ea, folosindu-şi toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să nu fugă. Totuşi, cum tu eşti oaspetele unuia dintre membrii clubului, iar eu sunt doar gazda de la micul dejun, cu greu am nevoie de o prezentare detaliată.

— Asta este modalitatea prin care îmi spui că nu trebuia să mă deranjez să mă prezint, din moment ce nu o să ne mai întâlnim? ripostă el.

— Ei bine, da, cred că aşa este.

Urma de zâmbet îi atinse din nou buzele.

— Vărul meu este un bufon înfumurat, milady. Adică

nu cred că a fost vreodată genul care să smulgă aripile muştelor sau... să rănească intenţionat pe cineva. Sunt curios. Ţi-a făcut vreun rău? Te-a insultat? De asta n-ai vrut să te măriţi cu el?

Întrebarea o luă complet prin surprindere. Încercând să nu rămână cu gura căscată la el, îşi întoarse privirea în altă parte şi schiţă un zâmbet distrat spre lordul Trask în timp ce vicontele intra în salon cu cei doi fii ai lui. Când Lucille se apropie, Camille o trimise să aşeze familia Trask... la o masă undeva; se putea prea bine să fie şi în bucătărie la câtă atenţie îi acordase.

— Dacă n-ai de gând să-mi răspunzi la întrebare, aş prefera să zici, insistă Blackwood. Am o minunată farfurie cu şuncă şi brânzeturi şi un duce plictisit care mă aşteaptă la masă.

— Atunci ar trebui să te întorci acolo.

Ea îşi ridică tabelul cu distribuirea locurilor şi se duse să-i întâmpine pe următorii oaspeţi.

— Ieşi vreodată la plimbare? auzi vocea lui Blackwood din spatele ei.

Oh, Doamne, acum o urmărea prin salon.

— Nu.

— Ar trebui. La ce oră termini treburile?

— Eu... la... Nu cred că este treaba ta, domnule Blackwood. Acum te rog să încetezi să mă mai hărţuieşti sau o să mă văd obligată să te dau afară.

— Nu vreau să-ţi fac niciun rău, milady, răspunse el cu o voce scăzută. Am fost plecat din Londra şase ani şi, după cum am spus, m-ai făcut curios. Puţini oameni îl înfruntă pe Fenton. Mi-ar plăcea pur şi simplu să-ţi cunosc motivele.

Nici măcar părinţii ei nu îi puseseră acea întrebare. Încordată, Camille inspiră adânc.

— Sunt liberă după ora unu, spuse ea în grabă înainte să se poată răzgândi. Dar nu părăsesc aproape niciodată incinta clubului. Poţi să mă găseşti în grădina cu trandafiri.

El schiţă o plecăciune scurtă.

— Aşa o să fac.

Ea se prefăcu a-şi îndrepta atenţia spre oaspeţii care întârziaseră la micul dejun şi, după o clipă, căldura pe care o simţise în spate dispăru. Printre toate lucrurile la care se aşteptase vreodată nu era şi apariţia vărului bărbatului pe care îl părăsise în faţa altarului cu un an în urmă. Şi nu se gândise niciodată că cineva va fi mai degrabă interesat ce făcuse lordul Fenton încât ea să fugă, decât să se întrebe de ce îşi pierduse *ea* minţile. Pentru că nu şi le pierduse. Nici atunci şi nici acum.

Dacă vreo rudă de-a lui Fenton voia o explicaţie pentru acţiunile ei, Camille era mai mult decât dispusă să i-o ofere. Atâta vreme cât el îşi dădea seama că nu se schimba nimic. Şi atâta vreme cât nu credea că va fi docilă cu vărul lui Stephen Pollard după ce îi întorsese spatele chiar acestuia din urmă.

Camille răspunse cu un zâmbet forţat salutului unui lord. Da, era foarte conştientă că-şi distrusese viaţa.

Lucrul de care nimeni – mai ales bărbaţii – nu părea să îşi dea seama era că nu avea de gând să înrăutăţească şi mai tare lucrurile. Niciodată.

Capitolul 3

Ronţăitul unui măr îl distrase pe Keating de la privitul pe fereastra din faţă de la Baswich House.

— Mă aşteptam ca lucrurile să se fi schimbat măcar puţin în şase ani, comentă el, urmărind o trăsură mare cu blazonul ducelui de Monmouth care trecea huruind pe stradă.

— Ai văzut singura diferenţă de dimineaţă. Acolo unde, apropo, aproape ai început o încăierare. Ducele de Greaves se sprijini de tocul uşii şi mai luă o muşcătură din măr. Sunt curios, spuse el.

— De ce nu stau la Pollard House cu Fenton? sugeră Keating.

— Nu e amuzant dacă ghiceşti tot ce urmează să zic.

Greaves îşi flutură degetele în aer. Deci răspunde la întrebarea pe care ţi-ai pus-o singur.

— Stephen continuă să pretindă că nu suntem rude, ceea ce mie îmi convine destul de mult. Dacă vrei să plec, îmi găsesc o locuinţă în altă parte.

— N-am zis niciodată asta. Greaves se mută pe cealaltă parte a uşii ca să se uite şi el pe fereastra din faţă. Există oameni care vor să dovedească ceva şi se înconjoară cu tipi care au un caracter bun ca să se pună pe ei într-o lumină bună. Eu, pe de altă parte, prefer craii şi ticăloşii. Nu doar că sunt mai interesanţi în conversaţie, dar eu ies mai bine prin comparaţie.

Keating pufni.

— Atunci ar trebui să te previn că am de gând să mă port frumos cât sunt aici. Un nou început.

Suna promiţător, oricum; chiar dacă putea să aibă încredere în discreţia lui Greaves, îşi dăduse cuvântul de onoare că va ţine pentru el adevăratul motiv al reîntoarcerii la Londra.

O urmă de îndoială, neîncredere – ceva de genul acesta – străbătu chipul ducelui şi apoi dispăru. Nu conta. Şi Keating avea propriile îndoieli legate de abilitatea de a-şi reface reputaţia. Aşa că era un lucru bun faptul că voia ca vizita lui să fie scurtă. Şi dacă reuşea să se ţină departe de belele, putea să mai încerce o dată.

Dar era ca şi cum ar fi aşezat căruţa în faţa boilor, aflându-se în comitate diferite. Îşi scoase ceasul vechi şi zgâriat de buzunar şi îl deschise.

— Cel puţin n-ai zis nimic defăimător cu voce tare, Adam, comentă el şi se ridică în picioare. Şi eu am îndoielile mele. Dar deocamdată, am o întâlnire.

— La fel şi eu, răspunse Greaves. Şi, Keating, dacă nu aveai remuşcări în privinţa caracterului tău, nu te-ai fi ascuns ca un pustnic în ultimii şase ani. Doar să nu uiţi că purtarea ta necuviincioasă continuă să fie probabil cu mult mai interesantă decât oricâtă decenţă ai da dovadă acum.

— Mulţumesc pentru discurs. Am auzit poezia pe care au compus-o despre mine. Oftă, trecând pe lângă Greaves

şi îndreptându-se spre foaier. O să văd dacă reuşesc să mă abţin ca să nu mă ridic la nivelul aşteptărilor expuse acolo.

— În apărarea ta, răspunse ducele schimbându-şi poziţia ca să îl vadă, poezia nu e foarte bună. Şi e deja veche de şase ani. Ştiu sigur că s-au mai scris o mulţime de poezii de atunci. Unele cel puţin la fel de prost scrise precum tributul adus ţie.

Keating scoase un mormăit. Dacă ducele sugera că el şi isprăvile lui fuseseră uitate, ei bine, chiar că ar fi fost o uşurare. Totuşi, avea limpede sentimentul că exista o mare diferenţă între a fi lăsat deoparte în timp ce se derula un nou joc şi a fi uitat. Şi nu, nu era o poezie prea bună.

Armăsarul lui cenuşiu-închis, Regele William Lordul Cailor (cum îl numise un crescător optimist) sau Ambele (Mers agale) (după cum îl poreclise Keating, mai realist) îl aştepta în faţa reşedinţei Baswich. Urcă în şa şi, în timp ce mergea la trap pe Grosvenor Street pentru a doua oară în ziua aceea, Keating îşi îndreptă umerii. Chiar şi cu bătaia de dimineaţă, la clubul Tantal lucrurile se desfăşuraseră mai bine decât se aşteptase, atât în privinţa întâlnirii cu Lady Camille Pryce, cât şi în legătură cu reacţia aristocraţilor care îl văzuseră din nou la Londra.

Nu ştia sigur dacă era din cauză că Tantal avea o legătură specială cu scandalul, care făcea ca isprăvile lui din trecut să fie mai puţin… remarcabile acolo sau pentru că reuşise să ia Londra prin surprindere. Indiferent de motivul liniştii, avea sentimentul clar că oraşul nu va mai fi atât de primitor de îndată ce locuitorii lui aveau timp să-i observe prezenţa.

Sau dacă *fusese* pur şi simplu uitat? Mult prea bârfit şi apoi transformat într-un nor de cenuşă de îndată ce izbucnise următorul scandal? Keating expiră lung. Ar fi fost perfect acceptabil pentru el. Numai că nu prea se bizuia pe noroc zilele acelea.

Crezuse că Tantal fusese aglomerat la micul dejun, mai ales într-o zi în care nu era nicio şedinţă în parlament. Totuşi, aglomeraţia de trăsuri care traversau huruind drumul acum era cel puţin dublă faţă de ce văzuse mai

devreme. Cu maxilarul încleştat, îl lăsă pe Ambele cu unul dintre rândaşi şi, în loc să se alăture mulţimii pe treptele din faţă, se îndreptă spre partea opusă a casei. Ipocriţi afurisiţi! Cu toţii perorau despre valorile vieţii nobile şi se duceau să ia prânzul într-un loc unde erau încurajaţi să facă ochi dulci angajatelor.

Se întrebă câţi dintre ei îşi justificau acţiunile repetând mantra pe care o auzise de cel puţin şase ori de când aflase de existenţa clubului Tantal: fără atingeri, cel puţin nu fără permisiunea doamnei. Aparent, asta făcea întreaga… existenţă a locului scandaloasă, dar acceptabilă.

Camille Pryce stătea pe o băncuţă din piatră, la umbra unui stejar aflat în mijlocul unui cerc de tufe de trandafiri bine îngrijite. Pentru o clipă, Keating se opri la marginea aleii pietruite, observând că, intenţionat sau nu, copacul proteja băncuţa şi pe cea care o ocupa de nenumăratele ferestre ale clubului. Ea îşi schimbase rochia din mătase elegantă, de culoarea bronzului, pe care o purtase de dimineaţă; iar cea simplă, din muselină cu imprimeu floral albastru cu verde părea aproape absurd de modestă ţinând cont de locul unde lucra.

Aceasta era fata cu care Stephen ar fi trebuit să se însoare cu un an în urmă. O tânără sfioasă şi decentă, de 22 de ani, care stătea într-o grădină bine întreţinută şi citea o carte. Civilizată şi indiferentă, portretul femeii cu care marchizul de Fenton fusese logodit de la 7 ani. Keating îşi aduse aminte de momentul când vărul lui aflase de înţelegere; văicăreala şi vărsăturile simulate exagerate fuseseră extrem de amuzante… până într-acolo încât şi el i se alăturase. La 6 ani, fusese de acord că femeile erau mult supraestimate.

În lumina soarelui care se strecura printre frunze, părul ei blond avea mai multă culoare, deşi galben părea un cuvânt prea puternic pentru a-l descrie. Lapte bătut şi zer păreau mai potrivite. Culoarea – sau lipsa ei – erau, de fapt, foarte izbitoare, mai ales în combinaţie cu ochii la fel de albaştri ca seninul cer al dimineţii.

Da, fusese însărcinat să o readucă în siguranţă în

braţele societăţii – şi ale vărului lui – şi da, îşi petrecuse câteva minute bune în faţa oglinzii de toaletă de la Havard's Glen jurându-şi că se va purta cum se cuvine, îşi va câştiga banii şi se va întoarce acasă fără incidente. Totuşi, mai presus de orice, era bărbat. Iar ea era uluitoare.

Keating se scutură de un fior. Cu siguranţă, nu fusese genul poetic nici măcar pe vremea când era suficient de tânăr încât să fie considerat naiv. Şi nu mai era nici aşa de tânăr acum. Da, era frumoasă. Era şi femeia destinată marchizului de Fenton ş*i* era şi mijlocul prin care avea să obţină zece mii de lire. Cu banii aceia va putea, în sfârşit, să îndrepte nişte lucruri. Lucruri pe care le făcuse greşit cu şase ani în urmă.. *Iată* care era motivul – singurul motiv – pentru care se întorsese la Londra.

Îşi drese vocea. S-o sperie de moarte pe fată l-ar fi costat scump.

— Arăţi de parcă ai poza pentru un portret, comentă el şi făcu un pas în faţă.

Ea ridică privirea. După expresia ei calmă, îşi dăduse seama că el stătea acolo.

— Atunci cum ar trebui să stau în timp ce citesc? Cu un braţ sub cap şi cu degetele de la picioare îndoite?

Evident, nu era atât de fragilă pe cât părea.

— Voiam să fie un compliment. Să mă întorc şi să o iau de la capăt?

Ochii albaştri îl studiară cu atenţie.

— Nu prea semeni cu vărul tău. Îndrăznesc să spun că, dacă nu-mi spuneai de legătura dintre voi, nu mi-aş fi dat seama niciodată.

— Sincer, răspunse el, apropiindu-se îndeajuns încât să ridice cartea din poala ei şi să se uite la titlu, am auzit că nu prea ai avut timp să-l vezi pe vărul meu.

Hm! *Mândrie şi prejudecată.* Deci avea înclinaţii romantice. Era bine de ştiut, chiar dacă nu era sigur în ce fel putea să-l ajute să i-o returneze lui Fenton, cel rece ca un sloi.

Se îmbujoră.

— Am acceptat să vorbesc aici cu tine pentru că mi-ai

pus o întrebare pe care nu mi-a mai pus-o nimeni înaintea ta. Dacă vrei să mă insulţi sau să mă cerţi, domnule Blackwood, să ştii că nu eşti primul. Şi nici nu eşti un om a cărui părere să conteze câtuşi de puţin pentru mine. Este limpede că m-am înşelat când am crezut că ai putea fi cineva care să mă... înţeleagă.

Smulgându-şi cartea din mâinile lui, se ridică şi merse înapoi către conacul mare.

„La naiba”. Văzându-şi cele zece mii de lire îndepărtându-se valvârtej, Keating se duse după ea. Era limpede că avea nevoie de o altă abordare, şi repede. Îi puse o mână pe umăr.

— Milady, nu am de...

Ea se întoarse şi îl pocni cu cartea în tâmplă.

— Lasă-mă în pace! se răsti şi îşi văzu de drum.

Dacă Keating nu ar mai fi fost lovit până atunci, lovitura aceea ar fi putut să-l oprească. Din moment ce mai purta încă semnele unui ochi învineţit de boxerul uriaş, poreclit Tom Bătăuşul, se avântă pur şi simplu în faţă ca să-i blocheze ieşirea.

— Frumos, spuse el, simţind sângele de la buza spartă. Ce întrebare ţi-am pus?

— Eu... tu... Dă-te la o parte!

— Răspunde-mi la întrebare! Despre întrebare.

Camille Pryce trase adânc aer în piept. Dacă nu s-ar fi purtat cuviincios, i-ar fi observat sânii frumoşi, dar îşi păstră privirea aţintită spre chipul ei. Totodată, îşi păstră şi greutatea în echilibru pe vârful picioarelor, gata să se ferească dacă ea îl izbea din nou cu cartea.

— M-ai întrebat ce a făcut Fenton ca să mă convingă să fug. Ea miji ochii şi îşi încleştă maxilarul. Nu m-ai întrebat ce este în neregulă cu mine încât am părăsit un gentleman înstărit şi cu titlu nobiliar. Mi s-a părut ceva... înviorător. Dar acum ai stricat totul, iar eu am terminat discuţia cu tine. Să nu te mai întorci la clubul Tantal.

— Am atins răni vechi, vrei să spui. Doamne, chiar când rosti cuvintele, îşi dădu seama cât de cunoscute îi păreau. Îmi cer iertare, am tendinţa de a sări primul la atac.

Îşi frecă degetele de maxilar. Tu ai ripostat foarte potrivit, continuă el cu un zâmbet larg. Putem să considerăm că suntem chit şi să o luăm de la capăt?

— Discutăm de cinci minute şi asta este a doua oară când îmi ceri o a doua şansă. Cât de multe ar trebui să tolerez?

Camille îşi încrucişă braţele la piept şi îşi ridică bărbia ca să se uite la el.

Asta îl opri pentru o clipă. Avu ciudata senzaţie, nu pentru prima oară, că vorbea cu el însuşi. „O a doua şansă”. Câte i se permitea unui om să aibă? Sigur, el depăşise numărul cu ceva vreme în urmă, oricare ar fi fost acela. Era momentul să se oprească să dea înapoi şi să se poarte cum se cuvenea pentru prima dată.

— Asta este ultima, spuse el, şi îşi dădu seama că rosti purul adevăr. Avea un lucru – un *singur lucru* – de rezolvat. Pentru că misiunea pe care i-o încredinţase Fenton nu era o a doua şansă. Era ultima lui şansă.

Ea îl privi preţ de câteva bătăi zdravene de inimă, timp în care el îşi frământă creierii întrebându-se ce avea să facă dacă ea îşi va vedea de drum şi va intra în club.

— Am o întrebare pentru tine, spuse ea în cele din urmă.

El fu cuprins de furie şi frustrare, dar le împinse uşor la o parte. Nu, nu-i plăcea să fie interogat, dar putea să tolereze una sau două afurisite de întrebări. Camille Pryce nu era o fată oarecare pe care hotărâse să o seducă.

— Nu mă descurc prea bine când sunt pus sub lupă, răspunse el, încercând să pară dezarmant, dar dă-i drumul!

— Te aştepţi să cred că te afli aici, în clipa asta, doar pentru că nici ţie nu-ţi place de vărul tău? Suntem spirite înrudite pe tema asta, iar tu nu eşti aici pentru că ai de gând să mă răneşti sau să mă pui într-o situaţie delicată?

— Nu ştiu prea multe despre ce s-a întâmplat între tine şi Fenton, răspunse el, fericit că putea, în mare parte, să spună adevărul. De obicei, nu prea sunt văzut cu ochi buni la Londra şi, da, când Greaves mi-a spus cine eşti, m-am gândit… nu ştiu la ce m-am gândit.

— Uneori, este greu să găseşti… şi să ai încredere… în prieteni.

Urma de tristeţe care îi atinse ochii albaştri precum cerul îl făcu să se oprească. Dacă intenţia lui ar fi fost să o rănească sau să o înşele, era ferm convins că s-ar fi răzgândit pe loc. Dar Fenton îi oferise o a doua şansă şi ei. Şansă de a fi reprimită în sânul familiei şi al prietenilor şi de a nu fi nevoită să se mulţumească cu propuneri de prietenie din partea ticăloşilor ca el.

— Nu sunt un gentleman, milady, şi n-ai niciun motiv pe lume să ai încredere în mine. Dar mi-ar plăcea să mă consideri prieten.

Pentru o clipă, îşi coborî privirea spre cartea din mână.

— Am auzit cum toată lumea îţi şoptea numele în dimineaţa asta, dar întrebarea pe care mi-ai pus-o m-a făcut să nu mă intereseze până nu vorbesc cu tine. Deci cine eşti, domnule Blackwood?

Puse întrebarea ca şi cum răspunsul ar fi fost simplu. Keating se uită spre ferestrele înalte ale clubului Tantal. De fapt, *era* destul de simplu. Doar că nu îi plăcea să îl rostească, iar propria reputaţie putea să îl împiedice să câştige partida. Trase scurt aer în piept.

— Sunt Keating Blackwood, nepotul fostului marchiz de Fenton. Oamenii îmi şoptesc numele pentru că acum şase ani am sedus o femeie şi apoi l-am ucis pe soţul ei. Încântat de cunoştinţă.

*

Camille clipi. Dată fiindu-i înfăţişarea – părul de culoarea cărbunelui, ochii căprui care păreau aproape chihlimbarii în lumina soarelui, pometii înalţi şi genele păcătos de lungi – ea se gândise că indiferent ce-i agitase pe nobilii de la club trebuia să fi fost vreun scandal care implica şi o femeie, dacă nu doar simpla gelozie faţă de Adonisul apărut printre ei. Dar nu se aşteptase la crimă.

Un crâmpei de amintire îi veni în minte, de pe vremea

când avea 16 ani, locuia încă acasă şi era încă perfectă în ochii părinţilor: tatăl ei întorcându-se după o noapte petrecută la unul dintre cluburile lui şi spunând că Blackwood chiar o făcuse lată de data aceea şi că avea cu siguranţă să fie spânzurat.

Şi o poezie devenită celebră într-una dintre caricaturile lui Cruikshank[1].

— „Sângerosul Blackwood de soţie s-a bucurat şi apoi viaţa soţului a curmat”, mormăi ea, aproape pentru sine, apoi se făcu albă ca varul când expresia din ochii lui deveni glacială.

— Ai obiceiul de a le recita oamenilor păcatele pe faţă? spuse el încet şi se apropie cu o jumătate de pas de ea. Apoi, oprindu-se brusc, îşi coborî umerii. Se pare că niciunul din noi nu e prea diplomat.

Ea înghiţi în sec.

— Nu, bănuiesc că nu.

Cumva îşi aminti clar supărarea tatălui ei cu privire la acţiunile unui bărbat care era complet străin pentru ea; la urma urmei, fiica lui mai mare îi fusese promisă cu mult timp în urmă vărului acelui ticălos. Şi nu era de mirare că ea nu-l asociase niciodată pe Fenton cu acea rudă a lui. El făcuse tot ce îi stătuse în putinţă ca să se ţină cât mai departe de orice menţionare a scandalului.

— Deci, vezi tu, comentă el pe un ton foarte, foarte calm, fuga ta din biserică şi chiar angajarea la clubul Tantal pălesc în comparaţie cu mine. Asta te face să nu mai vorbeşti cu mine? În definitiv, sunt un om foarte rău.

Înainte de a fi fugit din faţa altarului, răspunsul la întrebarea asta ar fi fost simplu. Atât de simplu, încât s-ar fi aflat deja în dormitorul ei, cu uşa încuiată. Poate chiar s-ar fi ascuns sub pat. Desigur, s-ar fi întâmplat în casa părinţilor ei, unde mai avea încă dormitorul ei. Totuşi, chiar şi aici la club, ea continua să se ascundă. Şi, dintr-odată,

---

1 George Cruikshank (1792-1878) a fost un caricaturist și ilustrator de carte britanic, lăudat ca un „Hogarth modern“ în timpul vieții sale. Ilustrațiile făcute pentru cărțile prietenului lui, Charles Dickens, au devenit cunoscute pe plan internațional. (n.tr.)

gândul începu să o deranjeze.

Între scandalul lui şi scandalul ei nu exista termen de comparaţie; ea fugise de o căsătorie, el omorâse un om.

Dar mai exista încă întrebarea pe care i-o pusese el. Şi acum înţelegea de ce fusese interesat de punctul *ei* de vedere. Şi felul cum stătea, nu întru totul cu faţa la ea, cu umărul drept înainte de parcă era pregătit să lovească. Oare câţi prieteni pierduse el? Oare spera că oamenii aveau să-l uite pur şi simplu, să-l lase în pace?

— Bărbatul pe care l-ai ucis, spuse ea tare, cu voce tremurătoare. A fost crimă sau a fost o luptă dreaptă?

Preţ de o clipă, el îi studie chipul.

— A intrat în casa mea cu un pistol. Dar, cu siguranţă, acţiunile mele l-au împins să facă asta.

— Regreţi ce-ai făcut?

— Eşti duhovnicul meu?

Camille înclină din cap.

— Crezi că avem ceva în comun. Îmi testez teoria înainte să risc să mai petrec un minut în compania ta.

În cele din urmă, el încuviinţă.

— Regret. Regret toate acţiunile mele când vine vorba despre Lady şi Lord Balthrow.

Puteau să fie doar simple vorbe goale, dar acelaşi lucru care o determinase prima dată să accepte să se întâlnească cu el în grădină îi şopti că spunea adevărul. Şi că, poate, reuşea să înveţe ceva de la el. Poate că îi spunea cum să meargă în public prin Londra, unde oamenii ştiau ce făcuse, şi să nu-i pese de ce vorbeau despre ea.

— Mă pregătesc să iau prânzul în camerele angajaţilor, spuse ea încet. Ai vrea să mi te alături?

El înclină din cap, iar trăsăturile lui frumoase fură traversate în treacăt de uimire, înainte ca acel cinism rece să revină la locul lui.

— Aş vrea. Şi pot să-ţi promit că, de obicei, nu sunt atât de macabru. Sunt destul de amuzant, de fapt.

— O să judec eu asta.

— Atunci îmi păstrez cel mai iscusit discurs pentru tine.

În timp ce o urma în clubul Tantal pe la intrarea slujitorilor şi apoi pe scările spre etajul trei, Camille nu se putu abţine să nu se simtă ca un fel de căprioară care conducea în culcuşul ei una dintre panterele acelea indiene negre şi elegante. Unele dintre celelalte doamne aduceau bărbaţi de la parter – sau din altă parte – la etaj, în paturile lor, dar era prima oară când ea invita pe cineva din afara clubului în ceea ce considera că era refugiul ei.

Deschise uşa care dădea spre salonul mare, unde şase mese lungi fuseseră pregătite pentru prânz. Vreo cincisprezece colege şi colegi de-ai ei erau deja acolo, inclusiv masivii domni Jacobs şi Smith. Toată lumea se uită în direcţia ei. Camille se cutremură. Oh, era o greşeală; şi aşa erau destui oameni care se uitau chiorâş la ea. Dacă îl adăuga şi pe Sângerosul Blackwood pe listă doar înrăutăţea lucrurile.

Şi totuşi, erau acolo, şi dacă nu se răsucea pe călcâie şi nu îl scotea afară, acolo aveau să rămână. „Este doar un prânz”, îşi spuse ea. Sigur reuşea să fie curajoasă preţ de o oră. Camille se aşeză la una dintre mese şi, fără şovăială, domnul Blackwood se aşeză pe banca solidă din faţa ei.

— Nu asta mă aşteptam să văd aici sus, comentă el, luând două sandvişuri cu castraveţi aşezate în mijlocul mesei şi punându-şi-le în faţă.

— La ce te aşteptai?

— Draperii roşii şi mai puţine haine, în general.

Obrajii i se înroşiră.

— Un bordel. Deci eşti dezamăgit?

Buzele lui se arcuiră.

— Nu. Surprins. Îmi place să fiu surprins. Nu mi se întâmplă des.

— Ai fost aici în dimineaţa asta, nu-i aşa? întrebă o a doua voce de femeie.

O brunetă frumuşică se aşeză pe bancă lângă el. Practic, putea să miroasă seducţia pe care o emana şi care îl învăluia. Indiferent cât era de ispititoare, fu totuşi izbit de diferenţa dintre fata aceea îndrăzneaţă şi cea precaută, distantă care stătea în faţa lui.

— Am fost. Keating Blackwood. Iar tu eşti?

Ea îşi flutură genele peste ochii impresionant de albaştri.

— Domnişoara Hampton. Lucille. Ridicând o căpșună, făcu un întreg spectacol când o băgă în gură. Ai fost foarte galant.

— Am umplut de sânge nasul unui bărbat, domnişoară Hampton.

— Da, dar ai făcut-o ca să aperi onoarea unei doamne. A fost un gest foarte cavaleresc din partea ta.

El aruncă o privire peste masă. Camille se concentra asupra unui bol cu supă de mazăre, cu umerii coborâţi. Semăna mult cu o persoană distrusă, resemnată să accepte orice i se întâmpla. La naiba cu Fenton pentru că era atât de nepăsător, de lipsit de tact sau orice făcuse să fugă.

Întorcându-şi atenţia spre doamna mai tânără care stătea lângă el, Keating se aplecă spre ea.

— Deci nasul plin de sânge al unui grăsan mă recomandă în faţa ta, murmură el. Este de ajuns? De ce nu ne găsim o cameră unde să-mi arăţi cât de mult mă admiri?

Ochii albaştri ca porţelanul se făcură mari, apoi clipiră. De două ori.

— Eu…

— La urma urmei, poate că sunt un erou. Poate că apăr reputaţiile tinerelor de două ori pe zi şi de trei ori duminica. Sau poate că mă durea capul, iar idiotul care trăncănea lângă mine mă enerva. Sau poate că pur şi simplu îmi place să pocnesc oamenii atunci când ştiu că ei nu pot sau nu o să se apere singuri. Se aplecă şi mai mult. Sau poate că ar trebui să descoperi cu cine poţi să flirtezi, domnişoară Hampton. Aş putea să fiu chiar un criminal. Nu se ştie niciodată.

Pielea ei deschisă păli.

— Doar glumeşti, domnule Blackwood. Cu siguranţă.

— De fapt, nu glumeşte.

Vocea tărăgănată, puternică şi sofisticată îl nelinişti numaidecât. De obicei, avea grijă să nu stea cu spatele la uşă, dar, la naiba, era în pod, în zona angajaţilor unui club

pentru gentlemeni.

— Haybury, spuse el, şi se îndreptă din nou din spate.

— Domnişoară Hampton, Cammy, ne lăsaţi o clipă, vă rog? spuse marchizul, ocolind masa şi oferindu-i mâna lui Lady Camille. Aş vrea să vorbesc câteva cuvinte cu un vechi prieten.

Camille se ridică.

— Desigur.

Keating se uită la marchiz în timp ce se aşeză pe locul eliberat de Camille.

— Te aventurezi adesea în zona privată a doamnelor din club? întrebă el şi se apucă din nou să mănânce. Soţia ta ştie asta?

Haybury continuă să se uite lung la el, cu ochii cenuşii-deschis scrutători, aproape la fel de cinici că ai lui.

— N-ar trebui să ne salutăm înainte să începem să ne înjunghiem?

— Ah! Fără să-şi arate aprecierea, Keating încuviinţă din cap. Măcar Haybury avusese şi el o reputaţie groaznică pe vremuri. Haybury, am auzit că trebuie să te felicit. Ai câştigat o soţie şi un club pentru gentlemeni.

Marchizul încuviinţă.

— Da. Nu puteam să o am pe una fără cealaltă.

— Dar pe care o urmăreai? continuă Keating, hotărând deja câtă agitaţie voia să creeze dacă marchizul îi cerea să plece. Sau dacă îi poruncea să o facă.

— Pe soţie, răspunse Haybury numaidecât. Şi se pare că-mi place să o fac fericită. Ceea ce mă face să mă întreb: oare ar fi mai fericită să te ştie în zonele private ale clubului făcând tot felul de trăsnăi sau să te ştie scos afară de aici pe brânci?

— Eu ştiu unde aş fi eu mai fericit. Keating îşi roti umerii. Avea limpede în minte o destinaţie; tot ce îi trebuia era să adopte comportamentul care să-l ajute să obţină ce-şi dorea. N-am nicio intenţie să fac probleme, Oliver. Sunt aici pentru prânz şi o discuţie cu o fată frumoasă.

— N-am prea multă încredere în capacitatea ta de a te purta cum se cuvine.

„Uite cine vorbeşte”, aproape spuse Keating, dar îşi încleştă maxilarul înainte să rostească:

— Oamenii se mai schimbă.

— Poate că Fenton a făcut tot ce i-a stat în putinţă să se îndepărteze de tine, prietene, dar eu n-am uitat. Şi nici nu mi-a scăpat faptul că locuieşti la ducele de Greaves. Nici asta nu te recomandă în faţa mea. Şi fiindcă Diane a mea simte nevoia să le protejeze pe doamnele din slujba ei, n-am să stau deoparte ca să te las să-i faci necazuri lui Camille.

— Ea ştie cine sunt.

— Toată lumea ştie că eşti Sângerosul Blackwood.

Numai şase ani de practică îl ajutară să nu reacţioneze la numele acela.

— Ştie că sunt vărul lui Fenton, i-am zis. Se dădu uşor înapoi, observând că Haybury înainta uşor spre el. Nu era frică, ci prudenţă; în trecut, nu fusese un scandalagiu, dar ceva cu siguranţă se schimbase. Şi dacă exista cineva care cunoştea tendinţa lui recentă de a provoca certuri, marchizul era acela. Ce te-a făcut să te îndepărtezi de Adam, apropo? întrebă el, pregătindu-se pentru un comentariu răutăcios. Tu şi Greaves eraţi prieteni.

— Ăsta este interogatoriul meu; nu al tău. Şi cum se pare că simţi o aparentă nevoie de a te apropia de Camille, aş vrea să ştiu de ce. Pe lângă faptul de a o anunţa despre relaţia ta cu fostul ei logodnic, desigur.

Keating se chinui să scoată un râset scurt.

— Când ai devenit un susţinător al bunei-cuviinţe, Oliver? Ţi-am spus; este frumoasă şi nu-i place de Fenton. Şi la fel ca el, făcuse greşeala de a-şi distruge viaţa. Dar el intenţiona să-şi păstreze sentimentele de simpatie pentru el. Sentimentele rareori îl duceau în direcţia potrivită. Am crezut că ar fi nedrept din partea mea să o surprind cu identitatea vărului meu.

— Deci o consolezi.

— Da. Ne consolăm. Şi ea m-a invitat înăuntru. Coborî privirea pentru o clipă. De asemenea, mi-a dat în cap cu o carte, dacă asta te poate influenţa cumva să-mi permiţi să

mai rămân prin preajmă.

Maxilarul marchizului se încordă. După o clipă, încuviinţă din cap.

— Camille, spuse el peste umăr, poftă bună. Dacă domnul Blackwood îţi face probleme, te rog să mă anunţi.

Tânăra făcu o reverenţă.

— Da, milord.

De îndată ce Haybury părăsi încăperea, zumzetul discuţiilor fu reluat. Clar, nu toţi cei care lucrau la clubul Tantal erau la fel de neştiutori când venea vorba despre trecutul lui pe cât fusese Lady Camille. Detesta să fie numit „Sângerosul Blackwood”, chiar dacă porecla i se potrivea destul de bine. Dar tot era o poezie idioată.

Camille se întoarse şi se aşeză în faţa lui.

— Ai de gând să-mi faci probleme? întrebă ea, întâlnindu-i privirea.

— Nu. Rotindu-şi umerii înţepeniţi, Keating mai luă o muşcătură din sandvişul lui. Totuşi, după cum ai şi observat, continuă el cu o vocea rece şi calmă, în mod frecvent lumea se uită la mine şi şuşoteşte. Asta te deranjează?

După un moment mai îndelungat, ea îşi lăsă capul în jos.

— Am crezut că aş putea să învăţ de la tine cum să stau ca capul sus în ciuda tuturor privirilor urâte care mi se aruncă. Dar poate că, la urma urmei, a fost o idee proastă.

„La naiba”.

— Mai multă atenţie asupra mea înseamnă mai puţină atenţie asupra ta, nu?

— Sau ar putea să însemne de două ori mai multă atenţie decât aş atrage de una singură.

El se aplecă spre ea, sprijinindu-se pe coate.

— Hai să facem mâine o plimbare! Este singura cale de a şti sigur.

Expresia ei deveni şi mai precautā.

— Nu cred că e o idee bună.

— Cammy nu părăseşte aproape niciodată proprietatea, spuse una dintre doamnele de la capătul opus

al mesei. Eşti cu adevărat Sângerosul Blackwood?

Keating începu să creadă că poate ar fi fost mai bine să refuze cererea vărului lui şi să rămână acasă.

— Da, sunt, spuse el, apoi îi aruncă guralivei o privire care o făcu să se uite în altă parte.

Întorcându-şi atenţia asupra tinerei doamne care mai era aşezată în faţa lui, reluă iute conversaţia. Ştia că putea să fie fermecător; lucrul la care nu se aşteptase era ca ea să fie sperioasă ca un mânz după prima ninsoare.

— Nu trebuie să mergem mâine, reluă el, afurisindu-se în gând. Sau dacă îţi faci griji în legătură cu intenţiile mele, vino cu nişte prietene. Eu mă gândeam doar că ar fi plăcută o plimbare.

— Aşa era pe vremuri, spuse ea cu o voce atât de joasă, încât aproape nu o auzi. Lady Camille se scutură vizibil. Sunt foarte ocupată, dar o să-ţi dau de veste dacă mă răzgândesc.

Keating se chinui să zâmbească.

— Te rog să o faci.

Aşadar, propria reputaţie zădărnicise aventura chiar înainte să înceapă. Un bărbat cinic ca el ar fi trebuit să se aştepte la o asemenea reacţie. Într-un fel, era chiar amuzant că o fată compromisă îl considera pe el prea scandalos. Pe de altă parte, el avea nevoie de un afurisit de pahar cu băutură. De mai multe.

Capitolul 4

— Te-a invitat să mergi cu el la plimbare?

Camille încuviinţă din cap, punându-şi ultimele agrafe care îi strângeau părul într-un coc simplu în creştet.

— L-am refuzat, desigur, dar a fost drăguţ să fiu întrebată. Chiar dacă de un crai notoriu.

— El este cel care ţi-a spus că e un crai.

— Oricum aş fi descoperit asta în scurt timp.

În reflexia din oglinda de deasupra mesei de toaletă,

văzu cum ochii de un verde-deschis ai Sophiei White clipesc pe sub genele lungi şi curbate.

— Ştii, cred că reputaţia lui este mai rea decât a ta, Cammy.

— Ei bine, mulţumesc mult.

Camille puse restul cosmeticelor înapoi în sertarul mesei de toaletă pe care o împărţea cu fiica nelegitimă a ducelui de Hennessy.

Lumea se uita chiorâş şi la Sophia, dar măcar ea nu făcuse nimic ca să stârnească bârfele. Fireşte, cu excepţia faptului că lucra într-un club pentru gentlemeni. Dar domnişoara White crescuse cu priviri urâte şi cu bombăneli şi nu păruse vreodată deranjată de ele… până nu devenise majoră şi descoperise că nimeni nu voia să angajeze ca guvernantă fiica unui duce aventuros şi a unei slujnice.

— Ce vreau să spun este că ai *putea* să te duci la plimbare, iar el să te însoţească, insistă Sophia. Toată lumea o să se holbeze, desigur, dar nu o să se holbeze la tine. O să se holbeze la Sângerosul Blackwood.

— Da, asta a zis şi el. Camille se cutremură. Nu la auzul poreclei lui Keating Blackwood, ci la gândul că oamenii se vor holba. Oh, ura asta. Holbatul şi şuşotelile în dosul palmei erau mai rele decât să fie renegată direct. Aş prefera să mă lipsesc de experienţă, indiferent despre cine s-ar trăncăni.

Sophia se aruncă pe patul ei.

— Nici mie nu-mi place ca lumea să se uite chiorâş la mine, dar am învăţat să ignor asta.

Aşezându-se pe marginea patului, lângă prietena ei, Camille scutură din cap.

— Împrejurările naşterii tale nu sunt vina ta, Sophia. N-ai niciun motiv să bagi în seamă cobrele de afară care scuipă venin.

— Atunci soluţia ta este să nu te mai aventurezi niciodată dincolo de pereţii clubului Tantal? Niciodată?

— În orice caz, nu până când toată lumea nu mă dă uitării. Cu un oftat, ea se ridică din nou. Dacă ţi se pare că este aşa un lucru minunat să ies afară, atunci vino cu mine.

— Foarte bine.

Asta o făcu să se oprească înainte să iasă din dormitorul pe care îl împărţeau.

— Poftim?

— M-ai auzit bine. O să merg la plimbare dacă mergi la plimbare. Cu Keating Blackwood, vreau să spun. Mi-ar plăcea să întâlnesc pe cineva mai scandalos decât mine. O să fie interesant.

„Oh, Doamne” Camille ştia că era o laşă; trebuia doar să-şi readucă aminte cât timp îi luase ca în sfârşit să vadă situaţia foarte limpede. Şi, cu siguranţă, lucrurile nu ieşiseră bine. Dar celelalte doamne de aici nu ştiau despre inima ei slabă. O acceptaseră când propria familie îi întorsese spatele. Şi nu voia ca noile ei prietene să decidă că nu merita ca ele să-şi facă griji pentru ea.

Camille trase adânc aer în piept.

— Atunci o să-i trimit un bilet domnului Blackwood. Şi dacă mai vrea şi altcineva să ni se alăture, sunt mai mult decât bine-veniţi.

Sophia chicoti când se ridică din nou în picioare.

— Este mai sigur printre mai mulţi?

— Suntem femeile scandaloase de la clubul Tantal. Îndrăznesc să spun că o să fie doamne din familii bune care o să leşine pe-acolo.

Iată. Părea curajoasă. Cel mai probabil Sophia ştia că dintre toţi cei de la club Camille avea încredere în domnişoara White. Înainte să apuce să se răzgândească, se îndreptă spre salonul comun de la etaj şi se aşeză să scrie un bilet pentru Keating Blackwood. Îi spusese că stătea la Baswich House cu ducele de Greaves şi indiferent ce părea să creadă angajatorul ei, lordul Haybury, despre duce, considera că era un punct în favoarea lui Blackwood. Dacă ar fi stat cu vărul lui, marchizul de Fenton, n-ar mai fi schimbat nici măcar o vorbă cu el. Şi probabil l-ar fi lovit şi a doua oară.

De îndată ce termină de scris bileţelul, i-l trimise la parter lui Juliet, femeia majordom care lucra în tura de seară. Să se aventureze pe undeva cu un străin pe care

abia dacă îl cunoştea doar pentru că se simţea… atrasă de el era probabil o decizie foarte neinspirată şi, la două minute după ce urma să înceapă plimbarea a doua zi, avea cu siguranţă să regrete că plecase din club. În acelaşi timp, nu se aventurase pe stradă decât de vreo zece ori de când se angajase la Tantal. Oricât de mult îi plăcuseră înainte plimbările lungi, captivitatea pe care şi-o impusese în ultimele luni fusese o schimbare aproape la fel de grea pe cât fusese despărţirea de familie şi de fostele prietene. Îşi pierduse şi prietenii, dar, pentru numele lui Dumnezeu, poate reuşea să se descurce cu o plimbare.

Dar doar pentru că fusese de acord să meargă nu însemna că-şi va părăsi refugiul fără să ştie tot ce se putea despre viitorul ei tovarăş de plimbare. El recunoscuse că ucisese un bărbat. Dacă mintea ei ar fi funcţionat corect, acela ar fi fost un motiv suficient ca să fugă mâncând pământul. Totuşi, mărturisirea şi regretul sincer pe care îl simţise în vocea lui… o făcură să se simtă mai în largul ei. Nu în privinţa faptei, ci în privinţa omului. El nu încercase să se ascundă, să mintă sau să prezinte totul astfel încât să pară oarecum mai acceptabil.

Încruntându-se, se duse să o caute pe Pansy Bridger. În acelaşi timp, încercă să ignore avertizarea neplăcută din minte, care nu-i dădea pace şi care îi spunea că era din nou în întârziere şi că va aştepta până va fi prea târziu ca să se decidă în legătură cu tot. Voia să ştie exact ce anume o aştepta dacă era văzută în public alături de domnul Blackwood, iar dacă exista cineva care să ştie lucruri deocheate despre fiecare bărbat din Londra aceea era Pansy.

O găsi pe micuţa brunetă citind în salonul de zi şi se aşeză pe scaunul din faţa ei.

— Pansy, pot să te întreb ceva?

Ochii de un căprui-închis o priviră pe deasupra cărţii.

— Ai citit Waverley?

— Sigur că da. Aproape toată lumea spune că Walter Scott este cel mai mare autor, să ştii. Nu sunt sigură de ce s-a chinuit să publice sub anonimat.

— Şi eşti de acord cu finalul? insistă domnişoara Bridger.

Camille se opri. În ultimele câteva luni, începuse să fie obişnuită cu excentricităţile lui Pansy, dar chiar şi aşa, nu ştia sigur care era obiecţia prietenei ei.

— Cartea are la bază o răscoală populară, spuse ea cu prudenţă. Cu siguranţă, obiecţia mea ar fi că n-a avut niciodată loc un război civil.

— Waverley se căsătoreşte cu Rose, spuse Pansy categoric. Rose cea răbdătoare şi decentă. Ea închise cartea brusc. Presupun că Sir Walter nu putea suporta ideea ca un bărbat să-şi găsească fericirea alături de cineva ca Flora… pentru numele lui Dumnezeu, ea este interesată de politică şi gândeşte cu mintea ei.

„Ah”.

— Cred că Rose este simbolul păcii şi al ordinii, se aventură să spună Camille, în vreme ce Flora reprezintă neliniştea şi idealismul. Nu e neapărat vorba că sunt două femei, cât că reprezintă două lumi dife…

— Ştiu ce reprezintă, o întrerupse Flora încruntată. Şi nu-mi place. În mod normal, un bărbat ar trebui să prefere o femeie inteligentă. Nu mă interesează dacă este un simbol. E o idioţenie.

Trăgând uşor aer în piept, Camille încuviinţă din cap.

— În mod *ideal,* un bărbat ar trebui să prefere o femeie inteligentă, pară ea. În mod logic, cred că un bărbat alege să curteze o femeie care i s-ar potrivi lui… mai bine… la minte, la portofel sau la pat.

Pansy îndreptă un deget spre ea.

— Bine zis. Acum, care era întrebarea ta?

Aproape că uitase.

— Mă întrebam ce ştii despre Keating Blackwood.

Prietena ei se încruntă şi mai tare.

— Ştiu poezia şi ştiu că a fost exilat în Shropshire în ultimii şase ani. Fruntea i se netezi. „Prea multe nopţi flirtând, / Prea mult whisky, prea multe jocuri de noroc. / Pe orice femeie punea ochii, / N-avea probleme să o revendice”, recită ea.

Părea de rău augur.

— Alte detalii?

— Oh, da. Victima a fost vicontele de Balthrow. Blackwood a fost arestat pentru asta, dar judecătorii au spus că a acţionat în legitimă apărare. Ea pufni. Cred şi eu că trebuia să se apere, după ce lordul Balthrow l-a prins în flagrant cu Lady Balthrow, spuse şi ridică din umeri. Din câte îmi amintesc, am citit totuşi că Blackwood s-a întors acasă şi Balthrow l-a urmărit, deci, potrivit legii, Balthrow a fost agresorul.

Deci îi spusese adevărul despre contextul luptei dintre el şi viconte. Dar detaliul nu o făcea pe Camille să se simtă mai uşurată la ideea de a fi văzută vorbind cu el în public. Ei doi împreună probabil aveau să dea apă la moară gurilor clevetitoare.

— Mulţumesc, zise ea, observând că Pansy încă se uita la ea.

— Am auzit că a vorbit cu tine, Cammy. El este îngrozitor, să ştii. Mai rău decât bărbaţii care se căsătoresc ca să câştige bani sau poziţie socială. Îi pasă doar de o anumită parte la o femeie. Restul este lipsit de importanţă pentru el.

— Am schimbat doar câteva cuvinte, Pansy. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Bine. Încerc doar să te previn, ca să nu fii rănită.

— Şi îţi mulţumesc pentru asta.

Camille. Se ridică din nou şi reveni în foaierul clubului. În opinia lui Pansy, niciun bărbat nu avea nimic pozitiv să îi ofere *vreunei* femei, dar măcar informaţiile primite de la ea păreau pertinente. Era timpul să se răzgândească pentru a doua oară în privinţa plimbării cu Sângerosul Blackwood… înainte să fie prea târziu. Cammy rămase deoparte, în timp ce femeia majordom întâmpină în club un grup mic de gentlemeni, apoi se apropie de ea.

— Am trimis bileţelul tău, spuse Juliet. Nu-ţi face griji; te anunţ de îndată ce apare un răspuns.

„La naiba”. Deci cel mai probabil bileţelul fusese deja primit de domnul Blackwood. Luptându-se cu o panică

bruscă, ea îi mulţumi lui Juliet şi urcă din nou grăbită scările. Ei bine, hotărâse să iasă la plimbare cu Keating mai curând pe baza… percepţiei lui despre el decât a faptelor lui din trecut. Camille îşi înăbuşi un oftat. Acţiunile impulsive nu-i aduseseră până acum decât suferinţă. Acum nu putea decât să se întrebe dacă nu făcuse din nou aceeaşi greşeală.

*

Keating nu se deranjă să ridice privirea când cineva trase scaunul din faţa lui şi se aşeză. În schimb, se concentră să-şi toarne în pahar ultimele rămăşiţe din sticla de whisky. Ar fi fost o tragedie să verse chiar şi o picătură de tărie.

— Eu reuşesc să-ţi fac rost de o invitaţie la clubul Tantal şi tu decizi să-ţi petreci seara la Jezebel? răsună glasul tărăgănat şi scăzut al ducelui de Greaves după câteva clipe.

— Îmi place aici, răspunse Keating. Este întuneric şi miroase a tărie, sudoare şi seu.

— Şi urină. Da, este încântător. Sticla aia era plină când ai primit-o?

În sfârşit, îşi ridică privirea şi întâlni ochii de un cenuşiu-închis care îl studiau atent.

— N-am nevoie de o dădacă, Adam, rosti el.

— Sunt doar curios, afirmă ducele.

— Atât de curios încât să te aventurezi chiar tu în Jezebel. Nu este chiar genul de loc pe care-l frecventezi, nu? Nu te mai ţine după mine. Nu-mi place.

— Văd asta. Totuşi, ducele rămase aşezat. Pot să te întreb ceva?

— Nu.

— Foarte bine. O să-ţi sugerez doar să nu uiţi că nu eşti într-o tavernă din Shropshire şi că, dacă nu-ţi place poezia aia, n-ar trebui să te mai ridici la nivelul rimelor ei prost scrise. Greaves se ridică. Oh, şi ai primit asta mai devreme. Lăsă un bileţel pe masă. După o clipă, dispăru în

direcţia uşii.

Keating se uită după el.

— Da, ei bine, să-mi aduci aminte să-ţi povestesc cândva ce a zis Haybury despre tine, murmură el. Puţin prea târziu pentru o replică promptă, dar va încerca să ţină minte pentru data viitoare. La urma urmei, dacă nu reuşea să-i învrăjbească pe cei doi foşti prieteni, la ce mai era el bun?

Când se întinse peste masă şi trase bileţelul spre el, observă – nu pentru prima dată – că, în ciuda mulţimii adunate la mesele de joc, erau mai bine de trei metri distanţă între el şi cei mai apropiaţi clienţi. Pentru o clipă, i se păru că ultimii şase ani nici nu trecuseră; el continua să fie acel băiat… idiot, de 21 de ani, atât de înfumurat şi de plin de viaţă că nu se mai deranja să bage pe nimeni în seamă.

O mână caldă îi alunecă peste umăr.

— Ştiu cine eşti, auzi o şoaptă senzuală, apoi o limbă caldă îi linse lobul urechii. Vino să te ocupi de mine, dragul meu, şi te las să intri pe gratis.

El ridică privirea spre proprietara limbii. Jezebel nu semăna deloc cu clubul Tantal. Tinerele angajate aici nu erau faimoase pentru educaţia, conversaţiile şi nici măcar pentru feţele lor frumoase. Erau faimoase pentru că erau ieftine şi dornice.

— Cum te cheamă, dragoste? întrebă el, observând pentru prima dată că abia mai putea să articuleze cuvintele.

— Lizzy, dacă nu cumva vrei să-mi spui tu altfel. Eleanor, poate?

Mâna lui Keating se înfăşură în jurul gâtului ei aproape înainte să-şi mai dea seama. Ridicându-se brusc în picioare, o ţinu atât de aproape, încât vârfurile degetelor ei abia dacă mai atingeau podeaua murdară.

— Ce spuneai? murmură el.

Ea îl apucă de degete.

— Nimic, domnule… n-am… spus nimic, orăcăi Lizzy.

Keating îi dădu drumul şi o împinse în poala unui

bărbat luat prin surprindere, care se afla chiar în spatele ei.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Amintindu-şi de bileţel în ultima clipă, îl luă şi-l băgă în buzunar înainte să iasă valvârtej din club. În urma lui, şacalii începură să schelălăie deja.

Ameţit cum era, îşi dădu totuşi seama că avusese noroc. În locul unei târfe în căutare de notorietate, putea la fel de bine să fie abordat de un prieten al răposatului Lord Balthrow. După cum îl avertizase Greaves – prea târziu, fireşte – Londra nu era Shropshire. Încercând să nu se clatine în timp ce-şi croia drum pe stradă, fluieră după o birjă şi îi dădu vizitiului adresa de la Baswich House.

De îndată ce se urcă în vehiculul instabil şi zgomotos, scoase bileţelul din buzunar şi îl desfăcu. Fu nevoit să clipească tare ca să îşi limpezească privirea, apoi îşi dădu seama că în birjă era prea întuneric ca să poată citi ceva. În cele din urmă, ridică bileţelul în dreptul geamului, în lumina pâlpâitoare a lămpilor de afară, descifră încet literele frumoase, elegante.

„Domnule Blackwood”, mormăi el ca pentru sine, „m-am gândit la oferta ta, iar eu şi prietena mea Sophia White am fi încântate să ieşim miercuri la plimbare cu tine. Te rog să vii la clubul Tantal la ora două sau, dacă nu poţi, să-mi dai de veste. Calde salutări, Camille Pryce”.

O bună bucată de vreme, să uită la ultimele două cuvinte de pe hârtia tare. „Calde salutări”. Le atinse cu degetul. Nu se şterseră. Cât timp trecuse de când cineva nu-i mai trimisese calde salutări? Şapte ani? Opt?

„Oh, Doamne sfinte”. Keating se lovi cu pumnul în coapsă, fără urmă de blândeţe. Mai lipsea să-l podidească lacrimile. Era o prostie de zile mari să bea atât de mult, mai ales acolo. Mai ales când avea o sarcină de îndeplinit. Avea nevoie de cele zece mii de lire. Nu pentru el. Ci pentru ceea ce crease idioţenia lui. Pentru ceea ce îi făcuse lui Eleanor Balthrow şi pentru ce fusese ea nevoită să ascundă de Londra. De el. De toată lumea.

Din fericire, birja se opri înainte să înceapă să plângă, iar el se împletici pe aleea din faţa Baswich House. Îi aruncă

vizitiului o monedă de o valoare necunoscută şi, oricât îi dăduse, individul îşi ridică pălăria şi îşi văzu de drum.

Majordomul lui Adam, Hooper, deschise uşa de la intrare înainte ca el să ciocănească. În schimb, aproape căzu în nas în foaier. Prinzându-se de băncuţa de lângă perete, se îndreptă din nou.

— Să-l trimit pe Pidgeon sus la dumneavoastră, domnule Blackwood? întrebă majordomul, chipul lui fiind o mască perfectă a politeţii solemne.

— Nu. Mă descurc singur. Ajuns la jumătatea scărilor, se opri. Greaves este aici?

— Excelenţa Sa s-a întors acum câteva clipe.

— A lipsit mult timp?

— Excelenţa Sa a petrecut seara acasă, domnule.

— Când am primit bileţelul?

— Chiar înainte de lăsarea serii, domnule.

Deci Adam hotărâse să aştepte mai bine de şase ore – până când îşi dăduse seama că avea de gând să-şi petreacă toată noaptea bând în oraş – înainte să i-l dea. Aparent, *chiar* avea o dădacă, indiferent cât de nepotrivit pentru o dădacă era Adam Baswich. Din moment ce veştile erau bune, era dispus să treacă cu vederea tărăgănarea prietenului lui. Doar de data aceea. Pentru că, în general, credea că trebuia lăsat să cadă în groapa pe care şi-o săpase singur. Nimeni altcineva nu trebuia să fie murdărit din cauza lui.

Nu îşi amintea cum urcase în apartamentul pe care i-l pusese la dispoziţie Adam şi nici cum îşi scosese hainele sau când se prăbuşise în pat. De fapt, următorul lui gând conştient era că îşi va pocni valetul în nas dacă Pidgeon nu înceta să-l mai bată pe umăr.

— Cară-te, mormăi el, sau te dau afară!

— Nu lucrez pentru tine.

Keating se chinui să deschidă un ochi.

— Cară-te oricum!

Ducele de Greaves luă un urcior de apă şi îl aruncă peste el.

Cu o înjurătură, Keating se ridică brusc în picioare.

Şocul şi durerea surdă de cap îl izbiră în acelaşi timp. Cu un urlet, se avântă spre duce.

Greaves făcu un pas în lateral, şi Keating se prăbuşi la podea. Înainte să apuce să se ridice din nou, Adam îşi puse piciorul pe spatele lui.

— Stai jos, spuse el netulburat.

— Stăteam jos, la naiba. În pat. Acum am ajuns pe podeaua asta blestemată.

— Ştii, nu mă pot decide dacă preferi să loveşti sau să fii lovit. Tocul cizmei apăsă mai tare în spatele lui. Nu mai eşti chiar în floarea vârstei acum.

— Nu eu am aruncat apă pe mine. Keating mai mormăi un epitet. Ia-ţi piciorul de pe mine sau o să afli pe pielea ta.

Greutatea i se ridică de pe spate.

— Pidgeon a încercat să te trezească mai devreme, comentă Greaves şi se retrase. Sunt aici pentru că este trecut de amiază şi cred că ai o întâlnire la două.

Replica nervoasă pe care Keating se pregătea să i-o dea se opri în gât.

— Cât de mult trecut de amiază?

— Este unu fără douăzeci. Am pus să ţi se pregătească o baie în salonul tău. Foloseşte-o! Mai ai şi ceai, zahăr şi pâine prăjită acolo. Trebuie să te şi îmbrac?

Ridicându-se în picioare, Keating se sprijini de marginea patului.

— Nu. Trase încordat aer în piept. Mulţumesc, Adam.

— Da, ei bine, nu ştiu ce ai de gând, dar eu sunt de acord cu nebuniile. Se îndreptă către uşă. Îl trimit pe Pidgeon aici la unu.

De îndată ce se închise uşa, Keating îşi trecu mâna prin părul ud. Măcar era apă. În alte ocazii, cu câţiva ani în urmă, se trezise în ceva şi mai rău. Nici măcar nu putea să numere de câte ori îşi spusese că nu trebuia să mai bea în asemenea hal. Înainte reuşise mereu să se ocupe de îndatoririle lui de moşier, în ciuda – sau în pofida – slăbiciunii lui de a bea peste măsură.

Totuşi, acum trebuia să câştige încrederea unei femei

şi la mijloc era vorba despre zece mii de lire. Şi îşi simţea capul gata să-i explodeze. Între toate lucrurile pe care se simţea pregătit să le facă nu se afla şi să fie absolut fermecător.

— La naiba, mormăi el, apoi se împinse în picioare şi-şi dădu seama cu întârziere că era absolut dezbrăcat.

Îşi înăbuşi un chicot jalnic. Detaliul trebuia să-l fi speriat pe Adam. Spre meritul prietenului lui, ducele îl trezise oricum. Fără să se mai chinuie să găsească un halat, traversă prin coridor mica distanţă până în salon. O slujnică ţipă şi fugi iute pe scări, dar, în afară de părul ţepos şi de barba nerasă, nu vedea ce putea să fie atât de înspăimântător. Desigur, numai dacă fata nu fusese cumva copleşită de dorinţă când îi văzuse membrul.

Deşi aproape se aşteptase ca vana din fontă să fie plină cu apă rece ca gheaţa, era plăcut de călduţă şi aburindă. După vreun sfert de oră de alternare între ceai dulce şi scufundări, începu să se simtă mai puţin groaznic. Atunci îşi dădu seama că ducele de Greaves îi citise corespondenţa privată.

— Domnule? Vocea lui Pidgeon se auzi din uşă când aceasta se deschise încet. Excelenţa Sa a spus că o să aveţi nevoie de haine potrivite pentru plimbare. Doriţi pantalonii negri sau pe cei din piele de căprioară?

— Pe cei din piele de căprioară. Şi cizmele noi. Şi haina neagră din mătase. Se potriveşte unui gentleman, nu?

Aproape îl putea auzi pe valet clipind.

— Da, domnule. Cred că se potriveşte.

— Repede, te rog. Nu vreau să întârzii.

Uşa se închise din nou, cu o bufnitură care îl făcu să tresară. Deci putea să se îmbrace ca un gentleman; întrebarea era dacă putea să se poarte ca un gentleman. Iar răspunsul era că putea şi o va face, pentru că trebuia să o facă. Îndesându-şi o felie de pâine prăjită în gură, Keating se ridică şi ieşi din cadă. Se şterse cu prosopul şi se îmbrăcă de îndată ce Pidgeon reapăru cu hainele.

Bănuia că trebuia să-i mai mulţumească o dată lui

Adam, însă ar fi însemnat să recunoască deschis că avusese nevoie de ajutorul ducelui. În schimb, se duse spre grajd, în timp ce rândaşul îl înşeuă pe Ambele, apoi se îndreptă într-un ritm prudent, fără zdruncinături, spre clubul Tantal.

Chiar când se gândea că habar nu avea unde se ducea cineva când făcea o vizită de curtoazie angajaţilor unui… unui orice, o zări pe Lady Camille pe marginea aleii de acces, însoţită de o roşcată frumuşică. Trase adânc aer în piept, încercând să nu ia în seamă furnicăturile care îl străfulgerară de la şira spinării până în vârful degetelor la simplul gând că ea îşi sfida raţiunea şi accepta să fie văzută în compania lui. Descălecă repede şi îl lăsă pe Ambele în grija unuia dintre rândaşii clubului.

— Bună ziua, spuse el, hotărând că o plecăciune ar fi fost nepotrivită şi i-ar fi făcut capul să explodeze.

— Domnule Blackwood, Camille încuviinţă din cap spre el. Aceasta este buna mea prietenă, domnişoara White. Sophia, domnul Blackwood.

— Keating, te rog, spuse el, şi luă mâna celeilalte fete. Doamnelor, aveţi vreo destinaţie în minte?

— Green Park, răspunse Camille imediat ce-şi termină el întrebarea.

De obicei, cei care voiau să fie văzuţi se plimbau prin Hyde Park, mai ales după-amiaza. Interesant.

— Atunci, Green Park să fie, rosti el cu voce tare, oferind câte un braţ fiecăreia dintre doamne. O să cumpăr îngheţată, dacă vreţi.

— Oh, n-am mai mâncat de secole îngheţată de lămâie, spuse domnişoara White cu un zâmbet şi îşi strânse degetele pe mâneca lui.

Totuşi, din stânga lui, Camille rămase cu privirea aţintită spre braţul lui ridicat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el. Am o gâză care se târăşte pe mine?

— Nu. Doar că am fost de acord să mă plimb. Nu să fac ceva care să-mi înrăutăţească situaţia. Strâmbă din nas. Şi miroşi a alcool.

Keating o privi. Avea al naibii de multă dreptate. Şi îi plăcea cum strâmba din nas. Era… fermecător.

— Am făcut baie, spuse el, încercând să nu pară ofensat. Dar am promis că nu o să-ţi înrăutăţesc situaţia. Aruncă o privire spre doamna din dreapta. Mă tem că va trebui să-mi daţi drumul. Dacă nu pot să vă escortez pe amândouă, ar părea că fac curte uneia dintre voi.

Cu un zâmbet scurt pe care aproape îl rată, Camille începu să meargă. Keating o urmă îndeaproape, fără să aştepte să vadă dacă domnişoara White ţinea pasul. Într-o secundă, o ajunse din urmă pe cea care aproape îi fusese mireasă vărului lui. Fata purta o bonetă mare, bleu pal, care îi sublinia culoarea ochilor azurii.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti? întrebă el, încetinind când ajunse în dreptul ei.

— Sophia s-a oferit să mi se alăture. Şi… am dus mare lipsă de prieteni în ultima vreme. Am decis că ar fi absurd să întorc spatele unui eventual prieten pentru că e posibil să aibă un caracter dubios.

— Sunt flatat, cred.

Încă un zâmbet scurt.

— Totuşi, vreau să-ţi cer ceva.

— Să stau la cel puţin şase metri distanţă de tine? sugeră Keating, fără să-şi schimbe expresia de pe chip. Pentru numele lui Dumnezeu, auzise poezia; critica unei fete cu greu putea să-l mai rănească.

— Sinceritate, spuse ea.

— Poftim?

— Sinceritate. Sunt aici pentru că mi-ai zis exact cine eşti. Să nu mă minţi niciodată, domnule Blackwood, sau o să hotărăsc că, de fapt, nu avem nimic în comun.

El încuviinţă din cap, simţind cum ceva întunecat şi greu se dezlănţuie în pieptul lui. Avea să se gândească mai târziu ce senzaţie era.

— De acord. Cât timp îmi faci şi tu aceeaşi favoare.

— Atunci avem o înţelegere.

Keating aruncă o privire spre parcul care începea să se zărească în faţa lor.

— Atunci batem palma?

Roşcata din spatele lor scoase un sunet care semăna foarte tare cu un pufnet. N-avea decât să râdă; mulţumită Sophiei White, Camille i se alăturase în ziua aceea. Se simţea foarte binevoitor faţă de ea în clipa aceea.

Camille îşi întinse mâna dreaptă. Rezistând dorinţei ciudate şi bruşte de a-şi şterge mai întâi mâna de coapsă, Keating îi prinse degetele calde. Atâta vreme cât ea nu va întreba niciodată de ce anume revenise el la Londra, totul avea să meargă ca pe roate. Desigur, îşi mai încălcase cuvântul dat şi înainte, dar în clipa aceea spera să nu i se întâmple şi cu Camille Pryce.

Capitolul 5

Chiar dacă Sophia părea să creadă – oricât de greşit – că era pe post de însoţitoare pentru cei doi, Camille o tot trăgea de partea cealaltă a lui Keating. Erau trei… prieteni plimbându-se prin Green Park şi, în cazul ei, cel puţin, sperând cu disperare că nimeni altcineva nu îi observa.

Trase adânc aer în piept. Deşi trecuse peste un an de când se plimbase prin parcurile din Mayfair cu alţi prieteni, foarte diferiţi, părea să fi trecut mult mai mult. Zgomotele Londrei dispăreau în depărtare, înlocuite de trilurile păsărilor şi de şuieratul monoton al vântului prin coroanele copacilor. Pace. Încet, încordarea din muşchii umerilor slăbi, iar ea ridică privirea peste împrejurimile din imediata lor apropiere.

Lângă ea, mult prea vioaia Sophia discuta cu domnul Blackwood despre pălării, dintre toate lucrurile. Măcar pentru câteva clipe putea să se simtă… netulburată. Atinse cu degetele haina neagră a lui Keating şi se scutură iute de căldura bruscă pe care o simţi. Dacă bar fi spus vreodată cineva că va veni o zi când va fi recunoscătoare unui criminal mărturisit, nu ar fi crezut. Şi totuşi, aflându-se în mijlocul parcului, în timp ce soarele se strecura printre

frunze aruncând pete de lumină pe rochia ei bleu pal, *chiar* se simţea recunoscătoare.

— Cât timp a trecut de când n-ai mai fost la plimbare? întrebă încet Keating.

Camille se îmbujoră. Nu îşi dăduse seama că era atât de uşor de citit.

— Un an. Totuşi, nu asta contează. Este foarte frumos azi.

— Este, într-adevăr.

Ea îi aruncă o căutătură tăioasă, dar el urmărea cu privirea două veveriţe care săreau dintr-un copac în altul. Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Se aşteptase să primească un compliment? Se aştepta ca el să se gândească la ceva necurat în legătură cu ea? Desigur, răspunsul la ambele întrebări era un *nu* hotărât.

— Tu ieşi la plimbare des? întrebă ea, încercând să fie sociabilă.

— Cultiv grâu şi am vite şi oi, îi răspunse el simplu. Sunt afară aproape în fiecare zi.

— Te ocupi personal de ele?

— Prefer. Îşi drese glasul. Nu c-aş fi devenit un pustnic sau ceva de genul acesta. Am slujitori angajaţi. Şi alţi câţiva oameni care lucrează pământurile cu mine, pe lângă cei care lucrează cu ziua la recoltă şi când fată animalele.

— Nu este ceva la care să mă fi aşteptat de la cineva despre care s-a scris un poem.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui.

— Nu eu am scris poemul.

— Cammy, uşurel, spuse Sophia dintr-odată, chiar din spatele lui.

În aceeaşi clipă, Camille auzi discuţiile gălăgioase ale unor femei care se apropiau. Înainte să apuce să se îndrepte în direcţia opusă, de după tufişuri îşi făcură apariţia cinci tinere doamne.

— Ar fi fost drăguţ să fim avertizaţi mai din timp, mormăi ea spre Sophia.

— Nu le-am auzit mai devreme, îi şopti prietena ei. Hai să plecăm pur şi simplu!

— Mi-a scăpat ceva? interveni Keating, cu o încruntare.

— Nu. Pur şi simplu... ele spun lucruri pe care nu-mi place să le aud. Oricum, ar trebui să mă întorc.

— Ah. Spre surprinderea ei, Keating o luă de braţ, apoi pe Sophia. Fii atentă aici!

Nereuşind să-şi retragă cu totul braţul din strânsoarea lui, părea să fie prinsă în capcană. Se *simţea* prinsă în capcană, târâtă spre cel mai crunt coşmar al ei. Doamne, chiar le recunoscuse pe două dintre ele. Una îi fusese prietenă dragă, până când... până când îşi distrusese propria viaţă.

— Încetează, şuieră ea punând cât putu de multă autoritate în cuvânt.

Continuată să meargă.

La mai puţin de câţiva metri de cele cinci tinere, Blackwood îi dădu drumul. Apoi, chiar când chipul frumos al Ameliei Danning, încadrat de bucle negre, dădu să rostească numele ei, escorta ei se repezi înainte.

— Doamnelor! exclamă el şi, apucând-o de umeri pe Amelia, o trase spre el şi o sărută apăsat pe gură. Îi dădu drumul atât de repede încât ea se împletici, apoi el repetă gestul cu Olivia Harden. Ţipând, fetele se împrăştiară ca nişte găinuşe terorizate. Într-o fracţiune de secundă, rămaseră din nou singuri, cu excepţia celorlalţi oameni care se plimbau holbându-se la Keating şi mormăind unii spre alţii. Era convinsă că putea auzi un cor de „La doar 21 de ani, / Din care trei petrecuţi în oraş, / Şi-a ars toate lumânările, toate podurile, / Prietenii şi familia l-au respins”.

— Ce naiba a fost asta? întrebă ea şi îl privi încruntată.

— Pun pariu pe o mie de lire că nimeni de aici nu bârfeşte despre tine, Camille Pryce, spuse el cu un zâmbet ferches care nu îi atinse ochii căprui.

— Dar... ce o să se întâmple când taţii supăraţi o să vină după tine?

— Nu cred că o să îndrăznească. Îi făcu un semn prin care să îşi continue drumul pe alee alături de el.

Continuăm?

Ca să vezi. Avea reputaţia unui crai notoriu şi, cu siguranţă, se purtase ca atare. Dar nu le scandalizase pe fostele ei prietene fiindcă era necuviincios. O făcuse ca să o protejeze pe ea.

Cu toată supărarea pe care acţiunile ei o provocaseră, se simţea ca fiind cea mai mare ruşine din întreg Mayfairul. Era ciudat să îşi dea seama că întâlnise singurul om a cărui reputaţie şi al cărui statut erau mai afectate decât ale ei. Şi chiar mai ciudată era ideea că, dacă îl avea prin preajmă, putea să se bucure de un răgaz de la privirile lungi şi zâmbetele dispreţuitoare. Da, aveau să se uite în continuare urât, dar nu la ea.

Sophia scoase un pufnet, iar Camille îşi dădu seama că prietena ei râdea.

— Ce e atât de amuzant?

— Nu le cunosc pe fetele alea, spuse fiica nelegitimă a ducelui de Hennessy chicotind, dar îmi închipui că niciuna n-a mai fost atât de surprinsă şi de scandalizată în viaţa ei.

— Aşa nădăjduiesc, interveni Keating. Nu mi-ar plăcea să cred că tot efortul a fost în zadar.

— Ce efort? Ţi-ai ţuguiat pur şi simplu buzele şi te-ai dus în direcţia lor.

— A trebuit să mă întăresc pentru contact. În general, eu şi fecioarele ne evităm reciproc. Ceva legat de rai, iad şi osânda veşnică.

— Şi cum stă treaba cu plimbarea prin parc împreună cu două tinere domnişoare inocente? întrebă Camille, rânjind în ciuda voinţei ei.

— Cu un contact fizic limitat, ar trebui să fie în regulă. Se întinse şi o trase uşor de borul bonetei. Zi-mi că n-a fost amuzant.

Cel mai amuzant era să-şi dea seama că bărbatul acela, pe care abia îl cunoscuse cu o zi în urmă, se dovedise a-i fi un aliat mai mult decât fuseseră în ultimul an propriii părinţi, surorile sau oricare dintre foştii ei „prieteni”.

Se gândise că îşi folosise ultima brumă de noroc când găsise anunţul pentru supraveghetoare la clubul Tantal în

aceeaşi zi în care rămăsese fără un sfanţ în casa unei rude dezaprobatoare din Chatham. Şi apoi găsise alte tinere doamne al căror trecut unic şi adesea scandalos le făcea compatrioate, aliate şi prietene. Şi acum îl găsise pe Keating Blackwood.

— Mă amuz cu moderaţie, recunoscu ea. Dacă aş şti *de ce* anume pari dispus să încasezi loviturile în contul meu, aş fi chiar tentată să renunţ la adjectivul din frază.

Un zâmbet delicat îi arcui gura, iar de data asta, ochii lui licăriră.

— Deci o să avem despre ce să vorbim când plecăm mâine la drum, nu-i aşa?

*

Keating rezistă nevoii de a-şi şterge gustul persistent al afrontului virginal care mai dăinuia încă pe gura lui când se întoarse la Baswich House. Într-adevăr, în urmă cu şase ani, taţii domniţelor ar fi venit după el cu torţe şi muschete. Totuşi, fiind Sângerosul Blackwood, se bucura de o protecţie la care nu se aşteptase niciodată. Şi, aparent, se presupunea că trebuia să se poarte necuviincios într-o anumită măsură.

Măcar fetiţele nu aveau să mai dea aiurea din gură despre Camille în seara aceea. Desigur, Fenton ar fi preferat ca ele să vorbească; fără îndoială, orice stimulent în plus care o întorcea în faţa altarului l-ar fi încântat pe marchiz. Keating se încruntă. Cel mai probabil, trebuia să se fi gândit la acel detaliu înainte să încerce să fie eroul din poveste. Sau, în orice caz, ideea lui de erou.

Hooper îl informase că Greaves era la parlament, aşa că se îndreptă spre generoasa bibliotecă a prietenului său ca să răspundă la corespondenţa primită de la Fredericks, intendentul lui. Era prima dată în şase ani când Fredericks chiar avusese lucruri de care să se ocupe, dar bătrânul administrase Havard’s Glen timp de treisprezece ani înainte, când nu avusese nevoie de nicio îndrumare.

Suportul pentru carafe aflat sub fereastra din mijloc a

bibliotecii străluci în lumina târzie a soarelui de după-amiază, dar se întoarse cu spatele la dulăpiorul afurisit şi se duse să caute o carte. Aproape că-şi ratase a doua şansă în acea zi din cauza băuturii. Şi, aparent, mirosea a alcool.

Afundându-se într-un fotoliu, Keating ridică braţul şi îşi mirosi mâneca. Nu putea să simtă decât parfumul vag de lămâie acolo unde fata cu părul roşu, Sophia White, îl ţinuse de braţ. Îşi descheie haina şi inspiră din nou, dar poate că era prea obişnuit cu whisky-ul ca să îi mai recunoască mirosul.

— Ce faci?

Ducele de Greaves se aşeză în fotoliul din apropiere, apoi se întinse şi smulse cartea din mâinile lui Keating.

— *Mândrie şi prejudecată?* Ridică o sprânceană. Când te-ai apucat de citit romane de dragoste?

— Acum cinci minute. Keating recuperă cartea şi o închise iute. Indiferent unde îl purtau cercetările lui despre Camille Price, nu avea de gând să-i împărtăşească nimic lui Adam Baswich. Ce planuri ai în după-amiaza asta?

— Am fost invitat la cină de Lord şi Lady Clarkson. Ţi-aş fi sugerat să mi te alături, dar cum, în după-amiaza asta, le-ai agresat fiica, ar fi mai bine să stai departe.

— Ah. Care dintre ele era?

— Fata cu păr negru, cârlionţat.

— Este bine de ştiut, atunci.

Tăcere. În acelaşi timp, putea practic să audă cum mintea ascuţită a ducelui analizează, cântăreşte, pune la cale.

— Prea bine, spuse Greaves. Să nu-mi spui ce Dumnezeu crezi că faci. Să nu-mi spui de ce spui de dimineaţă că vrei un nou început, pentru ca apoi să devii un fel de bandit pupăcios după-amiază. În schimb, eu nu o să-ţi spun să încetezi să te mai porţi ca un neghiob înainte ca toată Camera Lorzilor să te pedepsească.

Ridicându-se în picioare, Keating îşi puse la subsuoară cartea împrumutată.

— Destul de corect. De fapt, drept mulţumire pentru corectitudinea ta, eu o să mă abţin din... a menţiona

trecutul tău colorat.

— Bine.

— Este uluitor cât de multă ameninţare eşti în stare să pui într-un cuvânt, prietene, i-o întoarse blând Keating. Dacă i-ar fi păsat mai mult, se prea poate să o fi resimţit foarte neplăcut. Cât despre ziua de azi, cred că o să mă duc să iau cina devreme la clubul Tantal, apoi o să mă retrag pentru restul serii.

— Tu… Oh. Greaves îşi drese glasul. Atunci, ai alte sugestii pentru cum ar trebui să răspund la cererea lui Clarkson de a-ţi avea capul pe tavă?

— Spune-i să stea la rând şi prefer să mă fac una cu pământul înainte să apuce el să-i vină rândul.

— Asta ar putea să fie de ajuns. Apropo, mâine o să-mi petrec ziua la Tattersall. Vrei să mă însoţeşti?

— Am o întâlnire. Şi nici nu avea bani ca să cumpere cai.

Se îndreptă spre apartamentul lui ca să se schimbe pentru cină.

— Ştii că, dacă ceva nu este în regulă, poţi să-mi povesteşti, Keating.

El încetini, dar nu se întoarse.

— Totul este în regulă, Adam. Dar mulţumesc. Şi o să încerc să mă car din Londra înainte ca mulţimea să apară la uşa ta ca să ceară să fiu executat.

Cartea aleasă de Camille îi menţinu interesul treaz până târziu după lăsarea serii. Darcy părea uşor rigid, dar era sigur că avea ochii aţintiţi pe fata potrivită dintre surorile Bennett. În cele din urmă, se întinse şi îl trimise pe Pidgeon să îi caute ceva potrivit de îmbrăcat la cină. În Shropshire, ignorase invitaţiile – aşa cum erau ele – până când ceilalţi locuitori din zonă încetaseră să le mai trimită. Prin urmare, nu avusese mare nevoie de haine adecvate de seară şi începea să le simtă lipsa. Oricât de dureros era pentru el şi pentru buzunarul lui, trebuia să îşi cumpere câteva ţinute.

După ce-şi termină de legat lavaliera, majordomul ciocăni la uşa întredeschisă a dormitorului.

— Domnule Blackwood, vă caută cineva.

Keating îşi coborî o sprânceană.

— Bărbat sau femeie?

— Bărbat.

Nu putea să fie de bine.

— Este înarmat?

Majordomul clipi nedumerit.

— Nu, domnule. Este marchizul de Fenton.

Trăgând adânc aer în piept, Keating se termină de îmbrăcat.

— Cobor într-o clipă.

— Foarte bine, domnule.

Ca un ultim detaliu, îşi luă pumnalul subţire pe care îl purta mereu în cizma dreaptă. Apoi, după o privire iute şi şovăitoare aruncată spre sticla de whisky aşezată pe masa de toaletă, coborî scările. Hooper îi făcu semn spre salonul de dimineaţă, apoi dispăru. Adam avea nişte slujitori foarte discreţi.

Keating deschise uşa de la salon.

— Bună, vere.

Şi Fenton era îmbrăcat ca să iasă, deşi era imposibil să se îndrepte spre acelaşi club. La urma urmei, marchizului îi fusese interzis să mai calce în clubul Tantal. Vărul lui renunţă să mai studieze ceasul de pe poliţă şi se uită la el.

— Ce Dumnezeu crezi că faci?

— Mă duc să iau cina.

— Este mult prea târziu să o faci pe nevinovatul, Keating. Te afli aici ca să o convingi pe Camille Pryce să se întoarcă la mine. Nu să înrăutăţeşti lucrurile.

— Ştiu de ce mă aflu aici. Şi ţi-am zis să mă laşi pe mine să mă ocup de detalii. Se încruntă. Ce-ai auzit?

— Că terorizezi parcurile, sărutând fiecare tânără virtuoasă care-ţi iese în cale!

Ei bine, sună a ceva ce ar fi făcut… cu şase ani înainte.

— Şi cu cine anume mă plimbam eu?

— Mă doare în cot cu cine erai. Sunt destui oameni

care ştiu că suntem veri, aşa că n-am de gând să te las să te tăvăleşti prin noroi şi să mă tragi şi pe mine în jos odată cu tine.

— Interesant. Ca să ştii, mă plimbam cu logodnica ta. Ne-am intersectat paşii cu fostele ei prietene şi le-am împiedicat să mai pună bârfe noi în circulaţie. Iată. Oricum, părea că aceea îi fusese intenţia. Şi nimic pe lume nu putea să-l convingă să accepte că singurul lucru la care se gândise era îngrijorarea rănită şi prudentă din frumoşii ochi albaştri ai lui Camille Pryce.

Fenton făcu un pas spre el.

— Ai reuşit să o scoţi din clubul ăla blestemat?

— Da.

— Trebuia să-mi dai de veste. Aş fi putut să mă întâlnesc cu voi, ca din întâmplare, înainte să devii un pericol public.

— Eram deja un pericol public şi ţi-am spus să-mi laşi mie povestea asta. Acum pleacă, înainte să vadă cineva că ai fost aici şi că mi-ai distrus reputaţia.

Cu o expresie evidentă de nemulţumire pe chip, Stephen încuviinţă din cap.

— Prea bine. Dar promite-mi că o să încetezi cu lucrurile astea. Ţi-am cerut să fii discret.

— Sunt foarte discret în privinţa ta şi a lui Camille. Dacă ai de gând să-mi dai indicaţii despre cum să mă descurc cu restul vieţii mele, scuteşte-mă.

Marchizul se uită urât la el.

— Dacă îţi aştepţi recompensa, eu mă aştept să faci ce ţi-am cerut. Camille Pryce m-a pus într-o situaţie foarte neplăcută. Bănuiesc că ai făcut bine să zădărniceşti din faşă şi mai multe bârfe, dar eşti aici ca să te asiguri că-şi învaţă lecţia când vine vorba despre pericolele la care se expune când sfidează buna-cuviinţă.

— Ştiu de ce sunt aici, i-o întoarse Keating. Ceea ce nu ştiu este de ce mai eşti tu aici. Pleacă!

Cu o ultimă încruntătură, Fenton ieşi valvârtej în foaier, unde Hooper reapăruse ca prin minune chiar la momentul potrivit ca să deschidă uşa de la intrare.

— Să nu te joci cu mine, Keating. Mi s-a terminat răbdarea.

Keating se strecură pe lângă majordom şi închise uşa cu zgomot.

— Idiotule, mormăi el, apoi fii nevoit să se plimbe pe coridor preţ de cinci minute, aşteptând ca vărul lui să se îndepărteze suficient de mult de Baswich House. Nu era nimic mai rău decât să-ţi închei o discuţie cu replica potrivită, iar apoi să fii nevoit să o continui din cauza unei sincronizări proaste.

În cele din urmă, se duse să îl ia pe Ambele, apoi se îndreptă spre clubul Tantal. Din moment ce era acceptat doar pentru că era musafirul lui Greaves, probabil trebuia să se asigure că ducele era cu el, dar Greaves era membru al altor şase cluburi, pe puţin, pe lângă zecile de oameni cărora, dintr-un motiv sau altul, le plăcea să-şi programeze întâlniri cu el. Era imposibil ca Keating să reuşească ce trebuia să facă într-o dimineaţă sau într-o seară pe săptămână.

Camille nu se ocupa de aşezatul membrilor la mese, ci roşcata vioaie.

— Bună seara, Sophia, spuse el cu un zâmbet şi se opri în faţa podiumului amplasat lângă uşa care dădea spre Sala Demetra.

— Keating. Eşti singur astă-seară?

— Pentru moment. N-ai voie să iei cina cu mine, nu-i aşa?

Obrajii ei palizi se îmbujorară.

— Doamne, nu. Îşi întoarse capul spre el. Tu chiar cauţi probleme, nu-i aşa?

— Oricând se poate. Prietena ta timidă nu este prin preajmă, nu?

— Cammy se ocupă de jocul de douăzeci şi unu în seara asta.

Chiar reuşea să stea la o masă cu bărbaţi care puteau să se uite chiorâş la ea. Era interesant.

— Credeam că lucrează doar în Sala Demetra.

— Toate suntem instruite pentru orice poziţie. Sally

este bolnavă, iar Cammy a spus că este în stare să numere suficient de bine încât să-i ţină locul pentru o seară.

Partea din el care se simţise… încordată, care îl pregătise pentru o noapte în care să fie privit cu încruntare şi evitat, se relaxă un pic. Numără în gând banii pe care îi avea în buzunar. În total nouă lire, din care îşi permitea să piardă jumătate. Din moment ce nu mai jucase cărţi de şase ani, era un risc, dar îşi permitea să piardă cinci lire în schimbul a zece mii mai târziu.

— Cred că mă duc să joc nişte cărţi, spuse el, şi făcu un semn din cap spre Sophia.

— Avem un fazan fript extraordinar la meniu în seara asta, răspunse ea şi făcu un semn spre încăperea plină de oameni.

El zâmbi larg.

— O să sar peste cină, dar mulţumesc. Aruncă o privire spre cele trei uşi care duceau afară din sala de mese şi se încruntă. Unde să mă duc?

— Sala Persefona. Să nu-i spui că eu am menţionat că lucrează acolo.

— Buzele îmi sunt pecetluite.

Sala Persefona părea să fie cea mai mare dintre sălile de joc, iar dacă mai avea nevoie de dovezi ca să-şi dea seama că Tantal prospera, le vedea chiar în jurul lui. Mesele aglomerate, mirosul de trabucuri scumpe din America, foşnetul cărţilor de joc şi discuţiile, apoi peste tot femei frumoase şi tinere care serveau băuturi, făceau cărţile şi supravegheau mesele. Unii dintre cei mai puternici bărbaţi din Londra, plătind pentru privilegiul ca nişte tinere ruinate să le spună când pariau prea mult şi trebuiau să plece.

Îi luă o secundă să o găsească pe Camille. Părul ei blond-cenuşiu era strâns într-un coc lejer, iar zulufii albicioşi îi încadrau obrajii sculpturali. Muselina modestă din acea după-amiază dispăruse, înlocuită fiind de o rochie de un albastru strălucitor care se mula pe formele ei ademenitoare. Dumnezeule! Nu era de mirare că, în ciuda scandalului, patru bărbaţi şedeau la masa ei, în vreme ce alţi şase stăteau în picioare, presupunându-se că urmăreau

jocul.

Şi nu era de mirare că Fenton era atât de hotărât să o recupereze. Camille şi numele marchizului erau inevitabil legate, iar bărbaţii din jurul ei îşi petreceau zilele în Camera Lorzilor cu Fenton, la alte cluburi cu Fenton, la dineuri cu Fenton. El nu va fi niciodată în stare să treacă peste faptul că era încă, teoretic, logodit cu o femeie care fugise de la nunta lor ca să lucreze într-un club pentru gentlemeni.

Fusese nevoie de curaj. Tânăra cu care se plimbase în acea după-amiază fusese prudentă şi rănită, dar cea la care se uita acum era încrezătoare şi chiar… ispititoare. Mai devreme, se gândise să o readucă în braţele lui Fenton – şi, prin extensie, ale societăţii – ar fi un lucru simplu. Totuşi, Camille Pryce avea mai multe faţete decât se aşteptase el. Trebuia să descopere ce anume o motiva, ce îşi dorea cu adevărat şi ce o va face să se întoarcă la logodnicul ei. Iar el trebuia să fie cineva în care ea să aibă încredere, dacă avea de gând să îşi ducă sarcina la bun sfârşit. Ceea ce însemna că trebuia să înceteze să se mai holbeze la ea ca o pisică la un şoricel. Indiferent cât de mult şi-ar fi dorit să atace.

Ea ridică privirea, iar colţurile gurii i se arcuiră când privirile li se întâlniră. El îi întoarse zâmbetul, încuviinţă din cap, înăbuşindu-şi instinctele de prădător până când acestea se potoliră şi se întoarseră în peşteră. La urma urmei, ea părea să fi hotărât că gestul lui de mai devreme de a le săruta pe fetele acelea nu fusese atât de groaznic. Ţinând cont că mai existau acum cel puţin două familii în plus care să-l blesteme, era bucuros că meritase.

— Cred că mi-ar plăcea să joc, spuse el.

— Numai patru jucători la masă, Blackwood, comentă vicontele de Swanslee şi ridică în treacăt privirea din cărţile lui. Du-te şi găseşte-ţi altă masă!

— Mi-ar plăcea să joc *aici.*

Jonas Atherling se ridică de pe scaunul de lângă viconte.

— Treci în locul meu, se oferi el şi îşi strânse monedele. Oricum, eu aş prefera să fiu în altă cameră

decât tine.

— Asemenea. Tipul mătăhălos înota practic în colonie franţuzească ieftină şi rămase în urma lui ca un nor când plecă. Întrebându-se cum de mai putea Camille să respire, Keating se aşeză pe scaunul părăsit. Şi ce mai faci în seara asta, milady? întrebă el, punându-şi propriii bani pe masă.

— Foarte bine, domnule Keating. Camille se uită la jucători. Sunteţi gata, domnilor?

— Fă cărţile alea odată, mormăi domnul îndesat din stânga lui Keating. Sper ca ghinionul lui Keating să-l schimbe pe al meu.

— Eu n-am ghinion, protestă Keating. Fac alegeri greşite. Este o mare diferenţă.

— Asta nu este ca şi cum ai discuta despre tipuri de moarte? comentă pe un ton scăzut cel de-al patrulea individ, aşezat chiar în dreapta lui.

În treacăt, Keating îşi reevaluă părerea generală despre membrii clubului. Cel puţin unul dintre ei părea să aibă şi inteligenţă, şi ceva plictiseală.

— Şi dumneata cine să fii oare?

— Aşa e, ai fost plecat prea multă vreme, nu?

Cu un semn, bărbatul ceru a treia carte. Cu partea stângă a profilului oarecum întunecată de un păr castaniu-închis, mult prea lung, cea mai bună idee pe care şi-o făcu Keating era că avea vreo 25 de ani şi era subţire.

— Ce eşti tu, înlocuitorul meu în depravare? Ar trebui să fii într-un club mai puţin respectabil. Aruncă o privire spre paharul de lângă cotul bărbatului. Şi n-ar trebui să bei coniac. Ţi-ar trebui ceva care să alunece rapid pe gât. Whisky. Sau vodcă rusească.

În cele din urmă, bărbatul se întoarse cu faţa spre el. Cicatricea subţire şi albă care pornea de la jumătatea obrazului drept şi aluneca spre bărbie era accentuată de ochiul drept de un alb lăptos, într-un echilibru tulburător cu albastrul-închis al ochiului stâng.

— Nu cred să am nevoie de sfatul tău, dar ai un punct de vedere pertinent. Bărbatul se ridică, strecură o monedă spre Camille. Seară bună.

Nimeni altcineva nu se aşeză pe locul domnului cu un singur ochi, aşa că fata împărţi câte două cărţi cu faţa în sus celor trei bărbaţi rămaşi. Ei îşi dădu un şapte de treflă şi regele de pică, ambele cu faţa în sus.

— Domnilor?

— Cine era omul? întrebă Keating, fără să fie încântat că îl rodea curiozitatea.

— Nu şi-a dat numele, domnule Blackwood. Ea ridică privirea. Vrei o carte?

Deci acum se prefăcea că nu se cunoşteau. El se uită la nouarul şi la regina din faţa lui.

— Pas.

Numai o licărire din ochii ei lăsă de înţeles că se putea ca ea să citească mai multe decât spusese el, de fapt. Cel puţin, spera să fie aşa; din moment ce tocmai îşi dădu seama că poate reputaţia lui o ajuta pe ea, dar *lui* nu îi făcea nicio favoare, era uşor distras. Dacă se prefăcea că nu îl cunoaşte, nu putea să se aştepte ca ea să aibă încredere în el. În mod evident, era nevoit să încerce să se poarte cuviincios. Numai bine atunci, că se lăsase de băut.

Capitolul 6

Camille se ocupă de cărţi pentru o oră, apoi îi făcu semn şefei de sală că voia să-şi întindă picioarele. Şi nu fu deloc surprinsă când Keating Blackwood părăsi masa de îndată ce plecă ea.

— Te rog să nu faci asta, murmură ea, simţind că mergea în spatele ei, în vreme ce se îndreptă spre uşa care ducea în spatele clubului şi la puţină intimitate.

— Ce să nu fac? răspunse vocea lui în şoaptă.

— Să vii după mine. Oamenii o să creadă că mă urmăreşti.

— Nu te urmăresc.

Bătaia… ciudată din pieptul ei nu se simţi deloc plăcut.

— Bine. Dar pare că m-ai urmări şi asta nu o să facă decât ca şi mai mulţi oameni să vorbească. Nu doresc asta.

Din privirile invidioase pe care unele dintre celelalte doamne i le trimiteau, în vreme ce părăsea încăperea, era o netoată. Keating era al naibii de chipeş, spiritual şi neînfricat. Şi juca bine cărţi. Dacă nu ar fi fost reputaţia lui, nu era sigură că ar fi fost în stare să invoce vreo obiecţie la prezenţa lui.

Apoi îşi dădu dintr-odată seama. Făcea cu el acelaşi lucru pe care alţii îl făceau cu ea. Camille aproape se împletici în pragul uşii care dădea spre sălile din spate, dar o mână puternică o prinse de braţ.

— Uşurel, uşurel.

— Mulţumesc. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu ar fi fost reputaţia ei, îşi închipuia că ar fi avut foarte mulţi prieteni. Poate chiar părinţi şi propria casă. Îmi cer iertare.

El se oprise în pragul uşii şi se uita la ea.

— Pentru?

— Pentru că mă sperie reputaţia ta. E ipocrit din partea mea.

Un zâmbet larg apăru pe gura lui senzuală.

— Nu, nu este. Este foarte înţelept din partea ta. Nu ne comparăm.

Aruncând o privire dincolo de el, spre încăperea aglomerată şi curioasă, îi făcu un semn să treacă pragul.

— Intră!

Cu o mică ezitare pe care ea aproape că nu o observă, el păşi în coridorul îngust şi închise uşa în urma lui.

— Ce drăguţ! Poţi să urci şi să cobori peste tot în club, fără ca bărbaţii să saliveze după tine.

— A fost ideea lui Lady Haybury, spuse ea, iar bărbaţii nu salivează după mine.

— Nu ştiu de ce nu. Eşti superbă.

Se îmbujoră. Nici măcar nu-şi amintea ultima dată când i se făcuse un compliment fără ca interlocutorul să nu încerce să o ciupească sau să o ademenească în patul lui.

— Îmi vorbesc în club, rosti ea cu voce tare, dar, în

acelaşi timp, par să creadă ori că am fost iremediabil compromisă şi că pot să fiu cumpărată pe nimica toată, ori că o să ia ciumă dacă stau pe lângă ei.

— Dacă-mi permiţi, spuse el tărăgănat, apoi se întinse şi o trase de mânecă, luaţi ca întreg, bărbaţii sunt idioţi şi nebuni. Îşi doresc ce nu pot să aibă şi sunt speriaţi de faptul că ceea ce au a fost obţinut pe prea puţin ca să aibă valoare.

Ea începea să-şi dea seama că Keating Blackwood era un bărbat foarte neobişnuit. Şi era ceva ce o intriga mult mai mult decât voia să accepte.

— Şi tu în ce categorie te încadrezi?

— Eu sunt bărbatul care şi-a învăţat lecţia şi vede foarte limpede nebunia celorlalţi.

— Chiar aşa?

— Absolut. El îşi aplecă uşor capul şi coborî privirea spre gura ei. Ai un zâmbet foarte frumos. Ar trebui să-l foloseşti mai des. Zâmbetele pot fi mai ucigătoare decât pistoalele, dacă sunt folosite cum trebuie.

Camille nici măcar nu-şi dăduse seama că zâmbea. Primul ei instinct fu să şi-l înăbuşe, să-şi plece capul şi să-şi ia zborul. Dar erau singuri pe coridor; numai Keating o văzuse purtându-se de parcă putea să se bucure cu adevărat de un moment de fericire. Nu scăpă din vedere că era a doua oară când zâmbise în ziua aceea în prezenţa lui.

Şi iată că se afla acolo, compromisă, o laşă, şi pentru moment cu nimeni în preajmă care să se uite urât la ea. Împreună cu un bărbat foarte frumos care stătea în faţa ei. Un bărbat care părea, dintr-un motiv inexplicabil, să se fi plasat de partea ei în toată nebunia aceea.

Cu inima bubuindu-i în piept, Camille îşi puse mâna în pieptul lui, se ridică pe vârfuri şi îl sărută. Buzele li se atinseră, ea îi simţi surprinderea, apoi momentul în care i se tăie răsuflarea, când el se apropie şi îşi apăsă gura pe a ei. O prinse de şolduri, trăgând-o mai aproape. O căldură incandescentă îi coborî pe şira spinării, iar senzaţia o făcu să închidă ochii.

Degetele acelea se desprinseră de trupul ei, apoi el o

îndepărtă. Camille deschise din nou ochii şi se trezi privind în două sfere de culoarea bronzului şlefuit. Keating îşi drese glasul.

— Asta...

— Îmi pare rău că te-am făcut să rişti flăcările iadului, bâigui ea, încercând să îşi adune atât gândurile care zburau care încotro, cât şi răsuflarea. Deşi nu ştiu cât de pură m-ar putea considera cineva în clipa asta.

— Oh, cu siguranţă mi-au făcut puţin cu ochiul. Keating continuă să o privească lung, deşi habar nu avea la ce se gândea. Măcar nu râdea de ea.

— Deci tot mai vrei să mă scoţi la plimbare mâine sau să mă întorc la cartea mea?

— Să fii pe aleea de la intrare la unu şi jumătate.

Camille scoase un oftat pe care îl reţinuse multă vreme. Indiferent ce tocmai se întâmplase, măcar nu distrusese cea mai interesantă prietenie pe care o avusese vreodată. Cu singurul bărbat care îi considera acţiunile scandaloase o simplă ajustare a nasului colectiv al lumii bune. Cu singurul bărbat pe care îl sărutase vreodată... indiferent dacă el ar fi sărutat-o sau nu.

— Foarte bine. Îţi... mulţumesc.

— Pentru ce Dumnezeu îmi mulţumeşti? întrebă el şi îşi coborî o sprânceană.

Ea oftă.

— Pentru că n-ai râs, bănuiesc. Pentru că n-ai stat pur şi simplu acolo părând ofensat. Pentru că...

Keating se avântă spre ea şi o sărută din nou. Spatele i se lipi de perete, în vreme ce el îşi apăsă gura pe a ei, frământând şi muşcând uşor până când atât mintea, cât şi trupul ei părură să se topească. De data asta, ea nu putea să spună că el fusese luat prin surprindere dacă o sărutase din nou şi nici că altminteri n-ar fi fost câtuşi de puţin interesat.

— Nu-mi mulţumi că sunt un idiot şi că fac ceva care o să înrăutăţească lucrurile pentru tine, Camille, murmură el peste gura ei. Şi să nu mă mai săruţi. Eşti mult prea ispititoare. Mă străduiesc să mă port cum se cuvine şi nu

sunt foarte bun la asta.

Apoi dispăru înapoi în club şi o lăsă singură în coridor. Ea rămase acolo, atingându-şi buzele cu degetul arătător. Deci ăsta era un sărut. Nu mai avusese niciodată parte de unul. Acum ştia la ce se refereau fetele când vorbeau despre dorinţa de a leşina datorită simplei atingeri a doua guri. Pentru că îşi simţea încă genunchii instabili.

Când puse mâna pe uşă ca să intre din nou în Sala Persefona, îi trecu prin minte că fiecare bărbat dinăuntru credea probabil că ea şi Keating făcuseră exact ceea ce făcuseră. Se înfioră şi închise ochii.

Bineînţeles că toţi credeau că ea făcuse acelaşi lucru în ultimul an şi continuau să stea la masa ei şi să surâdă atunci când îi aşeza la micul dejun şi îi ofereau flecuşteţe cu care să o atragă. Camille deschise din nou ochii. Abisul umilinţei care se căscase la picioarele ei se strânse încet. În ceea ce-i priveşte pe oamenii din Mayfair, ei credeau că ea se săruta cu bărbaţi – şi chiar mai rău – în stânga şi în dreapta de luni şi luni la rând.

Îşi atinse din nou buzele. Atunci ce mai conta dacă se sărutase cu adevărat cu un bărbat? Sigur nu mai existau şi alţi oameni care să se uite chiorâş la ea. Poate Keating nu era cea mai înţeleaptă alegere pentru o nebunie, dar fusese deja văzută alături de el de două ori şi, din câte observase ea, nu se schimbase nimic. Poate că el încerca să se poarte cuviincios, dar ea îşi dăduse seama dintr-odată – mai ales mulţumită lui – că ea nu mai trebuia să facă asta.

— Dumnezeule, şopti ea, apoi chicoti.

Dumnezeu nu avea nimic de-a face cu toate astea.

*

La jumătatea drumului spre Baswich House, începu să plouă. Keating îl făcu pe Ambele să încetinească şi îşi ridică faţa ca să simtă picăturile reci pe piele. Nu îl ajută prea mult.

Fata îl sărutase. Afurisita îşi pusese delicat mâinile pe pieptul lui, închisese ochii şi îl atacase cu gura. Şi îl

tulburase până în măduva oaselor.

Era numai greşeala lui; dorise să-i fie prieten când nimeni altcineva din afara clubului Tantal nu ar fi făcut-o. Şi îşi dăduse toată silinţa să fie fermecător. În trecut, când fusese fermecător, aproape întotdeauna sfârşise gol în patul unei doamne sau al alteia. În ultima vreme, nu mai fusese atât de pretenţios, se asigurase numai ca fata să nu fie măritată. Prăzile din Shropshire fuseseră slăbuţe, mai ales când toate femeile îşi dădură seama ce idee proastă era să aibă legătură cu el, dar nu era un blestemat de călugăr.

Expiră lung. Camille Pryce fusese promisă încă de la naştere vărului său. El îşi învăţase lecţia; nu intervenea în cuplurile căsătorite. Şi, cum Camille şi Stephen nu era căsătoriţi, tocmai aceea era misiunea cu care fusese însărcinat.

De ce Dumnezeu avea o asemenea discuţie cu sine însuşi? Pentru numele lui Dumnezeu, ea era o femeie neprihănită care se chinuia din răsputeri să pretindă că nu fusese compromisă, iar el era prezent pentru unicul motiv de a o duce înapoi în braţele lumii bune. Nu în braţele lui. El nici măcar nu era interesat. Indiferent cum era ea, sigur nu era genul lui obişnuit.

Acela era exact motivul pentru care evita puritatea. Pentru o femeie fără experienţă, fiecare sărut însemna ceva special, fiecare cuvânt şoptit era un fel de promisiune. Chiar înainte de haosul cu Eleanor şi soţul ei, el desconsiderase fetiţele îmbrăcate în alb de la clubul Almack în favoarea doamnelor mai experimentate. Desigur, povestea nu se încheiase prea bine pentru el. Dar ştia că evitarea femeilor cinice în favoarea neprihănitelor nu va îmbunătăţi lucrurile.

Indiferent ce naiba se întâmpla, se gândea deja la locul unde Stephen îşi păstra sticlele de tărie la Baswich House. Evident, nu putea să rămână treaz nici măcar o zi. Da, în momentul acela avea motive întemeiate ca să bea, dar să se îmbete mangă nu avea să schimbe nimic. Şi nici nu făcea lucrurile mai uşoare.

Îmboldindu-l pe Ambele în coaste, o luară la galop spre Hyde Park şi Rotten Row. Refuza să bea în seara aceea, dar cu siguranţă putea să facă o plimbare călare. Chiar dacă era destul de devreme, mai ales pentru standardele din Mayfair, parcul era în general pustiu noaptea. Cu ploaia care cădea în rafale pe iarbă şi pe pământul bătătorit de pe pista de călărie din Rotten Row, se putea crede singurul om din Londra.

De fapt, senzaţia îi convenea de minune. În jur de o oră, galopă prin apă şi noroi, până când atât el, cât şi Ambele erau asudaţi şi respirau greu. Când se întoarse la Baswich House şi îşi lăsă armăsarul cenuşiu pe seama unui rândaş dezaprobator, era ud până la piele.

— Hmm, vocea adâncă a lui Adam se auzi din balconul care dădea spre foaier. Nu este exact lucrul la care mă aşteptam.

Keating îşi scutură părul şi dădu să urce scările.

— Plouă. Sau credeai că picăturile de ploaie cu frică de Dumnezeu o să evite să cadă peste mine?

— Ai noroi până peste genunchi şi până la jumătatea paltonului pe care ţi l-am împrumutat. Şi laşi urme pe covorul meu.

— Sunt obosit, Adam. O să glumim mâine, dacă eşti de acord.

Ducele de Greaves continuă să-l scruteze, chiar dacă Keating nu ştia ce anume voia să vadă.

— Vrei să mă prefac că Fenton nu te-a căutat mai devreme? întrebă el, în cele din urmă.

Keating încetini pasul când ajunse în capul scărilor.

— Nu-i place că fac o zarvă care ar putea să-i păteze numele, răspunse el cu o ridicare din umeri. Nu poţi să fii surprins de asta.

— A avut ceva de spus despre faptul că ieşi la plimbare cu fosta lui logodnică?

— Ai de gând să mă descoşi până se alege praful de mine?

Keating trecu de prietenul lui şi continuă spre apartamentul lui.

— Foarte probabil.

Ducele îl urmă.

— Doar spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu. Urăsc să nu ştiu.

Cuvintele îl făcură pe Keating să rânjească.

— Nu. Sunt onorabil. Şi du-te să te perpeleşti în altă parte.

De îndată ce-şi dădu jos hainele şi se uscă bine, se aruncă în pat şi închise ochii. Când se gândi mai bine, calea lui era, de fapt, foarte clară. Să o facă pe Camille să se întoarcă la Fenton. Şi gata cu săruturile. Şi gata cu închipuirile absurde cum că apăsarea buzelor ei pe ale lui însemnase ceva. Că el simţise ceva. Pentru că nu simţise. Nu putea să-şi permită să simtă.

*

Când Keating întoarse faetonul înalt al ducelui de Greaves spre aleea şerpuitoare care ducea la clubul Tantal, aproape că se aşteptă să nu vadă nici urmă de Camille. Totuşi, ea se afla într-o parte a porticului de la intrare şi discuta cu femeia majordom.

Încercă să nu observe că ea purta o rochie frumoasă din muselină verde cu galben sau că ţinea într-o mână o umbreluţă de soare albă şi delicată. Şi se prefăcu că nu se uita la chipul ei ca să vadă dacă ea avea să zâmbească atunci când îl va zări. Dacă zâmbea, însemna doar că îi câştigase încrederea şi că putea să se apuce de a doua parte a sarcinii lui. Trase uşor aer în piept, prădătorul din el agitându-se din nou.

Ea ridică privirea, iar zâmbetul acela scurt, sfios îi atinse buzele. La naiba… ea îi zâmbea. Lui. Cu întârziere, arboră un rânjet înfumurat în timp ce oprea cei doi cai negri.

— Arăţi foarte bine, spuse el, şi se aplecă să-i ofere mâna ca să o ajute să urce pe bancheta înaltă.

— Mulţumesc.

Degete calde, subţiri le prinseră pe ale lui. Înghiţind în

sec, o trase alături de el.

— Unde ai vrea să mergi? Dată fiind reacţia ei când îşi văzuse fostele prietene în Green Park cu o zi înainte, el îşi închipui că îşi vor petrece următoarea oră hoinărind pur şi simplu pe lângă clubul Tantal. Nu conta, atâta vreme cât avea câteva clipe în care să discute cu ea. De fapt, lipsa intimităţii era mai bună. Mult, mult mai bună.

— Mă îndoiesc că Amelia Danning o să se aventureze azi în Green Park, spuse ea. Aş vrea să ne plimbăm pe acolo.

Keating ridică o sprânceană.

— Eşti sigură?

— Nu, dar oricum cred că ar trebui să facem asta.

Cu un cloncănit făcut spre cai, Keating o luă în direcţia parcului. Era evident că fata adunase ceva curaj în ultima zi. În clipa aceea, el nu era sigur dacă era de bine sau de rău pentru el, dar în mod clar nu putea să-şi permită să mai amâne… nici la propriu, nici la figurat.

— Am o întrebare pentru tine, spuse el după un moment de tăcere.

— Şi eu am o întrebare pentru tine, i-o întoarse ea, dar bănuiesc că tu ar trebui să începi primul.

El se chinui să nu închidă ochii. Într-o anumită măsură, acea… nelinişte era atât de stranie, mai ales că, în trecut, fusese încântat să provoace scandal.

— Fenton, rosti el cu voce tare.

— Nu vreau să vorbesc despre el, răspunse ea cu faţa spre şirul de magazine, apoi se răzgândi când unii dintre clienţi se uitară, la rândul lor, la ea.

Deci nu era chiar atât de curajoasă printre semenii ei… foştii ei semeni.

— Nu mi-ai spus niciodată ce prostie a făcut de te-a îndepărtat.

— Contează? Eu am fugit şi au existat… există… consecinţe.

— Nu, bănuiesc că nu contează, recunoscu el, gândindu-se că, dacă ar fi fost mai maleabilă, s-ar fi măritat cu Fenton, iar el ar fi rămas în Shropshire. Dar spune-mi

oricum.

— De ce?

— Pentru că... Pentru că cel mai probabil n-ai mai povestit nimănui niciodată şi, dacă nu poţi să ai încredere într-un crai fermecător, care miroase a băutură, în cine să mai ai încredere?

Ea chicoti. Era un sunet foarte plăcut, asemenea apei care clipoceşte peste pietricele.

— Azi nu miroşi a băutură.

— Bine. Nici n-am băut.

— Bine. Ai fugit pentru că te-am insultat?

— În parte. Şi pentru că încep să cred că data viitoare când o să beau prea mult, o să-mi crape ţeasta. Dar nu schimba subiectul. Tu. Fenton. Fuga din biserică. Explică.

Ochii ei albaştri îi întâlniră pe ai lui, apoi priviră din nou în altă parte. În cele din urmă, ea oftă.

— N-a făcut nimic.

Keating intră cu faetonul în Green Park şi încetini într-un ritm de plimbare ca să nu se ciocnească de alte vreo zece trăsuri care rulau pe aleea din faţa lor. În ciuda convingerii exprimate de Camille potrivit căreia tinerele părăsiseră zona, ele păreau să fie peste tot. După ce îi trecu într-o doară prin minte cum ar fi putut să rostogolească o minge pe pajişte şi să doboare câteva dintre ele, renunţă la idee. Tânăra aşezată lângă el ar fi fost cea mai interesantă femeie din parc chiar dacă nu ar fi fost însărcinat să discute cu ea.

— Nu te cred. Dacă n-a făcut nimic, te-ai fi măritat cu el.

Camille îşi înclină umbreluţa între ea şi cei trei călăreţi care treceau pe lângă ei. Indiferent dacă îşi propusese să nu-i pese ce credeau ceilalţi despre ea, nu trebuia să le încurajeze cercetarea minuţioasă. Nu-şi dorea nici cercetarea minuţioasă a lui Keating, dar tăcuse un an. Şi el punctase bine, în glumă sau nu. Dacă exista cineva care putea să o înţeleagă, el era acela.

Doamne sfinte, erau tinere peste tot în ziua aceea în parc. Cu o încruntare, se întoarse cu faţa spre el şi cu

spatele spre cel puţin jumătate dintre ele. Green Park nu fusese niciodată atât de aglomerat. Hmm. Se întrebă dacă nu cumva avea de-a face cu un anume crai, deosebit de chipeş, cu o reputaţie întunecată şi de temut.

— Camille, nu vorbeşti.

Nu, de fapt părea că se holbează la profilul lui foarte frumos. Ea se scutură.

— Bine. Adică am refuzat să mă mărit cu el pentru că n-a făcut nimic, clarifică ea.

După expresia de pe chipul lui Keating, el îşi dori să nu fi evitat să bea, la urma urmei.

— Ai vrea… să dezvolţi?

— Eu şi Stephen Pollard ne-am logodit când eu aveam 3 zile, iar el, 7 ani. Când eram mai mică, mi se părea romantic. Îmi închipuiam că el o să fie atât de chipeş, că o să-mi aducă trandafiri şi o să-mi scrie poezii şi epistole. N-am primit nimic.

Ea trase aer în piept, amintindu-şi cât de naiv de dornică fusese, bătându-l la cap pe tatăl ei în legătură cu corespondenţa cu o săptămână înainte şi după ziua ei de naştere, a aniversării semnării înţelegerii de căsătorie… cu orice ocazie în care Fenton putea recunoaşte relaţia dintre ei.

— Te-a contactat vreodată?

— Nu. Niciodată. L-am văzut o dată sau de două ori la serate, după ce mi-am făcut debutul în societate, dar părea ca şi cum în momentul când auzea că aş putea să fiu prezentă, îşi lua zborul. Sau, cel puţin, făcea tot posibilul să mă evite.

— Un neghiob, mormăi el, iar ea îi văzu degetele încordându-se pe frâie. Dacă aş spune că este tipic pentru el, s-ar schimba ceva?

Era mult prea târziu ca să se mai schimbe ceva, dar oricum nu putu să nu fie curioasă. La urma urmei, avusese întrebări despre logodnicul ei de când fusese suficient de mare, încât să ştie că avea unul.

— Cum adică tipic?

— El… nu este fermecător. Deloc. Gura senzuală a lui

Keating se arcui în jos într-o strâmbătură. Vreau să spun că este enervant de anost şi habar n-are să discute cu oamenii. El coborî privirea un moment, iar o altă expresie, una pe care nu reuşi să o descifreze, îi traversă chipul pentru o fracţiune de secundă. Totuşi, oricât de mult urăsc să o spun, el nu este rău.

— Rău? Ea se chinui să râdă. N-am crezut niciodată că este rău. Am decis pur şi simplu în clipa aceea, când stăteam acolo şi mă uitam la el în capătul culoarului din biserică, că nu vreau să-mi petrec restul vieţii măritată cu un bărbat care nu se deranjase vreme 21 de ani să facă cunoştinţă cu logodnica lui.

În tăcerea care urmă, ea aproape că reuşi să-i audă gândurile. Că era o prostuţă şi puerilă, că făcuse cel mai extrem gest când ar fi putut pur şi simplu să se aşeze alături de soţul ei, după nuntă, şi să-l informeze de supărarea ei, că multe căsnicii începuseră fără dragoste sau fără ca măcar mirii să se cunoască între ei şi că niciuna dintre celelalte mirese nu fugise vreodată.

— Ar fi trebuit să-i dai una direct în nas, înainte să pleci, spuse el cu un zâmbet sumbru. Asta chiar că ar fi fost ceva de văzut.

Camille dădu să deschidă gura ca să răspundă, dar o închise la loc. Habar nu avea ce să spună. Fiecare parte din ea se aşteptase să fie rănită şi umilită din nou, nu… aplaudată. O lacrimă i se prelinse pe bărbie şi o şterse agitată.

— I-am spus mamei de mai multe ori, continuă ea, dorindu-şi ca vocea să nu-i mai tremure, de o sută de ori că trebuia să aşteptăm puţin mai mult. Bănuiesc că am vrut să-i ofer timp să demonstreze că era cine voiam eu să fie. Sau să facă *ceva.* Ea mi-a spus că e o tâmpenie să sugerez că ar fi o idee bună să-l fac pe marchiz să aştepte. Mai ales că aştepta de mai bine de douăzeci de ani.

— Crede-mă că n-a vrut să se însoare cu tine când avea 7 ani, i-o întoarse Keating cu un pufnet. Când s-a prefăcut că vomită, i-am urmat şi eu exemplul.

— Oh, foarte frumos.

Ea zâmbi fără să vrea.

— Poate sunt tentat să iau partea ta mai degrabă decât pe a lui, continuă el şi zâmbi la rândul lui, dar sunt de acord că ar fi trebuit să facă un efort să te cunoască. Şi mai sunt de acord cu faptul că nu eşti fraieră pentru că ai vrut o asigurare de fericire înainte să-ţi dedici tot restul vieţii unui bărbat care a rămas deliberat un străin indiferent faţă de tine.

Încă o lacrimă se alătură celei dintâi.

— Mulţumesc.

— Nu plânge, Cammy. Asta îmi tulbură sentimentele masculine şi nu ştiu ce să fac.

Ea îşi acoperi gura cu o mână ca să-şi ascundă hohotul de râs.

— Nu este amuzant, se împotrivi ea şi redeveni serioasă. Când m-am întors acasă în după-amiaza aceea, părinţii mei mă aşteptau la intrare. Tata mi-a spus că sunt o netrebnică nerecunoscătoare şi mi-a întors spatele. Mama mi-a spus că sunt egoistă şi că distrusesem şansele surorilor mele de a se mărita bine, apoi m-a plesnit. Mi-au închis uşa în nas.

El mormăi ceva care sună a înjurătură.

— Te-ai dus direct la clubul Tantal?

— Încă nu exista. Când m-am oprit din plâns atât cât să văd, m-am dus acasă la Amelia Danning. Ei nici măcar nu mi-au deschis uşa.

— Adică fata pe care am sărutat-o ieri, nu?

— Da.

De data asta, zâmbetul lui arătă cu mult mai puţin prietenos.

— Bine. Îi atinse rochia cu degetele, în vreme ce înaintau agale pe aleea principală din Green Park. Apoi unde te-ai dus?

Simpla amintire a acelei nopţi o făcu să se cutremure; umblase parcă ore întregi, îmbrăcată încă în rochia de mireasă, cu trei şilingi şi doi penny în săculeţul stupid din dantelă. Toată lumea se holbase la ea, iar singurul ajutor venise de la un bărbat murdar care îi oferise un acoperiş

deasupra capului în schimbul a ceea ce el numise „să-i sărute mistreţul”. Ea se cutremură din nou.

— Am continuat să merg. Toată noaptea. Mi-a fost frică să mă opresc pe undeva, şi să adorm sub cerul liber părea o idee foarte proastă. În cele din urmă, un fermier s-a oferit să mă ia în spatele căruţei lui şi m-am dus acasă la mătuşa mea, în Chatham. Ea m-a lăsat să dorm în aripa slujitorilor şi m-a pus să lustruiesc diverse lucruri. Nu cred că i-a spus vreodată mamei că eram acolo. Într-o dimineaţă, strângeam masa când am văzut ziarul şi un anunţ care căuta tinere educate care să lucreze la clubul Tantal. Am plecat la Londra înainte de miezul zilei.

— Şi asta când a fost, acum un an?

— Mai puţin de un an. Încuviinţă din cap. Îi datorez totul lui Lady Haybury. Fără club, habar n-am unde aş fi fost acum. Sau, mai degrabă, chiar ştia unde ar fi fost şi gândul o îngrozea în vis în fiecare după-amiază.

— Deci o cunoşti pe Sophia White doar de un an? Păreţi foarte apropiate.

— Suntem. Poate că Sophia n-a făcut nimic scandalos, dar are o înţelegere… unică a lucrurilor care mi s-au întâmplat mie.

— Deci ea nu a fugit de un logodnic?

Camille îi aruncă o privire piezişă.

— Nu ştii cine este?

— Am fost în Shropshire în ultimii şase ani. Am ratat o grămadă de bârfe savuroase.

Pentru o clipă, ea se întrebă dacă să-i spună mai multe. Nu îi stătea în fire să povestească secretele celorlalţi oameni, dar oricum toată lumea din Londra ştia despre Sophia. Iar ea nu pretinsese niciodată că ar fi fost un secret.

— Sophia White este fiica ducelui de Hennessy. Făcută cu camerista preferată a soţiei lui.

El nu tresări, nici măcar nu şovăi.

— Mama ei trebuie să fi fost o zeiţă ca să compenseze pentru faţa de rinocer a lui Hennessy.

Camille tuşi şi îl lovi uşor în umăr cu mânerul

umbreluţei.

— Se presupune că nu trebuie să mă faci să râd când discutăm despre scandal şi ruinare.

— Îmi plac provocările.

— Nu te şochează nimic, nu-i aşa?

Keating scutură din cap.

— Foarte puţine. Nu uita, sunt cel mai mare ticălos din câţi cunosc. Dar, de fapt, sunt uşurat să descopăr că vina lui Stephen a fost una prin omisiune. Într-o anumită măsură, bănuiesc că este mai bine decât dacă chiar ar fi făcut ceva dezgustător care să te provoace să fugi.

Unele dintre lucrurile pe care marchizul de Fenton le spusese după ce ea fugise fuseseră foarte puţin politicoase, dar ea bănuia că le meritase. Iar Keating era vărul lui Fenton; nu trebuia să ştie toate detaliile. Mai ales când nu putea să scape de gândul sâcâitor că fusese uşurată să aibă o scuză ca să fugă.

Şi, cu atât mai puţin, când îl cunoscuse pe mult mai interesantul văr al lui Fenton. Căldura şi păcatul păreau să radieze din pielea lui, ademenitoare şi foarte, foarte obraznice. Ea aruncă iute o privire în jur, fără să fie surprinsă că majoritatea femeilor de acolo se uitau în direcţia lor. Totuşi, ciudat era că unele dintre cele care se holbau la ea nu aveau expresia pe care se obişnuise să o vadă chiar pe chipul persoanelor necunoscute. Pentru o fracţiune de secundă, îşi închipui că erau… geloase. Pe ea. Pentru că stătea lângă Keating Blackwood.

Pentru un scurt moment, îşi îngădui să zâmbească. Poate că norocul ei începea, în sfârşit, să se schimbe… şi nicidecum în sensul în care s-ar fi aşteptat vreodată.

Capitolul 7

Keating putea să-şi dea seama cât era de aproape de Pollard House după încordarea care i se accentua în muşchii umerilor. Era una dintre ciudăţeniile vieţii, bănuia

el, că, în vreme ce fusese destul de apropiat de Stephen Pollard când era copil, acum, că amândoi erau adulţi, nu-l mai simpatiza prea mult pe verişorul lui.

După cum se aşteptase, majordomul îl invită să stea în salonul de dimineaţă. Chiar dacă trecuseră şapte sau opt ani de când fusese ultima dată aici, nici măcar un lucru nu părea să se fi schimbat. Lumânările erau aşezate în acelaşi loc pe poliţă, aceleaşi volume cu piesele lui Shakespeare legate în piele îşi păstrau acelaşi loc în bibliotecă.

— Tu chiar locuieşti în casa asta? îl întrebă el pe marchizul de Fenton când aceasta intră în încăpere.

— Îmi place ca lucrurile să fie aşezate într-un fel anume. Să înţeleg că ai ceva veşti?

Şi gata cu zeflemeaua de familie.

— Da. Am nevoie de o bucată de hârtie, o peniţă, iar tu trebuie să te aşezi şi să fii atent la ce o să-ţi spun.

— Nu sunt un copil, Keating. Spune ce ai de spus şi pleacă. Aştept să vină nişte prieteni la micul dejun şi nu vreau să te vadă aici.

Keating se aşeză la măsuţa din colţ.

— Ai cel mai ciudat mod de a cere ajutorul. Hârtie.

Fenton se uită urât la el, apoi îşi chemă majordomul.

— Am nevoie de hârtie şi de o peniţă, spuse el, şi, cu o reticenţă evidentă, se aşeză vizavi de verişorul lui. L-am văzut ieri pe Greaves în parlament, continuă el. Mi-a aruncat o privire. Dacă ai spus cuiva că eşti aici pentru mine, termenii înţelegerii noastre o să se schimbe.

— Vrei să-mi spui că Greaves nu s-a mai uitat niciodată la tine?

— Ei bine, nu…

— Ştie că suntem veri şi nu te place, îl întrerupse Keating. Sunt gata să pun pariu că se uită urât la tine chiar foarte des. Nu i-am spus nimic. Şi nici altcuiva. Se aplecă mai mult. Iar înţelegerea noastră nu o să se schimbe. Tu te însori cu Camille Pryce, eu îmi primesc cele zece mii de lire.

— Da, da.

Majordomul reveni cu cele necesare pentru scris şi le puse jos, apoi părăsi din nou salonul. De îndată ce uşa se

închise, Keating trase hârtia în faţă şi înmuie peniţa în cerneală.

— Unu, spuse el, şi scrise numărul în timp ce vorbea, să-i trimiţi lui Camille flori. Mâine.

— De ce? Fetiţa m-a abandonat şi m-a făcut de ruşine. Nu stau eu să-i trimit flori. *Ea* trebuie să-şi ceară scuze faţă de mine.

— Doi, continuă el să scrie, ignorând împotrivirea lui Fenton, peste două zile, să-i trimiţi al doilea buchet de flori şi un bileţel. Bileţelul o să spună aşa: „Un cadou cu mult întârziat pentru aniversarea de zece ani”. Nimic mai mult. Nici nume, nici nimic.

Fenton izbi cu pumnul în masă.

— Nu. Refuz. Eu n-am convenit asupra acestui lucru.

— Trei, în fiecare zi de după, o să-i trimiţi flori lui Camille, fiecare buchet cu un bileţel pentru următoarea zi de naştere, până când ajungi la douăzeci şi unu de ani. Keating ridică privirea. Ştii să numeri până acolo, nu?

— De ce faci toate chestiile astea? îl întrebă tăios vărul lui, cu faţa tot mai roşie. Încetează să-mi insulţi inteligenţa şi explică-te.

Trăgând aer în piept, Keating lăsă deoparte peniţa. După cum observase în repetate rânduri, Stephen nu fusese niciodată impulsiv, cald sau… sensibil la nevoile şi emoţiile altcuiva, în afară de propria persoană. Era inutil să se certe cu el pentru nişte prostii pe care le începuse – sau, mai degrabă, nu le începuse – cu doisprezece sau cincisprezece ani în urmă. În plus, îl enerva faptul că povestea pe care i-o spusese Camille cu o zi înainte *chiar* îl înfuriase şi îl tulburase.

— Foarte bine, mormăi el, după o clipă. În opinia lui Camille Pryce, tot haosul ăsta este din vina ta.

Fenton se ridică brusc în picioare.

— *Poftim?* Din vina *mea?* Eu i-am oferit o casă, un soţ, stabilitate, o familie, o…

— Exact despre asta este vorba, îl întrerupse Keating. Nu i-ai oferit niciunul dintre lucrurile astea. Te-ai bazat pe o bucată de hârtie pe care ea probabil nu a văzut-o niciodată

şi prin care îi ofereai chestiile astea. Este o femeie tânără, Stephen. S-a aşteptat ca măcar să-i trimiţi un bileţel prin care să te prezinţi. În cel mai bun caz, îşi dorea să-i faci curte.

— Vrei să spui că a fugit… că a plecat de la nunta noastră pentru că eu nu i-am *făcut curte!*

Cel mai probabil, cam atât putea să înţeleagă Fenton vreodată din toată povestea.

— Exact, spuse Keating cu voce tare. Şi pentru ca ea să se mai gândească dacă se mărită cu tine, trebuie să-i schimbi percepţia pe care o are despre tine.

Fenton se îndreptă cu paşi apăsaţi spre fereastră, apoi se întoarse.

— Nu. Refuz. Înţelegerea a fost făcută de părinţii noştri. Ea beneficiază de pe urma nunţii mai mult decât mine. Sunt marchiz, la urma urmei. Ea o să fie marchiză. Mie nu mi-a făcut nimeni curte, dar eu n-am fugit.

— Tu nu eşti fată.

Marchizul îşi sprijini din nou ambii pumni pe masă şi inspiră adânc pe nas.

— Permite-mi să-ţi spun răspicat ceva, Keating. Ea m-a făcut de ruşine. Prezenţa ei la clubul Tantal continuă să mă facă de ruşine. Cel puţin o dată pe zi, unul dintre amicii mei îmi spune că a văzut-o cu o seară înainte pe cea care aproape mi-a devenit nevastă, punându-le pâine pe masă, făcând cărţile sau conducându-i la masă pentru micul dejun. Şi apoi râd în barbă şi şuşotesc unii cu alţii.

Pentru cineva cu un puternic sentiment al vanităţii, aşa cum era Fenton, chiar că era de netolerat. Keating era oarecum surprins că marchizul nu plecase mâncând pământul din Londra. Şi totuşi, el rămăsese şi insista să îndrepte lucrurile. Pentru el, bineînţeles.

— Aş putea să aleg altă femeie cu care să mă însor, dar sunt încă dispus să onorez înţelegerea, continuă Fenton. *Ăsta* este cel mai bun mod de a îmbunătăţi părerea înaltei societăţi despre mine şi despre ea. Să-i spui asta. Nu o să-i trimit flori după ce a făcut.

— Stephen, asta nu este o înţelegere de afaceri. Este

vorba despre un bărbat şi o fe…

— Sunt dispus să-i acord o a doua şansă. Să te asiguri că înţelege că alta nu mai primeşte. Dacă încă mai aşteaptă flori şi poezii după tot ce-a făcut, se înşală. Marchizul îşi întinse braţele şi îşi apropie faţa de Keating. Iar eu te plătesc cu o sumă foarte frumoasă ca să te ocupi de neplăcerile astea. Nu te aştepta să-ţi fac eu treaba, dacă nu cumva îşi doreşti să-ţi pierzi recompensa.

Fostul Keating ar fi aruncat conţinutul călimării direct în faţa vărului său, după care i-ar fi tras un pumn. Totuşi, Keating cel pocăit luă pur şi simplu bucata de hârtie şi o rupse în două.

— Foarte bine, spuse el, şi se ridică. Însă sper să nu uiţi că, de îndată ce vă căsătoriţi, o să vă fie amândurora mai uşor dacă n-aţi fi duşmani.

— Chiar eşti ultimul om din Londra căruia i-aş cere vreodată sfaturi despre instituţia sacră a căsătoriei.

Pumnul drept al lui Keating se încleştă. În aceeaşi clipă în care Fenton văzu mişcarea şi se retrase, Keating îşi aminti de teancul foarte mare de bani care avea să dispară dacă îşi ducea lovitura până la capăt. Folosindu-se de fiecare dram de voinţă, îşi îndreptă din nou degetele.

— Atunci este interesant, spuse el, că faci tocmai asta. Dacă îmi permiţi să-ţi reamintesc, îţi pui bazele în mine ca să-ţi repar micuţa ceremonie.

Înainte ca Fenton să mai spună ceva care să-l descurajeze cu adevărat, Keating părăsi Pollard House şi se duse să ia prânzul cu ducele de Greaves. Era clar că vărul lui nu înţelegea cum funcţiona mintea unei femei. Camille putea să se învinuiască pentru reacţia exagerată, dar îl învinuia pe Fenton că provocase situaţia din capul locului. Şi având în vedere cât de bine îşi cunoştea vărul, el nu putea să o condamne pe Camille că şovăia.

Dacă Fenton refuza să facă orice gest, ecuaţia nu se va schimba. La urma urmei, în vreme ce poate că ea acţionase pripit şi subestimase consecinţele fugii din faţa altarului, Camille hotărâse că preţuia mai mult dragostea – sau, cel puţin, prietenia – decât căsătoria cu un marchiz pe

care îl respectase anterior. Nu era tocmai rezonabil să-i ceară să ia o decizie diferită câtă vreme nu se schimba niciuna dintre datele problemei.

Bineînţeles că acum împrejurările erau diferite pentru ea. Keating nici măcar nu putea să-şi închipuie diferenţa dintre a fi răsfăţata fiică mai mare a unui viconte bogat şi a fi angajata unui club de gentlemeni. Poate că dacă i se oferea din nou ocazia, va decide că siguranţa era mai importantă decât ceva intangibil, precum afecţiunea. Cu toate astea, adevărul era că nu-şi dorea ca ea să fie nevoită să o facă.

Greaves îl aştepta pe scările de la clubul Society.

— N-ai fost alungat de aici, nu-i aşa? întrebă ducele, care până atunci se sprijinise de balustradă. Am uitat să te întreb, aşa că m-am gândit că este mai bine să te aştept afară. Ca să mă asigur.

— Nu-mi amintesc, răspunse Keating. Să încerc?

Lacheul de la intrare doar clipi la el o dată sau de două ori, aşa că Keating bănui că nu i se interzisese niciodată accesul în club. Graţie prezenţei lui Greaves, fură aşezaţi la masa de lângă fereastra principală... deşi poate că fu doar dorinţa maestrului de ceremonii de a atrage mai mult atenţia asupra clubului. La urma urmei, câte cluburi se puteau lăuda cu un criminal care se bucura de un fazan fript în clădirea lor?

— Lady Ogilvy a întrebat de tine ieri-seară, spuse Adam douăzeci de minute mai târziu, peste farfuria cu friptură.

— Chiar aşa? Este femeia aceea cu sâni foarte generoşi, nu?

— Nu te aştepţi să cred c-ai uitat numele tuturor celor cu care te-ai intersectat, nu-i aşa?

Keating luă o gură de limonadă insipidă. Şi-ar fi dorit un whisky, dar cum, în ultima vreme, îi era destul de greu să rămână treaz, hotărâse că limonada era o alegere mai înţeleaptă.

— Bine. Ce i-ai spus scumpei Marianne?

— I-am spus că eşti bine, dar că ai de gând să rămâi

la Londra puţin timp. A spus că este păcat, apoi a vrut să ştie dacă e adevărat că ai alergat prin Green Park ca să săruţi fete tinere. Pentru că se gândea să facă şi ea o plimbare pe acolo mâine.

Limonada îi rămase în gât, iar el tuşi.

— Aşa se explică de ce ieri fetele păreau să împânzească practic parcul, reuşi el să spună. Doamne, Dumnezeule! Vor să le sărut?

— Eşti un crai foarte chipeş, un amant celebru şi ai lipsit şase ani. Debutantele nu cunosc decât poveştile, prietene. Pentru ele, tu eşti o legendă, nu o…

— O bestie? sfârşi Keating fraza.

— O pramatie, dar bănuiesc că este acelaşi lucru. Greaves arătă spre paharul din mâna lui Keating. Deci ai renunţat la afurisitul ăla de rom?

— Momentan. Mi se pare că provoc mai puţine probleme când sunt treaz. Desigur, oarecum.

— *De ce* anume ai încerca să provoci mai puţine probleme, Keating? Adică spui că încerci, apoi devii craiul pupăcios din Green Park. Şi trebuia să ştii că, odată cu revenirea la Londra, o să trezeşti la viaţă toate zvonurile şi poveştile. Ca să nu mai pomenesc despre puzderia de iubite pe care le-ai lăsat în urmă.

Keating trase aer în piept.

— Chiar că eşti un nemernic insistent, nu? mormăi el în cele din urmă.

Cu un zâmbet rapid, ducele termină de mâncat.

— Şi nici n-am început să sap.

Greaves avea propriile secrete şi propria agendă, iar Keating nu avea nevoie de un simţ al observaţiei prea ascuţit ca să ştie că se întâmplase ceva care provocase o ruptură serioasă între duce şi marchizul de Haybury. Dar, în ceea ce-l privea pe el, Adam Baswich nu fusese niciodată altceva decât un prieten adevărat şi neclintit chiar şi atunci când ar fi fost mult mai uşor să-i întoarcă spatele.

— Fac o faptă bună, spuse el încet, foarte conştient de cum ar fi reacţionat Fenton dacă descoperea că mai cunoştea cineva detaliile solicitării lui. În schimbul unei

recompense substanţiale. Nu pot să-ţi spun mai mult de atât.

Ducele mestecă şi înghiţi.

— Cu greu te-aş fi ales să fii omul care să convingă o fată să revină în faţa altarului, comentă el, în cele din urmă, având în vedere cât de departe le cam duci de el. Dar, cu siguranţă, ai o şansă mai bună decât Fenton să o convingi.

— Eu n-am spus niciodată aşa ceva. Şi habar n-am despre ce tot trăncăneşti acolo. Nici măcar nu era surprins că Greaves pusese piesele enigmei cap la cap. Ducele era un maestru al jocurilor.

— Sunt doar uimit să te văd la cheremul lui Fenton pentru orice motiv ar fi. Credeam că te-a renegat cu ani în urmă.

— Nu atât renegat, cât s-a prefăcut pur şi simplu că nu exist. Ceea ce mi-a convenit de minune, crede-mă.

— Atunci, trebuie să fie vorba despre o recompensă cu adevărat substanţială.

— Este. Aşa că nu te mai uita urât la vărul meu. Nu ne tragem cu toţii din Cresus, Midas sau cine ţi-o fi lăsat averea pe care o ai.

— Amândoi ştim că l-am moştenit de Lucifer însuşi, dar înţeleg ideea. Greaves se încruntă. Aş putea să-ţi împrumut o sumă de bani, dacă asta ţi-ar fi de ajutor.

— Un împrumut nu este potrivit, Adam. Dar mulţumesc pentru intenţie.

De fapt, se mai gândise uneori să-i ceară bani ducelui, atunci când recolta era săracă sau când preţul lânii sau al cărnii scădea, dar aceea era pedeapsa lui. El trebuia să sufere. Ba mai important de atât, el trebuia să fie cel care câştiga banii cu care să plătească pentru greşelile lui. Chiar dacă era nevoit să apeleze la mijloace neconvenţionale pentru asta.

Ducele îşi drese glasul.

— Bine atunci. Cum vrei. De fapt, o să-ţi dau o mână de ajutor. Ce-ai zice dacă ar fi să ofer ca excursie o vizită privată în Turnul menajeriei? Proiectul tău ar putea să-ţi aducă prietena roşcată ca să fie în siguranţă. Iar eu o să-ţi

împrumut un pic din aşa-zisa mea bună-cuviinţă.

— Vrei să spui că te oferi să ne însoţeşti la o ieşire? întrebă Keating surprins.

— Pare doar că din combinaţia dintre reputaţia ta şi poziţia ei în lumea bună, fără ajutorul meu, o să te limitezi să te plimbi prin colţul părăsit al vreunui parc sau să joci cărţi la masa ei.

Şi el se gândise la acelaşi lucru. Indiferent cât de fermecător avea de gând să fie, nu putea să se plimbe decât de câteva ori în parc până ce ea îşi va da seama că el nu putea, de fapt, să facă nimic ca să-i îmbunătăţească reputaţia. Mai ales, din câte se părea, că nu-i plăcea ca lumea să se uite la ea chiorâş.

— Accept.

— O să fac aranjamentele necesare. Joi după-amiază?

— Ar putea să fie joi dimineaţă?

— Am crezut că are treabă atunci.

Keating încuviinţă din cap.

— Are. Cred că ar fi în regulă o demonstraţie a lucrurilor pe care ar putea să le facă, dacă n-ar lucra într-un club de gentlemeni.

— Ah. Foarte inteligent din partea ta.

Dacă Keating ar fi fost genul de om suspicios, ar fi crezut că Adam punea ceva la cale. Ei bine, el *era* genul de om suspicios, dar cum putea să-şi numere pe un singur deget prietenii buni şi loiali, hotărî că poate ducele chiar avea intenţii caritabile şi încerca, în felul lui, să ajute.

— Este un mijloc spre atingerea unui scop, prietene, spuse el cu voce tare.

— Numai să nu uiţi că nu poţi să o salvezi, dacă o compromiţi între timp.

Încercând să-şi ascundă tresărirea, Keating mormăi ceva ce nici măcar el nu reuşi să descifreze şi-şi termină de mâncat fazanul. Să o compromită public pe Eleanor, Lady Balthrow, fusese numai consecinţa unei nopţi cu alte evenimente, dar într-o singură seară, reuşise să o şi compromită şi să-i ucidă şi soţul. Desigur, până în clipa în care îşi dăduse seama exact de tot ce se întâmplase, nu

mai fusese cu putinţă să-i salveze reputaţia, dar măcar putea să o ajute să ducă un trai comod la adăpost, acolo unde era obligată să trăiască acum.

— Da, mulţumesc că mi-ai reamintit, mormăi el.

Greaves îl studie din nou.

— După cum am spus şi înainte, prietene, o să fiu discreţia în persoană dacă o să vrei să vorbeşti vreodată.

— Tu spune-mi de ce te detestă Haybury, iar eu o să-ţi spun povestea mea tristă, sugeră Keating.

— Fugi de aici.

— Mă gândeam eu.

Cu curiozitatea satisfăcută sau nu, micul schimb de replici îşi atinsese scopul; Greaves încetă să-i mai pună întrebările incomode la care Keating putea, dar nu avea să-i răspundă. Vreodată.

*

— Cum se face că ai toate astea, când eşti în Londra doar de un an şi ceva? întrebă Camille, ridicând privirea din ziarul desfăşurat pe podea în faţa ei.

Genevieve Martine puse încă un teanc de ziare şi se aşeză pe podea lângă ea.

— Mi s-a părut înţelept să fiu mereu la curent cu ce se petrece în Londra, oriunde aş fi, răspunse Jenny cu accentul ei franţuzesc neobişnuit.

Cea mai veche şi mai bună prietenă a lui Lady Haybury, Jenny, nu avea o poziţie oficială la clubul Tantal. În acelaşi timp, deseori ştia mai multe decât oricine altcineva despre ce se întâmpla şi avea ciudata abilitate de a fi omul potrivit la locul potrivit. Se zvonea că, pe vremuri, fusese spioană pentru Wellington, dar, pentru numele lui Dumnezeu, în ciuda cocului blond, sever, şi a aerului de guvernantă, Genevieve avea doar 23 de ani.

Şi totuşi, Camille nu cunoştea pe nimeni care să păstreze numerele din ultimii zece ani ale ziarului Times, frumos organizate şi stivuite pe ani.

— Ştii ceva despre Keating Blackwood? întrebă ea.

— Ştiu poezia, răspunse Jenny, apoi desfăcu sfoara care lega teancul şi deschise ziarul de deasupra. Ştiu că Lady Balthrow şi-a petrecut cea mai mare parte din ultimii şase ani în străinătate, pe continent. Şi mai ştiu că… Tânăra întoarse pagina, apoi încuviinţă din cap şi îi întinse lui Camille ziarul. Şi mai ştiu că cea mai mare parte din averea lui Lord Balthrow a fost moştenită de nepotul lui.

Inima lui Camille i se zbătu straniu în piept.

— Crezi că Keating o întreţine. Pe Lady Balthrow.

— N-am spus asta. M-ai întrebat ce ştiu, iar eu asta îţi spun. Îi întinse alt ziar. Uite încă unul.

În urmă cu şase ani, numele lui Keating Blackwood părea să apară în paginile ziarului Times mai des decât cel al prinţului George. Pariuri scandaloase, jocuri de noroc serioase şi femei. Ziarele de scandal foloseau cel mai adesea iniţialele doamnelor cu care părea că se însoţise. În patru seri diferite fusese văzut cu cinci femei diferite; după şase ani, nu era pe deplin sigură cine putea să fie Lady M, RS, WA sau W, dar bănuia cine putea să fie Lady B. Şi acelea erau toate detaliile care apăreau în ziarele de pe o săptămână.

— Doamne, mormăi ea şi mai ridică un ziar. Sunt oarecum surprinsă că mai este în viaţă.

Jenny chicoti.

— Se pare că un bărbat crescut de nişte rude care aveau deja un marchiz de care să se ocupe a căutat alte căi prin care să se facă remarcat. Sau se poate să fie doar puţin nebun.

Camille se opri din dat paginile. Prima presupunere a lui Jenny părea destul de logică; dată fiind antipatia lui Keating faţă de vărul lui, putea să-şi închipuie prea bine că el fusese cel ignorat dintre cei doi. Pe de altă parte, sălbăticia lui, înclinaţia de a provoca scandal doar pentru că putea… *chiar* că era puţin nebun. Şi asta îl făcea cu atât mai interesant. Chiar mai interesant decât i se părea deja.

— Ai ziarele care povestesc despre moartea lordului Balthrow?

— Cred că da.

Le găsiseră în al treilea teanc. Pe lângă detaliile scandaloase şi sinistre despre relaţia cu Lady Balthrow, numai din cuvintele alese de autor era clar că vechile obiceiuri ale domnului Blackwood nu mai amuzau pe nimeni în Londra sau, mai ales, în Mayfair. Două zile la rând, titlurile anunţaseră că urma să fie spânzurat în Newgate.

Camille îşi duse o mână la gât. El îi spusese că regreta tot ce se întâmplase cu Lord şi Lady Balthrow, iar ea bănuia că aşa era, în parte, pentru că scandalul pusese capăt distracţiei lui.

— Nu i s-a poruncit să plece din Londra, murmură ea ca pentru sine.

— Nu cred c-ar fi fost plăcut să rămână. Balthrow nu era extraordinar de popular, dar era un membru al nobilimii. Să-l ucizi pe unul dintre ei nu este un lucru văzut cu ochi buni, cu atât mai mult când ucigaşul este unul dintre ei.

Mai jos pe pagină, anunţând că fapta lui Blackwood fusese declarată de către tribunale drept legitimă apărare, ea observă un titlu mult mai mic. „Lady Balthrow a plecat din Londra înainte ca procesul lui Keating să se încheie".

— Ea chiar a avut o aventură care s-a terminat cu moartea soţului ei.

— Adică dacă îi păsa cu adevărat de Keating, n-ar fi rămas ca să vorbească în favoarea lui la proces?

Jenny zâmbi uşor.

— Ce gând frumos, Cammy.

Ah, cunoştea acea privire. Era naivă. Bineînţeles că Lady Balthrow ar fi fost mai preocupată de propria libertate decât să-l ajute pe Keating să o obţină pe a lui. Dar dacă ceea ce insinua Jenny… era adevărat, Keating încă o mai ajuta pe Eleanor Howard la şase ani după ce fusese achitat. Nu că ar fi fost în vreun fel treaba ei, doar că acum că i se năzărise, nu mai părea în stare să-şi scoată gândul din minte.

— Pot să le împrumut? întrebă ea şi făcu un semn spre ziarele pe care le scoaseră.

— Desigur. Jenny se ridică. Dacă simţi că este prea

neplăcut să-l ai în preajmă pe domnul Blackwood, pot să mă ocup ca permisul lui de oaspete să fie anulat.

— Dacă tu şi Lady Haybury aţi interzice accesul tuturor bărbaţilor pe care una dintre angajatele voastre îl displace dintr-un motiv sau altul, nu prea aţi mai avea un club pentru gentlemeni.

— Absenţa lui Fenton nu ne-a distrus în niciun fel. Iar când Diane te-a angajat, ţi-a promis că o să fii în siguranţă aici, Cammy. Asta nu se schimbă.

— Mulţumesc. Îşi adună ziarele, apoi se ridică şi ea de pe podea. Dacă nu eraţi tu şi Lady Haybury, nu ştiu ce-aş fi făcut.

— Am reuşit împreună, nu cred că ne-am fi descurcat separat. Jenny o conduse până la uşă. Dacă-mi permiţi, să ai grijă, Camille! În trecut, Blackwood a trecut prin Londra cam ca o explozie de tun. Nu pot să-mi închipui decât că un tun care are şi o ţintă ar fi cu atât mai problematic.

— Cred că am deja mult prea multă grijă zilele astea, dar îţi mulţumesc, Jenny.

— Faci cum crezi.

Întoarsă în dormitorul pe care îl împărţea cu Sophia, prietena ei aproape că sărea pe marginea patului.

— Ai primit un bileţel, îi spuse ea cu un zâmbet larg şi flutură hârtia spre pervaz. Şi flori. Şi un alt bileţel.

Camille privi în direcţia spre care arăta. Un buchet superb de trandafiri galbeni, legat cu panglici roşii, era aşezat într-o vază pe care cu siguranţă o împrumutase de undeva din club. Flori. Nu mai primise niciodată în viaţa ei flori. Cu degete uşor tremurânde, se îndreptă spre pervaz şi trase bileţelul împăturit din mijlocul florilor. „Un foarte întârziat «La mulţi ani» pentru aniversarea de zece ani”, citi ea cu voce tare.

— Foarte întârziat, încuviinţă Sophia. De la cine este?

Se uită din nou şi întoarse bileţelul.

— Nu zice.

Aplecându-se, inspiră parfumul delicat al trandafirilor.

— Blackwood, îşi dădu cu părerea prietena ei. Nu crezi?

— Într-adevăr, i-am menţionat că Fenton nu mi-a trimis nici măcar o scrisoare, spuse încet Camille, dar aniversarea mea de zece ani n-are vreo importanţă deosebită. De unde a ştiut Grace că florile sunt pentru mine?

— Nu ştiu. Ea le-a trimis sus, iar Mary a spus că ţi-au fost aduse ţie. Sophia făcu din nou semn spre bileţel. Poate ne explică el.

Când Camille luă hârtia împăturită, fu nevoită să admită că spera ca florile să fie de la Keating. Altfel, putea să se gândească la o singură persoană care ar fi putut să le trimită şi nu-şi dorea să se gândească la aşa ceva. Despături bileţelul şi îl citi. Apoi îl mai citi o dată.

— Ce zice? Este de la Blackwood.

— Stai o clipă, pentru numele lui Dumnezeu. Trase aer în piept şi citi cu voce tare ca să audă şi Sophia:

Dragă Camille,

Dacă tu şi Sophia puteţi să vă luaţi liber joi dimineaţă, ducele de Greaves s-a oferit să ne însoţească într-un tur privat al menajeriei din Turnul Londrei. Cum sunt îngrozit de ideea de a nu fi devorat de un leu, sper că vei putea să vii. Te rog să-mi spui care este decizia ta.

KB.

— Oh, Turnul! exclamă Sophia şi sări din nou în pat. Spune da, spune da!

— Avem treabă joi dimineaţă, Sophia. În sufletul ei, şi ei îi venea să ţopăie, dar rezistă cu stoicism impulsului. Mai întâi, trebuie să vorbim cu Jenny şi cu Pansy.

Sophia sări brusc în picioare, o apucă pe Camille de mână şi o trase spre uşă, apoi de-a lungul coridorului.

— Atunci, hai să vorbim cu ele! Oh, n-a spus nimic despre flori, nu? Crezi că înseamnă că nu le-a trimis el? Atunci cine altcineva să le fi trimis? Oh, Turnul! Mi-am dorit dintotdeauna să merg acolo, dar pe cine Dumnezeu puteam

să conving să mă însoţească?

Camille îşi dori ca Sophia să tacă o clipă. Pentru că, deşi spera că vor putea să i se alăture lui Keating, în momentul acela era mai preocupată să afle cine ar fi putut să trimită florile, dacă nu fusese el. Pentru că nu putea să se gândească decât la o persoană care uitase de cea de-a zecea ei aniversare şi care să-şi fi dorit să o felicite acum. Iar ideea că marchizul de Fenton ar fi hotărât brusc să se revanşeze faţă de ea o făcea să se simtă incomod. Mai ales acum, când tocmai îl întâlnise pe irezistibilul lui văr.

Capitolul 8

Joseph Bullock, însuşi îngrijitorul menajeriei, îi conduse la colecţia de animale. Keating rămase uşor în spate, privind, în vreme ce individul îi plimba mândru pe lângă un lup plictisit, un şacal şi o vulpe albă care refuza să iasă din cuşcă, în ciuda faptului că i se oferiră nişte amărâte de aripioare de pui şi un bot de porc.

— Este un animal de noapte, să ştiţi, anunţă îngrijitorul, lovind boxa din spatele cuştii cu una dintre aripioare. Din Groenlanda. Iarna e foarte întuneric acolo.

— Poate că-şi face griji că o să fie transformat într-un manşon de blană, comentă sec Greaves.

Camille se aplecă, încercând să se uite în colţul îndepărtat al cuştii.

— Sărmanul! Sunt sigură că pur şi simplu nu-i place să stăm aşa cu gura cască la el.

— O să chem un ajutor cu un vătrai încins şi îl facem noi să iasă ca să-l vedeţi, Excelenţa Voastră.

— Nu o să fie nevoie, Bullock, răspunse ducele, după ce Sophia scoase un chiţăit îngrozit. Să continuăm, nu?

— Desigur.

Se îndreptară spre altă serie de cuşti, iar din mai multe dintre ele se auzeau mârâieli joase şi hârâite. Camille se apropie uşor de Keating, iar el îi oferi braţul.

— Cred că tu trebuie să mă protejezi, spuse el tărăgănat.

Ea îşi îngropă degetele în mâneca lui.

— Ei bine, trebuie să fiu aproape ca să fac asta, nu-i aşa?

El chicoti.

— O strategie strălucită, draga mea.

— Ah, o să vă distraţi. N-am hrănit hiena, aşa că o să vedeţi ce maxilare puternice are.

Un ajutor se apropie cu ceva ce semăna cu un os de taur, iar Bullock îl flutură spre barele din metal ale cuştii, înainte să-l introducă pe jumătate înăuntru.

Cu o mârâială bolborosită, animalul se aruncă în faţă şi apucă osul din mâna îngrijitorului. La numai o secundă după aceea, osul se frânse în două.

— Doamne sfinte, spuse Camille. Nu poate să rupă barele, nu?

— Oh, nu, milady. Sunt făcute din fier special.

— Nu ştiu despre tine, dar eu sunt pe deplin liniştit, spuse Keating cu voce scăzută.

Şoapta râsului ei înăbuşit îl copleşi. În trecut, mai auzise râsul sălbatic şi ameţitor al femeilor, ţipetele lor când erau zguduite de pasiune şi chicotelile lor la vreo glumă usturătoare pe care o făcuse despre cineva. Dar un râs autentic, amuzat… raritatea lui i se înfipse direct în piept.

El se scutură. Da, putea să aprecieze râsul. Dar nu de aceea venise la Londra. Trase aer în piept, apoi aruncă o privire spre Adam şi Sophia, aflaţi pe partea cealaltă a cuştii.

— Mă bucur nespus că ai reuşit să scapi de munca de la club azi, murmură el. Greaves are şedinţă la parlament după-amiază, aşa că asta era singura ocazie.

— Eu şi Sophia am făcut schimb cu Emily şi Jane, aşa că o să fiu în Sala Demetra în seara asta.

— Ce păcat! Speram să mă însoţeşti la teatru diseară.

În orice caz, suna bine.

Ea ridică privirea spre chipul lui.

— Keating, te… dai cumva la mine? întrebă ea.

Ochii albaştri, la fel de adânci precum cerul, se uitară direct la el. Keating îşi deschise gura, apoi o închise la loc. Indiferent ce-ar fi spus după aceea ar fi fost o minciună. Nu avea cum să o evite… dacă nu cumva nu-i spunea că se afla la Londra ca lacheu al lui Fenton şi că da, se dădea la ea. Doar că nu pentru el. Apoi ea îl va lovi între picioare, iar el rămânea şi fără bărbăţie, şi fără cele zece mii de lire.

— Trebuie să am un răspuns la asta? rosti el încet, întrebându-se dacă exista un abis mai adânc în iad decât cel în care avea deja un loc rezervat special pentru el, cu nume şi tot tacâmul. Îmi place să fiu în preajma ta. Asta mi-e clar. În general, îmi fac foarte puţine planuri. Iar gândurile legate de viitor îmi dau dureri de cap.

Ea zâmbi din nou.

— Nici mie nu mi-a fost vreodată de folos să-mi fac planuri.

— Bine. Atunci noi doi putem să ne dăm târcoale unul altuia până când unul dintre noi decide încotro se îndreaptă sau ne aruncăm în Tamisa.

Când ea încuviinţă din cap şi apoi îi dădu drumul ca să vadă tigrii cu Sophia, el oftă prelung. La naiba cu Fenton, pentru că-i lăsase lui toate mişcările şi la naiba cu vărul lui, pentru că era un om atât de rece, încât avea ochi numai pentru onoare, bani şi mândrie. Din câte putuse să-şi dea seama, Camille nu-şi dorise niciodată să se răzvrătească. Prostia lui Fenton o făcuse să fugă mâncând pământul. Şi, desigur, Fenton nu credea că făcuse ceva rău.

— O să-ţi dea de cap, să ştii, se auzi din spate vocea scăzută a lui Greaves.

— Nici eu nu mi-am dat de cap, aşa că nu pot decât să-i urez succes. Îşi îndreptă spatele. Ea însemna zece mii de lire. Atâta tot.

— Da, îmi dau seama că nu-ţi pasă deloc de ea.

— Taci din gură!

Voia să dea în ceva, iar Greaves părea să insiste să fie cea mai posibilă ţintă. Frustrarea părea concentrată în fiecare nerv… frustrarea provocată de vărul lui, de toată

harababura în care se băgase şi de Camille. Mai ales de ea, deşi măcar ştia de ce. Doar să se afle în prezenţa ei, şi începea practic să vibreze.

Tânjise după femei şi înainte, mult mai des şi pentru mai puţine motive decât ar fi trebuit să aibă, dar nu-şi aminti să îi fi *plăcut* vreodată de vreuna dintre ele. Să o fi plăcut, apreciat, să se fi bucurat de prezenţa ei. Părea foarte important să-şi dea seama de acest lucru, cu toate că mintea lui insista că nu conta. Avea obligaţii care suprimau afecţiunea pentru o femeie pe care tocmai o întâlnise. În plus, dacă învăţase o lecţie în ultimii şase ani, aceea era că nu trebuia să se interpună niciodată între o femeie şi un alt bărbat.

Chiar dacă devenea tot mai clar că celălalt bărbat nu o merita, şi mai ales atunci când celălalt bărbat era vărul lui.

— Var plăcea să vedeţi puii? întrebă Bullock şi îi distrase atenţia de la reflecţiile lui inutile.

— Putem? întrebă Sophia, cu ochii aţintiţi spre leoaica mare din cuşca din faţa ei. Sunt fioroşi?

— Au doar o lună. Abia dacă au deschis ochii.

Cu un gest adresat unui ajutor, Bullock îi trecu printr-o uşă grea, închisă.

O clipă mai târziu, se iviră două ajutoare, fiecare purtând câte doi pui de leu în braţe.

— Oh, sunt minunaţi! exclamă Camille în momentul în care puii fură lăsaţi pe podeaua de cărămidă. Se aşeză pe jos lângă ei şi îl trase pe unul în poală. Keating, vino aici! Ce blăniţă moale are!

Deşi, în mod normal, ar fi renunţat la mai multe lire câştigate din greu ca să evite să se aşeze pe podea cu o fată neprihănită care să mângâie blăniţa unei feline foarte mari, de data asta nici măcar nu se deranjă să încerce să opună rezistenţă. Se puse jos alături de ea şi îşi văzu numaidecât lavaliera agăţată de alt pui.

— Este evident că n-ai niciun simţ al modei, îi spuse puiului, observând că până şi Greaves, cu bine cunoscuta lui răceală, o ajuta pe Sophia, care chicotea, să scoată

gheruţele unui leuţ din tivul rochiei.

— Dar dacă întreabă cineva de lavaliera ta, poţi să le spui c-ai fost atacat de un leu.

— Da, bănuiesc că sună mai impresionant decât este în realitate.

Mai dădu să spună ceva, dar Camille îşi coborî fruntea şi îşi frecă obrazul de puişorul ei, iar el îşi pierdu firul gândurilor.

La lumină, părul ei era mai deschis la culoare decât blana roşiatică a leului, dar ceea ce îl ului era expresia de încântare absolută de pe chipul ei frumos. Se întrebă cât trecuse de când nu mai simţise o asemenea bucurie neîngrădită, iar un moment mai târziu, i se împlântă în inimă cuţitul tăios al nevoii de a-i permite să se simtă din nou aşa.

Ca să-şi ascundă încurcătura, se luă la trântă cu puiul care îi mânca lavaliera, până când acesta îşi începu mârâielile lui firave şi încercă să se răzbune pe mâneca lui stângă.

— Doamne, Dumnezeule, o să fiu devorat, spuse el cu blândeţe, în vreme ce Camille se îneca de râs.

— Este clar că animalul te recunoaşte ca pe un confrate prădător, observă Greaves, apoi le făcu semn lui Bullock şi ajutoarele lui să adune puişorii împrăştiaţi care încotro.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Keating încercând să nu se încrunte. Tocmai m-am simţit ca o antilopă adineauri.

Se ridică, apoi se aplecă să o ajute şi pe Camille. Nu-i mai trebuia decât ca Adam să-i amintească fetei că el nu era de încredere.

Mâna ei înmănuşată o prinse delicat pe a lui, iar el o trase sus.

— A fost remarcabil, comentă ea încă zâmbitoare, deşi nu mi-aş dori să repet experienţa cu ei peste vreun an sau aşa ceva.

— Oh, o să fie fatali peste şase luni, milady, interveni Bullock. Adevăraţi lei englezeşti, ştiţi.

Cu întârziere, Keating îşi dădu seama că încă o ţinea

de mână. Scuturându-se, îi dădu drumul. Nu aveţi şi vreun urs mare sau aşa ceva?

— Oh, ba da, bătrânul Martin. Este un dar primit din America… de la Hudson Bay Company. Pregătiţi-vă, prieteni, pentru că este foarte mare… nu seamănă deloc cu fraţii lui europeni. În vreme ce doamnele o luară imediat pe urmele îngrijitorului, spre cuşca bătrânului urs masiv care, în mod evident, avea o slăbiciune pentru biscuiţi, Keating îl apucă pe Greaves de umăr.

— Tu nu te afli aici ca să mă pui într-o lumină proastă, şuieră el.

— Credeam că te ajut, răspunse ducele tot în şoaptă. Punctam doar cât de nepotrivit ai fi ca… ei bine, pretendent.

La naiba, Adam avea mare dreptate.

— Am nevoie ca ea să aibă încredere în mine.

— De ce, ca să o minţi în privinţa motivelor pentru care te afli aici?

Keating îşi lipi palma de pieptul ducelui.

— Las-o baltă!

Greaves coborî privirea spre mâna lui.

— Şi eu care credeam că te iei la ceartă numai când eşti beat. Prea bine. N-ai decât. O să încetez să-ţi mai ofer ajutorul meu.

— Bine. În vreme ce îşi retrase mâna, Keating se încruntă. Deşi s-ar putea să te rog să mă laşi să-ţi folosesc loja de la teatru.

— Nu este uşor să-ţi fiu prieten.

— Da, ştiu. Am multă consideraţie pentru tine că mă tolerezi.

În timp ce-şi terminară turul prin grotă cu o plimbare prin zona cu diverşi vulturi şi şoimi expuşi, Greaves îi oferi braţul Sophiei. Gestul permitea ca şi Keating să facă acelaşi lucru cu Camille, iar ea îşi strânse degetele pe mâneca lui.

— A meritat să-ţi modifici programul de lucru? întrebă el, urmând cealaltă pereche spre trăsura ducelui.

— Oh, fără îndoială. Ea îi zâmbi larg. Am ţinut în braţe un pui de leu.

Luminaţi de zâmbetul acela, pentru o fracţiune de secundă, şase ani de ruşine şi suferinţă se risipiră.

— Şi eşti sigură că nu vrei să mă însoţeşti pe Drury Lane în seara asta, la o reprezentaţie a

El îi aruncă o privire lui Greaves.

Ducele oftă.

— Cred că este Visul *unei nopţi de…*

— La *Visul unei nopţi de vară?* îl întrerupse el.

— Nu pot. Mi-am schimbat deja programul de lucru şi…

— Ştii că Emily ţi-ar ţine locul la noapte, Cammy, interveni Sophia. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te la teatru. Şi aşa te-ai tot plâns că ai ratat toate spectacolele din ultimul an.

Camille se înroşi.

— Nu se cade. Îşi lăsă capul în jos. Ştiu că sună prostesc, mai ales venind din partea mea, dar nu vreau să înrăutăţesc şi mai tare lucrurile.

— O să găsesc pe cineva care să ne însoţească, spuse Keating, încercând din răsputeri să păstreze un ton firesc. O femeie, pentru că, altfel, ei bine, n-ar fi… Se încruntă. O să fie cuviincios. Şi cine se uită urât la tine o să aibă de-a face cu mine. Eşti una dintre puţinele persoane care îmi tolerează prezenţa, iar Greaves sigur va sforăi până la al doilea act. Doar ca prieteni.

— Ducii nu sforăie, comentă scurt Greaves.

Oh, Camille îşi dorea să meargă, şi era evident după bălmăjeala spusă de Keating că şi el îşi dorea ca ea să vină. Nu mai fusese la teatru de dinainte să fi refuzat să se mărite. Îşi mută privirea de la chipul lui aproape nepăsător spre chipul evident nerăbdător al Sophiei, apoi spre expresia vag amuzată a ducelui de Greaves.

— Nu pot, spuse ea, incapabilă să-şi reţină tremurai uşor din voce.

De ce se simţea ca şi cum ar fi refuzat mai mult decât o noapte la teatru? Voia să accepte din mai multe motive decât doar ca să vadă o piesă. Da, legal, presupunea că era încă logodită cu lordul Fenton, dar şovăiala ei nu se datora

nici unei înţelegeri de douăzeci şi doi de ani. Ori de câte ori se uita la Keating Blackwood, gânduri înfierbântate îi dansau prin minte, simţea fiori pe şira spinării şi i se înmuiau picioarele. Era atât de tentant – el era atât de tentant –, dar să se ducă la teatru în compania lui nu era chiar acelaşi lucru cu a se plimba prin parc.

Prea mulţi oameni – şi mai ales prea mulţi pe care ea îi cunoştea şi care o cunoşteau – ar fi fost prezenţi. Poate că era destul de curajoasă să ţină în braţe un pui de leu, dar animalul fusese un mititel scump şi habar nu avea că ea era o paria a societăţii. Bineînţeles, Keating ştia, dar el era mai rău decât ea.

Expresia lui nu se schimbă.

— Foarte bine. Să-mi spui dacă te răzgândeşti.

Ea se răzgândise deja de şaptesprezece ori de când o întrebase.

— O să te anunţ, rosti ea cu voce tare.

Din fericire, Sophia conduse discuţia în următoarele douăzeci de minute de care avură nevoie ca să se întoarcă la clubul Tantal. Camille nu avea nici cea mai vagă idee cum de prietena ei reuşea să-şi accepte propria origine scandaloasă şi pur şi simplu… să nu-i pese ce credeau alţii. Singurul motiv pentru care căutase de lucru la club era fiindcă nimeni nu o angajase ca guvernantă şi fiindcă niciuna dintre rudele din partea mamei sau a ducelui nu o acceptase.

Ambii bărbaţi coborâră din trăsură ca să le conducă până la uşa din faţă a clubului Tantal. Şi alţi oameni îi văzură. Camille se îndreptă puţin de spate, întrebându-se ce trebuiau să gândească acum că vedeau două dintre fetele de la Tantal, după cum obişnuiau unii să le numească, fiind escortate de un duce şi de un crai lipsit de scrupule. Desigur, parte din distracţie în clipa aceea era că nimeni nu ar fi îndrăznit să scoată un cuvânt urât în acea companie deosebită. De una singură… ei bine, n-ar fi ieşit singură pe uşă.

— M-am distrat de minune, spuse Sophia şi făcu o reverenţă. Vă mulţumesc atât de mult că m-aţi întrebat şi

pe mine.

— Nu te-am întrebat, răspunse ducele de Greaves cu un zâmbet. Te-am luat cu noi. Iar plăcerea a fost de partea mea.

— Da, îţi mulţumesc foarte mult, susţinu Camille. N-am să uit niciodată că am ţinut un leu în poală.

După expresia ştrengărească de pe chipul lui Keating, el voia să spună ceva amuzant, însă doar încuviinţă din cap.

— Plăcerea a fost şi de partea mea. Pot să vin să te văd mâine?

Pentru cineva care nu îi făcea curte, cu siguranţă îi acorda multă atenţie. Şi cu toate că încheierea poveştii înainte ca ea să devină haotică şi dureroasă era probabil cel mai înţelept lucru, îşi petrecuse totuşi viaţa cu bărbaţi care ştiau că ea era deja promisă altcuiva. Un flirt uşor nu putea să facă niciun rău. Nu atunci când ştia că era doar stilul foarte scandalos al lui Keating. Şi ziua aceea fusese foarte, foarte frumoasă.

— Bineînţeles, spuse ea, uşurată că el nu părea să fie supărat de refuzul ei de a-l însoţi la teatru. Ca prietenă, bineînţeles.

El înclină capul.

— Desigur.

De îndată ce intră în foaier, Grace o apucă de braţ.

— Ăștia sunt pentru tine, îi spuse femeia majordom din tura de zi, arătând spre un buchet mare de trandafiri albi de pe măsuţa din foaier.

Camille luă bileţelul.

„La mulţi ani la aniversarea de doisprezece ani”, citi ea în gând. „Devii o tânără minunată”.

Ea zâmbi şi se aplecă să miroasă trandafirii. Totuşi, când auzi trăsura pornind afară cu un huruit, se îndreptă de spate. Cu inima bătându-i cât pe ce să-i sară din piept, se grăbi să iasă din clădire, trecu valvârtej pe lângă trei membri ai clubului la fel de uimiţi ca şi ea.

— Keating! strigă ea.

Trăsura se opri brusc. O clipă mai târziu, Keating era

pe alee şi se îndrepta cu paşi repezi spre ea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el, fără obişnuitul lui umor cinic în voce.

Reacţia o luă prin surprindere. Îşi făcea griji pentru ea. Sincer. Ceea ce făcea impulsivitatea şi încăpăţânarea ei mai uşor de tolerat.

— Invitaţia la teatru din seara asta. Accept.

El zâmbi larg, apoi mai făcu un pas spre ea şi ridică mâna, ca pentru a-i mângâia obrazul. În ultima clipă, chiar înainte ca ea să se aplece spre el, el se opri şi îşi coborî din nou mâna.

— O să fiu aici la şapte.

— O să fiu gata.

— Foarte bine. Eu… Se uită peste umăr, spre trăsura care aştepta. Ar trebui să plec.

Camille simţi o dorinţă nebunească de a chicoti.

— Ne vedem pe seară.

— Da. Bine. Rămas-bun.

Plăcerea lui sinceră la auzul răspunsului ei o încălzi pe dinăuntru într-un fel pe care nu îl mai simţise vreodată. Şi răspundea hotărât la întrebarea care nu-i dăduse pace în ultimele trei zile, de când primise primul buchet aniversar. Poate Keating dorea ca ea să creadă că Fenton încerca, în sfârşit, chiar dacă cu întârziere, să o curteze, iar ea nu înţelegea de ce ar fi încercat să facă aşa ceva. Dar marchizul de Fenton nu avea imaginaţia sau… căldura necesare ca să se revanşeze, să-şi ceară iertare sau chiar să se apropie de ea într-un fel atât de sensibil. Indiferent ce încerca să pună la cale, florile – şi sentimentele extraordinar de sensibile care le însoţeau – erau de la Keating Blackwood.

Iar acel lucru îi plăcea foarte, foarte mult.

*

Keating se aşeză la masa de lucru din bibliotecă şi îşi sprijini bărbia pe braţele încrucişate. Chiar dincolo de vârful nasului, destul de aproape încât să-l miroasă, se afla un

pahar plin de whisky. Lumina lămpii îi transforma nuanţa aurie de chihlimbar într-o miere răcoroasă care s-ar fi intensificat şi încălzit în timp ce îi aluneca pe gât.

Tânjea să bea. Tânjea după alinarea pe care ar fi adus-o frustrării şi furiei lui. Îşi dorea să nu-i pese atât de mult că se împrietenise cu o femeie pe care se pregătea să o ducă în braţele unui bărbat care, începuse el să-şi dea seama, nu o merita.

— Domnule Blackwood, vă caută cineva.

Fără să se mişte, Keating închise ochii. Imaginea unui pahar plin oricum îi rămase clară în minte.

— Nu sunt aici.

Majordomul se foi în pragul uşii.

— Trebuie să spun că este foarte hotărâtă să vă vadă.

Keating înălţă capul, ceva îi tresări în piept când îşi dădu seama că ştia mult prea multe femei ca să creadă că putea să fie… ei bine, cea la care se gândise din prima clipă.

— Ea, cine?

— Doamna n-a vrut să-şi dea numele, dar cred că este Lady Vandress.

Ceea ce îi înteţise răsuflarea se linişti numaidecât.

— O să cobor să o primesc, spuse el, şi se ridică.

— Mulţumesc, domnule.

— Şi lasă asta aici, mai spuse el, arătând spre paharul de pe masă.

Cum majordomul lui Greaves era practic făcut din piatră, Keating nu putu să-şi dea seama dacă omul era deranjat sau amuzat. Cu o ultimă privire reticentă spre paharul de whisky, Keating se ridică şi străbătu coridorul spre salonul de dimineaţă.

— Charity Vandress, spuse el tărăgănat, apoi intră în încăperea elegantă şi închise uşa în urma lui.

Bruneta înaltă, mlădioasă, îşi întoarse privirea dinspre fereastră. În ciuda zilei călduroase, era îmbrăcată cu o pelerină lungă, iar gluga îi era trasă bine ca să-i ascundă cea mai mare parte din chip.

— Să-ţi fie ruşine, Keating, spuse ea cu glas duios.

Baţi drumul până la Londra şi nu te deranjezi să treci pe la mine.

El îşi amintea vocea aceea. Şi alte lucruri.

— Îmi cer scuze. A trebuit să mă ocup de nişte obligaţii.

— Da, am auzit cu ce te ocupi. Să săruţi virgine prin parc. Şi mai este şi chestia aia. Care era? Ah, da. Tot umbli pe urmele micuţei Lady Camille Pryce. Peste măsură de strigător la cer din partea ta.

Keating pufni.

— Nici nu încerca să pari geloasă, Charity. Nu-ţi iese deloc.

Ea îşi dădu la o parte gluga de pe faţă şi îşi dezvălui ochii de un verde strălucitor şi rujul care părea un pic prea aprins.

— Nu sunt geloasă. Subliniez pur şi simplu că, după şase ani, ai fi putut să vii să-ţi revezi vechile păcate, în loc să te apuci să faci unele noi.

Şi după aceea, îşi descheie pelerina maronie şi o lăsă să alunece la picioare. Pe dedesubt, nu purta… nimic. Absolut nimic. Iar corpul ei superb rămăsese la fel de uluitor ca în urmă cu şase ani. Desigur, îi vedea pentru prima dată, treaz, pielea dezgolită, ceea ce îl făcu să observe diferenţele pe care timpul şi viaţa grea le provocaseră.

— Îmbracă-te la loc, Charity. Nu o mai iau pe calea asta.

— Dar asta faci, ripostă ea şi se apropie mai mult de el. Numai că o faci cu altcineva. Nu ţi-a stat niciodată în fire să te limitezi la o singură femeie. De ce să te apuci de acum?

— Şi eu sunt cel puţin la fel de surprins ca şi tine, draga mea, dar n-am de gând să mă joc cu tine.

Şi el *chiar* era surprins. Bărbatul din el chiar o găsea atrăgătoare şi de dorit, dar… inima lui, bănuia că despre ea era vorba, sau poate sufletul lui amărât îi cerea să o trimită numaidecât acasă. Înainte să apuce Camille să audă vreun zvon şi să decidă că el nu se schimbase cu nimic din

nebunul destrăbălat şi beţiv care fusese cu şase ani în urmă. Şi nu doar pentru că, dacă ea îşi pierdea încrederea în el, însemna să piardă zece mii de lire.

— Aud ce spui, dar nu cred că vorbeşti serios.

Ea îşi coborî mâinile şi îşi cuprinse sânii îmbietor.

— Încerc să fiu bun, răspunse el, începând să-şi piardă răbdarea. N-am avut niciodată o părere proastă despre tine şi sper să rămânem în relaţii cordiale. Dar trebuie să pleci.

Pete roşii începură să-i apară în obraji şi să coboare, de-a lungul gâtului, spre piept.

— Erai amuzant pe vremuri, murmură ea şi se aplecă să-şi ridice pelerina. Reacţia asta nu este provocată de soţul meu, nu? Asta nu te-a oprit niciodată înainte.

Da, dar asta se întâmplase înainte ca el să-l ucidă pe soţul altei femei.

— Este de ajuns să spun că sunt un lup care încearcă să-şi schimbe năravul.

— Hm. Ea se strecură în mantia grea şi se încheie din nou la nasturi. Mai degrabă o vulpe care se preface că nu-i mai plac găinuşele. Eu ştiu adevărul. Cu toţii ştim adevărul.

— Atunci îmi închipui că eu sunt ultimul care află adevărul. Simte-te liber să râzi de mine mai târziu.

— Oh, o să râd. Crede-mă.

După ce Charity plecă, Keating se cufundă într-unul dintre fotoliile din salonul de dimineaţă. Preţ de o fracţiune de secundă, îşi dori ca Greaves să fi fost acasă, pentru că, indiferent cât de puţin îi plăcea să discute despre viaţa lui personală, să fie provocat de Adam îl ajuta din când în când să-şi găsească linia de plutire.

Închise din nou ochii, apoi se încruntă. Era al naibii de greu să ai o linie de plutire. Mai ales când linia pe care începea să o găsească foarte interesantă nu era cea pe care trebuia să o urmeze. Desigur, problema putea să fie la fel de simplă ca faptul că nu mai încercase niciodată să aibă o conversaţie reală cu o femeie şi că i se părea cu mult mai fascinantă decât se aşteptase. Camille spunea lucruri frumoase şi nu încerca să se dezbrace cu fiecare ocazie. Până acum, el îşi păstrase hainele pe el, lucru pe care

trebuia să-l considere în favoarea lui.

Indiferent cât era de tulburător, singura mângâiere era aceea că să o ajute pe Camille să reintre în graţiile lumii bune îi oferea lui mijloacele necesare să se ocupe de cealaltă obligaţie pe care o avea. După aceea, putea să facă absolut tot ce-şi va dori.

Măcar înfruntase o primă furtună sau două. Dacă îi reuşea planul din seara aceea, fără să o îndepărteze pe Camille, era un succes. Dacă putea să o facă fără să-i piardă prietenia, era o minune. Şi dacă putea să o facă treaz şi fără să-şi pună mâinile pe ea, putea foarte bine să facă faţă oricărui lucru.

Capitolul 9

— Ar trebui să-i trimit un bileţel în care să-i spun că m-am răzgândit.

Sophia se încruntă spre imaginea lui Camille re* flectată în oglindă şi continuă să-i aranjeze părul prietenei ei.

— Ba nu, n-ar trebui.

— Ba ar trebui. Emily Portsman se aplecă în uşă şi le privi pe amândouă cu scepticismul ei caracteristic. La teatru, nu o să aibă pe cine altcineva să se bazeze şi nu o să aibă unde să fugă dacă ceva nu merge cum trebuie.

— Doar pentru că tu n-ai încredere în nimeni, Emily, nu înseamnă că ai şi dreptate.

— Doar pentru că tu eşti naivă, Sophia, nu înseamnă c-ar trebui să ai încredere în toată lumea.

Camille ar fi vrut să-şi pună mâinile la urechi. Ar fi făcut-o, dacă gestul i-ar fi oprit propria minte să se certe cu ea însăşi.

— Vă rog să încetaţi, rosti ea cu voce tare. Nu mă ajutaţi deloc.

Cu un pufnet, Emily dispăru din pragul uşii.

— Nu o asculta, spuse Sophia şi făcu o grimasă, în

vreme ce prinse o ultimă şuviţă de păr blond într-o împletitură surprinzător de atrăgătoare. Cred că Keating Blackwood este aproape sigur îndrăgostit de tine.

— Dar ne-am întâlnit doar de trei ori, n-auzi. La urma urmei, sunt sigură că este mult prea cinic ca să se îndrăgostească atât de uşor. Şi, pe lângă asta, este vărul lui Fenton. Nu este ca şi cum s-ar însura cu mine sau ceva de genul ăsta.

— Draga mea, eşti una dintre fetele de la Tantal. Nu trebuie să te măriţi cu nimeni. De fapt, îmi închipui că Lady Haybury ţi-ar mulţumi dacă dai naştere unui mic scandal. Numărul celor care vin la club creşte întotdeauna când nenorocirea pluteşte în aer.

— Deci îmi propui să devenim amanţi?

Doamne, nici nu putea să-şi amintească să fi spus vreodată un asemenea lucru – sau să-l fi gândit măcar – înainte să vină la clubul Tantal.

— De ce nu? Nu este ca şi cum ai avea o reputaţie de apărat.

Camille se uită lung la prietena ei. Sentimentul de libertate nu făcuse niciodată parte dintre lucrurile pe care le simţise fiindcă se compromisese. Dar Sophia avea mare dreptate. Nu avea nevoie decât de ceva curaj. În mod cert, avea deja dorinţa; abia dacă reuşea să se uite la el fără să-i tremure degetele. Îşi coborî privirea spre mâinile ei, încă ascunse în batista pe care o distrusese de atâta îngrijorare.

Sophia o sărută pe obraz.

— S-ar putea să nu-ţi uşureze lucrurile, dar te-ai distra mai mult ca proscrisă.

Chicotind şi încercând să-şi liniştească nervii, Camille se ridică şi plecă din dormitor.

— Să ştii că şi tu ai putea să urmezi acelaşi sfat.

Luând-o de braţ, Sophia zâmbi larg.

— Îl aştept pur şi simplu pe proscrisul bogat şi chipeş care să mă dea pe spate şi să mă ducă direct în pat.

— Ah. Înţeleg.

Înainte să mai apuce să-şi dea seama ce dorea de fapt şi aşa mai departe, ajunseră în foaier. Şi apoi nu mai

putu să se gândească deloc, căci Keating era deja acolo, vorbind cu Juliet, la postul majordomului. Când ea se apropie, el îşi îndreptă umerii.

— Arăţi foarte bine, spuse ea, plimbându-şi privirea de sus în jos peste haina neagră elegantă, vestă, pantaloni şi cizmele înalte. Albul imaculat al lavalierei, întrerupt doar de acul din onix negru, completa efectul copleşitor. Îi reamintea de o panteră, relaxată şi totuşi letală, care aştepta momentul potrivit ca să atace. Dintr-odată, sfatul Sophiei nu mai păru deloc atât de straniu.

— Se presupune că eu ar trebui să-ţi spun asta, răspunse el. Acum trebuie să mă gândesc la ceva mai bun. Să vedem. Arăţi ca o dimineaţă. Se încruntă, Nu, asta nu merge. E mult prea banal. Încet îşi înclină capul, ardoarea din privire deopotrivă punând în încurcătură şi încălzind. „Ea umblă-n frumuseţe, ca noaptea fără nor/ De pe-alte meleaguri, cu ceruri înstelate; / Şi tot ce este mai bun în întuneric şi mai strălucitor / Se întâlneşte-n ochii şi-n ţinuta ei aparte.”[2]

— Doamne, spuse ea cu un chicotit, sincer impresionată. Lord Byron. Sunt onorată.

— Speram să fii impresionată, dar este în regulă şi onorată. Îi oferi braţul. Mergem?

Camille evită intenţionat privirea lui Juliet şi a tuturor celor care intrau în foaier. Era mai uşor să fie curajoasă dacă nu observa că toţi ceilalţi o observau. Totuşi, ajunsă pe stradă, în faţa trăsurii enorme a ducelui de Greaves şi a celor patru cai negri fioroşi, ea se opri.

— Ce-ai zice de o însoţitoare?

— În trăsură.

— Dar cum ai putut să vii cu ea până aici şi să te mai aştepţi să…

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi el şi deschise uşa. Am venit sus, lângă Samuel. Vizitiul. Întreabă-l pe el, dacă nu mă crezi pe mine.

Ea aruncă o privire în trăsură şi zări o doamnă în

---

2 Versuri din poemul *Ea umblă-n frumusețe,* scris de Lord Byron în 1813 (n.red.)

vârstă, foarte sfioasă, cu un aer de şoricel, care stătea înăuntru.

Femeia încuviinţă din cap, dându-se mai la o parte ca să-i facă loc pe bancheta maro-închis şi cu perne moi.

— Foarte frumos, spuse ea cu un glas călduros, muzical.

Înainte să apuce să se răzgândească, Camille urcă în trăsură şi se aşeză lângă însoţitoarea ei. O clipă mai târziu, Keating li se alătură pe bancheta de vizavi, iar trăsură o luă din loc.

— Vezi? Totul este cum scrie la carte.

Camille zâmbi spre colega ei de banchetă. Cumva, el reuşise. Îi găsise o însoţitoare, apoi se ocupase ca reputaţia aşa-zisei escorte să fie protejată.

— Cum vă numiţi? întrebă ea.

Femeia îi răspunse cu un zâmbet.

— Foarte frumos, repetă ea.

„Hmm."

— Unde sunteţi angajată?

— Foarte frumos. Bine.

Întorcându-se cu faţa spre companionul amuzat din faţa ei, Camille arcui o sprânceană.

— Nu vorbeşte niciun cuvânt în engleză.

— Nu? Asta ar explica nişte lucruri.

— Keating, de unde vine? N-ai răpit-o, nu?

O licărire ştrengărească se aprinse în privirea lui.

— Mulţumesc pentru părerea atât de bună pe care o ai despre mine. Este ţigancă. M-am dus până la tabăra lor, i-am oferit cinci şilingi, i-am dat rochia asta şi am deschis uşa de la trăsură. Ea a urcat şi acum poartă rochia, aşa că ai o însoţitoare.

— Doamne sfinte. Şi dacă crede că o iei cu tine ca să te însori cu ea? Sau că vrei să… păcătuieşti cu ea?

— Este suficient de bătrână ca să-mi fie bunică. Se foi, apoi se bătu cu pumnul în piept. Keating, spuse el, şi se uită la escorta lor. Arătă spre Camille. Camille, spuse el, apoi făcu un semn spre bătrână.

— Ah. Rosa.

— Vezi? Aceasta este Rosa. Nu te mai plânge.

Camille se lăsă pe spate pe bancheta confortabilă.

— Deci ai făcut rost de bilete la teatru pentru noi cu cât, cinci ore înainte? Bi…

— O lojă, o corectă el. Loja lui Greaves.

— Ai făcut rost de o lojă privată în ziua spectacolului, se corectă ea, punctând detaliile pe degete, ai împrumutat o trăsură foarte frumoasă, ai găsit rochie pentru tovarăşa mea, mi-ai trimis flori, ai furat o însoţitoare şi m-ai convins să vin cu tine. Dacă n-ai continua să negi, aş începe să cred că îmi faci curte cu *adevărat.*

Îi urmărea reacţia şi observă privirea ezitantă şi expresia încordată care îi apăru pe chip.

— Flori? spuse el după o clipă. Ţi-am trimis flori?

Iar ea se gândise că ascunzând ideea în enumerarea ei, ar fi reuşit să-l prindă pe picior greşit, obligându-l să mărturisească prin simplă omisiune.

— Ştiu că sunt de la tine. Fenton n-are imaginaţie. Şi nici vreo înclinaţie să-mi ceară mie iertare pentru ceva.

Keating îşi coborî capul.

— Recunosc că Stephen poate să fie un nerod încrezut, dar eşti sigură că este irecuperabil?

Pentru o clipă, ea se simţi ca şi cum i-ar fi tras cineva preşul de sub picioare.

— Poftim?

După o bătaie lungă şi apăsătoare a inimii ei, se uită la Camille. Apoi, înainte ca ea să apuce să se mişte, el se aplecă, îşi înfipse degetele în pelerina ei şi o sărută. Fu cuprinsă de un val de căldură, impetuos şi îmbătător. Camille îl luă de gât şi se lăsă în voia îmbrăţişării lui. Era ceea ce-şi dorise… ca el să înceteze cu tachinatul şi să arate că o voia cu adevărat.

Cu aceeaşi bruscheţe, el o împinse la locul ei.

— Mi-am mai dorit un sărut, murmură el, cu ochi întunecaţi, înainte să mă urăşti.

— Nu te urăsc, Keating, răspunse ea tulburată, incapabilă să-şi întoarcă privirea de la gura lui foarte pricepută şi observând vag că Rosa, însoţitoarea lor, se uita

pe fereastră. De ce-ai spune una ca asta?

— Pentru că Stephen mi-a cerut o favoare.

„Pune-ţi mâinile la urechi. Nu asculta”.

— Termină cu glumele. Nu este deloc amuzant. Ea înghiţi în sec. Spune-mi cum te-ai împrietenit cu ducele de Greaves. Eu îţi tot spun secretele mele, dar tu n-ai divulgat aproape niciunul dintre secretele tale.

— Asta încerc să fac.

Ea îşi înfipse pumnul în coapsă.

— Dar nu vreau să aud asta. Aşa că încetează.

El chiar nu-şi dădea seama că era aproape singurul ei prieten care mai avea legături cu aristocraţia? Indiferent cât de imposibil şi de scandalos era, Keating continua să participe la serate şi să stea prin loje de teatru şi o plăcea. Iar ea îl plăcea pe el. Foarte mult şi în moduri care, cu siguranţă, nu erau deloc cuviincioase. Oh, nici măcar nu putea să suporte gândul de a descoperi că încă un prieten nu era cine ştia ea că este.

— Gândeşte-te numai, insistă el, apoi se aplecă şi întinse o mână spre genunchiul ei. Dacă ai putea să te întorci acasă, la ai tăi? El îşi îndoi degetele şi se lăsă din nou pe spate, fără să o atingă. Dacă ai putea să fii invitată la baluri măreţe, să fii stăpâna unei case superbe şi să ai copii cu sânge nobil la picioare?

O lacrimă se prelinse pe obrazul ei.

— M-ai minţit. Ai spus că o să fim sinceri unul cu altul, iar tu m-ai minţit pe mine. Nemernicule! Opreşte trăsura şi lasă-mă să cobor!

— Nu.

— Deci acum mă şi răpeşti? O să fii nevoit să te întorci din nou la Shropshire după povestea asta… chiar dacă eu şi Rosa suntem nişte nimeni. Doamne, dacă eram oameni cu drepturi, puteai chiar să fii deportat. Ce noroc pe tine!

— Întreabă-mă de ce, interveni el, întrerupându-i protestele.

— Poftim?

— Întreabă-mă de ce l-aş lăsa pe vărul meu să mă

convingă să revin la Londra unde nu sunt chiar atât de popular pe cât crezi că sunt. Întreabă-mă de ce-aş accepta, ştiind că te-ai uita la mine exact cum te uiţi acum, mârâi el şi începu să ridice vocea. Întreabă-mă de ce.

Chiar şi Rosa păru neliniştită, iar femeia se ghemui într-un colţişor, uitându-se de la unul la altul. Camille ştia că el avea toane; îşi dăduse seama încă de prima dată când se cunoscuseră. Dar nu le îndreptase niciodată spre ea, nici măcar verbal. Până acum.

— Bine, spuse ea, păstrându-şi în continuare umerii drepţi şi amintindu-şi că ea era cea rănită în toată povestea. De ce?

— Pentru că n-am bani, răspunse el şi, în cele din urmă, îşi întoarse privirea. Am o casă mică şi ceva pământ şi mi-ar fi fost de ajuns, dacă nu erau evenimentele de acum şase ani.

— Lord Balthrow?

— Lady Balthrow, o corectă el. A fost compromisă şi a devenit văduvă, a fost lăsată fără niciun ban de la vărul soţului ei, noul viconte. Şi... Trase adânc aer în piept, arătând de parcă ar fi preferat să stea gol într-o cuşcă cu lei decât să discute cu ea acum. Şi a fost nevoită să plece în străinătate.

— Ce legătură... Camille se opri. Avusese o prietenă pe vremuri care fusese nevoită să plece peste hotare. Elizabeth fusese luată pe sus, apoi revenise, zece luni mai târziu, şi se măritase cu cineva considerat de toată lumea mult inferior ei. Nu prea mai vorbiseră niciodată după aceea. Un copil? şopti ea. Are un copil?

El încuviinţă repede din cap, apoi se uită la ea şi întoarse din nou privirea.

— Ca să ne scutim pe amândoi de întrebările incomode, soţul ei era impotent. Este copilul meu. Băiatul. Şi nu mă lasă să-l văd pentru că dă vina pe mine pentru toată situaţia. Dar să fiu al naibii dacă nu plătesc pentru creşterea şi instruirea lui şi pentru ca Eleanor să ducă o viaţă decentă undeva. Aşa că atunci când Stephen mi-a cerut o favoare, am acceptat.

— Vrei să spui că te plăteşte ca să mă atragi în… în ce?

— Să revii în biserică. Mai degrabă, în faţa altarului. Şi nu te atrag în nimic. Tocmai ţi-am spus tot planul meu.

Camille se ridică, apoi se lovi cu capul de tavanul scund şi se aşeză la loc, văzând stele verzi.

— Au! La naiba!

Keating o trase lângă el, apoi îşi puse mâna caldă pe capul ei, înainte ca ea să mai apuce măcar să spună că era bine.

— Stephen nu ştie detaliile situaţiei mele, rezumă el şi o trase spre umărul lui, dar ştie că sunt destul de serios când vine vorba despre a doua şansă. Este dispus să-mi ofere o şansă să revin în graţiile lumii bune. Şi m-a întrebat dacă eu, cu experienţa mea personală în scandal, puteam să transmit mesajul.

Nu avusese de gând să facă asta. Blestemându-se în gând, Keating îi urmări fiecare expresie, lacrimile care alunecau uşor pe obrajii netezi, felul în care mâinile îi tremurau pentru că îşi încleştase atât de tare muşchii. Era oarecum surprins că nu-l pocnise; dacă ar fi fost în locul ei, pesemne ar fi făcut-o.

Când ea acceptase să meargă la teatru cu el, el hotărâse că trebuia să ştie adevărul. Altfel, trebuia să înceapă să mintă. Şi îşi dăduse cuvântul că nu o va face. Avusese de gând să-i spună despre înţelegerea lui – sau, în orice caz, o parte din ea – de îndată ce ar fi ajuns în siguranţă în loja lui Greaves, în văzul celorlalţi spectatori. Aşa ar fi fost sigur că nu putea să fugă şi, cel mai probabil, că nu făcea vreo scenă. Poate că ar fi fost un gest de laşitate din partea lui, dar oricum nu mai conta acum.

— Cum… Ea se şterse la ochi, ceea ce îl făcu să se simtă uşurat.

Înainte nu se întâmplase să-i deranjeze să vadă sau să facă o femeie să plângă, dar se pare că lucrurile se schimbaseră. Cel puţin, în ceea ce o privea pe ea.

Camille îşi drese glasul:

— Cum îl cheamă pe fiul tău?

— Michael. Nu aştept simpatie din partea ta, Cammy. Nu de asta ţi-am povestit totul. Vreau doar să înţelegi de ce mă aflu aici. Pentru că am promis că o să fiu sincer cu tine.

Pentru o clipă care îl copleşi mai mult decât ar fi recunoscut vreodată de faţă cu ea, Camille îl privi atent.

— Deci nu există… prietenie? spuse ea în cele din urmă, schimbarea de voce lovindu-l direct într-o inimă pe care nu credea că o mai are. Între noi, vreau să zic.

Îi auzi şovăiala din voce şi încercă din răsputeri să o ignore. Dacă descoperea că-l dorea cu aceeaşi putere cu care el o dorea pe ea, ar fi fost complet distrus.

— În mod cert, există prietenie. Altfel, nu ţi-aş fi spus nimic.

Iar ce-şi dorea el de la ea, pe lângă prietenie, oricum nu era important. Bărbaţii ca el nu câştigau inimile fetelor inocente. Putea să se îndrăgostească de el, dar orice altceva avea toate şansele să o lase îndurerată, abătută şi zdrobită. Şi, desigur, în clipa aceea, mai era şi faptul că, tehnic vorbind, ea era încă logodită cu un alt bărbat.

— Nu înţeleg cum poţi să spui că suntem prieteni, când în tot timpul ăsta ai făcut planuri să…

— Singurul lucru pentru care am făcut planuri a fost cum să-ţi spun ceea ce tocmai ţi-am spus fără să mă loveşti cu o coadă de lopată peste ochi. Decizând să rişte să fie plesnit, el se întinse şi o luă de mână. Dacă-ţi doreşti plimbările prin parc, dansurile, ceaiurile de după-amiază şi rochiile la modă de la Paris, ai o a doua şansă la ele.

— Aşa, pur şi simplu?

— Aşa, pur şi simplu. Cred că o să afli că de îndată ce devii o marchiză bogată, ceilalţi oameni o să-ţi uite cu totul trecutul. Cu întârziere, îi eliberă din nou mâna. Nu spun că ar trebui să te măriţi cu Stephen mâine; în clipa asta, îţi sugerez doar să te gândeşti la opţiuni.

Ea îşi îndoi degetele, apoi, spre surprinderea lui, îl apucă de bărbie pentru ca privirile să li se întâlnească.

— Mi-ai trimis vreodată flori? întrebă ea calm, fără să clipească.

Keating oftă încet.

— I-am sugerat lui Fenton că i-ar fi de folos să înceteze să mai fie aşa de rigid. Şi da, i-am sugerat să-ţi trimită flori. Ea avea nişte ochi atât de frumoşi. Precum cerul la răsărit. Voia să o mănânce. Asta răspunde la întrebarea ta?

Camille îi dădu drumul.

— Bănuiesc că da. Mă duci înapoi la club acum?

— Te duc la teatru. El se chinui să zâmbească. I-am promis Rosei o ieşire specială. Nu pot să nu-mi respect cuvântul dat.

— Eşti imposibil.

— Da, cred că sunt.

Când urma unui zâmbet îi arcui gura seducătoare, el începu să respire din nou. Slavă Domnului! Nu stricase totul.

O clipă mai târziu, îşi dădu seama că „totul” la care se gândise el nu fusese şansa lui la zece mii de lire. Ci prietenia lui, în lipsa unui cuvânt permisiv, cu Camille Pryce. Când ajunseră la teatrul de pe Drury Lane, el reuşise să-i revină cât de cât în fire, iar Cammy nu decisese să-l bată şi să o ia la fugă spre clubul Tantal. Trebuia să o considere ca pe o victorie, minoră sau nu. Intrară în foaierul mare, cu o Rosa uluită tropăind în spatele lor şi sporovăind ceva în ţigăneasca ei, ceva ce ar fi putut să fie o reţetă pentru budinca de orez sau un blestem aruncat peste sufletul tuturor celor prezenţi. Chiar dacă amândoi ar fi fost necunoscuţi, probabil că tot ar fi atras atenţia; nimeni altcineva nu părea să mai fi venit cu o bunicuţă ţigancă pe post de însoţitoare.

Camille se apropie o idee de el, iar el îi acoperi mâna care se odihnea pe braţul lui stâng.

— Unul dintre avantajele faptului de a fi cunoscut drept ucigaş, murmură el, uitându-se în ochii unei tinere şi observând viteza cu care i se tăie răsuflarea şi se întoarse cu spatele, este că în vreme ce oamenii pot să se uite lung sau strâmb, rareori spun ceva insultător în prezenţa mea. El aruncă o privire chiorâşă şi văzu că ea îşi muşcă buza. Sau poate că sunt pur şi simplu îngroziţi de Rosa. Nu sunt sigur.

Maxilarul ei se relaxa uşor, iar gura i se arcui într-un zâmbet fulgerător.

— Hai să ne ducem în lojă, nu? zise ea în şoaptă.

Ei bine, trebuia să considere răspunsul ei ca pe o îmbunătăţire. Cu o săptămână în urmă, ar fi fost deja pe drumul de întoarcere spre club. Cât despre el, se simţea de parcă orice femeie pe care o cunoscuse vreodată şi o grămadă de alte femei pe care nu le mai văzuse niciodată îl studiau minuţios, ca şi cum ar fi fost un fazan suculent. De unde naiba atâta interes? El ruinase o soţie şi îi ucisese soţul, pentru numele lui Dumnezeu. Credeau că ele se vor descurca mai bine?

Dacă ar fi fost singur, s-ar fi oprit şi le-ar fi pus câtorva dintre ele exact acea întrebare, dar era evident că Camille nu se simţea în largul ei şi, în seara aceea, îi dăduse deja suficiente lovituri. Ţinându-şi gura bine închisă, urcă pe scara din stânga, cu ea la braţ şi cu ţiganca în spatele lor.

— Iată-ne, spuse el, apoi se opri să dea la o parte draperia roşie.

Camille se opri lângă el şi se uită în loja mare.

— Nu pot să fac asta.

— Nu poţi să mergi trei metri şi să te aşezi pe un scaun confortabil?

— Nu pot să stau acolo trei ore, în timp ce toată lumea şuşoteşte despre mine.

Confirmându-i spusele, mai mulţi spectatori trecură pe lângă ei şoptind, chicotind şi privindu-i chiorâş. Venise vremea să pună piciorul în prag. Keating dădu drumul draperiei şi se duse cu paşi apăsaţi după ei.

— Bună seara, le spuse şi se postă în faţa lor.

Bărbatul din mijlocul celor trei fete păli.

— Blackwood. Ce...

— Dacă nu mă înşel, îl întrerupse Keating, nu mai sunt loje libere în direcţia aceea. Ştiu asta pentru că eu folosesc loja ducelui de Greaves, iar loja se află chiar în dreapta scenei. Nu sunt locuri mai aproape.

— Oh! Bărbatul livid bâjbâi, îşi căută ceasul de

buzunar şi îl deschise. Eu… noi…

— Dacă nu cumva ceasul tău este o busolă, o să presupun că vă aflaţi aici ca să căscaţi gura la mine şi la prietena mea. El făcu un pas mai aproape. Nu-mi place ca lumea să se holbeze la mine.

— Mie… nouă… ne pare foarte rău, domnule Blackwood. Ne cerem scuze.

Keating le aruncă o privire fetelor. Pisicuţe toate, crezând că aveau gheare până când venea vremea să le folosească.

— Nu vă cereţi scuze. Plecaţi.

Cea mai înaltă dintre doamne încremeni.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Nu există aici nimic la care să ne uităm. Şi mai cu seamă *nimeni* la care să ne uităm.

Keating îşi miji ochii.

— Atunci poate că este ceva ce aţi vrea să faceţi. Să primiţi un sărut? Sau aveaţi ceva mult mai intim în minte?

Ea făcu un pas în spate.

— Albert, spuse ea iute, cu un chiţăit în voce, te rog să ne îndepărtezi de acest… bărbat.

— Desigur, Edwina.

Keating îi lăsă să treacă.

— Noapte bună, Edwina. Dulce, prea dulce Edwina. O să te visez goală în braţele mele.

Când se întoarse, intrarea în loja lui Greaves era goală. Pieptul îi bubuia. O speriase? Blestemându-se în gând, parcurse cei câţiva paşi până acolo, apoi dădu draperiile la o parte şi încremeni.

Camille se afla la doi centimetri în faţa lui, cu un zâmbet cât se poate de încântat pe chip. În timp ce aproape o doborî, ea se împletici înapoi, iar Keating se avântă să o prindă de umăr ca să o ajute să nu cadă pe spate.

— Bănuiesc c-ai auzit, nu? întrebă el tărăgănat, uşurarea care îl cuprinse făcându-l să se simtă aproape ameţit.

— Oh, da. Eşti un om foarte rău, spuse ea chicotind.

— Să nu uiţi, draga mea.

Ar fi trebuit să treacă pe lângă ea, ar fi trebuit să o invite să se îndrepte spre partea din faţă a lojei, ar fi trebuit să se întrebe cum vor reuşi să o înlăture pe Rosa de pe scaunele din faţă, unde se trântise ca să se uite la publicul de sub ei.

În schimb, el continuă să se uite în ochii ei albaştri, observând cum zâmbetul îi dispărea uşor, dar şi felul în care el părea absolut incapabil să nu se întindă spre ea. Doar un sărut. Încă un sărut. Cu siguranţă nimeni nu avea să-l vadă în spatele lojei. Şi nu însemna nimic. Doar că îi plăcea să o sărute şi nu reuşise să-i satisfacă suficient plăcerea. Numai că îşi închipuia ceva mai mult decât un simplu sărut. Îşi închipuia cum mâinile îi alunecă pe pielea ei goală, cum se îngroapă adânc înăuntrul ei, în vreme ce ea îl ţinea aproape de…

— Să vă aduc nişte vin, domnule? spuse un lacheu chiar din spatele lor, făcându-l să tresară.

Keating clipi şi se îndreptă din nou de spate.

— Eu nu vreau nimic. Camille?

Şi ea părea uşor zăpăcită.

— Eu… cred că nişte vin ar fi minunat. Dar Rosa?

— Pare o femeie care bea whisky, hotărî Keating. Vin şi whisky.

— Prea bine, domnule.

Lacheul coborî din nou scările.

Când se uită iar la Camille, ea tocmai voia să se aşeze lângă ţigancă, ceea ce însemna că singurul scaun rămas liber era cel din stânga Rosei. Afurisita de femeie era o însoţitoare mai eficientă decât s-ar fi aşteptat el.

— Crezi c-ar trebui să o convingem să se mute? întrebă el, rămânând în întunericul din spatele lojei până reuşi să-şi convingă membrul încăpăţânat că dacă îşi oferea acum salutul de onoare nu făcea decât să-l bage în belele.

— Nu ştiu. Pare foarte fericită să stea aici.

— Dar eu vreau să vorbesc cu tine.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, ştia că se purta ca un şcolar necopt care era refuzat, la prima lui serată, de o

fată frumoasă.

— Atunci bănuiesc că trebuie să-mi faci o vizită mâine.

Ea era pe jumătate întoarsă, cu faţa spre cortina care se deschidea pe scenă, dar el îi studiase suficient de bine profilul încât să ştie că zâmbea. Crezuse că să o convingă să asculte pledoaria în favoarea lui Fenton avea să fie cel mai greu. Nu-şi dăduse seama că să se convingă pe sine să se retragă, în favoarea vărului lui, avea să fie mai greu.

Capitolul 10

— Şi de aceea, doamnelor, spuse Lady Haybury şi bătu din palme, am hotărât că experienţa noastră din iarna şi primăvara trecută a fost un succes absolut. Am de gând să păstrez clubul Tantal deschis tot anul.

— Oh, slavă Cerului, şopti Sophia şi o strânse de braţ pe Camille, în vreme ce se aşezau la una dintre mesele goale din încăpere. Habar n-aveam unde o să stau anul ăsta dacă se închidea clubul după terminarea sezonului.

— Dar nu vi se pare plicticos? interveni Sylvie de vizavi. Adică, apreciez că o să avem un acoperiş deasupra capului şi un venit, redus sau nu, dar Londra nu este de tolerat între august şi martie… cu excepţia sezonului de iarnă, desigur.

— Lady H a spus că putem să plecăm în vacanţă dacă vrem, răspunse Sophia. Deci nu trebuie să rămâi.

— Eu rămân, interveni Emily de lângă Sophia. Adică dacă domnul Jacobs şi domnul Smith o să rămână şi ei.

Camille se uită la prietena ei. Dacă exista cineva care să plece din club chiar mai rar decât ea, Emily Portsman era persoana aceea. Dar Emily nu vorbise niciodată despre trecutul ei şi nici despre orice altceva i s-ar fi întâmplat înainte să treacă pragul clubului.

— Emily? strigă Lady Haybury din faţa încăperii. Ai vreo schimbare de program?

— Da, am.

Luându-şi carneţelul, Emily se ridică şi plecă să-şi anunţe modificările.

— Uită de povestea cu clubul care rămâne deschis, şopti Sophia şi o înghionti uşor cu cotul. Cum a fost ieşirea de aseară? Nici măcar nu m-ai trezit să-mi povesteşti.

— N-a fost deloc cum m-am aşteptat.

Camille nu credea că spusese vreodată în viaţa ei un eufemism mai mare. Fu cuprinsă de nelinişte; de fapt, nu era sigură că va reuşi să doarmă deloc în viitorul apropiat.

— Cum aşa? insistă prietena ei.

— Încă nu vreau să vorbesc despre asta, Sophia. Trebuie să-mi lămuresc propriile gânduri, mai întâi.

— Te-a insultat cineva? De ce nu i-a luat Keating la bătaie? Pare foarte priceput la bătaie. Adică, fiind atât de musculos.

— Sophia, te rog!

— Nu. Am aşteptat douăzeci de ani ca să am o prietenă şi nimeni n-are dreptul să-ţi facă rău. Dacă este nevoie, mă duc să-i iau chiar eu la bătaie.

Camille pufni.

— Oh, Doamne! Nu este… Trase adânc aer în piept. Prietenele ei, aceste prietene, care o acceptaseră în mijlocul lor când restul Londrei îi întorsese spatele la unison, o vor sprijini mai presus de orice, dar ultimul lucru la care se aşteptase era o a doua şansă. Mai ales când începuse să aştepte cu nerăbdare pentru prima dată în câteva luni. Keating mi-a spus că Fenton este încă interesat de căsătorie.

Sophia făcu ochii mari.

— După lucrurile pe care le-a spus despre tine? Pe care ţi le-a spus?

— Aparent.

— Keating ce crede despre asta? Trebuie să fi fost foarte supărat, din moment ce-ţi face curte şi el.

Asta era partea dificilă. Aproape încă de la sosirea lui la Londra, îl văzuse pe Keating Blackwood într-un fel… carnal. Era descurajată de gândul că el nu se uitase la ea în

acelaşi fel... cu excepţia faptului că o sărutase. Mai mult decât o dată. Iar privirea lui de la teatru o făcuse să se simtă complet goală.

— Keating a venit la Londra pentru Fenton, spuse ea încet.

Sophia se ridică iute în picioare.

— Ce? Trădătorul! O să-i dau una în părţile sensibile când dau ochii cu el data viitoare.

— Doamnelor, spuse Lady Haybury, oprindu-se din anunţuri şi venind spre ele. S-a întâmplat ceva?

— Keating Blackwood a minţit-o pe Cammy.

Camille se încruntă.

— Nu, nu m-a minţit. Nu chiar. Mi-a spus pur şi simplu totul.

— Şi despre ce a minţit? întrebă Juliet Langtree, părăsindu-şi propria masă şi alăturându-se grupului crescând al lui Camille.

— Ştiam eu că nu e de încredere. Pansy Bridger puse o mână pe umărul lui Camille. Am încercat să te previn.

— Nu, nu, nu. Camille îşi apăsă mâinile în masă. Nu este nevoie de torţe şi furci, pentru numele lui Dumnezeu. Nici măcar nu cunosc încă toate detaliile. De fapt, tot ce ştiu este ce mi-a spus Keating... că Lord Fenton ştie că a făcut greşeli în felul în care a tratat căsătoria şi că este dispus să o luăm de la capăt.

Între strigătele generale, părerile şi dezordinea, o mână o apucă de umăr şi o trase în picioare. Lady Haybury despărţi marea de femei cu mâna liberă şi o conduse prin coridorul privat într-o parte a încăperii. De îndată ce rămaseră singure, marchiza îi dădu drumul.

— Florile pe care le-ai tot primit. Erau de la Fenton?

Camille nu era surprinsă că Lady Haybury ştia despre flori. Ea şi soţul ei, marchizul, păreau să ştie tot ce se întâmpla. Aşa părea mereu.

— Am crezut că sunt de la Keating, dar a spus că nu mi-a trimis niciodată. Aşa că da, trebuie să fie de la Fenton.

O parte din ea încă nu era chiar pregătită să creadă, dar avea mai mult sens acum, dacă Keating direcţiona

oarecum curtatul vărului lui. Măcar domnul Blackwood ştia cum să curteze… corect sau nu… o doamnă.

— Vreau doar să-ţi spun să ai grijă, Cammy, spuse marchiza cu părul negru, cu vocea ei scăzută şi dulce. În marea lor majoritate, bărbaţii vor lucruri care să le aducă un beneficiu lor. Poate mă înşel, dar nu pot să nu mă gândesc că binele şi fericirea ta nu sunt primele lucruri pe lista lordului Fenton. Mai ales, dat fiind felul în care s-a purtat în ultimul an.

— Dar nu te-ai împotrivit când ai crezut că Keating putea să-mi facă curte? întrebă Camille, mai curând curioasă decât enervată.

— Keating Blackwood este un crai. Ea zâmbi uşor. La fel şi noi toate, aici.

— Mulţumesc, milady. Apreciez îngrijorarea ta.

— Chiar mi-aş dori să-mi spuneţi toate Diane. Suntem o familie acum, indiferent dacă a fost ceva la care ne-am aşteptat sau nu.

Una dintre uşile coridorului se deschise, iar Lord Haybury pătrunse pe coridorul îngust.

— Trebuie să-l împuşc pe Blackwood? întrebă el, cu fruntea încruntată. Sau pe Fenton? continuă el, cu ochi cenuşii scânteietori, în ciuda calmului din cuvintele lui.

Diane îi luă mâna şi îi sărută palma.

— Încă mă mai gândesc la asta, Oliver. Ai răbdare.

— Fără împuşcături, vă rog, interveni Camille încruntată. Indiferent ce se întâmplă, mi-am făcut-o cu mâna mea. Măcar de data asta am ochii deschişi.

— Nu eşti singură, indiferent ce se întâmplă, spuse Diane cu înverşunare.

— Da. Evident, ne apărăm angajatele până la moarte, o secondă Haybury. Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt sigură. Ceva despre cum Blackwood a minţit, iar Fenton încă vrea să se însoare cu Cammy. Şi flori trimise. Cu…

— Keating n-a minţit. Pentru numele lui Dumnezeu, am fugit din biserica aia pentru că voiam să-mi decid singură direcţia în viaţă. Vă rog să nu începeţi să aruncaţi

cu pietre şi să împuşcaţi oameni. Nu ştiu ce-o să fac. Doar ce-am auzit despre asta azi-noapte, să ştiţi.

Ar fi trebuit să-şi ţină gura, măcar până când trăgea singură câteva concluzii. Şi până când se hotăra clar dacă Keating era doar un mesager, un aliat sau cu totul altceva.

— Foarte bine, spuse Lady Haybury, apoi acoperi cu o mână gura soţului ei când acesta păru gata să se împotrivească din nou. Numai să ştii că o să ai o slujbă şi un acoperiş deasupra capului. N-am să accept să fii obligată să te reîmpaci doar pentru că n-ai altă opţiune. Prima mea căsnicie a fost aranjată, să ştii. N-a fost… plăcut.

— Mulţumesc, Lady Hay… Camille se opri brusc. Mulţumesc, Diane, se corectă. Sper că am încetat să acţionez înainte să cântăresc toate consecinţele. Absolut toate. Cu o încuviinţare din cap, marchiza o bătu uşor pe umăr şi părăsi coridorul. Totuşi, Lord Haybury rămase.

— Nu sunt persoana potrivită să dau sfaturi, spuse el după o clipă. N-am idee ce pune la cale Blackwood, dar n-am avut niciodată încredere în el. Desigur, pe vremea când l-am cunoscut eu, niciunul din noi nu era prea demn de încredere, aşa că nu ştiu cât valorează vorbele mele. Oricum, tot ce vreau să spun este că, uneori, pentru o anumită acţiune merită să înfrunţi toate consecinţele de după. Secretul este să ştii ce acţiune şi când să o faci.

Ei bine, secretul nu îi fusese deloc de ajutor. Totuşi, înainte să găsească o cale mai diplomatică de a-i spune asta, întâlnirea săptămânală se încheie şi angajatele clubului năvăliră în coridor. Sophia o apucă de braţ şi începu să o tragă după ea, ceea ce nu o ajută cu nimic în privinţa durerii de cap care începuse s-o chinuie.

Camille îşi eliberă braţul.

— Mă laşi o clipă, te rog? întrebă ea, apoi se duse să o găsească pe Lucille Hampton, care flirta cu domnul Jacobs, şeful „Bărbaţilor de ajutor” de la club. Lucille, o să întârzii câteva minute. O să te descurci singură cu toată lumea?

— Oh, da, se întoarse Lucille cu un zâmbet entuziasmat. Oricum, nimeni nu vine miercuri dimineaţa.

De aceea aleseseră ziua în care parlamentul avea cea

mai matinală sesiune din întâlnirile săptămânale.

— Foarte bine. Mă întorc repede.

— Cammy? întrebă Sophia, urmărind-o.

— Am nevoie de o gură de aer. O să fiu în grădină.

— Vrei să-ţi ţin companie?

— Îmi doresc exact opusul companiei?

Îşi croi drum prin bucătăria mare spre spatele conacului şi a clubului gentlemenilor, apoi ieşi în grădină. Cu un suspin adânc, se îndreptă spre banca de sub stejar şi se prăbuşi pe piatra rece.

Cu o noapte înainte, mai putea să pretindă că poate auzise greşit sau că ceea ce îi spusese Keating era un nor mare şi nebulos, fără formă sau substanţă. Acum, când toţi îi sporovăiau la ureche, îi dădeau sfaturi şi îşi exprimau părerea, totul părea mult mai real. Şi foarte înfricoşător.

Încă o şansă. Ce însemna mai exact? Şi cum aveau să o facă? Toţi cei care fuseseră prietenoşi şi o admiraseră înainte vor fi din nou aşa cu ea? Puteau – şi aveau – să uite toate lucrurile groaznice pe care le spuseseră şi le făcuseră în ultimele luni?

Şi cum rămânea cu Stephen Pollard? Cel care aproape îi devenise soţ se schimbase din bărbatul rece şi rigid care stătuse în faţa altarului, arătând de parcă ar fi preferat să se fi aflat într-unul dintre cluburile lui, decât să se însoare cu ea? Şi apoi mai era Keating Blackwood. El ce rol juca în toată povestea? Fusese amabil doar pentru ca ea să-l asculte când venea vremea să-i prezinte condiţiile lui Fenton? Dar cum rămânea cu…

— Mă gândeam eu că eşti aici.

Ea se ridică şi îl văzu pe Keating sprijinit de trunchiul copacului.

— Ţi-ai îndeplinit sarcina, spuse ea, nefiind nevoită să se prefacă iritată. La urma urmei, îşi găsise din nou prieteni şi un mod ciudat de viaţă. Iar acum Keating răscolise totul. După o noapte întreagă în care se gândise, da, era iritată. Mai mult decât iritată. Acum pleacă şi lasă-mă să mă gândesc.

— Gânditul n-a făcut niciodată nimănui vreun bine,

răspunse el, apoi înaintă şi se aşeză pe bancă, lângă ea. Hai cu mine la plimbare!

— Nu. Şi nu este nevoie să mai fi fermecător. Sau nu-ţi primeşti recompensa până când n-am inelul lui Fenton pe deget?

— Nu sunt duşmanul tău, Camille. Îi atinse marginea rochiei cu degetele, apoi se uită în altă parte. Sunt unul dintre tipii care aleargă pe câmpul de luptă cu steagul alb şi propune condiţii ca să nu lase părţile opuse să se măcelărească între ele.

— Eu am fost deja măcelărită. Şi tocmai începeam să-mi revin.

— Da, ştiu. Şi-mi cer iertare pentru asta.

— Chiar aşa.

Keating suspină.

— Ştiu ce înseamnă să dai naibii consecinţele şi să te arunci dincolo de marginile zdrenţăroase ale bunei-cuviinţe. Mi-am petrecut ultimii şase ani încercând să trăiesc cu tot ce-am făcut. Sunt zile acum, de cele mai multe ori, când îmi place să fiu un gentleman de ţară. Dar consecinţele rămân în continuare, aşa cum mi se aminteşte de fiecare dată când ies de pe uşa asta. Şi eu încă mai plătesc pentru ele.

Se referea la fiul lui. Ea nici măcar nu putea să-şi închipuie cum era să ai un copil şi să nu poţi să-l vezi vreodată. Faptul că el continua să-i trimită bani lui Lady Balthrow îi făcea cinste, chiar dacă probabil el ar fi contrazis-o.

— Ai iubit-o? întrebă ea după o clipă.

— Nu discutăm despre greşelile mele. Discutăm despre cum să le facem pe ale tale să dispară.

Camille îşi ridică bărbia.

— Tu eşti cel care trebuie să mă convingă că toată povestea asta de „prietenie” n-a fost o fraudă, un şiretlic şi o minciună.

Ochii de culoarea frunzelor de toamnă îi întâlniră pe ai lui.

— Chiar trebuie?

Auzi încordarea din vocea lui şi, deşi nu era încântată

de ideea de a se confrunta cu el, era cu siguranţă mai important pentru ea decât zâmbetele lui.

— Dacă vrei să-ţi ascult sfaturile, trebuie.

— Atunci nu, n-am iubit-o. Era frumoasă şi energică în pat. Din câte îmi amintesc, era şi deosebit de dramatică. Cu toată sinceritatea, chiar dacă Balthrow n-ar fi dat buzna în apartamentul meu şi n-ar fi încercat să-mi zboare creierii, nu sunt sigur că aş mai fi… vizitat-o din nou.

— Deci ai căutat provocarea? În treacăt, se întrebă cât de mare era provocarea pe care o reprezenta ea. Nu prea mult, din moment ce-l sărutase după ce vorbise cu el numai de două sau de trei ori.

— Am spus că aveam 22 de ani şi că decisesem că nimeni nu o să-mi dea mie ordine sau măcar sfaturi vreodată? Este foarte revigorant să-ţi dai seama că ştii totul. El ridică din umeri. Până când îţi dai seama că nu ştii, bineînţeles. După aceea, este prea târziu.

Ea îi studie profilul frumos.

— În ultimele zile, te descurci de minune să dai de înţeles că nu-ţi pasă ce crede lumea despre tine.

— Pentru că nu-mi pasă ce cred oamenii despre mine. Am făcut ceva greşit, şi astea sunt consecinţele. Crezi că cineva ar putea vreodată să-mi spună ceva care să mă facă să mă simt mai prost sau mai vinovat decât mă simt deja?

— Urăsc când oamenii se uită dezaprobator la mine.

— Asta pentru că, dacă toată lumea era sănătoasă şi raţională, ar fi considerat că ce ai făcut a avut sens. Totuşi, nu pot pur şi simplu să treacă cu vederea, altminteri s-ar dezlănţui o isterie în masă. Femei care să se mărite doar cu bărbaţii pe care îi iubesc? Aşteptând bunătate şi prietenie de la partener? Doamne, Dumnezeule, îţi poţi închipui haosul?

Ea chicoti.

— Deci toate fostele mele prietene sunt geloase pe mine.

— Sunt speriate de tine. Dacă gândirea independentă este o boală, iar ele ar lua-o de la tine, ei bine, îţi poţi închipui rezultatele. Ar trebui să gândească singure.

El ridică exagerat din umeri.

— Mm-hm. Şi dacă, la urma urmei, m-aş mărita cu Fenton, aş fi iertată?

— Toate greşelile ar fi date uitării pentru că ar prefera să uite totul. Mai ales, având în vedere cuierele cu bani ale vărului meu.

El făcea să pară totul atât de simplu şi de atrăgător.

— Nu poţi să ştii că o să uite totul.

— Hmm. Lady Taviston.

Camille clipi.

— Am uitat de ea.

— Exact ce voiam să spun. Dacă ea poate să fugă cu un afurisit de american, să trăiască în Scoţia un an şi apoi să se întoarcă la soţul ei recunoscător şi la grămada de bebeluşi care nu semănau nicidecum cu lordul Taviston, atunci, ei bine, mă îndoiesc sincer că notorietatea ta o să dureze dincolo de uşile bisericii.

Doamne! Acţiunile ei chiar că păleau în comparaţie cu cele ale lui Lady Taviston… deşi incidentul avusese loc în urmă cu mai bine de doisprezece ani. Într-un fel, ideea o ajută să găsească un pic de perspectivă. În mod neaşteptat însă, nu o făcea să simtă că alegerea care îi fusese prezentată acum era mai simplă.

— M-am întrebat de mai multe ori, spuse ea cu voce tare, dacă aş mai fi fugit din biserică, în cazul în care mi-aş fi dat seama de consecinţe. Dacă aş fi ştiut că părinţii mei o să mă renege, iar toţi prietenii mei o să se… poarte aşa cum au făcut-o.

El se apropie uşor de ea.

— Asta este întrebarea, nu-i aşa? comentă el, de parcă ar fi putut să-i audă gândurile. Fenton a devenit mai tolerabil în anul care s-a scurs? Sau te întorci exact la aceeaşi situaţie care te-a făcut să pleci prima dată?

Lui Camille îi plăcea faptul că Keating nu o făcuse niciodată nebună pentru simplul fapt că-şi dorea să fie fericită. Poate că era nebună; în baza rezultatelor era de acord că trebuia să revizuiască valoarea fericirii faţă de comoditate, din moment ce nu avea niciuna, nici alta.

Totuşi, indiferent ce urma să se întâmple, nu va uita niciodată privirea lui Fenton. Căsătoria, ea nu însemnaseră aproape nimic pentru el. El ţinea mai mult la ceasul de buzunar pe care îl tot deschidea decât la ea.

Trăgând aer în piept, se uită din nou la Keating.

— Mi-a trimis flori în ultimele patru zile, recunoscu ea, continuând să caute semne că buchetele erau, de fapt, un cadou primit de la bărbatul neobişnuit de lângă ea. Se pare că s-a revanşat până la aniversarea mea de 14 ani.

— Îmi închipui că nu ştie cum să abordeze nici chestia asta, spuse el încet. Eşti mulţumită că face un efort?

— Ar trebui să spun da sau nu?

Keating se încruntă.

— Acum chiar că m-ai zăpăcit de tot. Nu vrei să fie bun cu tine acum?

Ea se ridică.

— Încă încerc să lămuresc toate astea, spuse ea, înainte să apuce să-i scape ceva despre fragmentele de gânduri, speranţe sau visuri care fuseseră ucise înainte să se bucure la gândul nopţilor foarte obraznice pe care se hotărâse să le petreacă în braţele lui Keating.

— Atunci, hai la plimbare cu mine, repetă el şi se ridică. Jur că am să tac dacă nu cumva ai o întrebare pentru mine sau îţi doreşti să-mi împărtăşeşti din enervarea pe care ţi-o provoacă vărul meu.

Camille ştia că nu putea să-i spună Sophiei să tacă din gură un afurisit de minut, fără să-i rănească sentimentele prietenei ei. Totuşi, Keating avea pielea mult mai groasă.

— Foarte bine. Tăcere.

Uitându-se la ea, el ridică ambele sprâncene, apoi îi făcu semn să o ia înainte. Cu un pufnet, Camille înconjură partea din spate a casei ca să evite strada aglomerată. Keating începu să meargă în acelaşi ritm alături de ea.

— Sunt sigură că cele mai multe căsnicii au început fără iubire, spuse ea după o clipă. La urma urmei, se pare să nu existe o cale sigură ca să obţii o alianţă politică sau economică.

Tăcere. Numai silueta lui înaltă, caldă şi fermecătoare

plimbându-se lângă ea.

— Chiar ştiu că au existat căsnicii în care soţul şi soţia nu s-au întâlnit niciodată, nici măcar nu s-au văzut unul pe altul, înainte de nuntă.

O mână îi cuprinse cotul, ajutând-o să ocolească o grămăjoară de bălegar de cal.

— Desigur, cuplurile astea proveneau din sate sau ţări diferite sau din clanurile din Highland, unde nu *puteau* să se cunoască înainte.

El scoase un mic sunet care putea să fie de amuzament sau de încuviinţare, dar ea nu reuşi să-şi dea seama exact… sau dacă el nu îşi dresese pur şi simplu glasul.

— Da, ştiu că acţiunile mele se bazează, în parte, pe poveştile alea gotice îngrozitoare, dar şansele spun că fiecare situaţie trebuie să se fi întâmplat măcar o dată. Camille se opri. Acum poţi să mă compătimeşti.

— Bineînţeles că ai dreptate, spuse el iute. Lumea este un loc mare şi ciudat.

— Oh, eşti foarte bun la asta.

— Mulţumesc.

— Dar ce vreau să spun este că situaţia i-a ţinut pe oamenii din cuplurile astea departe. Războiul, oceanele, lucrurile mari şi de necontrolat. Fenton a locuit la numai o zi sau două depărtare de proprietatea tatălui meu vreme de opt luni în fiecare an. În timpul sezonului, eu am locuit la douăzeci de minute distanţă de reşedinţa lui. Pentru numele lui Dumnezeu, îl mai *vedeam* din când în când. Atunci, ce concluzie se presupunea că trebuia să trag, an de an, mai ales că prietenele mele începuseră să vorbească despre cum iubiţii lor le făceau curte şi le trimiteau flori, iar eu nu auzisem nimic de la el?

— Ce concluzie ai tras? întrebă el după o clipă.

El îşi rupse jurământul de tăcere, dar era o întrebare pertinentă.

— Am crezut că era obligat să se însoare cu mine. M-am gândit că poate iubea pe altcineva sau că mă văzuse când îl văzusem şi eu şi că i-am părut peste măsură de…

nepotrivită.

— Cam…

— Oh. Îmi cer scuze. Continuă!

— Şi apoi, pentru că eram tânără şi mult mai naivă, am început să-i caut scuze. Am decis că era timid şi ciudat. M-am gândit că pesemne nu avea experienţă cu femeile, că nu mai curtase pe nimeni şi că nu şi-a dat seama că trebuia să trimită flori şi să scrie scrisori. Apoi m-am gândit că era copleşit de… splendoarea mea şi pur şi simplu a simţit că nu era vrednic de mâna mea.

Ea se uită la Keating, dar dacă era amuzat, nu lăsa să se vadă. Nimeni nu mai auzise niciodată nimic din toată povestea aceea, pentru că nu o spusese niciodată cu voce tare. Nici măcar Sophiei. Era încă surprinsă că fusese aşa de prostuţă cu atât de puţin timp în urmă. În ultimul an auzise, văzuse şi învăţase lecţii despre care nici măcar nu ştiuse că existau.

— În cele din urmă, am crezut că plănuia ceva la biserică. O sută de mii de trandafiri sau vreun cadou pe care să-l port în timpul ceremoniei. Şi astfel, am intrat pe uşa bisericii la braţ cu tata şi nimic. Nici urmă de flori, nici cel mai mic indiciu posibil, nicio panglică pe trăsura care aştepta afară. Iar când l-am zărit… el se uita la ceasul de buzunar. De parcă ar fi preferat să se afle oriunde altundeva.

Keating îşi coborî braţul şi i-l oferi. Aproape fără să se gândească, ea îşi strânse degetele pe mâneca lui.

— Ştii cum este să-ţi vezi fiecare vis şi închipuire… murind pur şi simplu în acelaşi timp? Să înţelegi că fiecare idee romantică pe care o aveai despre persoana cu care se presupune că o să-ţi petreci restul vieţii tale a fost greşită? Am avut senzaţia asta ciudată… că, dacă mai făceam un pas în biserică, leşinam. Acolo, pe podea.

Fără vreo avertizare, el o împinse într-o parte, în spatele zidului înalt, care se învecina cu Clemency House. În vreme ce ea se împiedică, el o apucă de braţ şi o lipi de zidul din cărămidă. Apoi o sărută.

Ea fii cuprinsă de un val de căldură la atingerea moale

şi fermă a gurii lui pe a ei. Închizând ochii, îşi strecură degetele în părul lui de culoarea ciocolatei amărui. Iată ce-şi dorise cu atâta patimă... de fapt, ceea ce continua să-şi dorească de la un bărbat care avea mai multe motive decât oricine altcineva să-i intre în graţii. Fenton eşuase cu desăvârşire. Vărul lui însă...

Îndreptându-se, Keating îi cuprinse mâinile în palme. Cu o expresie intensă, aproape fioroasă pe chip, se aplecă din nou. Foame, dorinţă, nevoie... era ca şi cum trupul ei descoperise dintr-odată o nouă reţetă care îi era acum necesară ca să supravieţuiască, iar Keating Blackwood era singurul care cunoştea ingredientele. Şi care avea un gust delicios.

O căruţă trecu huruind pe stradă, ascunsă vederii, iar Camille tresări. Cu reputaţia făcută ţăndări sau nu, situaţia ei putea oricând să se înrăutăţească. Şi astfel, chiar dacă îşi dorea să se lipească de Keating şi să nu-i mai dea drumul niciodată, ea îl împinse în piept. Strânsoarea lui se relaxă uşor, şi ea îl privi intens în ochi.

— Pentru ce a fost asta? întrebă ea, cu răsuflarea întretăiată.

El ridică o sprânceană, apoi dădu să-şi îndrepte mâneca... sau să-şi treacă degetele peste pielea braţului ei. Nu putu să-şi dea seama despre care dintre cele două era vorba, dar tresări.

— Vorbeşte, îi porunci ea.

— Te compătimesc.

— Înţeleg. Atunci te pricepi *foarte* bine la compătimit.

Numai bine pentru că, dacă n-ar fi trecut căruţa aceea, probabil ea ar fi fost dezbrăcată până acum.

Keating înclină capul.

— Mulţumesc. Şi îmi cer scuze. Ai şi aşa deja destule mere în coş, fără să-mi mai adaug şi eu fructul putrezit.

Ea nu voia ca el să-şi ceară scuze pentru că îi dăduse cel mai plăcut sărut pe care îl primise în toată viaţa ei.

— Am o întrebare.

— Spune-mi, draga mea.

Pentru cineva care se credea o laşă, Camille se simţi

surprinzător de calmă în timp ce îl privi în ochi. În acelaşi timp, se îndoia că există altcineva în lume cu care să poarte o astfel de conversaţie. Cu care să vrea să poarte o astfel de conversaţie.

— Tu te-ai căsători cu Stephen Pollard dacă ai fi în locul meu?

El îşi drese glasul:

— Nu asta credeam că o să mă întrebi. Şi nu pot să-ţi dau un răspuns cinstit pentru că sunt zece mii de lire în joc.

— Şi totuşi, cred că tocmai mi-ai dat un răspuns cinstit. Şi îi dăduse o grămadă de lucruri la care să se gândească. Eşti un bărbat foarte neobişnuit, Keating Blackwood.

Un zâmbet galeş îi arcui gura.

— Având în vedere ceea ce-aş vrea eu de la tine, dacă aş putea să-mi fac de cap, Cammy, ai spus un lucru foarte frumos.

Ea putea să-şi închipuie la ce trebuia să se refere el. Keating o dorea. Chiar şi cu zece mii de lire puse în joc. Iar mica lor povestioară tocmai căpătase o turnură cu totul diferită. Mai devreme sau mai târziu, ea va trebui să decidă dacă avea de gând să rămână o laşă. Şi dacă putea să tolereze să fie o paria pentru tot restul vieţii. Şi dacă îşi dorea să se întoarcă în societate mai mult decât îşi dorea… mai mult decât îl dorea, pe Keating Blackwood.

Capitolul 11

„Ce naiba făcea?” Dacă nu se retrăgea în fiecare minut, Keating nu părea capabil să se abţină să nu flirteze, să nu o atingă sau să nu o sărute pe Camille.

La prima vedere, pusese totul pe seama noutăţii şi curiozităţii; la urma urmei, nu cunoscuse niciodată femei timide, inocente, multe prea prudente. Dar cu cât ajungea să o cunoască mai bine, cu atât îi plăcea mai mult stilul ei gânditor, uimirea şi mândria ei, atunci când trecea dincolo

de cochilia de protecţie pe care o construise în jurul ei.

Şi toate astea, chiar şi atunci când amândoi ştiau exact de ce se afla el acolo. Ei bine, ea nu ştia exact pentru că el nu menţionase şi partea despre cum Fenton o voia umilită şi recunoscătoare. Încă nu încercase să-i distrugă dramul de hotărâre care îi mai rămăsese. Şi nici nu avea să facă aşa ceva. Îşi drese glasul:

— Poate ar trebui să ieşim dintre tufe.

— Tu eşti cel care ne-a adus aici, comentă ea cu o jumătate de zâmbet, luându-l de mână ca să-şi păstreze echilibrul, în timp ce păşi peste nişte irişi mici.

Măcar nu era tristă şi nefericită, aşa cum fusese când o spionase în grădina clubului Tantal. Dacă era să spună, ea părea să zâmbească mult mai des acum decât atunci când pusese prima dată ochii pe ea. Dacă ceva din felul în care se simţea ea i se datora lui, ei bine, era probabil cea mai bună faptă pe care o făcuse vreodată.

Totuşi, lucrul de care trebuia să ţină cont era că Fenton îi oferise ocazia să facă o altă faptă bună.

— Ce-ai zice, începu el încet, dacă aş aranja ca eu, tu şi Fenton să luăm undeva prânzul împreună?

Degetele ei într-ale lui se încordară.

— Nu o să-mi fac apariţia ca el să nu rateze încă o ocazie să mă insulte şi să mă ridiculizeze.

Keating se opri, copleşit brusc de furie.

— Ce vrei să spui prin încă o ocazie?

— Nimic. Eu... Nu pot să dau vina pe el pentru asta. Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

— Nu. Ai menţionat asta, deci trebuie să-mi spui. Astea sunt regulile.

— Chiar aşa?

— Camille.

Ea oftă.

— Să nu crezi că n-am observat că faci câte o nouă regulă de fiecare dată când vrei, şi că ele nu ţi se aplică niciodată. Îi aruncă o privire urâtă, apoi îşi desprinse degetele din mâna lui şi îl apucă de braţ. La două zile după ce părinţii mei mi-au închis uşa în nas, încă nu-l întâlnisem

pe fermierul care m-a dus la mătuşa mea. Îmi era foame şi aveam un penny, aşa că am intrat într-o brutărie să cumpăr o pâine. Când am ieşit, Fenton trecea cu faetonul lui pe stradă. Mi-a spus nişte vorbe neplăcute. Asta este tot.

— Ce vorbe neplăcute? insistă Keating. Desigur, Fenton nu menţionase niciodată aşa ceva… probabil pentru că nu dădea bine. Marchizul, după cum obişnuia să insiste adesea, era perfect.

— Mi-a spus că sunt o curvă şi o ingrată care merita să rămână pe străzi până murea. Ea mai trase o dată aer în piept. Asta este tot ce-mi amintesc din întâlnire. Am început să alerg pentru ca să nu-l mai aud, dacă mai avea ceva de zis.

Încordându-şi maxilarul, Keating încuviinţă din cap.

— Ştii, cred că mi-a spus şi mie aproape acelaşi lucru după povestea cu Balthrow. Nu-i place să fie făcut de ruşine; cred că la el mândria depăşeşte supărarea.

— Chiar l-am făcut de ruşine. Dar nu o să mai fiu niciodată făcută de ruşine *de* el.

— Dacă aş putea să garantez că asta nu o să se întâmple, te-ai gândi la prânz? repetă Keating, jurându-şi că se va asigura personal că Fenton nu-i va mai adresa niciodată astfel de cuvinte. Dacă vărul lui nu-şi dădea cuvântul, ei bine, marchizul trebuia să se descurce fără dinţi pentru tot restul vieţii. Numai să te gândeşti; încă n-am rezervat nicio masă, nimic.

— Dacă ai fi şi tu, m-aş gândi, spuse ea cu voce tare. Şi dacă aş putea să plec oricând vreau şi dacă n-ar fi foarte mult public, ci suficient încât toată lumea să fie nevoită să se poarte frumos.

Pentru o întâlnire ipotetică, cerinţele păreau suficient de bine gândite. Keating încuviinţă din cap.

— O să văd ce pot să fac. Dacă nu o să fie de acord cu toate condiţiile astea, atunci nu o să se întâmple.

— Şi tu o să pierzi cele zece mii de lire. Nu prea pare corect.

El rânji.

— Îţi mulţumesc că te gândeşti la situaţia mea, dar tu

eşti prietena mea. O să mă asigur că o să se poarte cum se cuvine.

— Dacă o să continui să spui aşa lucruri frumoase, o să vreau să te sărut din nou.

Camille îi eliberă braţul, în vreme ce ajunseră la adăpostul din grădina mare pe care el începuse să o considere sanctuarul ei privat.

— Ei bine, nu poţi. Sărutul a fost o greşeală. Şi dacă o mai săruta din nou, nu-şi va dori să se oprească acolo. Acela era dramul de ispită pe care cineva fără stăpânire de sine nu putea să-i gestioneze.

— O greşeală repetată de mai multe ori, domnule Blackwood.

— Învăţ greu.

Ea pufni.

— Ba nu. Şi încep să mă întreb ceva.

— Despre ce ar fi vorba?

Obrajii ei se întunecară, apoi păliră.

— Trebuie să mă gândesc puţin înainte să spun ceva cu voce tare. Îmi cer scuze că nu mai sunt impulsivă.

— La naiba, pentru ultima dată, Cammy, să fugi din biserica aia poate că a fost un gest impulsiv, dar decizia de a face asta a fost cu siguranţă justificată. Chiar bine cumpănită. Şi eu aş fi fugit.

— Dar tu vrei ca eu să iau prânzul cu el.

De fapt, nu păruse o idee bună încă de la început şi, cu fiecare moment care trecea, îi plăcea tot mai puţin.

— Dacă aici este vorba despre o a doua şansă la o viaţă mai confortabilă, bănuiesc că şi el merită una.

Ochii albaştri precum cerul îi căutară pe ai lui.

— Nu pot să te descifrez.

— Nu este aşa de greu. Sunt un fost hedonist a cărui nesăbuinţă ba prins din urmă. Sunt un om trist plin de regrete şi de prea mult whisky. El îi susţinu privirea. Iar tu se pare că eşti ultima mea speranţă.

Ochii minunaţi se făcură mici.

— Şi te descurcai atât de bine. Am întârziat; Lucille nu este deloc în măsură să-i conducă pe gentlemeni la masă

pentru că are tendinţa să se îndrăgostească de ei.

„La naiba”. Keating o prinse de braţ când ea se întoarse.

— Am încercat să fiu glumeţ.

— Nu ţi-a ieşit.

— Foarte bine, am vorbit serios. Dar am vorbit serios şi când am spus că suntem prieteni. Nu o să permit să intri în ceva care nu este în folosul tău. Îţi jur!

Ea se întoarse din nou cu faţa spre el.

— *Asta* cred. Atunci continuă! Se pâre că am încredere în tine.

Când ea dispăru pe uşa de la bucătăria clubului, Keating se aşeză pe băncuţa părăsită de piatră şi trase adânc aer în piept. Evident şi în ciuda atenţionărilor repetate, nu învăţase nimic în ultimii şase ani. Altfel, nu ar fi sărutat-o – sau nu ar fi tânjit – după viitoarea mireasă a vărului lui. Îşi coborî capul în mâini.

Dacă ea ar fi fost o scorpie sau o prostuţă înfumurată, toată situaţia ar fi fost mult mai uşoară. Nu se aşteptase niciodată la o tânără încântătoare şi inteligentă, a cărei cea mai mare vină era că se aşteptase la o poveste de dragoste şi că hotărâse – chiar dacă prosteşte – că îi era mai bine să fugă de orice era mai puţin decât perfecţiunea.

Keating se îndreptă din nou de spate. Poate că testul lui nu era dacă i se părea lui interesantă, de dorit şi deosebit de ispititoare, ci dacă acţiona în baza acelor dorinţe aprige. Ceea ce nu avea să facă pentru că avea un copil căruia îi trebuiau un acoperiş, o educaţie decentă şi o şansă la o viaţă liniştită. Şi acel lucru trebuia să fie mai important decât tot ceea ce-şi dorea el pentru sine.

„Se pare că am încredere în tine”. Cel mai bun şi cel mai rău lucru pe care ar fi putut să i-l spună, afurisita! Scuturând din cap atât de enervare, cât şi ca să scape de amintirea cu parfum de trandafiri a sărutului, el se ridică şi se întoarse să-l recupereze pe Ambele de pe aleea din faţă. Acum tot ce trebuia să mai facă era să-l convingă pe Stephen să ia prânzul cu ea şi astfel toate piesele din joc erau la locul lor. Cât despre el, dacă reuşea să-şi ţină gura

şi alte părţi ale corpului pe loc, care nu se simţeau prea în largul lor în clipa aceea, putea prea bine să aibă succes. Şi refuza să se gândească la altceva. Cât despre alte oportunităţi, putea foarte bine să le privească trecând.

*

Eleanor Howard, Lady Balthrow, se aşeză cu ceaşca de ceai şi trase în faţa ei ziarul vechi de trei zile din Londra. Să-l citească fusese mult mai amuzant în urmă cu şase ani, când ea se cunoştea personal cu majoritatea persoanelor menţionate în paginile mondene, dar, din când în când, isprăvile vreunui boiernaş sau ale altuia încă o mai făcea să chicotească.

În timp ce deschise ziarul, privirea îi căzu imediat pe cel de-al doilea articol de pe pagină.

„Câteva pariuri de la White au fost pierdute astăzi, când domnul Keating Blackwood s-a dovedit că este în viaţă şi a ieşit din sălbăticie ca să se întoarcă în vârtejul sezonului londonez. Se spune că Sângerosul Blackwood cel infam este găzduit de ducele de Greaves, şi a fost deja văzut de mai multe ori în compania unei anumite femei cu o reputaţie scandaloasă”.

Terminând de citit paragraful, Eleanor se lăsă pe spate. Apoi se ridică în picioare şi ieşi în grabă din micul salon de dimineaţă.

— Moleaux! strigă ea. Sally! Împachetaţi-mi imediat lucrurile!

Majordomul apăru de pe coridor.

— Milady?

— Să mi se aducă valiza de călătorie şi închiriază o trăsură. Trebuie să plec numaidecât la Londra!

— S-a întâmplat ceva, milady? întrebă majordomul cu accentul lui franţuzesc pronunţat, chiar când îi convocă pe cei doi lachei.

— Foarte probabil. Sunt în pericol de a fi uitată!

Una era Keating Blackwood în Shropshire. Să revină la Londra cu atât de multe distracţii şi atât de multe alte

doamne care erau, fără îndoială, dornice să-şi împartă patul cu el… asta în niciun caz. Nu pentru venitul ei permanent, şi nu pentru ce mai rămânea din reputaţia ei. Şi, cu siguranţă, nu pentru viitorul ei.

El trebuia să nu uite ce făcuse, să nu-şi petreacă vremea cheltuindu-şi banii pe pariuri, băutură şi femei. Şi nu putea să i se permită să găsească ceva atât de nepotrivit precum pacea interioară… nu când ea nu avea aşa ceva. Mai presus de orice, trebuia să i se reamintească de obligaţiile lui. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

*

— Voiai să ne întâlnim la clubul Society ca să fiu obligat să vorbesc încet, nu-i aşa? întrebă Fenton, îndreptându-se spre cel mai apropiat raft din biblioteca lui Greaves şi trecând un deget peste volume.

Keating nu ştia dacă citea titlurile sau dacă verifica să vadă dacă era praf.

— Poate că am vrut să-mi plăteşti masa. Sunt complet falit, dacă îţi aminteşti.

— Îmi amintesc. Şi am venit aici pentru că nu vreau să fiu văzut în public cu tine. Cu cât ştiu mai puţini oameni că avem o legătură, cu atât mai bine.

— Asta ar putea să fie o problemă.

Stephen se întoarse cu faţa la el.

— De ce?

— Pentru că aş vrea să mi te alături mâine la prânz. Am invitat-o pe Lady Camille şi pe una dintre prietenele ei să mănânce cu noi.

Pentru o clipă, nu ştiu sigur dacă marchizul îl va lovi sau va ieşi pur şi simplu valvârtej pe uşă. Prima reacţie ar fi fost extrem de neinspirată, dar cea de-a doua i-ar fi provocat cu atât mai multe necazuri. În cele din urmă, Fenton se întoarse din nou.

— O să presupun că asta consideri tu a fi o glumă. Nu este amuzantă.

— Nu glumesc. Cum te aştepţi ca femeia să se

răzgândească şi să se mărite cu tine, dacă nu poţi să demonstrezi că nu mai eşti un neghiob cu inima de piatră?

— Nu eu sunt cel care trebuie să-şi schimbe caracterul.

O mişcare în pragul uşii îi atrase atenţia, dar când se uită într-acolo, nu zări pe nimeni acolo. Totuşi, bănuia că Greaves era pe aproape. Dacă era aşa, atunci orice auzea ducele era din vina lui Fenton, ceea ce lui îi convenea de minune. Îşi dorise să vorbească cu Adam despre... situaţia lui de vreo două săptămâni, şi singurul lucru care îl împiedicase fusese că, dacă îşi încălca promisiunea făcută vărului lui, aceea era ultima picătură a care umplea paharul şi necuratul ar veni să-l reclame fără întârziere.

— Repet, dacă ea crede că nimic nu s-a schimbat, atunci nu are niciun motiv să se răzgândească. Măcar fii logic, Stephen!

Marchizul oftă.

— Atunci să fie undeva în afara Mayfairului. Zvonurile ar trebui să fie că ea s-a întors la mine, nu că eu m-am împăcat cu ea.

— Nu pot să controlez gura lumii, dar o să închiriez un separeu într-un han de la marginea oraşului. Iar tu o să fii cât de politicos şi de fermecător poţi.

— Şi bănuiesc că i-ai sugerat să fie umilă şi amabilă, da?

Keating începea să se înfurie, aşa că se mută în fotoliul cel mai confortabil din bibliotecă.

— Măcar eşti puţin interesat de caracterul ei adevărat sau doar de cel pe care vrei tu să-l aibă?

— Nu fi ipocrit! Mă înveţi să fiu altfel decât sunt, în general... cel puţin, după tine. Fenton luă o carte de pe un raft, o răsfoi, apoi o puse din nou la loc. Cel mai probabil nu erau destule poze. Ar fi bine să merite timpul meu.

— Dacă te deranjezi să-i acorzi atenţia necesară şi să înveţi cum să te porţi cu ea, o să merite.

În cele din urmă, marchizul se întoarse din nou cu faţa spre el.

— Sarcina ta este doar să o aduci la biserică. Şi vezi

cum vorbeşti. Am fost tolerant... cu metodele tale până acum, dar eu nu sunt unul dintre tovarăşii tăi beţivi, agresivi şi servili.

— Eu n-am niciun tovarăş, nici linguşitor, nici altfel. Acum pleacă şi o să-ţi trimit un bileţel cu adresa hanului. Te rog să nu întârzii.

— Nu o să întârzii.

Părând uşurat că discuţia se încheiase, Fenton se îndreptă spre uşă.

— Încă un lucru, spuse Keating şi se crispă.

Vărul lui se opri în uşă.

— Despre ce este vorba, Keating?

— Dacă spune ceva despre flori, buchete sau felicitări aniversare, spune-i pur şi simplu că a fost plăcerea ta, teribil de întârziată.

— Poftim? Marchizul reveni din nou în încăpere. Ţi-am spus că nu o să trimit floricele sau orice alte cadouri ca să-mi cer scuze şi nici nu o să-i iert purtarea strigătoare la cer.

— Prea târziu. I-ai trimis câteva buchete. N-a fost un gest exagerat de sentimental, ci doar atent. De parcă ţi-ai dori cu adevărat să fii prieten cu viitoarea ta mireasă. *Dacă* vrei să fie mireasa ta.

— Să nu mă sapi pe la spate, Keating. Fenton flutură un deget în direcţia lui. Dacă o faci, atunci înţelegerea noastră se duce pe apa sâmbetei.

— Da, milord.

— Pfui!

Marchizul traversă valvârtej coridorul de la Baswich House şi ieşi pe uşa de la intrare.

— Ei bine, asta a sunat plăcut.

Keating nu ridică privirea.

— Mă gândeam eu că pândeşti pe la uşă.

— Sunt un duce. Eu nu pândesc pe la uşă; eu surprind strategic discuţiile. Greaves trecu pe lângă fotoliu şi se îndreptă spre dulapul cu băuturi. Ţi-aş oferi un whisky, dar pare că mi-ai accepta invitaţia.

— Probabil că aşa aş face.

— Deci, dacă am auzit bine, acum am confirmarea

oficială că ai făcut o înţelegere cu Fenton ca să o convingi pe Lady Camille să se mărite cu el.

— Eu? N-ai auzit asta de la mine.

— Mm-hm. Părea foarte serios, după felul în care te-a ameninţat în cazul în care nu reuşeşti.

— Cred că s-a săturat să se râdă de el. N-a putut niciodată să tolereze asemenea lucruri. Şi ştie că am nevoie de bani.

Desigur, Fenton nu ştia de ce şi nu avea să ştie niciodată.

— Dar el nu ştie că ai dezvoltat o oarecare afecţiune pentru doamna în cauză.

— Ce legătură are asta cu orice?

Pentru o clipă, speră că Greaves avea răspunsul la acea întrebare, pentru că se întrebase şi el aproape din clipa în care pusese ochii pe enigma cu păr blond. „Dacă” şi „poate” nu erau lucruri pentru bărbaţii care duseseră o viaţă ca el, dar nu era un lucru care să-l împiedice să viseze la ele, la naiba cu toate!

— Mă bucur că nu sunt tu, prietene.

— Acum sunt gelos. Şi eu mi-aş dori să nu fiu eu. Nu mi-a fost de vreun folos.

Se ridică şi se duse să caute un han adecvat în care să aibă suficientă intimitate încât să nu fie văzuţi împreună şi destul de mult public pentru ca toată lumea să se poarte cuviincios.

După ce Keating părăsi casa, Adam Baswich îşi termină whisky-ul pe care şi-l turnase, apoi ceru să i se aducă propriul cal. Avea mai multe bucăţi dintr-un puzzle, dar câteva dintre ele nu păreau să se potrivească împreună.

Şi nu-i plăceau lucrurile care nu aveau sens. Mai ales când era vorba despre prietenii lui.

*

— Mulţumesc foarte mult pentru asta, Sophia.

Prietena lui Camille ridică din umeri.

— Nu puteai să o iei pur şi simplu pe Lucille cu tine. Ori flirta cu Fenton până îşi lua el zborul, ori leşina pentru că se afla în compania lorzilor şi a bătrânilor. Cu un zâmbet strălucitor, o înghionti pe Camille în umăr. Ştiu că tu nu o să flirtezi cu el.

— Nu, nu o să flirtez. S-ar putea însă să leşin.

Şi aşa îi era rău de la stomac. Până şi mâinile şi le simţea transpirate, şi sigur nu era pentru că urma să-l vadă pe Keating în câteva minute. În orice caz, nu de data aceea.

— Nu trebuie să te duci.

— Ba da, trebuie. Mi-am dat cuvântul. Şi prefer să ştiu faptele decât să aud zvonurile, chiar dacă de la Keating. Dacă Fenton a devenit mai… cald, atunci vreau să ştiu.

— Deci te-ai gândi cu adevărat să te măriţi cu el, chiar şi după toate astea?

— Asta nu ştiu.

Nici măcar nu voia să se gândească la întreaga poveste. Acum era vorba despre un prânz. Nimic mai mult. Trebuia să fie aşa, pentru că dacă se gândea prea mult la ce.se va întâmpla în după-amiaza aceea, ar muri de pe urma unei apoplexii.

Foaierul clubului se eliberă puţin, iar ea şi Sophia ieşiră pe uşa de la intrare şi ajunseră în stradă.

— Atunci răspunde-mi la asta, comentă Sophia, aranjându-şi şalul şi părând, pentru prima dată, că nu se simţea prea în largul ei. Ce vrei să faci cu Keating?

— Să fac cu el? repetă Camille şi se încruntă. Nimic. Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că am văzut cum te uiţi la el. Îţi place de el.

— Bineînţeles că-mi place. S-a dovedit că este cu mult mai plăcut decât mă aşteptam la început.

— Bine. Păstrează-ţi secretul. Totuşi, pot să flirtez cu el, dacă tu vrei să te măriţi cu bărbatul care ţi-a spus că eşti o curvă?

Din fericire, Keating şi birja închiriată sosiră înainte ca ea să mai apuce să răspundă. Pentru că nu-şi dorea ca Sophia să flirteze cu Keating. Nu-i plăcea nici măcar atunci

când alte femei se *uitau* la el… şi acela era un lucru care se întâmpla în fiecare secundă în care se îndepărta de club alături de el. Măcar ea nu era singura care ştia de reputaţia lui şi care continua să-l considere atrăgător, deşi nu ştia cam câte alte femei îl sărutau aproape în fiecare zi.

Gândul o făcu să simtă un gol neplăcut în stomac. Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă exista un bărbat mai rău decât Keating Blackwood, faţă de care să se simtă geloasă, ea nu auzise niciodată de el. Şi dacă se simţea aşa, pentru că el era pur şi simplu singurul bărbat – în afară de foarte căsătoritul Lord Haybury – care fusese bun cu ea în ultimul an, atunci era nebunie curată.

— Bună ziua, dragile mele, spuse el, apoi se ridică în picioare ca să le ajute să urce în birja deschisă. Aţi observat că m-aţi făcut să fiu invidiat de toţi cei de la clubul Tantal?

Ea aruncă o privire peste umăr şi văzu vreo zece bărbaţi care intrau sau ieşeau din club, privirile tuturor fiind aţintite în direcţia lor. Altă dată, ar fi fost îngrozită, dar îşi dădu brusc seama că Keating avea dreptate. Indiferent dacă bărbaţii aceia îndrăzneau sau nu să fie văzuţi în public alături de ea, îl invidiau pe Keating pentru că o făcea. Ei voiau compania ei… pentru ceva necurat, fără îndoială, dar tot era o constatare importantă.

— Poate că trebuia să menţionez, murmură Keating în vreme ce o ajută să se aşeze lângă Sophia, există un anumit… farmec atunci când eşti celebru. Nu întotdeauna, dar există momente în care îţi dai seama că există o libertate atunci când nu ai limite. Sau măcar când eşti văzut aşa.

— Cred că „libertatea”, aşa cum îi spui tu, îl contrazise ea, apare numai atunci când nu încerci să faci ceva în lumea bună.

— Destul de adevărat. El îşi strânse mâna peste degetele ei, apoi îi dădu drumul, în vreme ce trăsura porni huruind pe stradă. Mulţumesc că ai încredere în mine azi.

— Încerc să nu mă gândesc unde mă duc, dar îţi mulţumesc foarte mult.

Ea se cutremură, apoi îşi întoarse hotărâtă privirea

spre peisaj şi încercă să se concentreze asupra celor mai recente pălării la modă.

— Trebuie să fiu tăcută şi politicoasă? întrebă Sophia şi o lovi uşor pe Camille în genunchi. Pentru că mă ofer să-i dau una în nas lordului Fenton de îndată ce se iveşte ocazia.

— Trebuie să stai la rând, Sophia, spuse Keating, cu un zâmbet în glas.

Camille întoarse privirea spre el.

— Ai de gând să-mi spui dacă asta a fost ideea lui sau a ta?

— El vrea o şansă ca să discute cu tine. Eu am fost însărcinat să aranjez detaliile. Legate de peţit, presupun.

— Eşti foarte masculin pentru o peţitoare.

Sophia chicoti.

— Mulţumesc că ai observat. Şi Cammy, el o să se poarte cum se cuvine. Dacă nu, o să răspundă în faţa mea.

Da, unui bărbat care va câştiga zece mii de lire dacă partida… sau reînnodarea partidei… avea succes. Dacă cineva avea loialităţi împărţite, acela era Keating. Chiar şi aşa, până în momentul acela fusese sincer şi deschis cu ea. Şi al naibii de fermecător, interesant şi peste măsură de bun de sărutat. Ea oftă, iritată că nu reuşea să-şi scoată din minte căldura şi farmecul lui.

— Un bănuţ pentru gândurile tale, spuse el, neştiind despre ce era vorba.

Ea făcu ochii mici.

— Mă gândeam că metodele tale de peţit le-ar scandaliza teribil pe cele mai multe dintre mame.

Expresia de pe chipul lui se întunecă.

— Pune asta pe seama slăbiciunii mele şi pe lipsa mea generală de caracter bun. Dacă purtarea mea nepotrivită te ofensează, am să încerc să mă opresc.

Oh, nici ea nu-şi dorea aşa ceva. Totuşi, de faţă cu Sophia, nu avea de gând să-i spună că îşi dorea nespus ca sărutările şi mângâierile lui să continue. Bineînţeles că dacă – *dacă* – ea şi Fenton se împăcau, sărutările trebuiau să înceteze. Nici nu trebuiau să se regăsească în ecuaţiile ei

privind viitorul. Dar se regăseau. Hotărî să nu răspundă; nu părea să existe vreun răspuns bun. El putea prea bine să-l interpreteze după bunul plac.

Îi luă doar câteva minute înainte să-şi dea seama că nu se duceau nicăieri în Mayfair.

— Deci o să fie în Cheapside, nu-i aşa? murmură ea şi îşi încleştă degetele. Sau poate Charing Cross?

— Nu. În Mug and Pipe, la nord de Londra. Să sperăm că nu o să fie nimeni care să vă cunoască şi care să se holbeze şi să bârfească. Keating se apleacă în faţă, o luă de mână şi îi desfăcu degetele, unul câte unul. Asta este o a doua şansă, Camille. Nimic mai mult, nimic mai puţin. Dacă îţi place, profită. Dacă nu, spune pas.

— Iar tu o să te opreşti din peţit aşa, pe loc?

Ea plesni din degetele de la mâna rămasă liberă.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui.

— Nu ştiu.

— Înţeleg. Atunci îţi mulţumesc că faci încercarea asta în numele meu, dar nu te mai preface că eşti doar bunul samaritean al partidelor fericite.

El îi dădu drumul şi se aşeză la loc.

— Foarte bine.

Sophia se uită de la unul la altul.

— Am pierdut ceva?

Pierduse zece mii de chestii, dar Camille nu se simţea în stare să i-o spună. Ar fi însemnat să recunoască faptul că fusese înşelată de la bun început şi că era acum o idioată pentru că avea încredere în el când ştia că el avea motive ascunse.

— Este suficient să spun, comentă ea după o clipă, că Keating nu este chiar neutru în toată povestea asta.

— Ei bine, nici eu. Sophia se apropie mai tare de Camille. Eu sunt de partea ta, prietena mea.

— Tu… Keating îşi închise gura. Nu sunt obişnuit să fiu vocea raţiunii. În mod evident, nu sunt foarte talentat la asta, însă doar… nu te răzgândi decât după prânz. Te rog!

Pentru o clipă, auzise disperarea din vocea lui şi o făcu să-şi reprime răspunsul pe care îl avea pregătit. Era

evident că nu-i păsa prea mult de vărul lui şi, într-un fel, era la fel de împotmolit ca ea în noroiul acela. Zece mii de lire erau o avere, iar ea nu ştia exact cât de tare avea Keating nevoie de bani.

— Ţi-am dat cuvântul meu că o să vin cu tine azi, spuse ea nemişcată. N-a fost aşa de uşor.

El încuviinţă din cap.

— O să fie de ajuns.

Rămaseră tăcuţi pentru următoarele douăzeci de minute. Ceea ce îi permise lui Camille să aibă suficient timp ca să decidă că, probabil, ar fi fost mai bine să aştepte până se întorceau la clubul Tantal înainte să se fi luat la ceartă cu Keating, pentru că, atunci când nu se ciondănea, avea prea mult timp ca să se gândească la ce se va întâmpla de îndată ce intra în han.

Lord Fenton va fi încântat să vadă că se ţinuse de cuvânt când spusese că o să se aşeze la masă cu el? Se va folosi de ocazie ca să se descarce din nou pe ea? Va fi la fel de rece şi de distant cum i păruse chiar de la depărtare în biserică? Se va uita la ceasul de buzunar?

Ea se uită pe furiş spre Keating, care stătea cu braţele încrucişate şi privirea fixată în partea opusă ei. Întrebarea care o apăsa cel mai tare, chiar aşa supărată pe el cum încerca să fie, era ce se întâmpla dacă Fenton va fi perfect agreabil. Camille trase aer în piept. Câte un dezastru pe rând.

Capitolul 12

În ciuda hotărârii de a merge înainte cu acea întâlnire, Keating nu o pierdu din vedere pe Camille când ieşiră din trăsură şi intrară în micul han. Fusese nevoie de ani de dezinteres din partea lui Fenton pentru ca ea să fugă, în cele din urmă, o dată, dar era nevoie doar de un cuvânt greşit sau – Doamne fereşte – o singură verificare a ceasului din aur ca ea să iasă pe uşă a doua oară. Din

fericire, Fenton era conştient cât de subţire era gheaţa şi, tot din fericire, va face măcar un minim efort ca să fie politicos şi diplomat.

Sophia se apropie de el, în timp ce proprietarul îi conduse prin încăperea comună aglomerată, spre un salon privat, aflat în spatele clădirii din lemn şi piatră.

— Voi doi vă certaţi?

— Evident, mormăi el, privind cum spatele lui Camille se încordează în momentul în care observară cu toţii singura siluetă aşezată în faţa şemineului. Dacă să fie furioasă pe mine îi dă curaj, ei bine, pielea mea este destul de groasă încât să fac faţă.

— Nu uita că ai promis că o să fie în siguranţă. Şi că o mare parte din Cammy este inima ei.

El o privi chiorâş, încercând să împace neliniştea şi intuiţia bruscă a Sophiei White cu umorul ei efervescent.

— Să nu te mai oboseşti să te prefaci că eşti prostuţă şi frivolă, şopti el, pentru că nu o să te cred.

— Cu toţii facem ce este necesar ca să supravieţuim, domnule Blackwood.

În timp ce el digeră fărâma aceea de înţelepciune, Camille se opri după ce făcu câţiva paşi în salon. „Ridică-te”, îl îndemnă el în gând pe Fenton, încercând din răsputeri să strige la vărul lui, fără să scoată vreun sunet, în cele din urmă, marchizul se ridică.

— Lady Camille, spuse el tărăgănat.

Camille îşi înclină capul.

— Lord Fenton.

Părea sfârşitul conversaţiei. Înainte ca tăcerea să nu-i doboare pe toţi, Keating comandă un fazan întreg de la hangiul curios, apoi închise uşa în nas bărbatului.

— Stephen, aceasta este domnişoara White. Sophia, Lord Fenton. El trecu pe lângă Camille şi se aşeză la masa lungă. Sper că ai cerut un vin bun, Fenton.

Vărul lui se agită, apoi se apropie încet de masă.

— Franţuzesc şi roşu.

— Excelent. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, luaţi loc cu toţii. Fenton, am văzut cumva afară doi cai noi la

trăsura ta?
— Da. Am o slăbiciune pentru caii pursânge. Îi cheamă Ahile şi Ajax şi, potrivit crescătorului, sunt fraţi vitregi.
— Se potrivesc bine, răspunse Keating, mutându-se puţin, astfel încât Camille să se aşeze lângă el. Sophia se aşeză în stânga lui. Probabil Fenton nu aprecia teribil să fie privit lung de trei persoane inacceptabile, dar fără martori spera ca marchizul rigid să tolereze un asemenea lucru.
— Altfel nu-i mai cumpăram.
Keating se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap. Chiar când devenise arbitrul raţional al întâlnirii, nu mai avea nici cea mai vagă idee ce să facă, dar se simţea foarte nepotrivit pentru acel rol.
— Stephen, povesteşte-ne despre Fenton Hall. Ştiu că erau peşti buni în iazul de acolo, dar n-am mai vizitat proprietatea de ceva vreme.
— Aş prefera să o aud Lady Camille cum îşi explică acţiunile din ultimul an, începând cu spectacolul ei jenant din biserică.
Chiar dacă nu se atingeau, Keating simţi cum Camille încremeneşte lângă el. Din partea cuiva atât de obtuz din punct de vedere social precum Fenton, era probabil o întrebare rezonabilă şi onestă, dar se presupunea că Fenton trebuia să arate că avea o inimă.
— Am crezut că am putea s-o luăm un pic mai uşurel de atât, spuse el cu voce tare.
Din fericire, hangiul şi două slujnice îşi făcură apariţia înainte să apuce cineva să spună ceva prea dăunător. El îşi turnă singur vinul, concediindu-i fără tragere de inimă pe cei trei martori. O vreme, privi lichidul roşu care se agita încet în paharul lui, după care îl bău pe tot. Orice numai să amorţească furia din ziua aceea.
— Mai întâi, cred că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru flori, spuse Camille pe neaşteptate. Îmi plac foarte mult crinii.
Keating tresări. „Trandafiri”. Fuseseră trandafiri.
— Da, presupun că trebuia să-ţi dau mai multă atenţie

de-a lungul anilor, murmură Fenton cu o reticenţă evidentă.

Dacă descoperise şiretlicul, Camille nu se trădă.

— Şi aş fi putut să-ţi fi trimis chiar eu o scrisoare sau două, în loc să aştept să începi tu o corespondenţă.

Fenton îşi puse paharul de vin deoparte.

— Scuză-mă, dar vrei să spui că ai refuzat să te măriţi pentru că n-am fost în stare să corespondez cu o femeie căreia nu aveam nevoie să-i fac curte sau să o flatez, sau să o conving altfel să fie soţia mea?

— Stephen, tuturor ne pare rău. Nu te abate de la drum, interveni Keating, înjurând în gând.

— Eu ştiu că, dacă aş avea un viitor soţ, spuse Sophia, când îşi termină de mestecat bucăţica de fazan, aş spera să mă considere mai mult decât o piesă de mobilier. O vorbă bună, un zâmbet sau un *trandafir* în peste cincisprezece sau douăzeci de ani nu reprezintă chiar aşa un efort, nu crezi? O măsură a bunătăţii umane, vreau să spun.

— Şi cine naiba eşti tu? Sophia şi mai cum? întrebă Fenton, cu faţa întunecată.

— Sophia White, rosti foarte clar Sophia. Sunt angajată cu Cammy la clubul Tantal.

— White. Clipind, Fenton se ridică în picioare. Eşti bastarda lui Hennessy. Pentru numele lui Dumnezeu, Keating, ce încerci să faci? Ţi-am spus de nenumărate ori că nu o să mă expun din cauza înclinaţiei tale de a te asocia cu degeneraţi şi dezonorabili.

— Stai jos, Stephen! Fără să mai fie amuzat, Keating izbi cu mâna în masa de lemn. Niciunul dintre noi nu este vreun sfânt, vreun înger, altfel nu mai eram aici. Şi tu ai partea ta de vină în asta, şi cu cât renunţi mai repede să mai fi aşa băţos, cu atât mai repede o să ajungi unde îţi doreşti.

Marchizul se aşeză din nou.

— Dacă cineva de afară m-a recunoscut, nu o să pot trăi niciodată cu asta. Ar fi bine să te rogi să fi găsit cel mai discret loc din Anglia.

— Mă rog pentru alte lucruri, dar înţeleg ce spui. Keating îşi umplu paharul şi îl goli din nou. Eşti supărat şi

stânjenit că ai fost lăsat în faţa unui preot şi fără mireasă. Camille este îngrijorată de faptul că fusese condamnată la o viaţă petrecută alături de un necioplit rece şi nepăsător. Sophia, ei bine, Sophia este aici pentru că am rugat-o eu să ni se alăture. Să nu o mai insulţi! Lovi cu pumnul în masă pentru a doua oară. Acum, Stephen, îţi place să mergi călare sau să te plimbi în aer liber?

Tăcere. Apoi vărul lui îşi ridică din nou încet furculiţa.

— Da. Îmi place să fac puţin exerciţiu. Şi-mi place mai ales să merg la vânătoare de vulpi.

— Camille, continuă Keating, întrebându-se dacă va fi obligat să poarte peruca albă a unui judecător, ţie îţi place să te plimbi sau să mergi călare în aer liber?

— Ambele îmi plac foarte mult. Mi-e dor să fac asta.

— Fenton. Poetul tău preferat.

— William Browne. Marchizul trase aer în piept. „Acum, când un pescar stă melancolic în picioare/ Pe-o bancă verde ce oferă loc de acostare/ Cu un vierme galben care se zbate în cârlig, / Acum, aruncă spre mijloc, apoi într-un colţ/

Oh, extraordinar, un poem pescăresc!

— Foarte frumos, spuse Keating cu voce tare. Camille, aceeaşi întrebare. Poetul preferat.

— Lord Byron, răspunse ea fără şovăială, cu o notă de sfidare în voce. „În secret ne-am întâlnit/ În tăcere am suferit, / Că inima ta putea să uite/ Spiritul tău înşelător”.

— Deci acum ne apucăm să ne duelăm în catrene? Măcar este mai distractiv. În ciuda dorinţei nesănătoase de a zâmbi la felul în care Camille tocmai subliniase diferenţa foarte mare dintre posibilii miri, Keating luă o muşcătură de fazan. Foarte bine. Shakespeare. Piesa preferată, Stephen.

— *Regele Lear.*

— *Visul unei nopţi de vară,* spuse Camille.

Probabil că nu îi va ajuta să se înţeleagă, dar începeau să se cunoască mai bine – fie că îşi dădeau sau nu seama. În acelaşi timp, se gândi că ea numise exact piesa pe care o văzuseră împreună. Abia se abţinu să nu se uite la ea.

— Piatra preţioasă, continuă el cu voce tare, încercând să se asigure că prânzul nu se ducea pe apa sâmbetei.

— Diamant.

Fenton chiar îşi umflă competitiv nările, în timp ce aruncă o privire încruntată peste masă, la Camille.

— Safir.

— Vehiculul preferat.

— Trăsură cu patru cai.

— Faetonul înalt, răspunse Camille, iar Keating începu să se întrebe acum dacă intenţionat dădea răspunsuri dificile. Bineînţeles că nu prea putea să o învinuiască pentru asta. Fenton era cald ca un sloi de gheaţă.

— Dansul.

— Valsul, interveni Camille, înainte ca Stephen să poată comenta ceva. Ea ridică o sprânceană. Nu-mi place să fiu întotdeauna a doua.

Stephen se uită direct la ea.

— Eu nu dansez. Şi cum eu o să fiu capul gospodăriei, tu *chiar o* să fii a doua. Marchizul îi aruncă lui Keating o privire. Ceea ce este totuşi o îmbunătăţire faţă de a fi angajată într-un club de gentlemeni.

— Iar *eu* aş dori să subliniez că eu nu am semnat niciodată vreun acord prin care să mă mărit cu cineva şi că, până în clipa asta, eforturile tale de a mă convinge să devin soţia ta au fost, ei bine, inexistente. Poate că, legal vorbind, sunt o proprietate, dar mă îndoiesc că o să găseşti vreun scaun care să se răzvrătească pentru că este împins încolo şi încoace sau pentru că te aşezi pe el. Dar eu nu sunt un scaun.

Keating se ridică brusc în picioare.

— Camille, am avut o întrebare pentru tine, spuse el peste mormăielile care începeau să se audă din direcţia vărului lui. Scuzaţi-ne o clipă!

O luă de braţ, apoi o ajută să se ridice în picioare, aproape trăgând-o de pe bancă.

De îndată ce ajunseră în mica garderobă care despărţea salonul privat de restul hanului, îi dădu drumul.

— De unde naiba ai scos-o pe asta?
Ea îşi ridică bărbia.
— Nu ştiu. Dar mi-a plăcut mult.
La fel şi lui Keating. În prezenţa ei, practic vibra asemenea corzilor unei mandoline.
— El te-ar prefera intimidată, ştii asta, insistă el, încercând să nu se abată de la drumul iniţial, şi în timp ce calmul precaut ar fi în regulă pentru mine, nu cred că insultele şi sfidarea o să ajute la ceva.
O grimasă îi schimonosi chipul.
— Da, ai dreptate. Desigur. Dar el mă calcă pe nervi. Oare ar putea să fie mai plicticos şi mai înfumurat de-atât?
— Nici măcar dacă ar încerca, recunoscu Keating. Gândeşte-te la ce oferă el pentru viaţa ta, mai degrabă decât la cât este de plicticos.
Camille privi spre uşa închisă.
— O să încerc să fac asta, spuse ea după o clipă. Dar mai întâi cred că ar trebui să mă săruţi.
— Po… poftim?
Ea se apropie cu un pas de el în încăperea micuţă, apoi îşi alunecă ambele mâini peste umerii lui.
— Sophia mi-a amintit de ceva. Sunt o femeie compromisă. Dacă nu cumva mă apuc să umblu goală prin Mayfair, reputaţia mea nici n-ar putea să fie mai afectată decât este. Şi totuşi, iată-mă aici, în versiunea ta ciudată de negocieri pentru o căsătorie cuviincioasă. Ce am de pierdut?
El putea să se gândească la mai multe lucruri, dar zvâcnirea membrului lui le spulbera pe toate.
— Eu nu sunt bun pentru tine, spuse el cu gura uscată.
— Nu vreau să fii bun pentru mine. Aş vrea să te sărut. Genele ei lungi se coborâră pentru o fracţiune de secundă. Adică, dacă şi tu ai vrea să mă săruţi.
„Dacă”. Keating îşi înfăşură braţele în jurul taliei ei şi o ridică spre el. În aceeaşi clipă, îi prinse gura cu a lui. Buzele moi, pasiunea îmbrăţişării îl înnebuneau aşa cum nu reuşise vreodată nicio cantitate de whisky. Ea îşi puse o

gleznă în spatele gambei lui, iar el abia dacă reuşi să-şi înăbuşe geamătul.

Doamne sfinte! Iată bărbatul care fusese pe vremuri. Cel care seducea femeile altor bărbaţi prin cotloane ascunse. Cu răsuflarea întretăiată, el o aşeză înapoi pe picioare.

— Opreşte-te, spuse el, retrăgându-se cât se putea de departe în camera mică. Vărul meu este la zece metri distanţă. Nu o să mai fac asta din nou.

— Din nou? Ce... Oh! Obrajii ei îmbujoraţi păliră. Adică vrei să spui din cauza lordului Balthrow.

Ea se apropie din nou de el.

Keating întinse o mână, ţinând-o la distanţă de un braţ. Nu era deloc suficient, dar nu putea chiar să fugă de acolo.

— Lasă-mă un minut, vrei?

Din fericire, ea se opri şi, de fapt, a făcut un pas înapoi ca să se sprijine pe peretele opus. În ciuda expresiei solemne de pe chipul ei, Keating putea să jure că ochii îi zâmbeau.

— Mă placi, spuse ea în cele din urmă.

— Bineînţeles că te plac. Nu în clipa asta, dar da. Dacă nu te plăceam, nu te mai necăjeam şi nu te mai speriam ca să ajungi azi aici.

— Dar tot aş fi aici.

Ochii ei nu mai zâmbeau.

— Da, tot ai fi.

— Pentru că tu ai nevoie de zece mii de lire.

— Pentru că eu am nevoie de zece mii de lire, pentru că tu ai fi mai fericită să poţi ieşi la plimbare fără ca oamenii să se uite chiorâş la tine şi pentru că îţi place să valsezi. Cu Fenton, oricât ar fi el de enervant, ai avea din nou toate astea. Asta este ceea ce meriţi. O să găseşti fericirea în confort.

— Dar nu dragoste.

El ridică din umeri; sângele părea că i se întoarce uşor în creier.

— Dragostea este mai spectaculoasă, sunt sigur, dar

confortul o să dureze mai mult.

— Nu ştiu ce să zic despre asta. Camille îşi înclină capul. Tu ţi-ai recăpătat… confortul?

Iată într-adevăr o întrebare complicată.

— Câteodată. Se simţea confortabil în pielea lui mai des de când revenise la Londra şi credea că ştia de ce, dar nu avea de gând să insiste pe acea stare de fapt. Nu în clipa aceea şi nu în compania aceea. Acum, dă-mi cuvântul de onoare că o să fii politicoasă.

— Pentru tine, o să fiu politicoasă. Nu pentru el.

Cuvintele îl tulburară chiar mai mult decât sărutul, dar el încuviinţă din cap.

— Am să accept asta. Şi când o să te întreb care este desertul tău preferat, să spui cojile de portocale în glazură de zahăr. Măcar aşa o să aveţi ceva în comun.

Ea strâmbă drăgălaş din nas.

— Măcar am descoperit un lucru despre lordul Fenton.

— Şi cam care ar fi ăsta?

— Nu este la fel de intimidant pe cât credeam. Nu mi se pare că-mi e teamă de el.

Înainte ca ea să apuce să deschidă uşa, el o prinse de umeri.

— Ţi-a fost frică de el?

Afirmaţia putea să schimbe simţitor situaţia; cu sau fără zece mii de lire, Fenton nu avea voie să-i facă vreun fel de rău.

— Mi-e frică de tot. Dar cred că mi-era frică de ideea de el. La urma urmei, asta este prima conversaţie oarecum cordială pe care am avut-o vreodată cu el. De fapt, este prima conversaţie.

Felul scurt şi la obiect prin care îşi afirmase neliniştea îl făcu să se uite lung la ea, în timp ce se întoarseră la liniştea rigidă din salonul privat. Da, putea să fie timidă, dar pentru numele lui Dumnezeu, săruta cu o pasiune care îl uluia. Totuşi, se considera laşă. Din moment ce a doua zi după ce făcuseră cunoştinţă îi altoise cu o carte, teama aceea nu părea să se extindă şi în ceea ce-l privea pe el. Şi se bucura că era aşa – chiar dacă frica, antipatia sau chiar

prudenţa faţă de el ar fi fost cu mult mai sigure pentru ea şi ar fi făcut lucrurile cu mult mai uşoare pentru el.

De îndată ce se aşezară din nou, el îşi mai turnă un pahar cu vin. La cât era de obişnuit trupul lui cu băutura, ai fi zis că bea apă, dar era foarte conştient că-şi încălca promisiunea făcută faţă de el însuşi. În acelaşi timp, fără să-şi amorţească puţin simţurile, nu era sigur că va supravieţui până la sfârşitul prânzului, fără să-l pocnească pe Stephen Pollard sau să o dezbrace pe Camille şi să o întindă pe masa lungă.

Din moment ce Fenton chiar era mai cooperant decât se aşteptase, Keating nu era pe deplin sigur de unde provenea furia care i se învolbura în piept. Totuşi, cu cât prânzul dura mai mult, cu atât era mai furios.

— Ei bine, spuse el cu voce tare, forţându-şi glasul să rămână rece şi calm, am stabilit că amândurora vă place să ieşiţi în aer liber, vă plac Shakespeare şi lectura. Nu este un început rău, cred. Poate că ar trebui să încheiem cu o discuţie despre deserturi sau dulciuri. Stephen?

— Îmi plac cojile de portocale confiate, spuse marchizul, terminându-şi paharul de vin… primul, dacă Keating numărase corect.

— Îmi amintesc. Camille?

— Şerbetul de lămâie, răspunse ea, învârtindu-şi paharul înainte să arunce o privire furioasă în direcţia lui Keating. Deşi cojile de portocale confiate sunt destul de bune.

Dificilă femeie!

În ultimul moment, el observă că Fenton se agita, dând să întindă mâna spre buzunarul de la vestă. „La naiba”. Numaidecât, îşi scoase propriul ceas de buzunar şi îl deschise.

— Ei bine, prieteni, cred că lordul Fenton trebuie să ajungă la o şedinţă la parlament în după-amiaza asta. Poate că ar trebui să-i dăm drumul azi.

— Da. Ridicându-se, Fenton îşi înclină capul oarecum în direcţia lui Camille. Poate, cum îţi place să ieşi în aer liber, am putea să organizăm o plimbare. Toţi patru,

desigur.

Camille încuviinţă din cap.

— Las la aprecierea ta. Undeva, mai la distanţă de aleea principală ar fi mai potrivit, cred.

— Într-adevăr.

Şi astfel, Keating îi oferi Sophiei braţul şi le conduse pe cele două tinere spre ieşirea principală din han şi direct la trăsura care îi aştepta.

— Şerbetul de lămâie? se miră el, de îndată ce se puseră în mişcare. Ai făcut asta intenţionat.

— Am fost de acord cu cojile lui îngrozitoare de portocale. Pur şi simplu am dat de înţeles că am şi alte interese.

La fel ca el.

— Destul de corect. Deci ce crezi despre el?

— Cred că este un păun peste măsură de plin de sine, dar nu mă deranjează.

Sophia îşi sprijini bărbia cu mâna ca să se uite peste marginea trăsurii.

— Recunosc că trebuie să fi fost dificil pentru un bărbat aşa de mândru ca el să accepte întâlnirea, rosti încet Camille, Sunt oarecum surprinsă că nu m-a renegat public şi că nu şi-a găsit pe altcineva cu care să se însoare.

— Ba te-a renegat public, spuse Sophia. Aşa mi-ai spus.

— Nu, în public m-a făcut în toate felurile. În furia momentului, bănuiesc. Asta nu prea este acelaşi lucru cu a face acuzaţii repetate sau cu a te duce la tribunal şi a obţine dizolvarea înţelegerii părinţilor noştri. Ea se încruntă. Probabil a fost jenat când am plecat din biserică. De fapt, nu m-am mai gândit niciodată la asta. Aşa că trebuie să spun că îi face onoare faptul că este dispus să mai încerce o dată.

— Mă bucur că te simţi mai diplomată, comentă Keating, încântat că îl rugase pe Greaves să-i împrumute trăsura deschisă şi mult mai puţin fericit decât se aşteptase auzind afirmaţia ei. O trăsură închisă ar fi fost ceva mult prea clandestin. Şi se simţea recunoscător că vântul îi

răcorea pielea înfierbântată.

— Nu-mi spune că te gândeşti serios să redevii cuviincioasă, Cammy. Sophia îşi păstră privirea aţintită asupra peisajului care se desfăşura în faţa ei. Nu o să mai putem să fim prietene.

— În primul rând, o să rămâi pentru totdeauna prietena mea, Sophia, spuse Camille cu înflăcărare. În al doilea rând, nu sunt sigură la ce mă gândesc. Pur şi simplu, gândesc cu voce tare. Aruncă pe furiş o privire spre Keating. Nu trebuia să mă minţi în privinţa florilor.

— Nu trebuia să fii atât de isteaţă, încât să-l întrebi despre ele, răspunse el. Şi n-am minţit. Tot ce am spus a fost să sugerez să-ţi trimită nişte buchete. Ceea ce am făcut. Tu le-ai primit, şi jumătate dintre membrii clubului Tantal au văzut că le-ai primit. Dacă se întâmplă ca toţi să creadă că expeditorul a fost marchizul de Fenton, atunci asta nu face decât să te ajute.

— Ăsta este un adevăr foarte şubred. Şi tot mi-ar fi plăcut să ştiu că florile erau de la tine, Keating. Chiar dacă le-ai trimis în numele altcuiva. Ea îşi împreună mâinile în poală. Să ghicesc de ce a refuzat să mi le trimită chiar el? Credea că ar fi dat impresia că el îmi cerea scuze mie mai degrabă decât invers. Şi tu ai mers înainte şi mi le-ai trimis oricum, fără să-i dai de veste vărului tău.

Era evident că-şi pierduse abilitatea să mai mintă pe cineva în legătură cu ceva.

— Ar fi trebuit să primeşti flori, comentă el şi îşi încrucişă braţele la piept înainte să-şi îndrepte privirea în afara trăsurii. Acum să vedem dacă mai putea să comenteze ceva!

— Mulţumesc pentru ele. Au fost minunate.

Vocea ei se auzi atât de încet, încât, pentru o clipă, i se păru că îşi închipuise. Încleştându-şi maxilarul, îşi înclină capul.

— Plăcerea a fost de partea mea.

— Sophia şi-a exprimat interesul să ne plimbăm prin Hampstead Heath. Mă întreb dacă ne-ai putea însoţi.

— Hampstead Heath? Ştiţi că acolo sunt tâlhari la

drumul mare.

— Se zice că este minunat. Mie nu mi s-a mai permis niciodată să mă plimb pe acolo.

Nu era un lucru de bun augur. Ideea din spatele întregii manevre de a o convinge să se mărite cu Fenton era că ea tânjea să revină în braţele lumii bune cuviincioase. Totuşi, ea părea brusc interesată să-şi întindă aripile şi să exploreze partea… scandaloasă a vieţii din Mayfair. Era oare influenţa Sophiei? Sau mai rău, influenţa lui?

— O să văd dacă pot să aranjez ceva, spuse el cu voce tare. La naiba, dar devenea tot mai jalnic. Găsea orice scuză ca să-şi petreacă mai mult timp cu ea… chiar dacă însemna să alunge bandiţi şi ucigaşi.

— Cred că noi reuşim să aranjăm să fim libere joi.

Cu o încuviinţare din cap, el se prăbuşi din nou pe bancheta moale din piele. Nu supravieţuise atâta vreme vieţii de netrebnic pentru că fusese obtuz, şi fiecare simţ pe care îl avea urla că nu era ceva în regulă. Totuşi, habar nu avea despre ce anume putea să fie vorba. În orice caz, încă nu ştia.

— O să-l întreb pe Fenton ce program are. N-aş recomanda Heath pentru o plimbare, dar poate unul din parcurile mai mici. Sau Primrose Hill în Regent Park.

— Te las pe tine să decizi, spuse Camille.

Voia să o întrebe ce se întâmplase, de ce părea brusc atât de calmă şi încrezătoare când mai devreme fusese pregătită să încheie conturile la simpla idee de a se întâlni faţă în faţă cu marchizul de Fenton. Acea… parte agreabilă a ei ar fi trebuit să fie bine-venită, iar el presupunea că şi era, dar era şi foarte ciudată. Şi suspectă. Dacă ar fi fost singuri, ar fi continuat cu întrebările. Totuşi, nu erau singuri şi, având în vedere felul în care o atacase la han, era probabil cel mai bine aşa.

De fapt, trebuia să se asigure că nu mai rămânea niciodată singur cu ea. Fenton devenise o parte vizibilă din piesă acum şi nu avea de gând să rişte să se interpună între doi oameni care erau aproape căsătoriţi. Nici măcar

dacă o considera pe Camille teribil de atrăgătoare. Nici măcar dacă părea să nu poată dormi fără să viseze la părul ei de culoare deschisă şi la pielea cremoasă întinsă peste aşternuturile lui de pat. Mai ales din cauza insuportabilei, ademenitoarei… dorinţe cu care i se băgase pe sub piele.

— Vă dau de veste când am un răspuns, spuse el, ridicându-se când trăsura se opri chiar în faţa uşilor de la clubul Tantal. Coborî, apoi se întoarse să le dea mâna celor două doamne.

— Blackwood!

Instinctul îl făcu să-şi coboare mâna spre pumnalul din cizmă, chiar când se întoarse spre vocea scăzută şi bubuitoare.

— Rendale.

Contele masiv, cu înfăţişare de urs, negricios ca un urs, coborî iute treptele clubului în direcţia lui.

— Nu trebuia să te întorci! mormăi ursul şi îşi flutură pumnul în aer.

— Urcaţi înapoi în trăsură, spuse Keating peste umăr şi evită lovitura. În acelaşi moment, se avântă în faţă şi îl ridică, aruncându-l pe monstru peste umăr şi cu capul direct în pavaj.

O privire îi lăsă de înţeles că atât Camille, cât şi Sophia îl ascultaseră şi stăteau în picioare, marginile trăsurii protejându-le de pumnii aruncaţi în dreapta şi în stânga. Când Rendale ajunse în genunchi şi se ridică din nou în picioare, Keating se îndepărtă uşor, punând distanţă mai mare între zona luptei şi cele două femei.

— Te-ai culcat cu soţia mea!

— Eu? Nu-mi amintesc. Totuşi, au fost atât de multe.

Keating mai evită o altă lovitură şi izbi un pumn iute ca fulgerul în bărbia contelui.

— Am găsit scrisorile! Nu îndrăzni să negi!

— Nu neg nimic. Poate că ai putea să mi-o descrii pe soţia ta.

Încă un pumn, apoi se năpusti cu toată greutatea, cu umărul înainte în abdomenul lui Rendale. Cu furie îl ridică pe uriaş şi îl aruncă din nou la pământ. O a treia lovitură

cruntă, şi cel mai probabil nasul bărbatului fu spart.

— Keating, opreşte-te, murmură Camille.

El îşi îndreptă spatele, oprindu-şi următoarea lovitură pe care se pregătea să o aplice. Ea avea ambele mâini la gură, expresia de pe chip fiind deopotrivă împietrită şi îngrozită.

— Indiferent ce am făcut, Rendale, spuse el pe nerăsuflate, s-a întâmplat acum şapte ani. Şi-mi cer scuze pentru asta.

Lordul Haybury şi doi dintre lacheii masivi ai clubului ieşiră valvârtej din clădire şi intervenită între cei doi luptători.

— Indiferent cât m-aş bucura de o luptă bună, spuse marchizul cu vocea lui obişnuită, adâncă şi seacă, ăsta nu este locul potrivit. Rendale, voiai să pleci. Te rog să-ţi vezi de drum. Şi Blackwood, lasă-le pe tovarăşele tale şi pleacă.

În general, când i se poruncea să facă ceva, rezultatul era doar o altă bătaie, dar fiind conştient de prezenţa femeilor din spatele lui, Keating îşi stăpâni mânia şi încuviinţă din cap.

— Desigur.

— Nu el a început, milord, spuse Camille, coborând din trăsură pentru a doua oară.

— Ba da. Doar că i-a luat şapte ani să răspundă. Înclinându-şi capul, el se urcă din nou în trăsură. O zi bună, Lady Camille, domnişoară White. O să vă dau de veste.

— O să aşteptăm, Keating.

Camille făcu un pas înapoi în direcţia lui. Înapoi spre haosul şi infamia pe care le reprezenta. Acea mică mişcare aproape îl răpuse, iar el îi făcu semn vizitiului să plece înainte să facă ceva şi mai nebunesc şi să o sărute. Pentru că, aparent, chiar şi cu dovezile păcatelor lui din trecut întinse pe caldarâm, la picioarele ei, Camille continua să-l placă. Şi aşa ceva nu trebuia să se întâmple.

Capitolul 13

Camille nu avea nevoie să vadă cum Sophia încerca să-i fure o privire la fiecare trei minute ca să ştie că prietena ei voia să-i vorbească. De când reveniseră de la prânz, Sophia încercase să aranjeze un moment între patru ochi, iar Camille făcuse acelaşi efort ca să evite să fie singură cu cea mai dragă prietenă a ei.

Voia să se gândească. Şi, pentru ea, să stea pe podium şi să-i conducă pe domni în Sala Demetra era cea mai bună ocazie să aibă parte de o clipă de gândire. La urma urmei, trebuia doar să zâmbească şi să spună ceva uşor linguşitor, şi nimeni nu mai cerea nimic. Şi, după ce lordul Haybury le poruncise celor doi bătăuşi de mai devreme să dispară de la club, cu siguranţă nimeni nu avea să o insulte pe faţă – sau pe oricare dintre prietenele ei – în seara aceea.

— Sunt deja două bătăi la care ai fost martoră de când sunt aici, şopti Lucille în timpul unei clipe de repaus. Amândouă implicându-l pe noul tău prieten. Se ia des la bătaie?

— Evident, răspunse Camille, dorindu-şi ca Lucille să nu fi făcut aceeaşi înţelegere cu asistenta de după-amiază, după cum făcuse Camille cu Patricia Cooper. Celelalte fete poate se apucau de pălăvrăgit, dar naivitatea lui Lucy continua să fie chinuitoare.

— Am auzit că în ultima seară dedicată doamnelor aici, au deschis o nouă pagină în cartea de pariuri despre femeia cu care o să se culce mai întâi. Trebuie să dea şi o dovadă de vreun fel. Un inel de-al lui, cred. Unele dintre doamne şi-au scris propriile nume. Şi apoi au început un al doilea pariu despre cine o să-l împuşte. Acum trebuie să schimbe cotele de pariuri ale lordului Rendale, pentru că înainte erau doar de opt la unu. Nu ştiu dacă Sângerosul Blackwood ar trebui să fie ucis sau doar rănit ca să câştige cineva pariul.

— Lucille, te rog să taci din gură, spuse Camille.

Fluturând o mână spre Jenny Martine, care stătea undeva în spate în marele salon, dădu să se îndrepte spre

coproprietară.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Genevieve cu o voce neliniştită, accentul ei franţuzesc făcând-o să pară cumva mai în vârstă decât ştia Camille că era.

— Am nevoie de o gură de aer.

Jenny se încruntă, sprâncenele ei deschise la culoare apropiindu-se.

— Nu.

— Nu?

— Suntem un local scandalos, tu ai o reputaţie scandaloasă şi te-ai împrietenit cu un bărbat foarte scandalos. Ori schimbi unul – sau pe toate – dintre lucrurile astea, ori… îţi faci pielea mai groasă, Cammy.

Camille clipi. În trecut, atât Jenny, cât şi Diane fuseseră atât de răbdătoare şi de înţelegătoare cu ea. Ce se întâmplase? Sau era mai degrabă o chestiune despre cine intervenise? Ea se împrietenise cu Keating Blackwood, iar acum ele hotărâseră că ea o căuta pur şi simplu cu lumânarea. Ea încuviinţă din cap.

Evident, până şi noile şi mai tolerantele ei prietene aveau limite când venea vorba despre răbdare şi înţelegere. Să-şi dea seama de asta era o altă lovitură primită în inimă. Şi, brusc, ideea de a părăsi clubul Tantal şi de a se întoarce în lumea bună nu mai păru atât de îndepărtată sau de nerezonabilă.

Înainte să revină Camille din nou la podium, Sophia apăru şi o apucă de braţ, apoi o târî pe una dintre uşile care dădeau spre sălile private.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Nu vreau să aud nimic.

Camille îşi frecă faţa, încercând să se convingă că umezeala de pe palmele ei era mai curând sudoare decât lacrimi.

— Păi, atunci, nu asculta. Eu tot o să vorbesc.

— Trebuie să mă întorc la locul meu, Sophia.

— În timp ce tu te certai cu Keating în garderoba de la han, eu am stat cu ochii pe Fenton, să ştii. S-a ridicat o dată ca să plece, apoi s-a răzgândit şi s-a aşezat la loc. Apoi s-a

uitat drept la mine şi a spus: „Câţi bărbaţi a avut în patul ei? Nu că mă aştept la vreun răspuns cinstit de la bastarda unui duce, dar ca să-mi fac o idee”.

Ascultând în ciuda dorinţei ei, Camille îşi coborî din nou mâinile.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Eu am spus: „Dacă tu crezi că răspunsul este un număr mai curând decât niciunul, de ce stai aici ca să vorbeşti cu ea?” Iar el a spus: „Asta nu te priveşte pe tine, doar că m-am săturat până peste cap de voi toţi, cei care râdeţi de mine pe cheltuiala mea. Nu eu am fugit din biserică şi nici n-am primit vreun bilet sau poezie de la ea. Şi totuşi, eu sunt cel care a fost pedepsit pentru asta, îmi este datoare cu o căsnicie”.

— Cum a fost *el* pedepsit pentru asta? întrebă Camille şi se încruntă. În timp ce, recunosc, poate că oamenii îl râd pe la spate – ceea ce nu este vina lui dar continuă să fie invitat la serate, iar prietenii lui încă mai vorbesc cu el, n-a fost obligat să plece de acasă şi nici n-a fost aruncat în stradă. M-am aşteptat la nişte vorbe aruncate aiurea, dar se pare că el vrea sincer să-mi cer scuze.

— Nu cred că se gândeşte la lipsa lui… de tandreţe ca la o vină. Sophia se aplecă mai mult spre ea. Şi nici nu se aşteaptă să te întorci la el ca o domnişorică neprihănită.

— Dar eu sunt o tinerică neprihănită.

— Un lucru pe care el nu o să-l creadă niciodată, indiferent ce o să faci.

Camille se uită la prietena ei.

— Şi ce anume îmi sugerezi să fac? Să ies pe ascuns din clubul Tantal şi să mă duc să-l prind pe Keating în cursă pe undeva? Asta vrei să spui, nu-i aşa?

Ea încercă să pară jignită şi cinică în acelaşi timp, dar inima ei începu să bată atât de tare, încât nu reuşea să-şi dea seama cât de bine îi ieşise. Simţea fiori pe şira spinării la simplul gând de a-şi pune mâinile pe pielea lui caldă şi dezgolită.

— Am vrut să fiu un pic mai subtilă de atât. Dar ai înţeles ce am vrut să spun, aşa că o să mă întorc la

treburile mele.

Conştientă de comentariile lui Jenny, Camille se întoarse imediat în Sala Demetra. Bănuia că sugestia Sophiei ar fi trebuit să o şocheze şi ar fi şocat-o pe tânăra care fusese în urmă cu un an, dar se gândise neîncetat la un Keating dezbrăcat vreme de mai bine de două săptămâni. Cu toţii, inclusiv Fenton, credeau că era compromisă atât social, cât şi moral. Aparent, în mintea ei, el prefera ca lucrurile mai degrabă să arate cum se cuvenea decât să fie adevărate.

Şoapte, mormăieli, chicoteli. Toate fuseseră aruncate în direcţia ei luni în şir, iar ea strânsese din dinţi de fiecare dată. La naiba, de fiecare dată. Măcar oamenii nu ieşeau de prin tufişuri ca să o atace aşa cum făceau cu Keating, pentru că probabil că ea s-ar fi lăsat la pământ, mai degrabă decât să înfrunte privirea care ar însoţi un asemenea gest.

El se luptase. Lovise, îşi sfâşiase mâneca de la haină, apoi îi ceruse scuze bărbatului care îl atacase. Crai incorigibil sau nu, părea să regrete sincer ceea ce făcuse în trecut, iar ea văzuse toate indiciile că avea de gând să nu-şi mai repete greşelile. Nimeni altcineva nu părea să o creadă, dacă era să te iei după pariurile din Registrul Doamnelor. Cel puţin, pariul care miza pe femeia cu care se va culca încă rămânea deschis.

O urmă de zâmbet mic îi arcui gura şi se abţinu din nou înainte să observe cineva. Toate doamnele cuviincioase care se adunau la club în fiecare marţi seară pariau pe femeia pe care Keating Blackwood avea să o ducă în patul lui. Şi aceleaşi doamne se uitau cruciş la ea. Ei bine, nu ar fi fost amuzant dacă *ea* era cea pe care o ducea în patul lui, şi oare niciuna dintre ele nu va afla despre asta? Toate vor tânji după el, şi ea va şti adevărul.

A doua ei şansă şi a doua lui şansă păreau foarte contradictorii una cu alta. La naiba! Scuturându-se, încercă să se ocupe de sarcinile ei şi să nu ajungă să înghesuie câte zece domni la aceeaşi masă. Totuşi, pentru restul serii, în acalmia sălii, apoi a mulţimii care reapăru imediat după

aceea, nu putu să nu se gândească unde îşi dorea să se ducă. Cu cine îşi dorea să fie.

În cele din urmă, Jenny încuviinţă spre ea şi, cu un zâmbet exersat, ea dispăru prin uşile private din partea laterală a clubului. Oboseala şi frustrarea o încercau cu aceeaşi putere. Cum începuse dimineaţa devreme, iar programul ei obişnuit începea peste numai câteva ore, era logic să se retragă în dormitorul ei şi să doarmă un pic. Nu că era o sarcină uşoară.

— L-ai văzut pe Lord Burkis în seara asta? întrebă Sophia atunci când Camille intră în camera lor întunecată şi închise uşa în urma ei. Se oferă în continuare să-mi cumpere o căsuţă la ţară unde să vină să mă viziteze.

Camille se strâmbă în întuneric.

— Oh, acum o să am coşmaruri.

Sophia chicoti, iar aşternuturile foşniră când se întoarse pe o parte.

— Este teribil de amuzant, având în vedere că s-a prefăcut că nu mă cunoaşte când ne-am întâlnit pe Bond Street zilele trecute. Se străduia atât de tare să nu se uite direct la mine, încât aproape s-a împiedicat de un câine.

— Şi asta nu te deranjează?

— După cum îţi tot spun, am fost celebră toată viaţa mea. Toată lumea ştie cine este tatăl meu, chiar dacă Hennessy nu m-ar recunoaşte niciodată. Şi cu toţii ştiu cine este mama mea, pentru că ducesa a dat aşa un spectacol, trimiţând-o la ţară şi apoi concediind-o. Totuşi, nimic din toate astea nu este din vina mea. Deci, da, din când în când, îmi doresc foarte tare să-i scuip pe oameni şi să le cer să mă privească în ochi măcar o dată, dar viaţa mea nu este atât de groaznică. Nu mai este, îmi place aici.

— Şi mie, de cele mai multe ori.

— Nu, nu-ţi place. Îţi place să ai un acoperiş şi un venit. Asta este diferit faţă de a aştepta cu nerăbdare să fii în cameră cu toţii bărbaţii ăia chipeşi şi bogaţi sau a discuta bucuroasă cu ei, chiar dacă ştii că în public te-ar repudia.

Camille se prăbuşi pe marginea patului ei.

— Da, bănuiesc.

— Atunci, ce noroc că ai o cale de a-ţi recupera viaţa. Ai de gând să profiţi de asta?

— De Fenton, vrei să spui? Privind spre fereastra cu draperii, Camille se descălţă de pantofi. Este... înfumurat şi, cu siguranţă, nu-l iubesc, dar presupun că trebuie să decid dacă asta, în comparaţie cu ce are el de oferit, înclină sau nu balanţa în favoarea lui.

— Pari atât de raţională.

— Încerc să fiu raţională. Ca să iau o decizie mai înţeleaptă şi mai bine gândită de data asta. Mă îndoiesc serios că o să am o a treia şansă să-mi schimb cursul vieţii.

— Destul de adevărat. Numai să nu uiţi detaliile.

Camille se uită peste umăr la prietena ei.

— Şi cam despre ce detalii ar fi vorba?

— Keating Blackwood. Sophia se întoarse din nou, cu spatele la Camille. Acum nu mai vorbi cu mine. Toată logica ta o să-mi dea mie coşmaruri.

— Foarte bine. Noapte bună, Sophia.

— Somn uşor, Cammy.

În loc să-şi scoată rochia violet frumoasă şi să se bage în pat, Camille rămase aşezată preţ de câteva minute. De îndată ce respiraţia Sophiei se linişti şi începu să se audă un sforăit uşor, se ridică din nou. La etajul de dedesubt, putea să audă de la distanţă zgomotele din club; la urma urmei, Tantal nu-şi închidea niciodată uşile.

Îşi strecură picioarele înapoi în pantofi, îşi trase şalul cenuşiu din cârligul de pe perete şi ieşi din cameră, închizând încet uşa în urma ei. O bătaie nebunească a inimii o cutremură pe de-a-ntregul. Îţi aminti repede că nu punea nimic la cale. Se simţea neliniştită şi era frig. Dacă decidea să iasă, atunci aşa avea să facă.

În camera comună, Lily Banks stătea ghemuită pe canapeaua mare de sub fereastră. Camille nu ştia dacă însemna că tovarăşa de cameră a lui Lily, Emily Portsman, se întreţinea din nou cu un domn, dar, cu siguranţă, nu era pentru prima dată. Şi, cu siguranţă, nu-şi va face altă părere despre Emily pentru că invita un domn sau doi în dormitorul ei. Ba dimpotrivă. Poate că Emily nu se

îndepărtase niciodată de club, de când ajunsese acolo, dar măcar nu era înspăimântată de umbra ei.

Camille coborî scara din spate şi se îndreptă spre bucătărie. La ora aceea târzie… sau, mai degrabă, matinală, mai erau acolo doar un bucătar şi două ajutoare şi, cu un salut din cap, trecu pe lângă ei şi ieşi pe uşa din spate a clubului. Aerul de dinaintea ivirii zorilor era rece şi umed, iar ea îşi desfăşură şalul ca să-şi acopere capul şi umerii.

Se auzi o bufniţă, şi ea tresări uşor. În întuneric, sanctuarul ei din grădină nu mai părea atât de sigur sau de confortabil. Străzile din Mayfair vor fi cu atât mai puţin… adică, dacă hotăra să se plimbe pe una sau pe alta. Ocolind drumul şi curtea grajdului, păşi peste zidul scund de piatră, care se afla la marginea îndepărtată a grădinii, şi se trezi singură pe Vigo Street, la colţ de club.

Ei bine, nu complet singură. Câteva căruţe trecură pe lângă ea, trăsuri cu perdelele trase şi un faeton condus de un bărbat care părea oarecum familiar şi care se uită lung la ea până când nu se mai văzu. Ea se înfioră din nou. Ce făcea era o idee foarte proastă din nenumărate motive, nu în ultimul rând, pentru că i se oferise o a doua şansă şi acela părea cel mai bun mod de a o distruge.

Altă trăsură trecu huruind, şi ea se întoarse, prefăcându-se că inspectează un trandafir pe jumătate ofilit din gardul cuiva. Prost, prost, prost. Nici în cele mai bune împrejurări, nu-şi dorea s-o vadă cineva – străini sau foşti prieteni – într-un loc unde să nu poată să dispară iute. Şi acestea nu erau cele mai bune împrejurări.

Trăsura care trecu pe lângă ea se opri, apoi se întoarse cu un ocol amplu şi se îndreptă spre ea. „Oh, la naiba”. Strângându-şi mai tare şalul în jurul ei, Camille se întoarse iute spre Regent Street şi clubul Tantal.

Când ajunse în dreptul ei, trăsura încetini ca să meargă în acelaşi ritm cu ea. Camille refuză să se uite, chiar şi la auzul portierei care se deschise. În schimb, iuţi paşii, trimise o rugăciune spre Ceruri că nu făcuse cea mai cruntă şi ultima ei greşeală.

— Camille?

Vocea scăzută şi tărăgănată îi făcu inima să se zbată uşurată şi aproape că se împiedică. Oprindu-se, se întoarse cu faţa spre trăsura mare şi neagră.

— Keating? Ce faci…

El ieşi, o apucă de braţ şi aproape o târî înăuntru. La un semnal nevăzut, trăsura se puse din nou în mişcare.

— Ce naiba faci pe stradă la ora asta? întrebă el. Este periculos.

Ea se cufundă pe bancheta din faţa lui, cu mult mai uşurată decât avea dreptul să fie.

— Ce cauţi tu aici?

— Eu am întrebat primul. Vorbeşte!

— Foarte bine. Înghiţi în sec. Mă gândeam să-ţi fac o vizită. Ochii lui căprui, negri în lumina difuză din trăsură, părură să se mărească uşor. Eşti şocat?

— Te gândeai, zici? repetă el, aplecându-se spre ea şi coborându-i şalul din jurul urechilor. Chiar faci asta.

— Nu ştiu exact cum am ajuns aici. S-a… întâmplat.

— Şi ce-ai fi făcut mai apoi, în acest proces de gândire al tău?

— Cred că aş fi închiriat o birjă care să mă ducă la Baswich House. Spuneai că stai acolo, cu ducele de Greaves.

— Da, într-adevăr. El îşi înclină capul de parcă o studia, deşi ea nu ştia cât de mult credea Keating că poate să vadă în întuneric. Şi de îndată ce ajungeai la Baswich House?

Camille se încruntă.

— Nu ştiu. Majordomul doarme, presupun, şi cu siguranţă n-aveam de gând să mă furişez şi să mă uit prin dormitoare până te găseam. Doamne, ce se întâmpla dacă dădeam peste duce? Ar fi…

— Inacceptabil, o întrerupse Keating, cu o voce neaşteptat de dură. Ar fi inacceptabil.

— Voiam să spun că ar fi jenant, dar cum zici tu. Strâmbă din nas. Miroşi a trabuc.

— Am fost la clubul Society, răspunse el.

— Nu este deloc prin apropiere.

— Nu-i aşa? Vizitiul meu trebuie să se fi pierdut.

Un zâmbet arcui gura lui Camille.

— Ai trecut intenţionat pe lângă clubul Tantal. Voiai să mă vezi?

— Da. Dar apoi mi-am dat seama că trebuie să te fi culcat. Se foi un pic. Ar trebui să te duc înapoi acolo.

Ea auzi şovăiala din vocea lui şi ştiu numaidecât ce însemna. Îşi dorea ca ea să rămână. Cu el. Să fii dorită era un sentiment neaşteptat de emoţionat. Dorită. Şi, având în vedere cât de carnale îi fuseseră gândurile, era şi o oarecare uşurare. Se îndoia că exista ceva mai crunt decât să doreşti pe cineva care nu voia să aibă nimic de-a face cu tine.

— Acum, că ţi-am aflat şiretlicul, o să încetezi să-mi mai trimiţi flori în fiecare zi? întrebă ea, chiar dacă nu era chiar întrebarea de pe buzele ei.

— Cred că mă mai descurc cu încă cinci buchete, dacă nu cumva vrei să mă opresc.

Camille scutură din cap.

— Nu vreau. Îmi place să primesc flori, chiar dacă m-ai minţit că nu tu mi le-ai trimis.

— Ţi-am spus, n-am minţit. Am evitat cu iscusinţă întrebarea. Şi dacă Fenton n-ar fi fost atât de uluitor de obtuz, nici tu n-ai fi fost aşa isteaţă.

— Aşa spui tu. Nu crezi că ar fi afectat lucrurile dacă florile mă influenţau şi aflam, în ultima clipă, că nu el mi le-a trimis?

Keating se încruntă.

— Nu mai fi aşa de isteaţă. Nu o să-ţi facă niciun bine.

— Nu?

— Nu. Este mult mai bine să fii mercantil decât isteţ. Să acţionezi pentru propriul interes mai degrabă decât să-ţi pierzi vremea ca să descifrezi motivaţiile tuturor celorlalţi.

Ea oftă, dorindu-şi pur şi simplu să stea şi să discute cu el pentru totdeauna. Ei bine, nu doar să discute, ci să fie singură cu el. Trăsura putea să se învârtă prin Londra, oprindu-se numai să le aducă cineva nişte ceai.

— Pari atât de cini…

El se aplecă şi îi captură gura cu a lui.

— Încerc să devin un bărbat mai bun, să ştii, murmură el, trăgând-o pe coapsele lui.

Căldura o cuprinse cu rapiditatea unui fulger.

— Asta este foarte evident pentru mine, spuse ea tremurător, şi îşi încurcă degetele în părul lui, trăgându-i faţa spre ea, pentru un alt sărut ameţitor.

— Am jurat că nu o să mă mai bag niciodată între un soţ şi soţia lui. Niciodată.

Degete calde alunecară de pe şolduri, trecându-i uşor peste sâni şi lipind-o de pieptul lui tare.

— Nu te bagi.

— Eşti logodită cu neisprăvitul meu de văr, Cammy. Şi el încă vrea să se însoare cu tine. Iar căsătoria cu el ar fi ceva mai bun decât orice altceva mi-aş putea închipui pentru tine.

— Mai bine pentru mine, cum? răspunse ea, trăgându-l şi împingându-l, dorind să fie şi mai aproape. Hainele stupide şi inutile le stăteau în cale, enervante şi mult prea călduroase.

— Pentru viaţa ta. O să-ţi recuperezi familia şi prietenii, rochiile frumoase şi seratele.

— Atunci, convinge-mă mâine.

Keating o împinse la câţiva centimetri distanţă, cu privirea lui neclară plină de secrete, dorinţe şi alte lucruri pe care ea voia să le descopere.

— Mâine, şopti el.

Camille încuviinţă din cap.

— Acum taci din gură, înainte să-mi pierd răbdarea. Trăsura se izbi în ceva, iar Camille îşi arcui o sprânceană. Oricum, unde mergem?

— La Baswich House.

— I-ai spus asta vizitiului chiar înainte să mă urc.

El îi revendică din nou gura, degetele lui alunecară pe sub umerii rochiei.

— Da, i-am spus. Am spus că încerc să fiu un om mai bun. N-am spus că-mi şi iese. Şi te vreau. Te-am dorit din

prima clipă în care am pus ochii pe tine şi pe bufonul ăla care te insulta.

Deci, atunci când afirmase că era interesat doar de prietenie, minţise. Sau evitase cu multă iscusinţă subiectul, cel puţin. În acelaşi timp, cu siguranţă nu era vreun domn obişnuit, care se purta frumos în public şi apoi o insulta şi o umilea ori de câte ori avea ocazia. Palma lui caldă se strânse peste sânul ei drept, iar ei i se tăie răsuflarea, lăsându-se cuprinsă în îmbrăţişare.

— Suntem şi prieteni, nu-i aşa? reuşi ea să mai spună.

— Ai nevoie de prieteni mai buni decât mine.

— Ba nu.

În clipa în care trăsura se opri, îşi simţea buzele umflate, rochia prea strâmtă şi iritantă peste sâni şi inima de parcă stătea să-i iasă din piept. Keating o ajută să coboare din trăsură, apoi păşi pe pământ în spatele ei şi o lipi de el.

— Tu o să rămâi aici, îi murmură el în ureche, mişcându-şi şoldurile pentru ca ea să simtă cum umflătura tare din pantaloni i se apasă în spate.

Fără să scoată o vorbă, ea dădu din cap. Fu cuprinsă de iureşul unei excitări nerăbdătoare şi avu nevoie de mai multă voinţă decât se aşteptase ca să nu se întoarcă şi să-l ia de gât ca să o sărute în continuare. Lipiţi unul de altul, urcară cele trei şiruri de trepte de la intrare. Un tip sever, somnoros, în pantaloni şi cu o cămaşă de noapte, le deschise uşa când ajunseră la ea, apoi se dădu tăcut la o parte.

Keating o împinse în direcţia scărilor, rămânând în spatele ei, în timp ce urcară la primul etaj, apoi pe corb dor spre aripa de vest a casei mari şi întunecate. La capătul celălalt, se întinse pe lângă ea ca să deschidă o uşă.

— Pe aici, murmură el şi o urmă înăuntru.

Când auzi cum se închide uşa, Camille se întoarse şi îl sărută din nou pe Keating, lipindu-se de corpul lui tare şi zvelt. Undeva în mintea ei, ştia că trebuia să fie prudentă sau îngrijorată – sau să simtă vreuna dintre acele emoţii care o încercau de obicei când îşi părăsea micul paradis

sigur dar mai ales se simţea ameţită. Impetuoasă, fericită şi înfiorată.

— Porţi prea multe haine, spuse Keating încet, iar inima ei bătu nebuneşte la auzul încordării din vocea lui adâncă.

Doamne sfinte, o înnebunea.

— Şi tu, spuse ea, trăgându-i haina de pe umeri. Spune-mi din nou că mă vrei.

Cu un zâmbet, el se aplecă, o ridică în braţe şi o duse în patul lui mare. Patul fusese deja pregătit pentru noapte, şi ea se cufundă printre perne şi aşternuturi moi. Oh, uitase cum era să ai un pat atât de fin şi de moale.

— Te vreau, spuse el, apucându-i o gleznă ca să-i scoată pantoful, apoi făcu la fel şi cu celălalt. Mă înnebuneşti de dorinţă de mai bine de două săptămâni şi nu ştiu să fi dorit vreodată pe cineva la fel de mult cum te doresc pe tine în clipa asta.

Ţinându-i glezna stângă, îşi trecu uşor palma mâinii rămase liberă peste gambă până la genunchi şi spre coapse, ridicând şi materialul greu al fustei.

Oh, era nebunie curată, iar ea se simţea atât de recunoscătoare că avusese curajul să se aventureze afară din clubul Tantal, măcar pentru o noapte. Să fie dorită… pentru orice, se simţea importantă, mai ales pentru cineva pe care ajunsese să-l preţuiască ca prieten. În special, unul care fusese cu destule femei încât să ştie ce-şi dorea. Şi să fie dorită de bărbatul după care tânjise… Camille auzise destule discuţii la club ca să ştie că era o situaţie destul de neobişnuită.

Keating se mişcă şi se aşeză pe pat lângă ea. Cu privirea aţintită spre chipul ei, îşi trecu degetele peste părul ei, îi scoase agrafele şi le aşeză cu grijă pe noptieră. Pe măsură ce părul deschis la culoare se revărsă în valuri peste umerii ei, el petrecu un moment îndelungat, aproape neîndrăznind să respire, răsucindu-i şuviţele în jurul degetelor.

— Minunat, şopti el aproape inaudibil.

— Mulţumesc, răspunse ea pe acelaşi ton. Şi tu.

— Şi atât de politicoasă. Cu o jumătate de zâmbet, el îşi descheie nasturii de la vestă, apoi o aruncă pe podea. O clipă mai târziu, îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă şi pe ea deoparte.1 Dar eşti foarte tăcută, observă el, aşezându-şi câte o mână pe fiecare umăr şi aplecându-se să o sărute din nou. Te-ai răzgândit, la urma urmei?

— Nu. Desigur că nu. Sunt preocupată şi observ.

— Ei bine, atunci trebuie să avem grijă de asta, nu-i aşa?

— Ce vrei să…

El îşi îndreptă atenţia spre maxilarul ei, o muşcă uşor şi o sărută, senzaţia fiind atât de plăcută încât aproape că o duru. Cum nu reuşi să nu geamă, Keating trase adânc aer în piept şi îşi croi drum spre gâtul şi clavicula ei. Încet, îşi strecură degetele pe sub umărul rochiei şi trase materialul pe braţele ei, sărutând fiecare petic din pielea pe care o dezvăluia. Când gura lui se închise peste sânul gol, ea rămase din nou fără suflare.

Oh, el avea dreptate în privinţa unui lucru: era greu să rămână o observatoare când fiecare atingere părea să o inunde cu senzaţii. Mintea ei îşi dorea pur şi simplu să se bucure de clipă, iar trupul ei deja se bucura. Cu un zâmbet entuziast, Camille îşi puse mâinile pe umerii lui şi îşi plimbă palmele pe pieptul gol. Pielea lui era ca o catifea care doar acoperea fierul. Muşchii i se încordară sub atingerea ei şi nu reuşi să-şi ascundă satisfacţia. Să fii obraznic cu siguranţă avea meritele sale.

— Ce e atât de amuzant? murmură el, ridicând privirea, înainte să-şi mute gura foarte pricepută spre celălalt sân pentru a-i linge sfârcul.

— Doamne, spuse ea, şi îşi arcui spatele. Nu este amuzant; este… splendid.

— Aşa este. Şi tu eşti aşa.

Ea se zbătu sub atingerile lui, aproape dorindu-şi să fi rămas în trăsură pentru ca măcar el să fi dus totul până la capăt. Pentru că, indiferent cât de mult se bucura de mâinile şi de gura lui pe ea, era foarte conştientă de umflătura încordată din pantalonii lui. Şi mai era conştientă

de faptul că sărutările şi… oh, gura lui pe sânii ei nu era tot ce-şi dorea de la el.

Totuşi, Keating părea să se delecteze chinuind-o cu limba lui minunată, îndepărtându-i rochia cât se putea închipui de încet şi făcând-o să se înfioare în cel mai delicios mod posibil. Căldura se răspândea pe oriunde o atingea, până ce avu impresia că va lua foc.

— Trebuie să… mă întorc la… oh, la club până la şapte, spuse ea cu glas tremurător.

— Nu cred că o să termin cu tine până atunci.

— Nu în ritmul ăsta.

Râsul lui încet reverberă pe pieptul ei.

— Eşti nerăbdătoare, draga mea?

Ea nu reuşi să nu zâmbească.

— N-am venit ca să stăm de vorbă.

Ridicând-o de şolduri, îi trase rochia şi cămăşuţa peste coapse şi i le aruncă deoparte.

— Deci eşti nerăbdătoare să fii compromisă, nu-i aşa?

— Toată lumea crede că sunt deja compromisă. M-am hotărât că aş putea prea bine să mă bucur şi eu.

— Cu mine.

Palmele lui alunecară din nou peste coapsele ei, strecurându-se spre interior pe măsură ce urcau.

— Da. Cu tine.

Keating îi despărţi picioarele, îşi coborî gura spre pântecul ei, ocolind cea mai nerăbdătoare parte dinăuntrul ei, spre coapse, apoi… acolo. Senzaţia o făcu să plutească spre cer, înfiorată şi cu răsuflarea întretăiată.

— Oh, Doamne sfinte!

Nu se aşteptase niciodată ca un lucru să se simtă atât de obraznic, de intim şi de foarte, foarte plăcut, în acelaşi timp. Arcuindu-şi spatele, Camille îşi înfipse degetele în aşternuturi şi gemu. Da, el continua să o tachineze, dar ea era mai aproape de locul în care îşi dorea să fie acum, mai aproape de el, iar încordarea care îi cuprindea pântecul, migrând spre muşchi, cerea o eliberare… schimbându-şi poziţia, ea îşi înfipse din nou degetele în părul lui şi îi trase faţa spre a ei.

— Te vreau, şopti ea încordată. Acum.

După expresia de pe chipul lui, Keating încă se mai bucura de atingeri. Şi era ceva care putea să o ucidă. Ea îşi întinse mâna în spaţiul dintre ei şi apucă uşor membrul încordat din pantalonii lui. El scoase un geamăt prelung printre dinţi şi tresări.

— Opreşte-te sau o să mă termini, mormăi el.

— Aşa mă simt eu.

Înclinând capul ca să o privească preţ de o fracţiune de secundă, se lăsă peste ea şi o sărută din nou.

— O să fie şi ceva durere. Vreau să simţi plăcerea mai întâi.

— Simt plăcere pur şi simplu când sunt cu tine. Şi durerea... mă descurc cu puţină durere. Fii cu mine!

El îşi ridică şoldurile, se descheie la pantaloni şi îi trase în jos pe coapse.

— Spui nişte lucruri foarte frumoase, Camille. Este ultima şansă să-ţi revii în fire.

— *Chiar* mi-am venit în fire. De asta sunt aici.

Ea îşi înălţă capul, îşi înclină gâtul ca să se uite la erecţia impresionantă care se îndrepta spre ea. Pentru prima oară fu cuprinsă de nelinişte, dar alungă senzaţia, în seara aceea, nu îi va fi frică. Nu cu Keating.

— Uită-te la mine, îi porunci el, iar ea se supuse, ridicându-şi din nou privirea ca să întâlnească ochii lui căprui. Ţine-ţi respiraţia!

Ea trase aer în piept şi îl ţinu acolo, înfăşurându-şi braţele în jurul umerilor lui pentru ca el să nu mai alunece iar în jos, pe corpul ei. El îi depărtă genunchii puţin mai mult cu ai lui, apoi îşi înclină şoldurile înainte. Tot ce mai putea să simtă erau bătăile puternice ale inimii şi alunecarea caldă şi tare când o penetră.

Keating se opri, ceva ce nu reuşi să priceapă din expresia de pe chipul lui uscăţiv, înainte să se împingă adânc înăuntrul ei. Fu secerată de o durere ascuţită şi îşi încleştă maxilarul. O durere mică, preţul pentru a fi cu el. Întrebarea dacă merita abia dacă avu timp să se formeze înainte să se dizolve într-o ceaţă de senzaţie şi căldură.

— Acum poţi să respiri, murmură el, cu umor în voce. Ea răsuflă scurt.

— Oh, Doamne!

El o sărută, încet şi adânc, în acelaşi timp retrăgându-se pe jumătate, apoi pătrunzând-o din nou. Greutatea lui pe şoldurile ei, felul cum o umplea o făcură să se simtă ca lovită de un fulger. Tensiunea dinăuntrul ei crescu tot mai mult până când crezu că se va rupe. Când el alunecă din nou, ea chiar se rupse, tremurând şi cutremurându-se cu un geamăt adânc care se transmise de la ea în el.

— Doamne, şopti el, înteţind ritmul, penetrând-o din nou şi din nou. Gemetele şi răsuflările lor, carnea care se lovea de carne inundară încăperea. În cele din urmă, el o părăsi şi se eliberă pe pântecul ei, ţinându-se tare şi aproape, pe măsură ce sămânţa lui se revărsă caldă pe pielea ei.

Nu se presupunea că trebuia să o lase aşa, chiar în… momentul acela. Dar ea ştia destul de multe despre cai şi câini ca să-şi dea seama că, în mijlocul compromiterii absolute, el făcuse ceva nobil. Dar mai spusese şi că încerca să evite să repete greşelile.

Respirând greu, Keating luă o cârpă cu care să-i cureţe pe amândoi, apoi se cufundă în pat, alături de ea. Îndepărtându-i o şuviţă de păr din ochi, o sărută din nou.

— Acum suntem amândoi implicaţi în asta, spuse el cu un zâmbet care îi făcu inima să i se strângă în piept.

Asta, cu siguranţă.

Capitolul 14

Cu şase sau opt ani în urmă, Keating făcuse ochi dulci oricărei doamne care îi atrăgea atenţia… categorie care cuprindea aproape fiecare femeie care avea sub patruzeci de ani din Londra. Nu-i păsase dacă erau căsătorite sau nu, atât timp cât erau frumoase şi dornice. El nu îşi dorise o poveste de dragoste sau o căsătorie, nici măcar o legătură

dincolo de dormitor, şi nici nu oferise vreodată altceva.

El se mişcă puţin, trecându-şi degetele peste linia umărului lui Camille Pryce, în timp ce ea rămase ghemuită lângă el. Părul ei blond era răsfirat peste pieptul lui, firele delicate şi diafane la fel de uluitoare ca razele lunii, demult dispărute.

Nuanţa roşiatică a răsăritului căuta o cale să se strecoare printre perdelele grele, numai un strop sau două de argintiu reuşind să pătrundă în dormitor. Şi răsuflarea caldă a lui Camille îi mângâia pielea. Trase şi el încet aer în piept, dorindu-şi să găsească un mod prin care să oprească timpul în loc. Dar mai avusese o dată acea dorinţă înainte şi nimeni nud ascultase nici atunci.

— Camille, murmură el cu părere de rău, e trecut de ora şase.

Ea se agită şi se întinse ca o pisică. Membrul lui tresă îi din nou drept răspuns.

— Am adormit, spuse ea, apoi îşi înălţă capul şi îi privi chipul.

— Da, ai adormit. Nu eram sigur dacă să mă simt ofensat sau flatat.

El zâmbi larg ca să se asigure că ea îşi dădea seama că era o glumă.

Ochii ei albaştri şi somnoroşi sclipiră.

— Flatat. Cu siguranţă.

Camille se ridică, îşi arcui spatele şi îşi întinse braţele deasupra capului.

Ei bine, el nu avea să ignore aşa ceva. Ridicându-se lângă ea, Keating îşi coborî capul şi îi cuprinse sânul drept în gură. Sfârcul se întări sub limba lui, iar el îşi ridică mâna şi-şi trecu degetul peste celălalt. Geamătul ei îi provocă numaidecât o erecţie.

— Oh, tu... opreşte-te, te rog, Keating!

Sugând o ultimă dată, îi dădu drumul.

— Nu ţi place?

Ea se încruntă.

— Bineînţeles că-mi place. Dar trebui să plec şi, dacă mai continui aşa, nu o să mai fiu în stare să merg.

El se aplecă din nou.
— Te duc eu cu trăsura.
O mână lipită de gura lui îl opri.
— Trebuie să plec, repetă ea, cu râs în voce.
Ce ciudat că el era cel care îşi ademenea iubita să rămână. Era prima dată din câte îşi amintea când îşi dorea să rămână.
— Foarte bine.
Întinzându-se spre marginea patului, îi luă cămăşuţa şi i-o întinse.
Ea îşi trase materialul din bumbac peste cap, apoi se opri şi îi aruncă o privire.
— Trebuie să vorbim acum?
Keating ridică din umeri.
— Nu dacă nu vrei. Adică, înţeleg că ai vrut să fii femeia despre care toată lumea pare să creadă că eşti. Nu mă aştept ca asta să însemne mai mult decât a fost... o seară foarte, foarte plăcută, petrecută împreună.
În timp ce vorbea, îi studie atent expresia de pe chip, deşi nu ştia sigur ce căuta sau ce spera să vadă. Cel mai bine pentru ea era să se mărite cu Fenton. Şi ca ea să nu-i spună niciodată vărului lui că ei doi împărţiseră patul. Pentru numele lui Dumnezeu, toată lumea ştia că el era un crai notoriu, fără sentimente. Până şi el o ştia.
— Şi este o seară plăcută care ţi-ar mai plăcea să se repete? întrebă Camille, în timp ce se ridică şi se duse să-şi recupereze rochia.
Nu putea să-i vadă chipul, lucru care poate fusese sau nu intenţionat. La simplul gând de a o mai avea din nou, membrul lui se trezi pe deplin la viaţă.
— Categoric. Atât timp cât nu încurcă nimic.
— Şi bănuiesc că prin „nimic” te referi la faptul de a mă mărita cu Fenton, nu?
— Nu-ţi doreşti să fii toată viaţa o angajată compromisă care lucrează într-un club de domni, nu-i aşa?
Ea se uită peste umăr la el.
— Ştii, există momente când eşti foarte nesuferit.
— Da, ei bine, m-am antrenat intens pentru asta.

Aplecându-se spre marginea patului, îşi apucă pantalonii şi-i trase pe el. Aşteaptă aici până mă întorc. Mă duc să chem trăsura.

— Pot să iau o birjă.

Cuvintele îl făcură să se încrunte.

— Nu. Nu poţi.

— Nu vreau…

Keating o ocoli, se aşeză în faţa ei şi o apucă de ambele braţe.

— Tot ce încerc să spun este că-mi dau toată silinţa să nu fiu un ticălos. Calea de a-ţi recâştiga viaţa rămâne şi nu o să-ţi pun beţe în roate.

— Asta am şi eu de gând, i-o întoarse ea şi se eliberă cu o smucitură. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu crezi că am făcut ceva atât de prostesc încât să mă îndrăgostesc de tine, nu-i aşa? După toate poveştile pe care le-am auzit? După toate poveştile pe care mi le-ai spus chiar tu? Se prea poate să mi se fi înfierbântat sângele în vene, dar nu sunt vreo proastă. Am vrut doar să explorez beneficiile reputaţiei mele pătate. Şi…

— Cammy.

— Şi ştiu foarte bine, insistă ea, că s-au pariat zece mii de lire pe nunta mea cu vărul tău.

— Nu este un pariu.

— Nu? Atunci este o taxă de peţit. Spune-i cum vrei. Ea îşi încălţă pantofii, îşi ridică şalul şi se îndreptă spre uşă. Acum, cu scuzele de rigoare, trebuie să fiu la postul meu la şapte.

Înainte să mai apuce să spună ceva ce ar fi făcut-o să-l lovească în vintrele recent folosite, ea ieşi pe uşă şi o trânti în urma ei. El se uită lung la stejarul greu. Ce reacţie neaşteptată!

Toată seara fusese neaşteptată, nechibzuită şi foarte plăcută. Şi aparent menită să-l satisfacă – şi să o satisfacă – fără alte bisuri programate. „La naiba!” Pentru că, deşi el fusese satisfăcut, totul se simţea mai degrabă ca un început decât ca un sfârşit.

O bătaie puternică răsună la uşă. „Ha!” Bineînţeles că

se întorsese pentru a doua rundă. Înaintând în grabă, deschise uşa.

— Sper că…

— Speri că ce? întrebă ducele de Greaves şi îşi încrucişă braţele la piept.

Fu copleşit de o dezamăgire sinceră.

— Nimic. Ce vrei?

— Nu, spune-mi! Ce speri? Că femeia pe care tocmai ai expediat-o de aici a avut inspiraţia să se îndepărteze o stradă sau două înainte de a lua o birjă? Că şi-a pus şalul pe cap, astfel încât nimeni să nu creadă că Greaves se culcă cu femeile altor bărbaţi?

— Oh, taci din gură! Nu m-am gândit deloc la tine.

— Asta nu mă surprinde. Greaves îl privi cu atenţie. Aceea era Camille Pryce.

— Ce făceai, te ascundeai în salonul meu de dimineaţă ca să-mi spionezi musafirii? Aveam impresia că nu suntem într-o mănăstire aici. Sau m-am înşelat?

— Am crezut… Adam se încruntă, apoi închise din nou gura. Nu contează. Fă ce vrei.

— Mereu fac ce vreau.

Ducele se întoarse spre coridor.

— Da, ştiu.

Keating înjură. Îşi puse o cămaşă curată, apoi îşi ridică cizmele şi, cu picioarele goale, o luă pe coridor spre scări.

— Ce naiba vrea să însemne asta? întrebă el, aplecându-se peste balustradă ca să se uite după Greaves care cobora.

— Nimic. Voiam să fac ceva comentarii despre lecţii învăţate, dar cum nu eşti vreun idiot, o să presupun pur şi simplu că te comporţi în felul ăsta pentru că aşa alegi să faci.

— Chiar mi-am învăţat lecţiile, Adam, spuse tăios Keating. Strângându-şi cizmele în mâini şi luând decizia conştientă de a nu le arunca direct în capul lui Greaves. Ea nu se mai întoarce. Şi sunt foarte sigur că o să se mărite cu Fenton… care nu o să ştie niciodată despre noaptea asta şi care oricum crede că ea a fost compromisă cu mult înainte

să revin eu la Londra. Aşa că scuteşte-mă şi du-te să dai lecţii altcuiva.

Greaves ajunse în foaier şi abia se opri când Hooper deschise uşa de la intrare.

— Chiar se întâmplă să am o întâlnire de dimineaţă la clubul Tantal. Te rog, încearcă să stai departe măcar până la ora nouă. După aceea, n-ai decât să te dai cât vrei în spectacol.

Pentru a doua oară în dimineaţa aceea, lui Keating i se închise o uşă în nas, înainte să mai apuce să dea un răspuns adecvat. Ba mai mult de atât, se întâmplase pentru că nu exista niciun răspuns. El greşise, prietenul lui o ştia, iar el nu putea să găsească scuze pentru comportamentul lui.

Bombănind, îl chemă pe Pidgeon şi se întoarse sus ca să se îmbrace. Existau nenumărate locuri în care putea să ia micul dejun, în afară de clubul Tantal. Şi nenumărate femei cu care putea să-şi petreacă dimineaţa dacă Camille îşi dorea să fie în altă parte. Vreo şase cărţi de vizită apăruseră pe masa lui de toaletă numai de ieri după-amiază. Pentru o clipă, îşi dori ca şi Camille să le fi observat, să fi văzut că era căutat şi să-i fi oferit şansa de a-i spune că el se abţinuse de la plăcerile senzuale de când revenise la Londra… cu o singură excepţie.

Ridică una dintre cărţile de vizită.

— Lady Georgiana Hefferton, citi el, apoi o aruncă în coşul de gunoi de pe podea. Barbara Cossinglen. Ajunse tot în coşul de gunoi. Eleanor, Lady Bal…

Rămase înmărmurit, cu ochii aţintiţi spre cartea de vizită în relief, pe care o prinse prea strâns între degete. Pentru o clipă, se gândi că poate visează. Ultima scrisoare pe care o primise de la Eleanor fusese trimisă din Madrid.

— Pidgeon, spuse el cu vocea scăzută şi încordată, cheamă-l pe Hooper.

Valetul puse jos lavaliera de rezervă pe care o ţinea în mână şi se îndreptă spre uşă.

— Imediat, domnule.

Mintea începu să i se învârtă în zeci de direcţii

diferite, urmărind zeci de scenarii diferite care să explice felul cum cartea de vizită a lui Lady Balthrow ajunsese în mâna lui. Dacă venise la Londra, îl adusese şi pe băiat? Michael semăna cu el? Eleanor îl crescuse ca să-şi deteste tatăl ucigaş?

— Domnule Blackwood, aţi vrut să vorbiţi cu mine? întrebă majordomul din pragul uşii.

Keating se ridică şi întinse cartea de vizită.

— Cine a adus asta, Hooper? întrebă el. A lăsat şi un mesaj?

— Cred c-a fost un lacheu, domnule, deşi nu i-am recunoscut uniforma. Şi nu, n-a lăsat niciun mesaj. De fapt, omul a rostit doar trei cuvinte „Pentru Keating Blackwood”. Asta a fost tot.

Cu o încuviinţare din cap, Keating îi făcu semn că putea să plece.

— Mulţumesc.

— Domnule.

Plecând capul, majordomul se retrase din nou.

Nicio adresă, niciun cuvânt, nicio oră sau vreun loc de întâlnire. Evident, trebuia doar să ştie că Eleanor era în Londra, şi nimic mai mult. Ori aşa, ori cineva voia pur şi simplu ca el să creadă că Lady Balthrow era pe aproape, dar nu putea să se gândească la cineva care să rişte să-l enerveze atât fără un motiv bine întemeiat.

Deci da, ea era undeva pe aproape. Ceea ce însemna că putea să o întâlnească oriunde, oricând. Trase scurt aer în piept. Dacă ea ar fi vrut să-i întindă cu adevărat o cursă, n-ar fi trimis mai întâi o carte de vizită… ci un avertisment adresat lui.

Pidgeon termină să-i perie umerii hainei şi făcu un pas în spate.

— Foarte frumos, domnule, spuse valetul. Este o plăcere să vă văd îmbrăcat din nou la modă.

Keating se uită la reflexia lui din oglindă. O haină foarte frumoasă, de un albastru-închis, vestă de un cenuşiu-deschis şi pantaloni de un cenuşiu-închis. *Chiar* arăta ca un gentleman în toată regula, indiferent cât de

puţin se simţea ca atare.

— Da, ei bine, nu puteam să mă îmbrac cu o piele de oaie, spuse el cu voce tare.

— Nu, domnule. Să pregătesc masa pentru micul dejun? Excelenţa Sa ia micul dejun în oraş.

Da, ştia.

— Nu. O să mănânc la clubul Tantal.

Indiferent dacă Greaves îl voia sau nu acolo în dimineaţa aceea.

— Bine, domnule Blackwood. Valetul şovăi. Dacă nu sunt prea îndrăzneţ, mă bucur să văd că migrenele dumneavoastră s-au mai liniştit.

Amândoi ştiau destul de bine că frecventele dureri de cap pe care le avea de dimineaţă nu erau migrene, dar Keating aprecia oarecum atât greşeala intenţionată, cât şi faptul că valetul lui se deranjase să observe că el rămăsese mai mult sau mai puţin treaz în ultima săptămână.

— Şi eu.

— Poate că aerul de la Londra vă face bine.

Poate că ceva în Londra îi făcea bine… sau aproape că aşa se păcălise să creadă. Cât despre dimineaţa aceea, nu mai era atât, de sigur în privinţa farmecului oraşului. Şi nu numai din cauza sosirii lui Eleanor. El se bucurase de partea lui – mai mult decât de partea lui – de femei, dar era pentru prima dată, din câte îşi amintea, când o femeie venise să-l caute, obţinuse ce-şi dorise şi plecase din nou. La naiba, ar fi putut la fel de bine să-l bată uşor pe membru şi să-i dea un bănuţ.

De fapt, cu cât se gândea mai mult, cu atât simţea mai tare că *ea* îl sedusese pe el. Desigur, el fusese mai mult decât dornic, indiferent ce ar fi avut de spus în semn de protest sensibilităţile lui de domn. În orice caz, dacă Fenton descoperea vreodată ce se întâmplase… Keating îşi roti umerii. Camille fugise, şi Fenton nu va şti niciodată cu cine îşi pierduse inocenţa mireasa lui. După cum spusese şi ea, marchizul o considera deja compromisă.

Chiar şi aşa, sporind confuzia provocată de Camille cu sosirea lui Eleanor, aproape părea că era momentul potrivit

pentru ca el să plece din nou din Londra. Numai că încă nu-şi câştigase cele zece mii de lire şi nu simţea că încheiase încă socotelile cu Camille Pryce. Sau cu Eleanor Howard, că tot veni vorba.

Cea mai surprinzătoare parte a dimineţii nu fusese sexul, cearta şi nici chiar reapariţia lui Eleanor. Nu, fusese faptul că-şi dăduse seama că persoana care îi venise în minte, omul cu care îşi dorea să discute despre toate acelea, fusese Camille. Era aproape suficient pentru ca un bărbat să se apuce din nou de băut.

*

Camille se opri puţin lângă uşa de la salonul de zi ca să-şi tragă sufletul, să-şi netezească fustele şi să-şi aranjeze agrafele în păr. Apoi îşi îndreptă umerii, deschise uşa şi intră în Sala Demetra.

Era în întârziere; când ajunsese înapoi la club şi se schimbase într-o rochie potrivită pentru dimineaţă, era aproape şapte şi jumătate. Pentru o clipă, încercă să se convingă că nimeni nu observase că întârziase… până când zări silueta care stătea în locul pe care îl ocupa ea de obicei lângă podium.

— Lady Haybury, Diane, spuse ea, şi înjură în gând, îmi cer scuze. Pur şi simplu am…

— Iată-te! Marchiza îi întinse registrul cu fişa de alocare curentă a locurilor înăuntru. Nu cer minciuni, pretexte sau scuze, Cammy. Îţi cer numai să fii aici când trebuie.

— Da, milady. Nu o să se mai întâmple.

Cu un gest din cap, Lady Haybury puse mâna pe umărul lui Camille, apoi se duse să discute cu nişte oaspeţi. Desigur, în singura dimineaţă în care întârziase nu se putea ca Lucille, Sophia sau Rachel să fi stat în locul ei. Fusese nevoie să fie proprietara clubului Tantal. Şi asta, mai ales după ce fusese avertizată cu o noapte înainte să se ocupe de sarcinile ei.

Totuşi, chiar şi cu bătăile de cap în plus, continuă să

se surprindă zâmbind în cele mai ciudate momente. Nu numai că… exerciţiile de dimineaţă fuseseră extrem de plăcute, dar îl şi pusese pe domnul Keating Blackwood frumos la locul lui. Era un crai cu experienţă şi, desigur, se aştepta ca el să fie cel care dicta cursul unei întâlniri, să decidă unde avea loc, cât de intimă va fi şi când se va sfârşi. Dar nu şi în dimineaţa aceea. Nu cu ea.

Poate că nu era la fel de iscusită ca el la seducţie. Indiferent ce-i tot povestise el despre a doua şansă, ea auzise şi alte lucruri. Legate de libertatea de a fi scandalos. Măcar o dată să treacă la acţiune, în loc să stea pe băncuţa din piatră şi să se uite cum ceva ce-şi dorea trecea pe lângă ea. Iar ea îl dorise pe Keating.

Încă îl mai dorea; senzaţia de agitaţie generală şi uşoară oboseală pe care o simţea când gentlemenii care vizitau clubul mormăiau şi îi aruncau priviri chiorâşe dispăruse în dimineaţa aceea. Acum, ştia ce se afla sub hainele imaculate şi lavalierele cu noduri complicate… şi unii dintre cei care o scrutau din priviri trebuiau să fi arătat cu adevărat hidos goi.

— De ce zâmbeşti aşa? şopti Sophia când veni lângă Camille.

— Mă gândeam doar, răspunse Camille şi se scutură de gând.

— Ei bine, data viitoare când ai de gând să te strecori pe furiş şi să-ţi petreci noaptea altundeva, ar trebui măcar să-ţi deranjezi puţin aşternuturile.

„Oh, Doamne!”

Gata cu gândurile amuzante! Camille se întoarse cu faţa spre prietena ei.

— Şi de unde ştii că nu m-am trezit pur şi simplu înaintea ta de dimineaţă?

— Pentru că rochia pe care o porţi acum era încă în dulap când am plecat eu mai devreme din cameră. Şi cea pe care ai purtat-o azi-noapte nu era de găsit. Sophia o sărută pe obraz, cu ochii ei verzi licărind. A fost minunat?

Se înroşi de la gât în sus şi Camille privi în jur, prin încăpere.

— Da, murmură ea, incapabilă să-şi mai reţină zâmbetul.

— Ştiam eu. Dar să ai grijă; pari fericită, iar asta o să le dea de bănuit tuturor.

Înăbuşindu-şi din nou zâmbetul, ea încuviinţă spre Sophia.

— Excelent sfat! Acum du-te de aici şi lasă-mă să-mi văd de treabă!

Înainte să apuce să tragă aer în piept şi să-i aşeze pe Douglas Trevor şi tovarăşii lui la o masă, ridică privirea şi văzu că ducele de Greaves se uita lung la ea. Numaidecât simţi că-i ia foc pielea, aşa că se uită în altă parte, prefăcându-se că avea ceva de notat în registru. Fusese acasă la om cu o noapte în urmă. Oare ştia? Fusese politicos, dacă nu uşor rezervat, când le dusese pe ea şi Sophia la menajeria din Turnul Londrei, dar acum situaţia era diferita.

Când se întoarse din nou, el începuse să discute cu ducele de Melbourne, iar ea se relaxă un pic.

— Excelenţele Voastre, spuse ea, şi se îndreptă spre ei, aţi prefera să staţi lângă ferestrele care dau spre grădină sau într-un loc mai central?

Ea şi celelalte doamne descoperiseră repede că unii dintre membrii fondatori ai clubului voiau mai ales să fie văzuţi de ceilalţi şi că „mai central” păruse cea mai bună modalitate prin care să evite să insulte pe cineva. Folosea expresia de cel puţin douăsprezece ori în fiecare dimineaţă.

— Lângă ferestrele care dau spre grădină, spuse Greaves. Şi vreau un ceainic mare cu cafeaua aceea americană nemaipomenită, te rog. Am avut o noapte foarte agitată.

„Oh, Doamne!”

Ea încuviinţă din cap, în speranţa că stânjeneala nu i se va citi pe faţă. Indiferent de răzvrătirea de care se bucurase, asta nu presupunea să existe oameni care să ştie cu adevărat ce făcuse. Descoperise că putea să tolereze bârfele. Dar faptele…

— Pe aici, spuse ea încet şi îi conduse spre colţul cel

mai îndepărtat al încăperii.

Evident, bravura recent descoperită mai avea încă nevoie de un pic de curaj şi de nepăsare. Camille trase adânc aer în piept. Era ciudat să fie atât de aproape de linia dintre zvonuri şi fapte. Şi dacă mai voia încă să păstreze o şansă la o viaţă normală şi cuviincioasă, nu putea să-şi permită să înainteze prea departe cu faptele. Pentru că, în timp ce lordul Fenton credea poate că ea o luase pe căi greşite, să-i ofere şi dovezi era probabil cel mai sigur mod prin care să-l facă să-şi retragă oferta şi să-l împuşte pe Keating.

Ea păli. Keating fusese deja implicat într-un scandal legat de femeia altui bărbat. Nu era de mirare că fusese atât de şovăitor cu o noapte în urmă. Bineînţeles că ea ştia deja povestea, dar undeva între momentul în care părăsise clubul cu o seară în urmă şi cel în care revenise acolo în dimineaţa aceea, o lăsase deoparte în favoarea lucrului pe care şi-l dorea. Adică pe el.

Dar acum… Oh, povestea devenea mult prea complicată. Miji ochii, apoi se întoarse spre podium… şi se izbi de pieptul lui Keating.

— Oh!

El o apucă de cot ca s-o împiedice să cadă.

— Uşurel.

Parfumul lui cald de săpun şi piele o învălui ca o ploaie de vară.

— Scuze, domnule Blackwood. Nu te-am văzut.

— M-am apropiat pe furiş.

— Ei bine, felicitările mele!

La început nu identifică în ochii lui căprui-deschis niciun indiciu despre starea lui de spirit, până când îl surprinse uitându-se dincolo de ea, spre masa ducelui de Greaves. „Ah”. Deci ştia că ducele aflase despre întâlnirea lor. Când el îşi întoarse privirea spre ea, avea gura arcuită într-un zâmbet, dar ochii îi erau tăioşi.

— Mă gândeam că am putea să mergem la o plimbare când ai un moment liber mai târziu.

Ea îşi făcu curaj.

— Deci ai vorbit cu lordul Fenton? întrebă ea cu voce scăzută. A fost de acord să iasă cu mine în public?

Ceva îi întunecă expresia de pe chip.

— Deci azi eşti toată numai înţelegere şi bună-cuviinţă, nu? murmură el şi o făcu să se simtă de parcă erau complet singuri, nu înconjuraţi de mai mulţi domni curioşi. Eşti gata să-ţi pui rochia de mireasă şi să te întorci ca să duci ceremonia la bun sfârşit?

— Nu asta ai vrut?

Din cărţile pe care le citise, aflase că să începi o ceartă şi apoi să pleci, înainte să-i permiţi bărbatului în cauză să spună ce avea de zis – sau de făcut – îl făcea pe acesta să o dorească şi mai mult pe o femeie. Poate că ea se certase prea bine. El făcu un pas mai aproape.

— Nu mă pune la încercare sau îl pun pe Fenton să aleagă data. Indiferent ce joc joci aici, Camille, pe mine să mă laşi deoparte.

El *era* jocul.

— Nu te preface că eşti mai cuviincios ca mine, i-o întoarse ea pe acelaşi ton şoptit. De ce să nu profit de ce vreau înainte să… mă aranjez în ce este bine pentru mine?

— Nu este un aranjament dacă presupune o îmbunătăţire a vieţii tale, prostuţo.

— Nu-mi spune prostuţă.

— Atunci nu mă lua nici tu de prost.

Nu era sigură dacă voia să-l plesnească sau să-l sărute. Ambele presupuneau să-l atingă, ceea ce urmărea şi ea. Dacă n-ar fi fost atât de cinic şi de suspicios, ar fi fost mult mai uşor să flirteze cu el, şi cu atât mai productiv… Desigur, şi el se confrunta cu aceeaşi dilemă ca ea; dată se îndrăgostea de Keating Blackwood sau făceai – ceva la fel de ridicol, cel mai probabil, îşi va dori ca el să primească ceea ce cerea… în clipa aceea, cele zece mii de lire.

Din capătul celălalt al încăperii, o văzu pe Jenny uitându-se la ea. Nu, uitându-se urât la ea.

— Pleacă. Am întârziat deja în dimineaţa asta şi, dacă sunt dată afară, o să fiu nevoită să locuiesc în Hyde Park şi să mănânc ouă crude de raţă.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui.

— Nu, nu o să fii, spuse el foarte încet. Să fii la băncuţă la ora două.

Şi imediat după aceea, el traversă Sala Demetra spre unul dintre saloanele de joc din spatele clubului.

Ei bine, se putea să fi fost cel mai frumos lucru pe care i-l va mai spune vreodată, atât pentru că dovedea că era *încă* interesat, cât şi pentru că acum ea ştia cu siguranţă că există o singură persoană pe lume cu care putea să se certe şi să nu fie renegată. Revenind la podium, îşi închise ochii pentru o clipă. Atât timp cât refuza să se gândească la deznodământul întregii poveşti, ziua aceea fusese o zi splendidă.

Pentru prima dată, descoperise avantajele purtării necuviincioase. Şi va fi extrem de greu să înceapă să se poarte din nou cum se cuvenea.

Pentru că întârziase, se oferise să rămână la postul ei şi pe durata celor mai aglomerate ore de la prânz, ca s-o ajute pe Rachel când rândul domnilor care aşteptau să fie conduşi la masă ajungea aproape până în foaier. Indiferent dacă o ajuta să-şi ia revanşa pentru absenţa de dimineaţă sau nu, o făcea să se simtă mai bine.

Din toate încăperile de la clubul Tantal, numai biblioteca avea un ceas şi fusese nevoită să-l întrebe pe unul dintre „Bărbaţii de ajutor" de cel puţin trei ori cât era casul. Desigur, putea să refuze să se întâlnească cu Keating în grădină, dar, din moment ce ea decisese mai degrabă să-l seducă din nou decât să-l supere, nu părea înţelept. La urma urmei, indiferent cât se arătase de amuzant şi de politicos cu ea, el avea o parte mai întunecată. Iar ea nu-şi dorea să încurajeze acea parte.

Când, în cele din urmă, se strecură pe uşa bucătăriei şi ieşi în grădină, era două şi nouă minute şi se trezi alergând. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă el o vedea, avea să-şi dea seama că totul… sau mai degrabă, cea mai mare parte… din distanţa şi cearta pe care o începuse fusese doar ca să-l apropie de ea şi nu era ceva ce va funcţiona vreodată.

Încetinind în pas de plimbare, ocoli tufele de trandafiri şi îl găsi aşezat pe băncuţă cu o carte în mână. Pentru o clipă, se opri şi se uită pur şi simplu la el. Era înalt şi slab, cu părul de un castaniu-închis, un pic prea lung, cu ochi căprui, un pic prea periculoşi, iar linia lungă a obrazului şi cea a maxilarului serios îl făceau să arate... extraordinar. Şi fusese al ei, la fel de mult pe cât fusese şi ea a lui. Bineînţeles, el mai fusese cu alte femei înainte şi probabil avea să mai fie cu alte femei după ce ea se întorcea la lordul Fenton, dar acum era acum.

— Ce citeşti? întrebă ea.

El ridică privirea.

— *Mândrie şi prejudecată.* Darcy ăsta este un înfumurat, nu-i aşa?

— Este timid. Şi prudent. De ce citeşti cartea asta?

Keating ridică din umeri.

— Pentru că o citeşti tu. Ai o raţiune aparte şi, în general, gusturi mai bune decât ale femeilor cu care m-am întâlnit, aşa că am hotărât să încerc. Nu o să plâng la final, nu?

Ea zâmbi larg, atât la umorul lui, cât şi la ideea că părea să încerce să-i intre din nou în graţii.

— Se prea poate. Numai să aştepţi să fii undeva singur.

— Ce sfat bun! Cu o pocnitură, închise cartea şi o puse pe pământ, la picioarele lui. Trebuie să vorbesc cu tine o clipă.

— N-ai de gând să-mi ţii lecţii despre alegerile neinspirate pe care le fac, nu? întrebă ea pe jumătate serioasă. Tocmai mi-ai complimentat raţiunea.

— Vino şi aşază-te!

El îşi puse o palmă pe piatră, lângă el.

Hm. Părea rezonabil. Observase încercările ei de a fi cochetă? Ascunzându-şi şovăiala, ea se supuse.

— Prea bine, m-am aşezat.

El coborî privirea spre mâna lui, unde fusta ei o acoperea pe jumătate.

— Îmi suceşti minţile, spuse el încet, genele acoperim

du-i încă ochii căprui.

Se înfioră toată. Indiferent ce-şi dorea de la el, în clipa aceea, era conştientă că erau Camille şi Keating. Prieteni surprinzători. Iar el se dovedise a fi poate cel mai drag prieten pe care îl avusese vreodată.

— Nici eu nu mă prea simt în apele mele, spuse ea cu voce tare.

— Da, dar eu sunt surprins. Nimeni nu este mai cinic decât mine. În cele din urmă, ridică privirea spre ea. Am primit o carte de vizită.

Ea se chinui să schiţeze un zâmbet.

— Poftim? Cineva te-a invitat undeva?

— Evident, Lady Balthrow este în Londra.

Camille îşi închise din nou gura. Degetele îi îngheţară. Dar, dincolo de şoc, şi de mâhnirea pe care o simţea pentru el, cea mai pură emoţie era o strângere întunecată de inimă. Doamne sfinte, era geloasă? O copleşi dorinţa bruscă de a o găsi pe Lady Balthrow şi de a o plesni.

— Doamne, murmură ea în cele din urmă.

— Nu este primul cuvânt care să-mi vină în minte, dar da. Doamne! El îşi îndreptă umerii. Nu ştiu unde stă, însă o să descopăr asta.

— Pot să te ajut cu ceva?

El se apleacă uşor spre ea şi o sărută.

— Tocmai m-ai ajutat. Nu-ţi face griji, Cammy. Voiam doar să ştii, din moment ce ţi-am povestit despre… legătura mea cu ea, legătură despre care n-am mai spus nimănui.

Rămase acolo în tăcere pentru o clipă. Ştia la ce trebuia să se gândească el; acela era momentul potrivit ca să le ofere lui Eleanor Howard şi fiului lor o avere foarte mare. Că i-ar fi plăcut să simtă, pentru prima dată în viaţă, că îşi făcuse datoria aşa cum se cuvenea, că se revanşase cum putuse mai bine. Şi iată că ea rămase aşezată acolo, tânjind după el, când amândoi aveau obligaţii în altă parte.

Ea trase aer în piept.

— Cât mai eşti aici, ai vrea să-i dai de veste lordului Fenton că m-am simţit foarte bine şi că m-aş bucura foarte

mult de plimbarea despre care vorbea? O să-mi fac timp în funcţie de programul lui.

Keating îi luă mâna şi îi sărută palma.

— Suntem doi amărâţi, nu-i aşa?

— Nu uita de partea cu „compromişi”.

În cele din urmă, el zâmbi.

— Extrem de compromişi.

Oh, da. Şi, în ciuda sosirii lui Lady Balthrow şi în ciuda direcţiei în care păreau să-i ducă prietenia şi simţul datoriei, ea spera foarte mult să aibă şansa să mai fie compromisă din nou de el.

Capitolul 15

— Deci mai întâi dai buzna în clubul Tantal după ce te-am rugat special să nu vii, iar acum vrei să te iau cu mine la serata lui Lord şi Lady Voss. Am cumva scris pe frunte cuvântul „neghiob”?

Keating nu-şi arătă supărarea şi îi zâmbi ducelui de Greaves.

— Ia aminte că n-am provocat o scenă la club.

— Nu, ai stat pur şi simplu şi te-ai uitat cu jind la logodnica vărului tău vreo zece minute, apoi ai dispărut. Nimic remarcabil.

— Dar uiţi că eu mă port întotdeauna scandalos, singurul lucru pe care l-ar observa oamenii ar fi dacă aş face ceva cuviincios.

Cu o încruntare, Keating coborî scările principale de la Baswich House în urma prietenului lui. Pe vremuri, nu-i lipsiseră niciodată invitaţiile la diferite petreceri cuviincioase sau aproape cuviincioase, dar în acea seară le simţea lipsa. Pentru că Lady Voss era o bună şi veche prietenă de-a lui Lady Balthrow şi, din câte ştia el, păstraseră legătura în ultimii şase ani.

— Nu, Keating.

— De parcă tu ai fi vreun sfânt. Doamne, Adam, când

ţi-ai pierdut curajul?

Ducele se întoarse şi se uită urât la el.

— Nu mi-am pierdut curajul. Am 30 de ani şi încerc să mă port ca atare.

— Deci a venit vremea să fii castrat şi vândut unui căruţaş.

— Nu aşa o să mă convingi să mă răzgândesc.

— Bine. Keating oftă şi scoase din buzunar cartea de vizită pe care o purtase la el toată ziua şi o împinse spre pieptul lui Greaves. Trebuie să particip.

Adam luă cartea de vizită şi se uită la ea. Dacă nu cumva Keating se înşela, chiar şi chipul plictisit al prietenului lui păli uşor.

— Când ai primit asta?

— Undeva pe la amiază, ieri. Dacă este de găsit pe undeva prin societate, sigur este la serata familiei Voss.

— Nu poate să iasă nimic bun dintr-o confruntare, Keating. Ai spus că i-ai tot trimis bani, aşa că n-are niciun motiv să-ţi dea bătăi de cap… dacă nu cumva arunci mănuşa în direcţia ei.

Keating se uită la duce. În cei şase ani, îi povestise unei singure persoane ce anume, mai exact, era între el şi Eleanor Howard. Camille fusese şocată, dar pentru că era un om bun şi corect, ea înţelesese. Inima lui Greaves era mult mai oţelită, dar, în ultima vreme, Keating explorase valoarea… încrederii.

— Vreau să ştiu dacă a venit cu fiul meu la Londra, spuse el în cele din urmă.

Greaves clipi.

— Fiul… tău? Eşti sigur?

— A fost a doua soţie a lui Balthrow, iar el a fost însurat şaisprezece ani fără să facă vreun moştenitor. Iar ea a născut la nouă luni după ce m-am culcat cu ea.

— Deci ăsta este motivul pentru care…

— Da, ăsta este motivul pentru care am nevoie de banii ăia afurisiţi de la Fenton. Poate că Eleanor mă urăşte pentru ce am făcut şi poate că mă urăşte şi băiatul, dar, pentru numele lui Dumnezeu, el o să se bucure de o viaţă

liniştită şi de o educaţie aşa cum se cuvine. Iar ea nu o să fie nevoită să-şi mai facă griji pentru bani tot restul vieţii. El trase aer în piept. Acum. Mă iei cu tine la petrecerea de la Voss?

— Da, la naiba!

— Mulţumesc.

În timp ce îşi croiră drum afară şi urcară în trăsura lui Greaves, ducele îl privi atent.

— Fenton ştie de băiat?

— Nu. Cred că şi-a dat seama că o finanţez, dar nu i-aş spune niciodată că sunt tatăl băiatului ei. Şi aşa abia mă tolerează.

— Şi… noua ta prietenă?

— Ea ştie. Am vrut să ştie că Eleanor e în Londra, presupunând că o să dea ochii una cu cealaltă. Eleanor mă dispreţuieşte şi nu ştiu dacă are de gând să facă zarvă doar pentru că poate. Iar asta n-ar fi corect faţă de Cammy.

Erau mai multe lucruri care se întâmplaseră deja şi care nu erau corecte faţă de Cammy, Greaves fiind la curent cu cel puţin unul dintre ele. Dar, din fericire, ducele păru să-şi dea seama că înfăţişarea sa plăcută era în pericol dacă le aducea în discuţie în clipa aceea.

Când ea îl rugase să aranjeze o a doua întâlnire cu Fenton, avusese senzaţia clară că o făcuse doar pentru el. Şi îl duruse. Indiferent de intenţiile lui iniţiale când ajunsese în Londra, o plăcea pe Camille Pryce. O plăcea foarte mult. Iar dacă ea se convinsese singură să se întoarcă la Fenton doar pentru că aşa putea Keating să primească zece mii de lire… „La naiba”.

Oricum, cine naiba se credea el, să se gândească măcar să o curteze pe Camille Pryce, darămite să se culce cu ea? Şi de ce încă se mai gândea la asta? El îi distrusese cu mâna lui pe Eleanor, pe fiul lor, pe el şi, cu siguranţă, pe Lord Balthrow. Nu avea niciun drept să aibă parte de afecţiune de la nimeni sau să-şi închipuie că putea să o ofere cuiva.

— Mă gândesc la ceva.

Keating se scutură.

— La ce anume?

Greaves se încruntă.

— Tu aşteaptă în trăsură, eu intru şi văd dacă Lady Balthrow este prezentă sau are de gând să fie prezentă astă-seară. Pentru că, dacă ţi-a trimis cartea de vizită, trebuie să ştie că încerci să-i dai de urmă. Dacă nu este aici în seara asta, n-ar niciun rost să dai cărţile pe faţă acum.

Omul avea dreptate. Chiar mare.

— Îţi mulţumesc, Adam.

— Da, ei bine, poate încerc eu să mă reformez, dar când eşti intrigant o dată, rămâi intrigant pentru totdeauna.

Adam se uită lung la prietenul lui. Cei şase ani făcuseră din Keating Blackwood un alt bărbat. Era mai serios, mai rezervat şi mai capabil de sentimente despre care Adam crezuse cândva că nu existaseră niciodată în sufletul lui. Era clar că Keating nu ştia ce să facă cu ele, dar măcar încerca.

Iar Adam *chiar* fusese un intrigant, petrecuse ani în şir urmărindu-i şi manipulându-i pe oamenii din jurul lui. Într-o oarecare măsură continua să o facă, deşi îşi pierduse aproape gustul pentru asta. Totuşi, unul dintre lucrurile pe care cinismul lui i le asigura era abilitatea de a recunoaşte aceeaşi calitate la ceilalţi. Iar Eleanor Howard însăşi fusese o intrigantă. Aşa că trebuia să se întrebe dacă nu cumva continuase să fie aşa şi în calitate de văduvă a cărei viaţă era finanţată de fostul amant, cel care îi ucisese soţul.

Keating nu şi-ar fi dat seama pentru că netotul era chinuit de vinovăţie de şase ani. Desigur, nătărăul nu-şi dădea seama nici că era pe cale să se îndrăgostească de singura femeie la care n-ar fi trebuit să se uite în veci. Sau poate că Keating îşi dădea seama de asta şi încerca deja să-şi provoace mai multă durere din câtă credea că merita.

Era o mare dilemă. Din fericire, lui Adam încă îi plăcea teribil să rezolve probleme. Mai ales pentru acei puţini oameni pe care îi numea prieteni.

*

Trei zile. O vânase pe Eleanor trei zile, dar ea nu-şi făcuse nicăieri apariţia. Locurile preferate prin care îi plăcuse să bântuie – magazinele de pe Bond Street, ceainăria de la Green Apple Inn, plimbările de după-amiază târziu cu trăsura prin Hyde Park – erau pline cu toate femeiuştile din Londra, cu excepţia lui Lady Balthrow şi a lui Camille, fireşte.

Keating coborî din trăsura închiriată a lui Greaves şi le ajută să coboare pe Sophia White şi pe Camille. Primrose Hill făcea parte din St. James Park, dar majoritatea lumii bune se oprea de cealaltă parte, unde şerpuiau aleile pentru trăsuri. În fond, era un parc într-un parc şi, deşi era posibil să se intersecteze cu câteva feţe care îi puteau recunoaşte, şansele măcar erau în favoarea lor.

Sophia se uită de jur-împrejur.

— Ce frumos este! Mă gândeam eu că trebui să ieşim din Londra ca să mergem la o plimbare.

Camille schiţă o grimasă spre prietena ei.

— Taci, Sophia! Azi ne purtăm frumos.

— Oh, fie.

Ochii albaştri se întoarseră din nou în direcţia lui, apoi se uitară imediat în altă parte. Fusese aşa de când o recuperase de la club, cu o jumătate de oră mai devreme.

Nu-i plăcea, dar înţelegea. Măcar o parte din neliniştea dintre ei era din vina lui; la urma urmei, nu o mai vizitase de trei zile. Nu de când o anunţase că Eleanor Howard era pe undeva prin Londra.

Înţelegea de ce îşi dorea să se distanţeze puţin de el. De fapt, se aştepta să reacţioneze aşa, iar acesta era unul dintre motivele pentru care dispăruse… în ciuda nopţilor neliniştite şi a felului în care ea îi înflăcăra fiecare gând. Camille îşi dăduse cu totul viaţa peste cap, iar acum avea şansa să revină pe drumul cel bun. El distrusese patru vieţi, inclusiv pe a lui, iar carnagiul continua.

Şi mai era ceea ce lăsase de înţeles… că avea să se împace cu Fenton nu neapărat pentru că era ceea ce-şi dorea, ci pentru banii care, drept rezultat, vor umple buzunarele lui Keating. Era exact ce-şi dorea el, dar nu-i

plăcea ideea. Deloc. Nu-i plăcea ideea că ea se sacrifica şi nu-i plăcea că nu avea s-o mai ţină în braţe.

— Mergem? spuse el şi oferi câte un braţ fiecăreia dintre femei.

— Şi Lord Fenton? întrebă Sophia.

— Cred că ar prefera ca întâlnirea noastră să pară întâmplătoare, interveni Camille, înainte să apuce Keating să o facă. Ea îşi strânse degetele înmănuşate peste mâneca lui.

Cu câte o femeie frumoasă de-o parte şi de alta, Keating părăsi aleea pentru trăsuri şi le îndrumă spre movila care făcea parte din Primrose Hill. Razele soarelui de început de amiază uscaseră rouă de pe iarbă, iar vântul le aducea parfumul delicat al florilor şi al vegetaţiei. Erau momente… ciudat de vesele, în ciuda problemelor care păreau să-l împresoare. Să-i împresoare pe amândoi.

— Am ascultat bârfele din club, spuse Camille în momentul de acalmie. Gentlemenii pot fi nişte bârfitori de zile mari.

— Nici n-ai idee. Sunt mai rău ca o femeie, încuviinţă Keating cu un zâmbet.

— N-am auzit nimic de Lady Balthrow. N-ai dat de ea, nu-i aşa?

— Nu. Nu încă. Este surprinzător de discretă. Şi trebuie să spun că asta mă îngrijorează.

— Lady Balthrow? se miră Sophia din dreapta lui. Este în Londra? Oh, Doamne! Nu mi-ai spus, Cammy.

— Am rugat-o să nu spună nimic până nu eram eu sigur că era vorba despre Eleanor, răspunse Keating înainte să mai apuce să zică un cuvânt Camille.

Sophia privi peste tot în jur, de parcă se aştepta ca Eleanor să stea la pândă în tufişuri.

— Este la fel de frumoasă pe cât zice toată lumea?

— Da.

Sau fusese, cu şase ani în urmă. Era unicul motiv pentru care îşi bătuse capul cu ea.

Nu dăduse doi bani pe inteligenţă, moralitate sau caracter… dacă nu cumva se întâmpla ca una dintre

ultimele două să se opună seducţiilor lui. Şi îşi amintea clar că Eleanor îşi ridicase fustele pentru el din prima seară în care se cunoscuseră. În biroul de lucru din reşedinţa lui Lord şi a lui Lady Wincott. Tăvile primiseră un lustru excelent, în vreme ce nătărăul ei de soţ cina în camera de alături cu alţi treizeci şi ceva de musafiri.

Lângă el mergea o femeie care luase o decizie neinspirată şi suferise consecinţele, la fel ca Eleanor. Însă altfel nu le-ar fi comparat niciodată. Camille era când timidă, când neobrăzat de curajoasă, prudentă şi nesăbuită, încă naivă în privinţa anumitor lucruri şi pe deplin versată în altele. Şi, întotdeauna, înnebunitor de fermecătoare. Îl fascina. Fiind un bărbat care permisese trecutului să-i conducă prezentul, ea părea ca o gură de aer proaspăt. Pentru numele lui Dumnezeu, îşi construise o viaţă de una singură în câteva săptămâni şi reuşise să şi-o accepte de un an deja. Şi, în vreme ce poate că nu era pe deplin fericită cu noua viaţă, ea nu îşi înecase amarul într-o sticlă şi nu dispăruse din faţa privirilor acuzatoare ale semenilor ei, aşa cum făcuse el.

— De ce te uiţi aşa la mine? murmură ea, păstrându-şi privirea aţintită spre parc.

— Mă uit? răspunse el şi se scutură de gând. Ea nu era a lui. Nu putea să fie. Indiferent ce voia el. Poate că încerc pur şi simplu să mă uit în direcţia aia, iar tu-mi blochezi vederea.

— Înţeleg.

Linia delicată a gurii ei se arcui în sus.

— Oh, iată-l, şopti Sophia.

Keating aruncă o privire peste umăr şi văzu cum Stephen Pollard descăleca de pe Brownie, murgul lui pursânge cu nume fantezist. Se presupunea că sosirea lui era o veste bună, dar nu o simţea ca atare. Keating se opri cu un oftat şi aşteptă. Bănuia că, dacă se zbătea şi se împotrivea inevitabilului, nu atrăgea de la sine decât degete însângerate.

— Bună ziua, Lady Camille, domnişoară White, Keating.

Marchizul schiţă o plecăciune, apoi îi oferi braţul lui Camille.

Ei bine, era un gest promiţător, dacă nu uşor surprinzător. Camille îşi ridică mâna de pe mâneca lui Keating şi se prinse de cea a marchizului. Descleştându-şi maxilarul, Keating încuviinţă din cap spre vărul lui.

— M-am asigurat că toată lumea o să se poarte cuviincios în după-amiaza asta. Chiar şi eu, oricât ar părea de ciudat.

— Desigur. Mă mândresc că sunt un gentleman.

„Se mândreşte cu aproape orice", reflectă Keating, dar păstră gândul pentru el. Împăcarea era cel mai bun lucru pentru toţi cei implicaţi, iar dacă Fenton hotărâse să îşi dea silinţa să fie fermecător, era tocmai bine pentru Camille.

Stephen arătă spre un şoim şi o gâscă sălbatică, apoi spre o vrabie cu aripi maronii şi verzi.

— Anul trecut, ornitologul Louis Viellot a clasificat-o oficial drept *Sylvia collybita* în lucrarea lui *Nouvelle Dictionnaire d'Histoire Naturelle.*

— Nu ştiam că eşti ornitolog, spuse Camille cu o urmă de zâmbet.

— Oh, am fost dintotdeauna un observator de păsări, nu-i aşa, Keating?

Asta chiar că nu-şi amintea.

— Da. De când eram copii, spuse Keating cu voce tare.

Cel mai probabil Stephen ştiuse că aveau să se plimbe prin parc şi căutase un subiect de conversaţie care să nu-i facă pe toţi să se spânzure de ramurile copacilor. Totuşi, dacă se deranjase să caute numele latineşti ale păsărilor din zonă, Keating trebuia să-i aprecieze efortul.

În vreme ce marchizul continuă să recite diferite clasificări ale păsărilor din regiunea Londrei, Keating încercă să-şi distragă atenţia de la comentariile răutăcioase pe care le făcea în gând şi de la felul în care privirea lui părea să coboare insistent spre şoldurile unduitoare ale lui Camille.

— Erai prietenă cu Cammy înainte să veniţi să căutaţi de lucru la club? o întrebă el pe tânăra minionă, cu păr roşu aprins, care mergea lângă el.

Tânăra scutură din cap.

— Eu am crescut la mătuşa şi unchiul meu în Warwickshire. La 18 ani, m-au dat afară, şi ăsta a fost momentul când am venit la Londra.

— Pari să fi avut parte de o educaţie bună.

— Oh, da. Cred că ducele i-a trimis un fel de alocaţie unchiului meu Harold, pentru că am avut o guvernantă şi am fost la pension. Dar, după aceea, cineva a aflat de originile mele şi că am crescut la o fermă, apoi banii au încetat să mai vină, iar mătuşa şi unchiul meu şi-au pierdut interesul, aşa că am avut grijă singură de mine.

— Nu pari să ai resentimente.

Ridică din umeri, ochii verzi şi strălucitori îl ţintuiră, apoi fata se uită în altă parte.

— Am avut la vremea aceea, dar sunt în Londra de trei ani deja şi, crede-mă, am văzut fete care au dus vieţi mult mai puţin plăcute decât mine.

— Nu mă îndoiesc de asta. Acum Camille chiar chicotea, iar el îşi încleştă maxilarul. Deci vă cunoaşteţi doar de un an sau aşa ceva.

— Da. Am vorbit despre asta. Cum am devenit… camarade de arme, aş spune.

— O luptă comună împotriva idioţeniei înaltei societăţi. Înţeleg. Numai că vă invitaţi duşmanii în mijlocul vostru în fiecare seară.

Sophia rânji.

— Şi le luăm banii.

Keating râse.

— Mă simt absolut jefuit. Şi totuşi, o să vin în continuare. În mod evident, sunt un om foarte, foarte slab.

— Da, ei bine, aş putea să-ţi împărtăşesc teoriile mele despre bărbaţi şi slăbiciuni, dar apoi m-ai putea lăsa aici să închiriez o birjă.

— Eşti prietena mea, Sophia. Nu mi-aş abandona niciodată un prieten, indiferent dacă suntem sau nu de

acord.

Fata ridică privirea spre el.

— Ştii că ăsta este motivul pentru care a decis Camille că te place. Pentru că eşti unul dintre noi şi înţelegi.

Acum chiar că discuţia devenea dintr-odată mai interesantă.

— Unul dintre „noi”? repetă el.

— Compromis. Scandalos. Femei neastâmpărate, ticăloşi şi crai.

El zâmbi larg.

— Am impresia că suntem mult mai fascinanţi în discuţii decât cei cuviincioşi, cu mintea încuiată şi sfioşi.

Sophia pufni şi încuviinţă din cap.

— Fără nicio îndoială.

Camille aruncă o privire peste umăr spre ei.

— Ce este atât de amuzant?

— Am hotărât să ne bucurăm că suntem haimanale, răspunse Keating.

— Asta nu mă surprinde deloc, comentă Fenton şi ridică din umeri. Buna-cuviinţă necesită ceva efort. Nu este pentru cei fără voinţă şi slabi la minte.

Tăcere.

— Totuşi, evident *chiar* este pentru bărbaţii care vorbesc înainte să gândească.

Keating îşi dori să zâmbească afectat şi se luptă din răsputeri cu impulsul. Da, Fenton tocmai îşi arătase caracterul rigid, dar aşa era el. Iar Camille ştia asta. Poate că era mai bine dacă se obişnuia, în doze mici, cu realitatea. Ca arsenicul.

— Doar pentru că n-ai capacitatea de a te supune regulilor nu înseamnă că purtarea necuviincioasă devine acceptabilă. Îmi închipui că Lady Camille este de acord cu asta, indiferent care au fost motivele pentru care s-a îndepărtat de ai ei.

— Prefer să nu discut despre asta, din moment ce nu mă pot abţine să nu leg fiecare aspect al discuţiei de propria persoană.

Toţi patru se opriră sub un ulm.

— Adevărat, încuviinţă Fenton. Există aspecte mai importante decât opiniile noastre diferite în legătură cu acţiunile tale din trecut.

„Ah, şi continuă să vorbească exact ca un idiot”.

— Ar trebui să luăm un prânz târziu? spuse Keating, întrebându-se încă o dată dacă Dumnezeu sau diavolul râdea de el că ajunsese să ocupe rolul de diplomat al grupului. Făcu un semn spre vizitiul trăsurii. Flăcăul scoase pătura şi un coş mare de picnic din spatele trăsurii, apoi le aduse spre ei. Sau măcar nişte vin de Madeira şi nişte biscuiţi.

— Biscuiţi, neapărat, fu de acord Sophia, apucând de celălalt capăt al păturii, şi cu un vizitiu foarte surprins, întinse pătura pe iarbă.

Keating îşi strânse picioarele şi se aşeză cu Camille în stânga şi Sophia în dreapta, iar vărul lui, foarte băţos, luă loc vizavi de el. În treacăt, se întrebă când luase Stephen ultimul picnic în parc. Ei bine, lui Camille îi plăcea la nebunie în natură, aşa că marchizul va trebui să se obişnuiască pur şi simplu cu ideea.

— Ce drăguţ din partea ta, observă Camille şi îi zâmbi.

— Cu gura plină, m-am gândit că o să se audă mai puţine insulte prin parc, răspunse el şi îi întinse două pahare.

— Foarte înţelept.

— Nu văd de ce trebuie să ne prefacem politicoşi şi să mâncăm dulciuri. Dacă asta susţii că n-am făcut eu înainte, acesta este un motiv foarte slab ca să eviţi o căsătorie.

— Stephen, taci din gură, spuse Keating şi îi întinse un platou cu biscuiţi. Mănâncă!

— În sine, interveni Camille, cu o expresie mai gânditoare şi mai puţin neliniştită decât s-ar fi aşteptat, da, un singur picnic – sau lipsa lui – ar fi un motiv slab pentru a evita o căsătorie. Mi-ar plăcea să cred că n-am fost atât de stupidă.

— Nu sunt un bărbat romantic. Încă suntem promişi unul altuia. Te-ai gândit vreodată că poate aş fi preferat să mă însor cu altcineva?

— Nu-mi imaginez cu cine. Keating îşi privi atent paharul de Madeira şi îl puse alături, pe pătură, fără să fi gustat din vin. În general, statuile nu se căsătoresc. Nici măcar cu marchizii care le admiră stoicismul.

Fenton se uită la el, apoi îşi întoarse din nou atenţia spre Camille.

— Îmi răstălmăceşti intenţionat cuvintele. Voiam pur şi simplu să spun că nu ai fost singura promisă unui om pe care nu l-ai cunoscut niciodată.

— Ştii, milord, sunt mai interesată de viitor decât de trecut. Dacă ne împăcăm, mi-ar plăcea mai întâi să ştiu la ce să mă aştept.

Ea se schimbase. Undeva în ultimele săptămâni, Camille devenise mai categorică, mai puţin timidă şi, în opinia lui Keating, mai fascinantă. El muşcă din biscuit şi mestecă incapabil să-şi ia ochii de la ea.

— Ah. Ei bine, o să ne petrecem sezonul aici, la Pollard House. Aparţine familiei mele de şase generaţii, la fel şi Fenton Hall. Sala a ars acum aproximativ o sută de ani şi a fost refăcută de însuşi Christopher Wren. De fapt, familia a susţinut demult că Wren este o rudă îndepărtată. De fapt, când a început planurile pentru Catedrala Sf. Paul, el…

— Este şi un iaz acolo, îl întrerupse Keating. Bun pentru înotat, dar şi mai bun pentru pescuit.

— Un iaz, repetă zâmbind Camille. Aşa ai spus. Este în faţa sau în spatele casei?

— În faţă. Drumul îl ocoleşte, iar unchiul meu a construit un doc mic pentru ca eu şi Stephen să putem să luăm barca. Este scufundată pe undeva pe la mijloc.

Ea pufni, apoi îşi acoperi gura cu o mână.

— Deci aţi fost nişte băieţi aventuroşi, nu-i aşa?

— Da, Keating mă atrăgea tot timpul dintr-o trăsnaie în alta. Eu am renunţat la asta. Lui Keating încă îi mai place haosul lui.

— Goneşte plictiseala, spuse Keating şi îşi aminti că se purta frumos nu pentru el, ci pentru Camille. Şi pentru micul Michael. Povesteşte-i despre peisaje, despre oameni

şi despre seratele de acolo, Fenton. Nu despre cum sunt aşezate pietrele.

— Poftim? Oh, ei bine, bănuiesc că se organizează câte o serată în fiecare lună, în sala de bal Clarkfield. Iar ducele de Sommerset trăieşte la vreo opt kilometri distanţă. Am fost la Sommerset Park în trei ocazii, dar, din păcate, Excelenţa Sa nu organizează prea des petreceri şi este adesea plecat în străinătate. El…

— Când locuiam la Fenton, interveni Keating, abia abţinându-se să nu-şi dea ochii peste cap, erau adesea târguri şi curse prin sat. Odată am văzut acolo un miel care avea două capete. Mititelului i s-au făcut două lese, câte una pentru fiecare cap.

Camille chicoti din nou, un sunet vesel şi muzical care, dintr-un motiv sau altul, îl duse în al nouălea cer. Plin cu îngeri dezbrăcaţi, destrăbălaţi.

— Îmi amintesc că am fost la un târg. Nu erau miei cu două capete, dar obişnuiam să admirăm în fiecare primăvară dansul de mai aproape.

Îi veni în minte imaginea unei fete tinere, cu părul aproape alb, învârtindu-se printre panglici în jurul unei prăjini. Râdea, zâmbea, deloc conştientă că bărbatul căruia îi fusese deja promisă nu se va deranja vreodată să-i trimită o scrisoare sau măcar un trandafir.

— Blackwood.

El clipi.

— Ce este?

— Am spus că la Clarkfield nu s-a mai organizat un târg de mulţi ani, aşa că n-are rost să discutăm despre târguri. Păstrează-ţi opiniile pentru tine.

— Înţeleg. Atunci să plec?

Camille dădu parcă să-l apuce de braţ, înainte să îşi încleşteze degetele şi să se întoarcă să ia platoul cu biscuiţi.

— Nu e nevoie. De ce nu-mi povesteşti despre Fenton Hall?

— O să avem timp să facem asta. Dar acum că tot vorbeai despre viitor, am o surpriză pentru tine.

Keating surprinse privirea piezişă a lui Camille, dar el habar nu avea ce însemna o surpriză pentru Fenton. Un căţeluş? Flori? Un bilanţ contabil sau o carte despre noroi?

— Despre ce ar putea să fie vorba, milord? vru ea să ştie o clipă mai târziu, dându-şi seama că Fenton aştepta să fie întrebat.

— Marţi, noi doi o să luăm cina la Pryce House.

Chipul ei păli îngrijorător de tare, iar Keating trebui să se abţină din răsputeri să nu încerce să o consoleze. La naiba cu nătângul de Fenton!

— Poate ar trebui să abordezi lucrurile un pic mai încet, sugeră el.

— Aiurea. Am vorbit cu părinţii tăi, milady, şi au fost de acord să ia cina cu tine, atâta vreme cât mă însoţeşti. Deci, vezi, căsătoria cu mine chiar are avantaje. Părinţii tăi o să se bucure din nou de prezenţa ta.

Indiferent cât de multe crezuse că învăţase din momentul acela în care stătuse în pragul uşii de la biserică, primul impuls al lui Camille fu să se ridice şi să fugă. Şi aşa fusese destul de greu să stea locului, să fie politicoasă şi să ignore sporovăială înfumurată a lui Stephen Pollard, când mult mai interesantul Keating era aproape, dar iată că marchizul făcuse asta. Se dusese la părinţii ei, le vorbise, fără să-i spună vreun cuvânt mai întâi ei.

— Nu vreau să merg, răbufni ea, amintindu-şi fiecare secundă de frică şi de disperarea pe care o simţise în noaptea aceea.

— Fenton, încetează să mai fi un…

— Ba bineînţeles că o să mergi, spuse marchizul întrerupându-şi vărul. Aici este vorba despre împăcare şi despre refacerea reputaţiei tale. Nu poţi să faci aşa dacă eşti în continuare renegată. Iar eu rămân prostul satului a cărui mireasă a fugit de deznădejde la un club de gentlemeni şi s-a răzgândit în privinţa căsătoriei.

Poate că aşa era, dar pentru numele lui Dumnezeu, el ar fi putut să fie mai diplomat şi să-i spună ce intenţiona să facă. Ea putea să simtă mâhnirea profundă a Sophiei, care stătea de partea cealaltă, şi încă mai aproape încrederea

solidă a bărbatului care devenea cu repeziciune cel mai mare apărător şi cel mai drag prieten al ei.

— Nu o să mă duc singură cu tine. O să fiu în minoritate.

— Dar…

— Nu poţi să te aştepţi ca Lady Camille să se supună de bunăvoie la asta, interveni Keating, cu voce scăzută şi încordată. Îţi sugerez să mai inviţi una sau chiar mai multe dintre prietenele ei ca să vă însoţească.

— Ha! De parcă Lord şi Lady Montshire le-ar permite celor ca tine să le treacă pragul. Gloatei cu care s-a însoţit fiica lor în ultimele luni nu o să i se permită să intre în casa lor.

— Ai un mod foarte ciudat de a face curte, reuşi ea să spună.

— Permite-mi să mă fac înţeles. Eu nu-ţi fac curte. Încerc să îndrept haosul pe care l-ai creat acum un an. Pentru amândoi. Cum amândoi o să profităm de pe urma rezultatului, nu cred că ai dreptul să te plângi.

Într-un mod oribil, deloc plăcut, avea sens ceea ce spunea. Un hău se deschise înaintea ei, plin cu coşmarurile şi amintirile din ultimul an. Tot ce-i spuseseră părinţii ei. Nopţile dormite în aripa slujitorilor în casa mătuşii ei. Momentul în care îşi dăduse seama că pierduse… totul pentru că îşi dorise ca viitorul ei soţ să fie un bărbat pe care să-l considere prieten şi iubit.

Vag, era conştientă că Keating se ridică şi o luă de subraţ ca să o ajute să se ridice şi ea. Îl auzi înjurând, apoi auzi răspunsurile defensive ale lui Fenton, apoi Sophia o prinse de celălalt braţ şi o conduse spre trăsură. În cele din urmă, vuietul din urechi se linişti puţin, şi Camille ridică privirea.

Primul lucru pe care îl observă fu expresia supărată şi îngrijorată de pe chipul lui Keating, care stătea chiar în faţa ei.

— Am leşinat? întrebă ea, dându-şi seama că se aflau în trăsură şi că erau în mişcare.

— Aproape, răspunse el sumbru. Idioţenie

neîndemânatică şi bătută în cap.

— Ba nu sunt eu de vină! se împotrivi ea.

El o apucă de mână.

— Nu tu. El.

Degetele lui erau calde, strânsoarea, puternică şi mai curând posesivă decât liniştitoare. O ajută să se calmeze cu mult mai mult decât braţul Sophiei, petrecut peste umerii ei.

— Poate, spuse ea, şi trase o gură bine-venită de aer. Dar are dreptate. Trebuie să mă duc.

— Atunci o să vin cu voi, spuse numaidecât Keating. Îmi displace intimidarea.

Iar ea îl plăcea pe el foarte, foarte mult.

Capitolul 16

— Oh, era supărat rău. Pentru o clipă, am crezut că vrea să-l zdrobească pe Lord Fenton. Propriul lui văr!

Sophia aduse un pahar cu apă în dormitorul pe care îl împărţeau şi îl turnă în vaza în care se afla ultimul buchet de trandafiri primit.

— Dacă eram bărbat, e foarte posibil să-l fi zdrobit eu pe Fenton, încuviinţă Camille, renunţând la cititul cărţii pe care o avea în poală. Nimic nu părea să-i distragă atenţia de la gândul care se contura deasupra ei ca un nor uriaş al pierzaniei – în seara aceea avea să ia cina la Pryce House. Un loc pe care nu-l mai văzuse de peste un an.

— Dar ideea este că, spuse prietena ei, aplecându-se să miroasă bogăţia de flori galbene şi albe, el i-a ţinut piept şi te-a apărat. Fără nicio şovăială.

Da, aşa era. Şi pentru că ştia cât de multe erau în joc pentru el în toată povestea, susţinerea lui însemna pentru ea chiar mai mult decât ar fi ştiut cineva vreodată.

— Ar fi trebuit să fiu pregătită pentru aşa ceva. Bineînţeles că părinţii mei au nevoie să… mă ierte dacă vreo parte din reputaţia mea mai poate să fie recuperată.

— Deci o să mergi până la capăt? Cu cina şi cu…

căsătoria cu Lord Fenton? El nu e prea amabil. Sophia se aşeză pe pervazul adânc de lângă ea. Dacă nu mă înşel, ai făcut cunoştinţă cu un om care *este* foarte bun. Zâmbi larg. În ciuda reputaţiei lui, care spune contrariul.

Camille o înghionti cu umărul pe Sophia. Uneori părea atât de ciudat că prietenele pe care le cunoştea din copilărie, cu care împărtăşise secrete şi iubiri, îi întorseseră spatele mai degrabă decât să fie mişcate de scandal. O cunoştea pe Sophia de mai puţin de un an şi erau momente când se simţea mai apropiată de domnişoara White decât de surorile ei.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, spuse ea, şi ridică privirea ca să se asigure că uşa de la dormitorul ei era închisă. Fenton i-a oferit lui Keating o… recompensă ca să mă facă să mă întorc la el. Este o sumă imensă de bani, iar Keating are mare nevoie de ei.

Sophia se încruntă.

— Stai puţin! Îmi spui că Keating a fost plătit să i te aducă înapoi lui Fenton? Ştii tu asta? Şi încă îl mai compătimeşti pe Keating?

Oh, nu doar că îl compătimea.

— El este cel care mi-a spus. De fapt, la a doua sau a treia noastră discuţie.

— Dar atunci de ce a… de ce ai… Sophia se ridică şi se duse până la pat, apoi se întoarse. Te place.

— Da, am ajuns să ne simpatizăm, încuviinţă Camille, deşi părea o descriere complet nepotrivită pentru plăcerea deosebită pe care i-o făcea prezenţa lui şi a dorului fierbinte pe care îl simţea când el era departe de ea.

— Nu. El te *place,* Cammy. Şi tu îl placi pe el.

Inima îi tresări în piept.

— Recunosc că începe să-mi fie foarte drag.

— Şi o să te măriţi cu vărul lui. Bărbatul care nici nu s-a deranjat să-ţi trimită o floare în douăzeci şi unu de ani.

— El are nevoie de bani, Sophia.

— Este groaznic. Prietena ei se întoarse din nou. Dar tu… ai fost cu el, şopti ea. Nu-i aşa?

— Ai spus că ar trebui să mă distrez un pic mai mult

având în vedere reputaţia pe care o am.

În cele din urmă, Sophia rânji.

— Şi te-ai distrat?

— E de ajuns să spun că Keating este foarte desfrăbălat.

Şi acum că se gândea, nu putea să găsească un motiv rezonabil pentru care să nu mai fie cu el. Cel puţin până la nuntă. Nu se putea să fie compromisă mai mult. Dacă tot se mărita cu gogomanul acela de Fenton, îşi dorea ceva şi pentru ea. Voia pe cineva pentru ea.

Cu un oftat adânc, Sophia scutură din cap.

— Nu te înţeleg. Îndreptându-se spre dulapul pe care îl împărţeau, îl deschise. Dar dacă tot o să-ţi cunosc părinţii, ce zici, să încerc să arăt mai cuviincios sau mai scandalos, ca să dai mai bine în comparaţie cu mine?

Ea ridică două rochii, una bleu cu o croială decentă şi una vişinie cu un decolteu foarte adânc.

Camille râse.

— Te iubesc, să ştii.

— Iar eu mă bucur că eşti, în sfârşit, fericită. Sper ca Fenton să nu distrugă asta.

Redevenind serioasă, Sophia îşi întoarse privirea spre fereastră. Aceea era o seară dedicată doamnelor, iar prezenţa angajatelor obişnuite de la clubul Tantal nu era solicitată. Lady Haybury descoperise că ceea ce făcea clubul atât de popular în rândul domnilor funcţiona şi în cazul doamnelor. Fiecare bărbat disponibil care avea sub 30 de ani şi care era angajat la unul dintre celelalte cluburi pentru gentlemeni din Londra îşi luau liber în după-amiaza aceea… ca să lucreze la Tantal.

Dacă se mărita cu Fenton, bănuia că va putea să participe la cele două nopţi pe lună dedicate doamnelor. Ca oaspete. Poate că reuşea chiar să o angajeze pe Sophia ca doamnă de companie şi să o ia pe prietena ei la baluri somptuoase şi la serate. Cunoştea o grămadă de doamne care aveau prea puţin de-a face cu soţii lor, aşa că putea şi ea să facă acelaşi lucru cu Fenton. Puteau să aibă dormitoare separate şi vieţi separate. Desigur, se va

aştepta de la ea să aducă pe lume un moştenitor, ceea ce însemna că marchizul o va atinge şi va fi înăuntrul ei aşa cum fusese Keating. Inima îi bătu din nou cu putere în piept.

Înainte, nemulţumirea ei faţă de Fenton era mai mult legată de lucruri intangibile. Îi păsa de ea? Era romantic? Îşi dorea măcar să se însoare cu ea? Acum avea răspunsurile la câteva dintre acele întrebări, dar mulţumită lui Keating, avea o serie complet nouă de întrebări.

Sophia încă o privea, expresia de pe chipul ei schimbându-se de la amuzată la îngrijorată. Camille se scutură în gând.

— Te rog să porţi rochia decentă, spuse ea cu voce tare. Am surori mai mici şi bănuiesc că ar trebui să-mi fac griji ca ele să nu o ia pe căi greşite.

— Prea bine. Dar dacă părinţii tăi sau oricine altcineva se poartă urât cu tine, cred că o să spun ce gândesc. Şi ş*tiu* că Keating o să facă la fel.

— Te rog să nu-mi dai şi tu mai multe emoţii. La urma urmei, tocmai mi-am găsit curajul să ies din club, dacă-ţi aminteşti.

— Îmi amintesc. Şi o să mă port cum se cuvine. Dar ai face bine să stai de vorbă şi cu Sângerosul Blackwood.

Îşi dorea mai mult decât să stea de vorbă cu el.

— Aşa o să fac, răspunse ea, ştiind că Sophia aştepta un răspuns. Cu o privire aruncată spre măsuţă şi ceasul mic pe care îl cumpăraseră, ea trase tremurat aer în piept.

— Cred că este vremea să mă îmbrac pentru cină.

Indiferent cât îşi dorise de mult ca ziua de marţi să nu vină, iată că venise. Iar acum nu mai putea să amâne momentul în care va da din nou ochii cu părinţii ei. Îşi puse o rochie de seară simplă, din mătase verde cu maro, dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât Sophia fu nevoită să o ajute să-şi aranjeze părul. Din fericire, Keating avea să le însoţească la reşedinţă, iar ea se concentră asupra acelui moment, străduindu-se din răsputeri să nu se gândească la altceva.

Când nu mai putu să amâne, ea şi Sophia coborâră

scările şi ieşiră afară pe intrarea slujitorilor. Doamnelor cuviincioase care erau prezente acolo le displăcea teribil să dea ochii pe undeva cu fetele scandaloase ale clubului Tantal, cu atât mai puţin să aibă de-a face cu ele, iar Lady Haybury chiar mersese atât de departe încât să facă o poartă în gardul din spate, ca să le permită fetelor, aşa cum le numea ea, să intre şi să iasă din club fără să fie nevoite să folosească aleea din faţă.

Pe strada de dincolo de poartă, le aştepta trăsura grandioasă a ducelui de Greaves. Keating Blackwood stătea sprijinit de portieră, fumând o ţigară de foi, întruchiparea desăvârşită a masculinităţii puternice şi întunecate. Un tremur delicios o copleşi, mult mai bine-venit decât nervozitatea care o chinuise în ultimele trei zile.

Când le zări, îşi aruncă ţigara, strivind-o cu piciorul, şi îşi îndreptă umerii.

— Amândouă arătaţi mult prea frumoase pentru o cină privată, spuse el tărăgănat, apoi luă mâna lui Camille şi îşi apăsă buzele pe încheietură. Ce-aţi zice să mergem la teatru, în schimb?

— Nu mă ispiti, răspunse ea şi îşi retrase mâna cu întârziere.

— Pentru asta mă aflu aici. Dacă nu vrei să mergi, nu trebuie decât să spui. Dacă vrei să plecăm de îndată ce ajungem, să-mi spui. Poate simţi nevoia să fii diplomată pentru că îţi faci griji şi eşti… bună, dar eu nu sunt. Îi aruncă un zâmbet ştrengăresc. Şi n-am mai fost niciodată atât de fericit că sunt un crai.

Îşi dorea să-i sărute. Acolo, pe stradă, unde putea să-i vadă absolut toată lumea. Expresia din ochii lui se schimbă şi ea făcu un pas mai aproape. Căldura lui părea aproape palpabilă. Atunci când se întâlniseră prima dată, nu se aşteptase ca el să îi devină prieten şi iubit, cineva a cărui companie şi a cărui părere să fie mai de preţ decât se simţea comod să recunoască.

— Dacă mergem, n-ar trebui să întârziem, spuse Sophia, dinăuntrul trăsurii.

Un muşchi în maxilarul lui zvâcni, iar Keating îşi

îndreptă din nou umerii.

— Afurisită doamnă de companie, mormăi el în şoaptă, apoi apucă din nou mâna lui Camille şi o ajută să urce în trăsură.

— Am auzit ce-ai spus, comentă Sophia. Tu n-ai decât să faci ce vrei, dar Cammy ar fi stânjenită dacă te-ai purta necuviincios cu ea în public.

Trăsura se puse legănat în mişcare.

— Nu mai suntem în public acum.

Înainte ca ea să mai apuce să spună ceva, Keating se aplecă în faţă şi acoperi distanţa mică ce-i despărţea în trăsură. Gura lui caldă o prinse pe a ei într-un sărut apăsat şi iute, care o lăsă fără suflare. Părând deosebit de mulţumit de sine, el se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Asta ar trebui să mă potolească pentru scurt timp.

— Voi doi mă derutaţi, comentă Sophia, cu o expresie amuzată şi tulburată în acelaşi timp.

Camille ştia exact la ce se referea. Nu peste multă timp, ea şi Keating vor avea o discuţie serioasă. Avea senzaţia că nu-i vor plăcea concluziile, însă cum nimic nu fusese stabilit cu Fenton, niciodată a nunţii – sau mai degrabă, a noii nunţi – prefera să fie în stare să-l sărute pe bărbatul care, în clipa aceea, o privea lung.

Gândindu-se cât de singură se simţise după ce părinţii ei o izgoniseră din casă, era sincer surprinzător să ajungă în faţa uşii lor la doar un sfert de oră după ce plecase de la clubul Tantal. Bănuia că existau distanţe mai mari decât cele legate de drumuri. Îşi frecă mâinile în încercarea de a-şi încălzi degetele care îi îngheţaseră brusc.

— Aşteptaţi aici, spuse Keating şi se ridică. O să mă asigur că Fenton a ajuns deja.

De îndată ce el plecă şi închise portiera, Sophia o apucă de braţ.

— Vreau şi eu să fiu sărutată aşa, şopti ea şi chicoti.

— Şşşt! Nu-l încuraja! Ea zâmbi, recunoscătoare pentru distracţia de moment. Lasă-mă pe mine să fac asta!

— Oh, eşti neastâmpărată! Bravo ţie!

Portiera se deschise din nou, iar Keating se aplecă înăuntru.

— Este aici. A ajuns acum zece minute. Îmi închipui că fac planuri de bătaie. Ca să arate că sunt o tabără unită et cetera. Îşi înclină capul spre ea şi o ajută să coboare. Noi avem un plan de bătaie?

— Mă duc înăuntru şi o să fiu politicoasă. Cred că restul vieţii mele depinde de planul lor.

Şi, pentru o clipă, se întrebă ce se va întâmpla dacă ei refuzau să o primească înapoi în casă, darămite înapoi în familie. Fără îndoială, Fenton nu o va mai vrea atunci – nu părea genul care să se însoare cu o fată compromisă iremediabil. Aruncă o privire spre bărbatul înalt care mergea lângă ea. El îşi pierdea banii de care avea nevoie, dar nimic nu-i va mai împiedica să facă ce-şi doreau.

Uşa de la intrare se deschise când ajunseră în capul scărilor din granit.

— Smythe, spuse ea, şi făcu un semn din cap spre majordom, peste măsură de recunoscătoare că vocea îi rămase calmă.

Deschizând uşa mai larg, majordomul făcu un pas înapoi.

— Lady Camille. Intraţi, milady! Lord şi Lady Montshire sunt sus, în salonul de zi.

— Şi surorile mele?

— Lady Marie şi Lady Joanna sunt, de asemenea, în salonul de zi.

— Mulţumesc, Smythe.

Ea şovăi în pragul uşii. Trecuseră doar treisprezece luni de când fusese ultima dată în casă? Păreau ani. În Pryce House, dusese o viaţă diferită, fusese o persoană diferită. Cu siguranţă, nu mai putea să fie niciodată vechea Camille Pryce. De când le întâlnise pe Sophia, Emily, Lady Haybury şi, mai ales, pe Keating, nu mai era sigură că voia să redevină persoana care fusese înainte. Dar părinţii ei erau înăuntru şi o aşteptau. Fuseseră furioşi când ea fugise de la propria nuntă. Putea numai să-şi închipuie ce părere aveau despre actuala ei slujbă şi despre noile ei prietene.

O mână îi atinse braţul.

— Îmi închipui că te-ai gândit deja la tot ce ar putea să-ţi zică, rosti încet Keating. Iar dacă – sau când – pleci de aici, nu o să mai fi singură.

— Nu o să mai fi singură, afirmă Sophia.

— O să mă faceţi să plâng, spuse Camille, cu o voce uşor tremurătoare. Şi ştiu cât de mult te deranjează asta.

Keating zâmbi larg.

— O să mă descurc.

— Şi să nu loveşti pe nimeni.

El oftă.

— Altceva?

— Nu. Îşi dori să se aplece spre umărul lui, să-i inspire adânc parfumul, dar se opri hotărâtă. Pentru numele lui Dumnezeu, logodnicul ei – sau cum trebuia să-l numească pe Lord Fenton acum – era chiar acolo. Mulţumesc.

— Cu plăcere, draga mea.

Trase adânc aer în piept şi făcu un pas în faţă. Apoi încă unul, şi se afla în Pryce House. Zânele cele rele nu năvăliră urlând de prin pereţi şi niciun copilaş nu începu să se tânguiască, dar din felul în care îi bătea inima, se putea prea bine ca stafiile şi spiriduşii să facă paradă în jurul ei.

„Sus, pe scări”, îşi porunci ea. Casa scării părea de două ori mai lungă şi treptele de două ori mai înalte decât pe vremuri, şi dacă n-ar fi fost prezenţa caldă a lui Keating în spatele ei, poate s-ar mai fi gândit o dată la decizia de a nu-şi lua zborul. Îi era de folos să-şi amintească neîncetat că nu mai era o laşă, că învăţa să se apere şi să nu-i mai fie frică de ceea ce credeau ceilalţi despre ea şi continuă să spună cuvintele în timp ce urca scările.

Să se oprească în faţa uşilor închise de la salon doar ar fi înrăutăţit lucrurile, deci continuă pur şi simplu să meargă. Deschise uşile şi mai făcu doi paşi hotărâţi în încăpere. Apoi ridică privirea.

Stuart şi Victoria Pryce, Lord şi Lady Montshire, stăteau unul lângă altul, în mijlocul salonului, lordul Fenton chiar în dreapta tatălui ei. Surorile ei erau în spatele lor, pe jumătate ascunse şi, evident, instruite să rămână tăcute.

Apoi mama ei oftă.

— Serios, Camille. Te întorci acasă după luni întregi şi decizi să vii… cu oamenii ăştia după tine?

„Oh, slavă Cerului!” Dintre toate lucrurile pe care părinţii ei ar fi putut să le spună sau să le facă în clipa aceea, mama ei alesese singurul lucru care garanta că o va înfuria la culme.

— Lord Montshire, Lady Montshire, spuse ea, cu un glas scăzut, calm şi hotărât, îmi permiteţi să vi-i prezint pe cei mai dragi prieteni ai mei, domnişoara Sophia White şi domnul Keating Blackwood? Sophia, Keating, părinţii mei.

În stânga ei, Sophia făcu o reverenţă politicoasă. În dreapta, Keating rămase nemişcat, o statuie formidabilă, superb sculptată. Înainte să înceapă un concurs al privirilor încruntate, Lord Fenton făcu un pas între cele două grupuri.

— I-am sugerat să-şi lase tovarăşii acasă, dar ei fac parte din problema pe care trebuie să o rezolvăm. Poate că este mai bine că sunt aici.

„Parte din problemă”.

— Cred că principala parte din problemă au fost acţiunile mele, spuse Camille şi îşi duse mâinile la spate ca să şi le poată încleşta; Dacă doriţi să daţi vina pe oamenii care mi-au fost prieteni în cele mai crunte momente din viaţa mea, ei bine, cred că se prea poate să ne pierdem cu toţii timpul aici.

— Nu cred că dacă dezbatem prezenţa cuiva o să reuşim mare lucru astă-seară, interveni tatăl ei. Să luăm loc, nu? Smythe, te rog să aduci vinul!

— De îndată, milord.

Uşa se închise în spatele lor. Din locul în care se afla, în dreptul umărului lui Camille, Keating văzu cum ea încremeneşte, aşa că făcu un pas în faţă şi îi oferi braţul.

— Nu refuz niciodată un pahar de vin, spuse el tărăgănat, luându-i degetele şi sprijinindu-le pe mâneca lui atunci când ea nu se mişcă din loc.

— Da. Desigur, reuşi ea să îngaime, apoi înghiţi în sec.

Era mare păcat că-i ceruse să nu lovească pe nimeni. Atât Fenton, cât şi Lord Montshire păreau principalii

candidaţi la un nas spart.

— Bănuiesc că le-ai spus vicontelui şi vicontesei totul despre prietenii şi activităţile lui Camille de când a plecat, nu-i aşa, Fenton? întrebă Keating, apoi se aşeză pe un divan micuţ, între Sophia şi Camille.

Indiferent cât de puţină experienţă avea ca protector, gardian sau ce Dumnezeu era nevoie să fie în seara aceea, fusese foarte serios în intenţia lui atunci când vorbise cu Camille. Nimeni nu avea dreptul să o rănească. Dacă ei îşi doreau o ceartă, el era mai mult decât fericit să le fie adversar. În acelaşi timp, Camille rămăsese fermă pe poziţie până în acel moment. Era… mândru de ea. Curajul ei îl făcea şi să-i vină să rupă hainele de pe ea şi să o facă a lui, dar aşa ceva le-ar fi făcut pe surorile ei să leşine. Cel mai probabil, nici Fenton nu i-ar fi apreciat prea mult gestul.

— Deci.

Părinţii ei se aşezată pe canapeaua mică, vizavi de divan, în vreme ce Fenton luă loc în fotoliul de alături. Surorile tăcute se aşezară în colţul opus al încăperii, aparent bucuroase să nu fie implicate în poveste.

— Stephen ne-a spus că eşti dispusă să te măriţi cu el, până la urmă, comentă Lord Montshire.

— Sunt dispusă să discut despre asta, îl corectă ea.

Ceva se frânse în inima lui Keating şi începu să i se zbată încet şi dureros în piept. Aproape că uitase că nu era vorba doar despre o simplă reîmpăcare între Cammy şi părinţii ei. Aparent, să o accepte din nou pe fiica lor depindea cu adevărat de decizia ei de a face sau nu aşa cum insistau ei.

Nu-i plăcea ideea. Aproape la fel de mult cum nu-i plăcea nici că era dispusă să discute despre căsătoria cu Lord Fenton. Totuşi, nu era ca şi cum ar fi fost el un soţ mai bun decât Stephen! Dumnezeu ştia că nici măcar nu avea dreptul să se gândească la… căsătorie. Distrusese prea mult, ruinase prea mult ca să mai rişte vreodată să implice pe altcineva atât de aproape în viaţa lui. Indiferent cât de mult începea să ţină la ea.

— Explică-mi de ce a fost asta inacceptabil pentru tine înainte, iar acum nu mai este, spuse mama ei, cu o expresie încordată pe chip.

Keating nu era sigur dacă îşi reţinea dorinţa de a-şi îmbrăţişa din nou fiica sau dacă era pur şi simplu enervată să discute toată nenorocirea de faţă cu nişte străini.

— Am învăţat câteva lucruri de atunci.

— Lămureşte-mă.

Camille se încruntă.

— Vrei să te delectez cu cât de frică mi-a fost când m-aţi dat afară din casă? întrebă ea, cu o voce tremurată, pentru prima dată de când intrase în încăpere. Cum aşa-zisele mele prietene nu mi-ar fi deschis uşa nici picate cu ceară? Cum am spălat podele şi am împărţit un pat cu alte două slujitoare acasă la mătuşa Douglas? Sau sunteţi mai interesaţi să ştiţi cum mi-am găsit o slujbă, prieteni şi un loc în care să locuiesc?

— Sarcasmul tău este nepotrivit, Camille. Sigur ştii că am prieteni care au frecventat... clubul ăsta al tău. Ai idee ce ruşine continui să ne aduci mie şi mamei tale? Surorilor tale?

— Atunci, poate că ar fi trebuit să mă lăsaţi să rămân acasă. Altminteri, interesele mele s-au concentrat pe găsirea unui loc unde să rămân în viaţă. N-am de gând să-mi cer iertare pentru asta.

„Bravo ţie”, se bucură Keating în gând. Fusese peste măsură de pregătit să intervină şi să aibă exact acea discuţie în locul ei, dar se descurca de minune şi singură. Poate se credea timidă şi laşă, dar în seara aceea Camille era o leoaică. Se uită la expresia afectată şi iritată de pe chipul vărului lui. Fenton nu o merita. Marchizul fie îşi dădea seama cât de grea era seara aceea pentru ea, fie nu conta, pentru că nu-i păsa. Voia să se însoare cu ea pentru ca lumea să nu mai râdă de el pe la spate. Punct.

— Şi totuşi, dacă tot eşti aşa de mândră că ai reuşit să găseşti un mod prin care să supravieţuieşti, acum de ce eşti dispusă să te reîntorci la buna-cuviinţă?

— Cred, milady, că ideea întâlnirii este dorinţa lui

Camille de a se reîntoarce la buna-cuviinţă. Să pretindem să aflăm ce şi de ce pare… contraproductiv. Fenton îşi drese glasul. Dacă mi se permite să intervin, desigur.

— Da, da, bineînţeles că ai dreptate, Fenton, spuse Lord Montshire şi încuviinţă din cap. Uniunea dintre voi este avantajoasă pentru toate părţile implicate. Acţiunile lui Camille au făcut doar cu atât mai necesară această uniune.

„Gata cu toate astea”.

— Şi, desigur, Lord Fenton o să se străduiască să se cunoască mai bine cu Lady Camille pentru ca ea să aibă aşteptări rezonabile la fericire… dacă nunta o să aibă loc.

Keating îşi permise să se încrunte uşor, pentru efect; ştia că majoritatea nobililor se simţeau, în cel mai bun caz, incomod în preajma lui şi erau de-a dreptul înspăimântaţi de el, în cel mai rău caz. Dacă putea să-şi folosească reputaţia ca să o ajute pe Camille, nu va şovăi nici măcar o clipă. Nici măcar una.

— Interesantă alegere a taberelor, observă Stephen şi se uită cu răceală la el.

— Nu aleg nicio tabără. Mă asigur că – dacă este să se meargă înainte cu asta – nimeni nu se află în dezavantaj. Eu sunt contra, ţin să-ţi reamintesc.

— De ce eşti atât de preocupat de bunăstarea fiicei mele? întrebă ţeapăn Montshire.

— Pentru că îmi este prietenă.

Numai atât i se permitea să fie, atâta vreme cât Keating se asigura că uniunea dintre ea şi Fenton era în avantajul ei. Că uniunea aceea îi va permite să recupereze lucrurile care îi lipseau cel mai mult şi că îi va aduce fericirea.

— După mai puţin de o lună, ea este prietena ta dragă. Tu, care n-ai cunoscut vreodată o femeie ale cărei fuste să nu se ridice şi pe al cărei soţ să nu vrei să-l ucizi.

În mod evident, Fenton nu-şi dădu seama că, dacă n-ar fi fost Camille, care stătea cu spatele drept lângă el, în doi timpi şi trei mişcări Keating s-ar fi năpustit asupra lui şi şi-ar fi călcat vărul în picioare pentru ceea ce tocmai rostise. Keating trase încet, adânc, aer în piept.

— Poate ar trebui să nu uiţi de asta, dacă o să te însori.

— Keating, spuse Camille în şoaptă, sunetul fiind acoperit de protestele celorlalte femei şi de mormăitul ofensat al bărbaţilor din încăpere. Încetează!

— Nu o să permit să fii atacată, răspunse el pe acelaşi ton.

— Eu i-am făcut de ruşine. Pentru Fenton şi părinţii mei, propria neplăcere este mai importantă decât a mea. Lasă-i să mă înţepe. Vreau să ştiu care o să fie rezultatul final.

Iar acum ea era mai circumspectă decât el. Inima ei nu devenea la fel de încurcată ca inima lui? Conştientizarea acestui lucru fu ca o palmă peste faţă. Ajunsese să-i pese lui mai mult de ea decât ei de el? Cum naiba se întâmplase aşa ceva? El era cel uluit. Cel al cărui trecut continua să-i trimită cărţi de vizită ca să-i aducă aminte că nu trebuia să uite nimic şi că nu avea niciun drept să o facă.

— Atunci poate că ar trebui să plec.

Brusc, ea îi aruncă o privire încruntată.

— Să nu îndrăzneşti!

Ei bine, cuvintele ei îl făcură să se simtă mai bine.

— Cum doreşti.

Fireşte, era foarte posibil să-l folosească tocmai ca să dea ea mai bine prin comparaţie. Şi, cum el avusese de gând să facă acelaşi lucru dacă era nevoie, nu se simţea ofensat. Dacă reputaţia lui blestemată putea să facă un bine cuiva… ei, atunci aşa să fie.

— Domnul Blackwood are dreptate când vorbeşte despre dorinţa mea de a fi fericită, spuse Camille de îndată ce vociferările ofensate încetară. Sunt într-o poziţie în care îmi permit să mă susţin singură. Am un acoperiş deasupra capului, o slujbă şi prieteni. Care sunt beneficiile de care m-aş bucura dacă decid, până la urmă, să mă mărit cu Lord Fenton?

— Nu fi atât de mercantilă, i-o întoarse tăios mama ei.

Keating văzu cum un muşchi zvâcneşte în maxilarul ei, dar numai pentru că stătea lângă ea şi era atent. Pentru

toţi ceilalţi, probabil părea deosebit de nepăsătoare.

— Am învăţat o mulţime de lucruri în ultimele luni. Fără cineva care să aibă grijă de interesele mele, eu a trebuit să mă ocup singură de asta.

— Te-am primi înapoi în familie, spuse Lord Montshire. Ai fi din nou mult iubita fiică a unui viconte.

— Ai fi marchiză, interveni Fenton şi se aplecă uşor în faţă. Dar, oricum, dintotdeauna fusese mai bun la logică decât la sentimente. Dacă spun eu că ai fost doar timidă şi că ne-am împăcat din dragoste, o să fii văzută ca o romantică. Şi o să fim primiţi cu braţele deschise în sânul lumii bune. Serate, prânzuri, baluri, ieşiri… peste tot o să fim amândoi primiţi cu braţele deschise din nou.

— Cum Dumnezeu poţi să fii sigur de aşa ceva? întrebă Camille pe un ton sceptic.

— Pentru că aşa se face.

— Chiar aşa se face, Camille. Mama ei făcu un semn din cealaltă parte a încăperii, spre surorile ei, care rămaseră în continuare tăcute. Gândeşte-te la Marie şi Joanna, dacă nu la altcineva. Pentru Marie a fost teribil sezonul ăsta. Un posibil pretendent chiar a întrebat-o dacă ţi-a făcut o vizită la club. Şi dacă putea să-i facă rost de o invitaţie! Joanna o să-şi facă debutul sezonul viitor şi până atunci se poate să fie prea târziu ca să mai salvăm ceva. Doamne sfinte, dacă nu o cere nimeni de soţie? O să fie vina ta. Tu ne-ai târât în mocirla asta.

Se auzi un plânset înfundat, copilăresc, care conferi întregii seri aerul unui incitant roman gotic de groază. Urma numai ca bunica ţăcănită să înceapă să urle din pod. Înainte să apuce să o spună cu voce tare, degetele lui Camille trecură scurt peste ale lui.

— Nu face asta, îi şopti ea.

— Şi tu te gândeşti la asta.

De partea cealaltă, Sophia părea să se sufoce.

— Pot să beau nişte apă? ceru ea.

— Da, desigur.

În clipa în care un lacheu sosi cu paharul, izbucni criza de tuse a Sophiei, dar îşi atinsese scopul. Firul certei fusese

întrerupt, lucrurile neplăcute pe care familia ei fusese gata să le spună, întrerupte.

O clipă mai târziu, se mutară cu toţii în sufrageria mare. Domnişoara White era o fată mai deşteaptă decât lăsa să se ghicească. Ştia deja asta despre ea, dar micul incident nu făcu decât să i-o confirme.

O ajută chiar el să se aşeze.

— Bravo!

Sophia încuviinţă din cap.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Cina fu încordată, tăcută şi stranie. Keating ar fi încercat să le implice în conversaţie pe surorile tăcute, dar fusese intenţionat aşezate cât de departe de el le permisese masa. Oricât era de obişnuit să fie văzut ca un paria, în seara aceea era cel puţin la fel de supărat pe cât era de amuzat. Şi căpătase o nouă imagine despre cât de unică era Camille Pryce. Nu ştia unde învăţase blândeţea şi compasiunea, dar sigur nu de la familia ei.

— Deci o să ne întâlnim aici marţi după-amiază ca să mergem la plimbare, spuse Fenton, iar Keating redeveni brusc atent.

— Să o iei de la clubul Tantal. Acolo locuieşte.

— Nu te băga, Keating! Ideea este să o facem să se întoarcă la buna-cuviinţă, nu să adâncim scandalul în jurul meu.

— Ai fi surprins cât de mulţi dintre tovarăşii tăi îi găseşti în clubul Tantal. Cred doar că eşti stânjenit pentru că ţi s-a interzis să mai intri acolo.

Marchizul se uită la Camille.

— N-am fost eu.

— Da, o să ne întâlnim aici, marţi, interveni Camille. Dar o să aştept afară. Nu o să stau pe aici ca să se ţipe la mine.

Seara se încheie destul de repede după aceea, iar Keating fu nevoit să admită că, cel mai probabil, cauza vitezei era mai degrabă prezenţa lui decât a lui Camille. Părinţii ei pur şi simplu nu-l voiau sub acoperişul lor. Pe scurt, se întrebă ce-ar fi zis dacă ar fi ştiut că ajunsese sub

fustele fiicei lor. Că devenise obsedat de ea.

Trăsura se opri pe strada din spatele clubului, iar el se dădu jos ca să le ajute pe cele două doamne să coboare pe trotuarul pietruit.

— Îmi cer scuze dacă am fost mai puţin de ajutor, spuse el, ţinând degetele lui Camille un moment mai mult decât s-ar fi cuvenit. Dacă totul continua aşa cum părea, nu va mai avea multe ocazii să o atingă.

— Prostia mă scoate din sărite.

Ea încuviinţă din cap.

— Sophia, ne vedem sus în câteva clipe! Am nevoie de o gură de aer curat.

— Mă duc să caut o sticlă de coniac pentru noi, spuse Sophia, apoi se îndreptă spre intrarea slujitorilor de la clubul Tantal.

— Ai vrea să-ţi ţin de urât? întrebă Keating, fără să ieşi slăbească strânsoarea de pe degetele ei calde.

— Desigur.

Măcar nu părea supărată pe el pentru izbucnirile mai puţin decât diplomate de mai devreme. El îi oferi braţul, iar ea se strânse mai aproape de el.

— La ce te aşteptai? întrebă el când se opriră sub stejarul din mijlocul grădinii. Parfumul delicat al trandafirilor zăbovea în aerul rece.

— Încă încerc să-mi dau seama cine, eu sau ei, s-a schimbat atât de mult. Nu m-am simţit niciodată neiubită, să ştii. Nu până în noaptea în care m-au gonit. Este aşa de uşor de oferit iubire şi de renunţat la ea?

— Nu prea cred. Ridică din umeri. Deşi nu sunt vreun expert.

Camille se îndepărtă, apoi se întoarse cu faţa spre el.

— Mă duc sus, în salonul din spate. Cred că ar trebui să mă însoţeşti.

— Nu-ţi negociam viitorul mariaj adineauri?

— Încă nu sunt măritată. Şi vreau să fiu cu tine. Dacă nu cumva tu nu-ţi doreşti să…

Keating îşi apăsă gura peste a ei. Un val de căldură îi luă cu asalt şira spinării şi i se opri în membru. Indiferent

dacă ei îi păsa sau nu de el, măcar încă îl mai dorea.

— Îmi doresc, murmură el.

Capitolul 17

Cei doi se strecurară pe coridor, învăluiţi de sunetele înfundate de femei care vorbeau şi de cele mai îndepărtate ale clubului, cu adunătura săptămânală de doamne aristocrate care râdeau şi sporovăiau. Pentru o clipă, Keating se simţi ca şi cum s-ar fi strecurat într-o mănăstire.

Totuşi, clubul Tantal nu avea nimic de-a face cu o comunitate izolată. El auzise regulile; angajatelor li se permitea să primească „vizitatori” atâta vreme cât prezenţa lor nu interfera cu funcţionarea clubului. Mai înainte, una sau două dintre doamne, colege cu Camille, chiar îl invitaseră să ieşi petreacă seara cu ele.

Desigur, el refuzase, la început pentru că venise la Londra hotărât să nu intre în belele, să ieşi câştige cele zece mii de lire şi să plece din nou. Mai apoi, pentru că altă femeie i se strecurase în gânduri şi refuza să plece de acolo.

— Uşa nu se încuie, şopti ea, conducându-l în salonul micuţ. Din fericire, nu era nimeni înăuntru; cele mai multe dintre angajate păreau fie să se fi dus la culcare, fie se făcuseră nevăzute în seara pe care clubul o dedica doamnelor.

Cu abilitate, apucă un scaun din lemn şi îl fixă sub clanţă.

— Acum se încuie.

Într-un timp foarte scurt, Camille devenise o adevărată seducătoare. Ea se apropie de el, îşi lipi mâinile de pieptul lui şi se ridică pe vârfuri ca să-i sărute din nou. De data asta, nu mai fu timidă. Camille ştia ce îşi dorea şi, speriată, îngrijorată sau nu, îşi urmărea scopul. Şi acela era numai unul din lucrurile pe care le iubea la ea.

„Iubire”. Clipind, Keating o apucă de umeri şi o

împinse la o distanţă de un braţ. Ochii albaştri se îngustară în timp ce se uitau la el, fără îndoială întrebându-se dacă el nu îşi pierduse cumva minţile. Părul ei moale, deschis la culoare, era prins într-un nod simplu, îngrijit, câteva şuviţe drepte scăpaseră şi îi mângâiau obrazul.

— Ce este? S-a întâmplat ceva? întrebă ea, atingându-i mânecile cu degetele.

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Încercă să-şi liniştească iureşul de gânduri, deloc o sarcină uşoară când tot sângele lui se concentrase deja în jos. Nu putea să-i spună niciodată lucrul de care tocmai îşi dăduse seama, indiferent cât îl lovise de tare. Nu prea ajuta să ştie că ea stătea să încheie o înţelegere care va fi mult mai avantajoasă decât putea să îi ofere el vreodată. Îmi place să mă uit la tine.

Ea zâmbi.

— Şi mie îmi place să mă uit la tine. Cred că unele doamne te consideră chiar chipeş.

Încet, el o trase înapoi, şi mâinile îi alunecară pe spate până pe talie.

— Chiar aşa? O trase mai aproape, ştiind că putea să-i simtă erecţia. Eu cred că tu eşti splendidă.

— Oh, spune-mi mai multe, toarse ea şi îşi strecură mâinile pe sub haina lui ca să i-o dea jos.

Keating râse, amintindu-şi în ultima clipă că trebuia să vorbească încet. Ai devenit o tigroaică. O leoaică.

— Am învăţat câte ceva de la tine despre curaj şi să spun ceea ce gândesc. Răsucindu-se, îi luă mâinile şi îl trase spre canapeaua joasă din fundul încăperii. Să o lase pe ea să conducă era foarte diferit pentru el, bărbatul care ştia ce îşi dorea, lua ce îşi dorea şi pleca din nou în căutarea altor distracţii. Să o privească cum îl descheia la vestă, dar şi eforturile neîndemânatice de a-i desface nodul complicat de la lavalieră îl excitau peste măsură.

— Asta – eu – nu te deranjează? întrebă el, strecurându-şi mâinile pe sub fusta ei şi urcând uşor pe coapse. Pielea îi era caldă, fină şi extraordinar de ispititoare.

Ea se aplecă în faţă, depunând săruturi uşoare pe

gura, obrajii, gâtul lui. Pentru o clipă, se gândi că îşi va distruge reputaţia de crai notoriu şi se va elibera chiar acolo, în pantaloni.

— Nu te ştiam atunci, spuse ea, apoi îi înlătură vesta şi lavaliera distrusă, apoi îşi trecu degetele şi buzele peste pieptul lui. Acum îmi dau seama cine eşti. M-ai protejat, m-ai încurajat, m-ai instruit, iar mâinile ei survolară în treacăt umflătura tensionată din pantalonii lui, şi m-ai făcut să mă gândesc că nu trebuie să-mi fie atât de frică.

Keating închise ochii pentru o clipă şi se concentră la mâinile ei novice care hoinăreau peste trupul lui pe jumătate gol.

— Şi totuşi, în continuare mă culc cu soţia altui bărbat. Ea se ridică, apoi îşi înfipse degetele în părul lui.

— Nu sunt încă măritată, şopti ea şi îi linse urechea.

Exersata lui stăpânire de sine explodă. Keating o împinse înapoi pe canapea, apoi se ridică deasupra ei şi îi prinse gura într-un sărut apăsat şi adânc. Trase febril în jos decolteul rochiei modeste, îşi trecu degetele peste sânii ei, apoi o ciupi uşor şi o trase de sfârcuri.

Camille suspină sub el, împingându-se spre şoldurile lui ca să ajungă la nasturii pantalonilor. Îşi aminti că ea iniţiase totul şi se conformă. Un geamăt uşor îi scăpă din piept, în timp ce ea descheie ultimul buton şi împinse materialul pantalonilor peste şolduri. În vreme ce ea atinse culmile plăcerii, fu cuprins de un nou val de excitare, apoi coborî capul ca să-i prindă sânul stâng şi moale în gură.

Ei i se tăie răsuflarea şi îşi arcui spatele ca să-l aducă mai aproape. Drept răspuns, Keating îşi trecu limba peste sfârcul capturat. Să o guste, să o miroasă şi să o simtă… Nu fusese celibatar în cei şase ani în care lipsise din Londra, dar ea îl făcea să se simtă ca atare.

— Scoate-mi rochia, spuse ea, apoi îl împinse din nou şi se răsuci pe jumătate pentru ca el să ajungă la cei trei nasturi de la spate.

De fapt, fu nevoit să inspire ca să nu-i sfâşie pur şi simplu rochia. Femeilor nu le plăcea să le fie distruse hainele. Iar ea nu era în poziţia în care să-şi poată cumpăra

pur şi simplu o rochie nouă în fiecare săptămână.

Keating se opri, cu degetele pe ultimul nasture. Cât de curând, ea avea să ocupe acea poziţie. Şi nu va fi el cel care să o dezbrace. Va trebui să stea deoparte, să o urmărească cum se duce acasă cu soţul ei, să-şi petreacă nopţile închipuindu-şi-o în braţele altui bărbat.

Cu un mormăit uşor, îi descheie nasturele şi o ridică pe jumătate ca să-i tragă mătasea moale peste cap. În timp ce ea îşi reluă poziţia, între pernele moi ale canapelei, el începu să-i desfacă părul, scoţând agrafele prinse atent, astfel încât cascada alburie, de culoarea untului, i se revărsă în valuri peste umeri.

— Acum este rândul tău, spuse ea cu respiraţia întretăiată, apucând spatele cămăşii lui fine şi scoţându-i-o peste cap.

Neplăcându-i să se simtă limitat în zona coapselor, el se ridică şi îşi scoase iute cizmele, apoi se descotorosi de pantaloni.

— Mult mai bine.

— Pot să te ating… acolo? întrebă Camille şi îşi coborî privirea spre mădularul lui.

— Te rog. Dar să nu loveşti şi să nu tragi.

Mişcându-se pentru ca amândoi să privească ceea ce făcea ea, Keating îşi încleştă maxilarul când degetele ei îi trasară delicat lungimea, apoi se înfăşurată în jurul membrului.

— Mă bucur că nu sunt bărbat, spuse ea în cele din urmă, cu o voce tremurătoare, în ciuda cuvintelor directe. Eu aş fi aşa de fiecare dată când te văd. Ar şti toată lumea.

Aceea era problema, nu? Nu că avea erecţie de fiecare dată când se gândea la ea, ci că lumea putea să ştie numai uitându-se la ei doi că el se îndrăgostise. Până peste urechi.

— Este nevoie de ceva exerciţiu, răspunse el. Dar şi eu mă bucur că nu eşti bărbat.

Camille zâmbi.

— Arată-mi de ce te bucuri, îi sugeră ea, iar degetele îi alunecară peste vârful sensibil.

El tresări.

— Doamne, murmură el, apoi o trase de unul dintre picioare ca să o pună din nou pe spate şi să se ridice deasupra ei.

Ea îşi îndoi genunchii, se deschise, iar el o pătrunse cu o apăsare lentă, implacabilă. Carnea încordată, caldă îl învălui, îl ademeni mai adânc, făcându-l să geamă. Ea era udă, fierbinte şi dornică, iar el nu intenţiona să o dezamăgească.

Keating o penetră din nou şi din nou, agăţându-se de fiecare dram de control pe care îl mai avea ca să nu se elibereze înăuntrul ei. Voia să o facă; voia să o revendice ca fiind a lui pentru ca toată lumea să ştie. Dar gestul nu avea decât să le facă rău amândurora… şi tuturor celor implicaţi în toată harababura.

Sub el, în jurul lui, ea devenea tot mai încordată, apoi el o sărută apăsat şi adânc ca să înăbuşe ţipătul pe care îl scoase când atinse eliberarea. O penetră mai tare, mai repede, apoi se ridică şi dădu să se retragă.

— Rămâi, gemu ea şi îşi înfăşură mai strâns picioarele în jurul coapselor lui.

— Dar…

— Ce mai contează? Stai!

Înainte ca mintea lui să apuce să se împotrivească, trupul lui preluă comanda. Cu un geamăt prelung, el se mai apăsă o dată şi îşi împrăştie sămânţa înăuntrul ei. Răsuflând din greu, Keating se coborî peste ea şi îşi lipi capul de gâtul ei.

Tulburătoare, fascinantă, unică… începea să epuizeze adjectivele cu care încerca să o descrie cum se cuvenea pe femeia care, în clipa aceea, îşi plimba languros degetele pe spatele lui.

El îşi înălţă capul.

— Ce vrei să spui prin „ce mai contează”? mormăi el, inima încă bătându-i nebuneşte în piept. Una este să se bârfească despre tine şi o cu totul alta să fii nemăritată şi să dai naştere unui copil din flori.

— Nu o să fiu nemăritată, nu? răspunse ea şi îi

mângâie fundul cu ambele mâini. Şi îndrăznesc să spun că, în primul rând, vărul tău o să creadă că un copil de-al lui ar semăna oarecum cu unul de-al tău şi, în al dor le-a rând, nu o să îndrăznească să te suspecteze cu astfel de bănuieli.

Avea sens ce spunea.

— Este oarecum mercantil din partea ta.

— Am descoperit că există o diferenţă între comoditate şi fericire. Între bună-cuviinţă şi plăcere. Spune-i cum vrei. Şi, înainte să capitulez în faţa uneia, o vreau pe cealaltă.

El se uită încruntat în ochii ei albaştri şi serioşi.

— Nu este vorba despre capitulare. Ci despre a reveni într-o poziţie care o să te facă mai fericită.

— Mai fericită decât ce anume, mai exact? Ea trase tremurător aer în piept. Bineînţeles că ai dreptate. Sigur că ştiu ce înseamnă să n-ai unde să te duci şi cum este să nu aibă cine să-mi poarte de grijă. Prefer un acoperiş şi siguranţă.

— Şi aşa şi trebuie.

Răzgândirea părea destul de bruscă, dar poate că plăcerile ei erau amestecate şi cu gândirea raţională. Aşa se întâmplau lucrurile şi-n cazul lui. De data asta, o sărută încet, se bucură de senzaţii, de căldura corpurilor lor care se atingeau.

Nu putea să-şi amintească de ultima dată când se bucurase de ceva. Următoarea plăcere, următorul risc sau următoarea recompensă, mereu aşteptase viitorul, iar la finalul unui lucru îl aştepta deja pe următorul.

— Pot să te întreb ceva?

— Desigur.

— Îţi place de Fenton?

Fruntea ei se încruntă, iar el îi netezi liniile cu degetul mare.

— Înclin să spun că nu, răspunse ea, dar nu sunt pe deplin sigură că este doar vina lui. La urma urmei, de câte ori m-am plâns că nu vreau să mă mărit cu un străin? Nu m-a ascultat nimeni. Nici eu n-am ascultat până n-am fost obligată să o fac.

— Acum măcar te-ai plimbat şi ai luat cina cu el. Ţi s-a părut… agreabil?

— Vrei să spui, destul de agreabil ca să mă mărit cu el? Susţine că este extrem de bogat, că are mai multe proprietăţi, un titlu şi nu este atât de bătrân cât să-mi fie tată. Este ceva, nu? Când cerinţa mea este siguranţa?

Sărutându-i sânii, Keating se ridică.

— Te eschivezi şi eviţi să răspunzi la întrebarea mea. Nu sunt idiot. În general.

Camille se ridică în capul oaselor, în timp ce picioarele lor le erau încă împletite. Dacă, în urmă cu opt sau nouă luni, cineva i-ar fi spus că se va angaja într-un club de gentlemeni, că va trăi sub acoperişul lui şi că va face dragoste cu un crai notoriu, ar fi râs de persoana în cauză. Sau, mai degrabă, ar fi leşinat de groază.

Dar, când ridică privirea spre bărbatul zvelt şi atletic care, în momentul acela, se juca afectuos cu părul ei, nu simţi groază. Nicidecum. De fapt, dacă n-ar fi fost cele zece mii de lire, vărul lui, părinţii ei şi un fiu pe care el nu-l cunoscuse niciodată, ar fi fost mai fericită – şi mai plină de viaţă – decât se simţise vreodată.

— Nu încerc să evit nimic, spuse ea încet, atingerea lui continuând să o facă să tremure de plăcere. Şi nu prea vreau să discut acum despre căsătoria mea.

— Insist, răspunse el cu un glas grav.

— Foarte bine. El nu pare oribil şi chiar dacă l-am făcut de ruşine şi îl fac în continuare să se simtă… lezat, în privinţa reputaţiei lui măcar, n-a spus nimic cu adevărat îngrozitor.

— Cred că asta se numeşte „să-l condamni cu o falsă preţuire”, observă el.

— Ce vreau să spun este că am nevoie de anumite lucruri, iar tu ai nevoie de altele. Amândoi o să le primim ca rezultat al acestei uniuni. Şi el nu este îngrozitor. Se încruntă. De fapt, este destul de chipeş, şi dacă rămâne politicos, cred că ar putea chiar să ajungă să-mi placă. Deocamdată, o să-l tolerez. Şi cred că şi el o să mă tolereze pe mine.

— Crezi că este chipeş? întrebă Keating, cu ceva întunecat, ameninţător şi distant în voce.

— Tu eşti cel care a venit aici ca să mă trimită după el, aşa că nu te plânge că nu este vreo broască râioasă.

El clipi cu ochii lui căprui frumoşi.

— Ai punctat. Încet, îi dezmierdă un cârlionţ din părul blond. Poate m-am purtat prosteşte, dar *chiar* vreau să fii fericită. Nu doar să te simţi în siguranţă.

Dacă tot ce avea ea nevoie era fericirea, dacă tot ce avea *el* nevoie era fericirea, atunci nu trebuia să caute mai departe de canapeaua aceea micuţă. Pentru o clipă, aproape îi sugeră că va fi fericită dacă el continua să o viziteze aşa, chiar şi după căsătorie. Totuşi, aşa ceva nu putea să se întâmple. Ştia destule despre trecutul şi regretele lui ca să înţeleagă atâta lucru.

— Îmi închipui că o să fiu foarte bine, minţi ea, păstrând o voce relaxată şi neinteresată.

— Deci o să fii de acord să te măriţi cu el.

— Da, dacă nu cumva apare ceva neprevăzut între acest moment şi data nunţii. Cred că da.

Lucrul de care, probabil, el nu-şi dăduse seama era că ea nu accepta căsătoria pentru propria siguranţă şi sigur nu pentru fericirea ei. O făcea pentru el.

Din ce văzuse, Stephen Pollard era un bărbat rigid, uşor de ofensat şi fără vreo urmă de romantism în el. Într-un fel, era liniştitor faptul că prima impresie scurtă despre el fusese corectă. Dar, chiar dacă avea 22 de ani, cu doar un an mai mare decât pe vremea când începuse tot haosul, se simţea cu mult mai înţeleaptă.

Unii dintre membrii clubului Tantal o îngroziseră cu aerul lor de superioritate, cu felul în care le măsurau din priviri pe angajatele clubului, de parcă erau nişte bucăţi de vânat. Cel mai probabil, bărbaţii aceia erau cei mai buni din Mayfair, cei mai puternici, gentlemenii în care voia să se transforme fiecare gentleman. N-ar fi îndrăznit să se întâlnească în privat cu niciunul dintre ei… dacă nu cumva se înşela foarte tare, ei erau interesaţi doar de propria plăcere, de propria reputaţie şi puteau la fel de bine cu toţii

să se ducă să se spânzure.

Lardul Fenton nu părea să fie unul dintre acei bărbaţi. Da, era pe deplin obsedat de sine, dar nu părea… crud. Pur şi simplu nu-l interesa nimic altceva în afară de mâna ei cu inel pe ea. În lumina celor întâmplate în ultimul an, şi în special în ultimele câteva săptămâni, putea să tolereze o asemenea situaţie.

Ceea ce-şi *dorea* pentru ea era cu totul altceva. Poate faptul că îl cunoscuse pe Keating Blackwood, că îl avusese destul de aproape încât să-l atingă şi să nu-l poată păstra, era pedeapsa ei pentru că se îndepărtase de buna-cuviinţă de la bun început. Dacă era aşa, i se părea teribil de crud că i se arătase bucuria, încântarea şi fericirea, că i se permisese să guste din ele pentru ca mai apoi să i se ia totul.

Pentru o clipă sau două, îşi dori să fie unul dintre acei aristocraţi egoişti şi să ceară fie ca Keating să continue să se vadă cu ea după căsătorie, fie să o ţină pentru el. Dar văzuse regretul din privirea lui atunci când vorbea despre Lord şi Lady Balthrow şi… nevoia de a îndrepta lucrurile pentru micul Michael.

— Pari foarte serioasă, remarcă el şi îşi întoarse capul spre ea. O şuviţă din părul lui întunecat, vâlvoi, îi alunecă peste un ochi, făcându-l să pară mai tânăr şi mult mai inocent decât era în realitate.

— Am o grămadă de lucruri la care trebuie să mă gândesc, răspunse ea şi îi dădu şuviţa pe după ureche.

El îşi drese glasul.

— Tu şi surorile tale sunteţi apropiate? Pentru că am observat că abia dacă au schimbat un cuvinţel între ele mai devreme.

— Am crezut că suntem. Nu-mi închipui ce trebuie să le fi spus părinţii mei după ce am plecat, şi amândouă sunt mult prea mici şi… dependente ca să rişte să fie izgonite de acasă. Dacă reuşesc să îmbunătăţesc mai mult relaţia cu ai mei, poate o să fiu în stare să vorbesc cu ei despre toate astea.

Keating încuviinţă din cap.

— Noi doi o să ne continuăm… prietenia până la nuntă? întrebă el încet.

Cel mai înţelept era să spună nu. Se simţea atât de ataşată de el, şi la propriu, şi la figurat, încât prelungirea plăcerii avea doar să sporească durerea. Dar să renunţe a ei acum ar fi fost cu atât mai rău.

— Sunt de acord cu asta.

— Bine. Cuprinzându-i obrajii în mâini, Keating se aplecă spre ea şi o trase într-un sărut adânc şi înflăcărat. Atunci să nu mai pierdem vremea.

*

Keating nu părăsi clubul Tantal până după răsăritul soarelui. Destui oameni încercaseră uşa blocată a salonului de la etaj, astfel că probabil fiecare angajată ştia cu ce se ocupaseră el şi Camille, dar pe ea nu părea să o deranjeze. La urma urmei, acele femei se confruntau fiecare în parte cu propriul scandal. Dacă nu pentru altceva, clubul îi adusese măcar nişte prietene adevărate. Bineînţeles, dacă vor fi bine-venite sau nu la Pollard House după nuntă, asta era o cu totul altă chestiune… şi intuia destul de bine răspunsul.

Era evident că vizitiul trăsurii lui Greaves hotărâse că Keating nu se va întoarce, pentru că vehiculul nu era de găsit nicăieri pe strada din spatele clubului. Cu un oftat, el fileu semn unei birje şi îi dădu adresa de la Baswich House.

Aparent, avea ce-şi dorea. Camille spusese clar că se va mărita cu Fenton. Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi fost în al nouălea cer, luând deja legătura cu avocatul lui ca să dispună aranjamentele necesare pentru a-i trimite lui Eleanor banii şi apucându-se să-şi facă bagajele ca să se întoarcă acasă, în Shropshire. Havard's Glen, oile şi liniştea fuseseră colţul lui de rai când avusese nevoie disperată de unul. Fără ele, probabil că şi-ar fi făcut o gaură în cap până acum.

Privind înapoi, fusese neliniştit şi supărat şi băuse mult prea mult. Încăierările lui prin tavernele locului

fuseseră atât de dese că deveniseră aproape nişte evenimente locale, programate pentru serile în care îşi trimitea mare parte din venituri la Londra, la Eleanor. Nu fusese supărat că i se duceau banii; nu, fusese supărat că nu avea mai mulţi.

Acum însă, va avea zece mii de lire pentru ea şi băiat. Încă nu scuza ceea ce făcuse – nimic nu va putea să scuze asta dar viaţa va fi mai uşoară pentru Eleanor şi Michael. Şi poate că va reuşi să-l vadă pe băiat acum.

Dar nimic nu va mai fi la fel după toate cele întâmplate. Da, el se va întoarce la Havard's Glen. Nu se mai lua la bătaie pentru că furia şi frustrarea pe care le simţea acum nu mai erau genul de care să scape prin băutură sau prin pumni daţi în stânga şi în dreapta. I-o dădea pe Camille vărului lui pentru că era cel mai bun lucru pe care putea să-l facă pentru ea. Dar nu trebuia să-i placă. Vreodată.

Când ajunse în capul scărilor, Hooper deschise uşa principală de la Baswich House.

— Domnule Blackwood, spuse el cu o voce scăzută. Excelenţa Sa a cerut să vă duceţi în biroul dumnealui. Fără ocolişuri sau întârzieri.

Keating îşi arcui o sprânceană.

— Oh, aşa a zis, nu?

— Da, domnule. Şi dacă vă împotriviţi, trebuie să vă rog să o faceţi.

Ei bine, iată ce schimbare de abordare!

— De ce vorbeşti atât de încet? întrebă Keating şi îşi coborî vocea ca să se potrivească cu a majordomului.

— Este absolut necesar, domnule. Vă rog! În biroul Excelenţei Sale.

— Foarte bine, Hooper. M-ai convins, indiferent ce dracu' se întâmplă.

— Fără ocolişuri sau întârzieri.

— Mă duc, pentru numele lui Dumnezeu.

Obosit şi frustrat cum se simţea în clipa aceea, o ceartă zdravănă cu Greaves putea să fie exact ce-i trebuia. Cu majordomul pe urmele lui, de parcă trebuia să-l

împiedice să se avânte într-una dintre camerele laterale sau să se întoarcă valvârtej afară, urcă scările şi o luă pe coridorul care ducea spre biroul mare al ducelui.

— Ce este? întrebă el şi deschise larg uşa.

— Taci din gură şi închide uşa, îi porunci Adam, pe acelaşi ton şoptit şi direct folosit de majordom. Hooper, poţi să te întorci la treburile tale.

— Da, Excelenţa Voastră.

Încruntat, Keating închise uşa.

— Ai toată atenţia mea.

Greaves se ridică de pe scaun. Dacă până atunci Keating nu îl văzuse niciodată altfel decât îmbrăcat impecabil, în dimineaţa aceea nu putu să nu observe că lavaliera ducelui era foarte simplu legată şi că avea un aer distrat. Într-un fel, era uşor… îngrijorător.

— Ia loc!

Ducele făcu un semn spre unul dintre scaunele din faţa biroului.

Fără să-şi slăbească din priviri prietenul, Keating făcu întocmai.

— De ce mă simt ca şi cum aş fi fost prins la universitate cu o fată goală în camera mea?

— Îmi permiţi să te întreb unde ai fost? L-am trimis pe Pidgeon să te trezească exact acum douăzeci de minute şi mi-a spus că patul tău era neatins.

— Nu eşti dădaca mea, Adam. Keating se încruntă. Şi, oricum, de când obişnuiesc eu să dorm în patul meu?

— De când te-ai întors la Londra, răspunse ducele. Bine. Nu-mi spune. Am o bănuială şi nu pot decât să sper că ştii ce dracului faci.

— În loc să mă iei la întrebări, poate îmi zici de ce toată lumea din casă merge pe vârfuri, sugeră Keating, cu maxilarul încleştat.

Va trebui să renunţe în curând la Camille; nimănui nu-i era permis să încerce să-i despartă înainte să fie absolut necesar. Nimănui nu i se permitea să discute măcar un asemenea lucru.

— Bine. Greaves trase aer în piept. Cineva a ajuns aici

acum douăzeci de minute. Aşteaptă în salonul de dimineaţă ca tu să te îmbraci şi să cobori. L-am trimis pe Pidgeon la clubul Tantal ca să te caute, aşa că nu o să fie nevoie să-mi cer scuze.

Degetele lui Keating îngheţară.

— Şi stai aici de vorbă cu mine când Eleanor este în casă? şuieră el. Băia… a venit cu cineva?

— Am vrut să te las o clipă să te gândeşti înainte să te duci direct la ea. Şi este singură.

Indiferent cât de supărat era Keating că fusese reţinut, acum că Eleanor Howard îşi făcuse, în sfârşit, apariţia, bărbatul cel nou, acela grijuliu în care era evident că se transformase, fu nevoit să observe că ducele de Greaves chiar părea îngrijorat. Din cauza lui.

Keating se ridică în picioare.

— O să mă port frumos, spuse el, şi coborî vocea când deschise uşa. I-am făcut deja suficient rău cât să dureze pentru toate vieţile viitoare.

Se opri chiar în faţa uşii de la salonul de dimineaţă şi îşi încleşta degetele pe mâner. Nu o mai văzuse de şase ani. De fapt, ultima dată când o văzuse se întâmplase la Old Bailey, când avocatul citise acuzaţiile care i se aduceau. Ea nici măcar nu rămăsese la proces. Fără îndoială, nu avusese nevoie să audă că Keating îi împuşcase soţul ca să-şi salveze propria viaţă.

Dintr-odată, imaginea lui Camille revenind în casa părinţilor ei, după ce fusese aruncată pe străzi, îi veni minte. Dacă ea putea să facă aşa ceva, şi el putea să facă la fel de bine ce avea de făcut.

Deschise uşa.

— Bună dimineaţa, Eleanor, spuse şi îşi păstră vocea rece şi distantă.

La început nici măcar nu o văzuse; servitorii nu pregătiseră încă salonul, iar cu draperiile trase şi doar două lumânări lângă uşă, lumina era neclară şi difuză. Apoi ea se îndepărtă de şemineu în direcţia lui.

Purta o rochie închisă la culoare, maro sau cenuşie, iar părul lung şi roşcat era strâns într-un coc… foarte

respectabil. În urmă cu şase ani fusese uluitoare şi era încă minionă, cu forme unduitoare şi foarte, foarte frumoasă.

— Keating. Începusem să mă întreb dacă o să mă laşi să aştept aici sau nu.

— Nu-mi mai găseam cizmele, improviză el.

— Atunci este interesant că porţi haine de seară.

— Despre asta vrei să discutăm? Despre hainele mele?

El înaintă un pic în încăpere, îndreptându-se spre ferestre ca să deschidă draperiile grele. În ciuda efectului dramatic al luminii difuze, el prefera să vadă.

— Nu. Sigur că nu.

Keating se întoarse din nou cu faţa spre ea şi se uită mai atent la vestimentaţia ei.

— Pari foarte modestă, comentă el, apoi se sprijini cu spatele de porţiunea de perete dintre ferestre şi îşi încrucişa braţele la piept.

— Situaţia mea nu mai este cea de acum şase ani. La ce te aşteptai?

Avea oarecare dreptate.

— De ce ţi-ai lăsat cartea de vizită aici şi apoi ai dispărut o săptămână?

— A trebuit să mă ocup de nişte treburi în afara Londrei. La urma urmei, eu am lipsit mai mult decât ai lipsit tu. Ea înălţă capul spre el. Recunosc că am o curiozitate. De ce te-ai întors la Londra după atâta vreme?

— Şi eu aveam treburi de care să mă ocup.

— Treburi care au legătură cu o femeie care lucrează la clubul Tantal. Am sursele mele de informare, să ştii.

Ea se întoarse şi apoi se aşeză pe fotoliul de lângă şemineu.

Dacă orice altă femeie din Londra – cu o singură excepţie – ar fi încercat să-l critice pentru acţiunile sau legăturile lui, el i-ar fi spus ceva insultător şi i-ar fi întors spatele. Totuşi, nu putea să reacţioneze aşa faţă de Eleanor Howard, aşa că încercă o tactică diferită.

— Vreau să-l văd pe Michael.

— Nu.

— Dacă este fiul meu, aşa cum susţii, atunci insist.

— În clipa asta, pot să-l fac să treacă drept fiul lui Edward.

— Atunci de ce vărul lui Edward a moştenit moşia Balthrow?

Ea se uită urât.

— De ce? Pentru că judecătorii refuză să-l recunoască pe Michael drept moştenitor. Ea îşi flutură mâinile în aer. Evident, un copil care s-a născut la nouă luni după moartea presupusului lui tată şi după o aventură a soţiei acestuia este ceva „suspect”.

— Ai încercat să-l faci să devină noul viconte de Balthrow?

El nu era sigur dacă agrea ideea, deşi, cu siguranţă, problemele financiare ale lui Eleanor s-ar fi atenuat. Şi deci, şi problemele lui financiare.

— M-am interesat. Discret. Toată lumea părea fericită – chiar încântată – ca titlul să-i revină vărului lui Edward, Roger, iar eu să dispar din Londra şi din amintirea tuturor, aşa că au făcut cum au vrut. Dacă sunt blestemată să trăiesc din milă, cu un copil pe care să-l cresc, fără prieteni sau familie, atunci aşa să fie.

— Îţi trimit orice bănuţ pot, răspunse Keating, cu maxilarul strâns încleştat. Mai mult decât îmi permit.

— Nu este de ajuns. Am avut totul, ştii bine… un titlu, avere, prieteni, petreceri, rochii şi pălării după ultima modă. Acum, n-am nimic.

El se încruntă.

— Ai un fiu. Iar eu nu m-am tăvălit de unul singur în patul soţului tău. La urma urmei, tu m-ai invitat.

— Nu mă acuza pe mine de moartea lui Edward! Toate lumea ştia cât îţi plăcea să provoci probleme. Trebuia să fi ştiut mai bine. N-ai dreptul să fii atât de chipeş când eşti atât de diabolic pe dinăuntru. Şi sigur eu nu ţi-am cerut să-mi ucizi soţul.

— Sunt conştient de asta. Keating răsuflă apăsat. Fac o favoare cuiva. După ce termin ce am de terminat, o să câştig zece mii de lire. O să-ţi trimit toţi banii pentru

educaţia lui Michael, aşa că o să fii în stare să-ţi permiţi… lucruri mai bune.

Ea clipi.

— Zece mii de lire? Asta este… Ar fi minunat. Mi s-a luat aşa o povară de pe umeri. Eleanor se apleca. Cât este de sigură treaba asta? Pentru că nu vreau să-mi fac speranţe în van.

Dacă o asculta pe Camille, totul era foarte sigur.

— Sunt foarte încrezător. „Şi absolut deloc fericit pentru asta”.

— Deci nu eşti la Londra doar ca să revii la vechile tale metehne? Trebuie să mărturisesc că, din zvonurile pe care le-am auzit, m-am gândit că poate ai uitat de mine şi de fiul tău.

— Nu o să uit niciodată de voi.

Eleanor se ridică din nou.

— Bine. Pentru că nici eu n-am să uit. Ajunsă la jumătatea drumului spre uşa de la salonul de dimineaţă, ea se întoarse din nou cu faţa spre el. Dacă reuşeşti să faci rost de bani, atunci chiar o să încep să cred că te-ai schimbat. Şi atunci, poate… Ei bine, o să vedem.

El se îndepărtă de perete ca să urmărească pe fereastră cum femeia părăsea casa şi chema o birjă. După şase ani, era prima oară când îi dăduse cât de puţin de înţeles că ar putea să îi permită să-l vadă pe Michael. Ar fi trebuit să se simtă plin de speranţă. Totuşi, în clipa aceea, ce simţea cel mai mult era disperare. Părea că Dumnezeu avea simţul umorului, căci îi scosese în cale o femeie care îl făcea cu adevărat fericit pentru ca apoi el să se uite cum femeia aceea se ducea în faţa altarului cu un alt bărbat.

În general, Keating ştia să aprecieze ironia. Totuşi, nu şi în dimineaţa aceea.

Capitolul 18

— Putem să aşteptăm aici cât vrei, spuse Sophia şi se

cufundă în bancheta tare şi cu cocoloaşe a birjei.

Lângă ea, Sylvie Hartford încuviinţă.

— Mă bucur că am ieşit. Pansy a devenit obsedată de apa de colonie cu parfum de lavandă, camerele noastre duhnesc a lavandă.

Astfel se explica de ce chiar Sylvie mirosea foarte mult a lavandă. Totuşi, Camille nu spusese nimic; avea suficiente pe cap şi prea puţine prietene ca să rişte să o rănească pe vreuna.

— Mai lăsaţi-mă o clipă, comentă ea, cu privirea încă aţintită spre Pryce House prin geamul întredeschis al trăsurii.

Keating se oferise să o însoţească la întâlnirea cu Lord Fenton, dar ea refuzase. Îi dădea curaj să-i aibă în preajmă, totul era mai uşor, dar la un moment dat în noaptea aceea sau dimineaţa devreme îşi dăduse seama că doar îngreuna mai mult lucrurile pentru amândoi.

De îndată ce ea se mărita cu Fenton, Keating urma să plece. Căldura şi ispita pe care le reprezenta aveau să se întoarcă odată cu el pe mica moşie din Shropshire, iar ea va rămâne aici. Măritată. Cu vărul bărbatului pe care… pe care îl adora.

Deschise brusc portiera şi coborî în stradă. Să se mişte, să facă ceva era mult mai bine decât să se gândească dacă ce câştiga era mai bun decât ce pierdea. Pentru că era foarte sigură că ştia deja răspunsul… cel puţin din punctul ei de vedere.

Cât despre Keating însă, Camille ştia foarte bine că motivul pentru care venise la Londra era ca să câştige zece mii de lire. O alesese ca pe o metodă prin care să se revanşeze faţă de Eleanor Howard şi să-şi vadă fiul care, probabil, fusese crescut să-l urască.

Deci ea accepta din motive greşite? Dacă da, care erau motivele corecte? Da, reputaţia ei va avea de câştigat de pe urma uniunii cu Fenton. Dacă s-ar fi măritat cu el cu treisprezece luni în urmă, după cum se aşteptase toată lumea, motivele pentru care ar fi făcut-o ar fi fost chiar mai puţine decât descoperise că erau de când fusese

compromisă. Un acord semnat de părinţii lor, când ea avea doar trei zile. Şi nimic mai mult. Măcar acum putea să-l ajute pe Keating.

— Cammy?

Cu o tresărire, dădu drumul portierei şi se întoarse cu faţa spre prietenele care se aflau în trăsură.

— Aşteptaţi numai o clipă ca să ne asigurăm că nu sunt ţinută la uşă. Îi întinse Sophiei doi şilingi ca să-l plătească pe vizitiu. Apoi, dacă toate merg bine, ne vedem diseară.

Sophia o strânse de degete când luă monedele.

— Dacă nu te întorci la club până la şase, vin după tine. Şi nu o să fiu deloc politicoasă.

Camille zâmbi larg.

— Asta aproape că merită văzut. O să fiu bine.

Uşa rămase închisă când ajunse în dreptul porticului mic. Ei bine, dacă voiau să o doboare, prea bine. Îşi strânse degetele pe ciocănelul de alamă, apoi îl lovi de trei ori în uşă. Spera în secret să nu răspundă nimeni, ca să fie liberă să plece din nou.

Cu un scârţâit, stejarul vechi se deschise.

— Lady Camille, spuse majordomul, cu o încuviinţare formală din cap.

— Smythe. Lord Fenton a ajuns?

— Discută cu Lord Montshire, milady. Dacă doriţi să aşteptaţi în salonul de dimineaţă, o să-l informez că aţi ajuns.

O irita că presupusul ei logodnic era mai bine-venit decât ea în casa copilăriei, dar, cu siguranţă, nu era surprinsă. Nu după felul cum fusese izgonită.

— Nu. O să aştept afară.

— Milady?

— Aşa am convenit. Dacă are cineva ceva împotrivă, poate să discute cu mine în grădină.

Ea ocoli casa, cu privirea intenţionat întoarsă de la ferestre, în timp ce trecea pe lângă crini şi trandafiri. Totul era atât de familiar; nici măcar nu reuşea să spună de câte ori se oprise în acel loc. Totuşi, persoana care o făcuse

atunci abia dacă o mai recunoştea pe cea care devenise.

— Camille.

Ea ridică privirea când mama ei apăru de după flori. Strângând din dinţi, îşi păstră expresia neutră şi încuviinţă din cap.

— Mamă.

— Arăţi de parcă ai fi gata să sari la mine.

— Am învăţat că trebuie să mă străduiesc mai mult să am grijă de mine.

— Iar bărbatul ăla, Sângerosul Blackwood? Dacă mai căutai un mod prin care să ne aduci încă o ofensă, cu siguranţă ai găsit-o.

— Da, un bărbat care a luat o decizie proastă, s-a regăsit într-o situaţie imposibilă, care a fost ostracizat de lumea bună şi şi-a pierdut prietenii din cauza asta. Habar n-am de ce am simţit cât de asemănători suntem.

Mai mult decât asemănători, cel puţin în ceea ce o privea pe ea, dar să-i spună mamei ei sigur ar fi făcut-o pe femeie să leşine acolo.

— Limba ta ascuţită nu-ţi face cinste.

— Aş fi preferat să nu fiu nevoită să-mi ascut limba, în primul rând.

Voia să-şi încleşteze pumnii şi să-şi continue drumul, dar ar fi părut un gest mult prea agresiv. Indiferent cât de supărată era pe femeia care o privea urât în clipa aceea, Victoria Pryce era, mai presus de orice, mama ei.

— Atunci n-ai decât să mă jigneşti, dacă asta vrei, răspunse tăios Lady Montshire, dar ai grijă în preajma lordului Fenton. Mă îndoiesc să existe o înţelegere care să-l convingă să-ţi acorde şi a treia şansă.

— Sunt conştientă de asta.

— Ah, aici sunteţi, spuse tatăl ei, intrând în grădină dinspre aleea trăsurilor. Lord Fenton mergea în spatele lui. Sper că aveţi o discuţie plăcută.

Hmm. Se îndoia că va mai avea vreodată o discuţie plăcută cu mama ei. În orice caz, nu pentru foarte multă vreme.

— Bună ziua, *papa,* Lord Fenton, spuse ea, făcând o

reverenţă fără prea mare tragere de inimă.

— Lady Camille. Fenton îşi drese glasul. Mergem?

— Nu puteţi să plecaţi fără o însoţitoare, spuse mama ei.

Doamne sfinte! O însoţitoare. Aproape uitase de genul acela de problemă. În acelaşi timp, era foarte fericită că nu trebuia să fie singură cu marchizul. Nu până când nu avea de ales.

Lady Montshire se întoarse spre casă.

— Marie! Vino repede aici!

Un zgomot înăbuşit de uşă se auzi mai târziu, şi Marie, sora ei de 18 ani, veni grăbită dinspre casă.

— Ce este, mamă? Eram în salonul de dimineaţă, citeam.

Din moment ce fiica mijlocie a familiei Pryce era deja îmbrăcată cu haine de stradă, Camille nu era sigură pentru cine era şarada… deşi, mai mult ca sigur, nu pentru ea.

— Sora ta şi Lord Fenton se duc la plimbare. Fii bună şi însoţeşte-i.

— Desigur, mamă.

Când Camille îşi întoarse atenţia spre marchiz, el se uita la ea. Ea încercă să-i citească privirea, să îşi dea seama dacă era enervat, interesat, curios sau supărat, dar nu reuşi să-i dea nicicum de cap. La suprafaţă, bănuia că era ceva ce avea în comun cu vărul lui, dar nu era chiar atât de adevărat. Când Keating se uita la ea, chiar dacă nu putea întotdeauna să-şi dea seama în ce stare de spirit era, ştia întotdeauna că era în siguranţă. Că nu i se va întâmpla niciodată nimic rău în compania lui. Că era respectată şi că avea cineva grijă de ea.

— Mergem? întrebă el şi îi oferi braţul.

Ascunzându-şi reticenţa, îşi prinse degetele de mâneca lui şi o luară în jos, pe stradă. Un faeton în trecere aproape intră într-un stejar, vizitiul fiind atât de ocupat să se uite la ei, încât numai oprirea bruscă a calului îi salvă.

— Ştii că oamenii o să înceapă să vorbească din nou, spuse ea, hotărâtă să nu se ascundă. Şi-am fost deja văzuţi împreună.

— Îmi asum riscul, încuviinţă el, iuţind uşor pasul, în acelaşi ritm cu al cuvintelor. Poate că reputaţia mea ca membru al aristocraţiei nu a fost afectată, dar am devenit la propriu un încornorat, un prost, un papă-lapte care n-a putut să o convingă pe femeia pentru care avea o înţelegere semnată să se mărite cu el. Nu o să mai trec încă o dată prin asta.

Deci era sigur că ea va fi de acord să ducă povestea până la capăt. Şi aşa va face, dar nu pentru reputaţia lui. Nici chiar pentru a ei.

— Şi dacă vărul tău nu reuşea? Dacă decideam să nu vorbesc niciodată cu el?

El schiţă un zâmbet.

— Keating este foarte fermecător. Când vrea să fie. Totuşi, recunosc că sunt oarecum surprins de unele lucruri pe care le-a spus. Ştii că, de fapt, am acceptat să-l plătesc ca să te aducă înapoi la masa de discuţii.

— Da, ştiu.

— Serios? El ridică o sprânceană, devenind o versiune aproape la fel de chipeşă, dar mai puţin înflăcărată, a vărului lui. Ţi-a spus asta?

— Da, mi-a spus. A doua oară când ne-am văzut, cred.

— Şi tot ai acceptat să te întâlneşti cu mine.

— Vrei să-ţi vorbesc sincer sau ai prefera pur şi simplu să dau din cap sau să zâmbesc?

Pentru prima dată, o urmă de surpriză îi traversă trăsăturile.

— Preferinţele mele n-au părut să te intereseze niciodată până acum. Nu văd de ce te-ai ascunde acum.

Camille îl prefera când devenea rece şi o insulta; o făcea să-i fie mai uşor să-şi menţină furia şi hotărârea.

— Foarte bine. I-ai oferit zece mii de lire pentru mine. A fost prima dată când te-ai dat peste cap ca să-mi intri în graţii.

— Şi acum o să spui că florile ar fi fost mult mai ieftine.

— Era prea târziu pentru flori. Ea aruncă o privire peste umăr şi văzu că Marie se afla în spatele lor, destul de

aproape încât să audă întreaga discuţie. Fără îndoială că urma să o reproducă cuvânt cu cuvânt mamei lor, de îndată ce se întorceau acasă.

— De ce-ai fost atât de supărată pe mine?

Camille clipi.

— N-am fost supărată. Am fost… dezamăgită.

Sub mâna ei, braţul lui se încordă.

— Da, ei bine, aş fi preferat o femeie cu mai multă carne pe oase şi mai puţin înclinată spre zboruri ale fanteziei. Bănuiesc că ne dorim cu toţii asta. În orice caz, cei mai mulţi dintre noi şi-o doresc.

— Da, dar dacă te-ai fi deranjat să mă cunoşti, poate ţi-ai fi dat seama că nu suntem compatibili sau că eram, ceea ce te-ar fi scutit de ruşinea de la biserică.

— Da, da, trebuia să-ţi scriu o scrisoare şi să-ţi trimit flori. N-am făcut asta. Nu o să-mi cer scuze sau n-o să-ţi spun că vreau să-mi iau revanşa. Amândoi am fost afectaţi de acţiunile tale, Lady Camille. A venit vremea să îndreptăm lucrurile. Spre binele meu, al familiei tale şi al tău.

„Şi spre binele lui Keating”.

— Da, bănuiesc că aşa este, spuse ea cu voce tare, încercând să-şi ignore bătăile nebuneşti ale inimii.

El se opri, apoi coborî braţul şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Atunci bănuiesc că nu mai este nevoie de tot curtatul ăsta făţarnic şi prostesc, nu?

— Nu. Nu văd ce rost ar avea să încerci să mă convingi că eşti altcineva decât eşti. De fapt, tot ce îţi cer este să ai de-a face cu mine cât se poate de puţin după căsătorie.

— Am nevoie de un moştenitor. Şi de fidelitatea ta. Nu o să mai accept să se râdă de mine.

Inima i se zbătu din nou în piept.

— Atunci, pe lângă asta.

— De acord. El lăsă uşor capul într-o parte. Ciudat, dar dacă n-ai fi fugit acum un an, am fi avut aceeaşi înţelegere.

— Eram mai naivă atunci. Bănuiesc că-mi doream mai

mult.

Lordul Fenton încuviinţă din cap.

— Mă aştept să pleci de la Tantal imediat. Nu poţi să lucrezi acolo şi să te pregăteşti pentru căsătoria cu mine. Nu o să accept asta. Şi nici părinţii tăi.

Afirmaţia o duru mai mult decât se aşteptase.

— Cei de la club au fost foarte buni cu mine. Îndrăznesc să spun că, dacă nu-mi găseam de lucru acolo, următoarea mea alegere v-ar fi împiedicat pe tine şi pe ai mei să mă mai acceptaţi vreodată înapoi. Ea trase aer în piept, luptându-se din răsputeri cu neliniştea bruscă care o cuprinse la gândul de a se muta înapoi într-un cămin ostil, apoi într-unul rece şi nepăsător. O să-mi dau demisia şi o să lucrez până când îmi găsesc o înlocuitoare.

Ceea ce nu se va întâmpla până în ziua nunţii.

— Nu.

Ea îşi ridică bărbia.

— Ba da.

Marchizul dădu să deschidă gura, apoi o închise din nou.

— Fie. Dar nu o să anunţăm nimic şi nu o să se mişte niciun ban până nu pleci din locul ăla. Spune-i asta noului tău prieten şi vedem noi cât este de înţelegător. El făcu un pas spre ea. Asta este diferenţa dintre mine şi Sângerosul Blackwood. Eu sunt sincer şi direct. Nu pretind că sunt prieten cu cineva când nu sunt.

— Şi totuşi, nimeni nu ştie că el este vărul tău, comentă ea, ignorând restul afirmaţiei lui. Numai cineva care nu avusese niciodată un prieten ar fi crezut că putea să o îndepărteze de unul cu câteva cuvinte răutăcioase. Cam cât de sincer şi de direct este acest lucru?

— Asta este o chestiune care ţine de capacitatea de a te purta cum se cuvine. Dacă ar putea să facă asta, le-aş fi povestit tuturor, cu mare drag, despre legătura dintre noi.

Discuţia nu ducea nicăieri şi, cu cât vorbeau mai mult despre Keating, cu atât era mai probabil ca ea să spună ceva în apărarea lui, ceva ce vărul lui nu va putea să ignore. Şi, preocupat cum era de aparenţa bunei-cuviinţe,

era foarte probabil ca lordul Fenton să o ia foarte personal dacă afla că ea făcuse sex cu vărul lui. Şi că avea serios de gând să mai facă.

După un moment petrecut privind în jur, ca şi cum încerca să spună ceva şi nu reuşea, Fenton se întoarse spre casă şi îi întinse din nou braţul. Cu un suspin, ea acceptă.

— Eu şi părinţii tăi o să ne ocupăm de pregătirile pentru nuntă, spuse el, iar tonul îi deveni din nou rece şi indiferent. Şi nu o să mai fugi de data asta.

— Nu, nu o să mai fug. Atât timp cât îţi onorezi toate promisiunile. Faţă de toţi cei vizaţi.

— Aşa o să fac.

Merseră în tăcere tot restul plimbării, până când se despărţiră la intrarea pe alee.

— Tatăl tău ştie cum să mă găsească, spuse el. La revedere, Lady Camille.

— Lord Fenton.

Când el dispăru pe stradă, Camille se întoarse şi ridică privirea spre casă. Crescuse acolo şi totuşi nicăieri nu părea să fie un loc mai străin şi mai puţin primitor. Ideea de a se muta înapoi acolo – ei bine, nu va face aşa ceva. Nu până în ultimul moment posibil. Nu văzuse niciodată mai mult decât faţada de la Pollard House, dar era evident că va fi stăpâna reşedinţei cât de curând.

— Cum ai făcut asta? şopti Marie.

Uitase că sora ei se afla prin preajmă.

— Ce să fac? întrebă ea şi se întoarse spre Marie.

Părul lui Marie era cu trei sau patru nuanţe mai închis decât al ei, iar ochii erau de un albastru mai profund, mai frumos.

— Tocmai ai spus ce-ai vrut să spui. Eu aş fi murit de ruşine.

— Am descoperit că unele lucruri sunt mai rele decât ruşinea. Camille îşi drese glasul, mai puţin sigură despre cum să se poarte cu sora ei decât fusese în privinţa viitorului soţ. Dar pe el nu-l cunoştea. Tu şi Joanna aţi fost bine?

— Mama abia dacă ne-a lăsat să ieşim din casă. Era

cât pe ce să nu venim la Londra pentru sezon pentru că ştia că lumea o să râdă de noi. Urăsc situaţia asta. Cel mai rău lucru ar fi să decidă că nu pot să-mi fac debutul în societate.

— Toate ar trebui să se rezolve şi să fie date uitării cât de curând, spuse Camille. Ca marchiză, o să pot să te prezint multor tineri chipeşi.

— Cu toţii te cunosc acum, nu-i aşa? De la Tan… din locul ăla.

— Este un club de gentlemeni, Marie. Nu un bordel.

Obrajii surorii ei se înroşiră.

— Nu spune lucruri din astea. Doamne! N-am fost niciodată crescute să ne purtăm cum ai făcut tu. Nu înţeleg nimic. Am crezut… am crezut că eram prietene, dar şi surori.

— Eram. Suntem. Nu pot să-ţi explic de ce-am făcut asta, pentru că, dacă stau să mă gândesc, pare o mare prostie. Dar am învăţat câteva lucruri foarte importante de atunci.

— Ei bine, chiar sper asta. Marie o luă pe alee, apoi încetini când îşi dădu seama că sora ei nu o urma. Intri?

— Nu, nu cred. Trebuie să mă ocup de nişte treburi.

— Dar mie şi Joannei ne-a fost dor de tine. Întorcându-se, apucă braţul lui Camille cu ambele mâini. Chiar ne-a fost. A fost groaznic să ascultăm lucrurile pe care *papa* şi mai ales mama le-au spus după ce ai plecat.

Nu voia să ştie ce lucruri spuseseră.

— Ce-ar fi să trec mâine pe aici şi să mergem să luăm prânzul împreună? întrebă ea. Aşa putem să stăm de vorbă fără ca mama să se încrunte la tot ce spunem.

— Mi-ar plăcea. Marie o sărută pe obraz. Şi ne-ai putea povesti cum l-ai întâlnit pe Sângerosul Blackwood. Chiar l-a împuşcat pe vicontele de Balthrow?

— El aşa spune.

— Este aşa de chipeş! Pot să înţeleg de ce Lady Balthrow s-a îndrăgostit de el. Strângând-o de mână, Marie chicoti. Este extraordinar de periculos?

— Nu cu mine. Cel puţin, nu în felul la care se referea

Marie. În alte feluri, o înjunghiase direct în inimă, înainte ca ea să-şi fi dat seama.

Dintr-odată o copleşi nevoia de a-l vedea din nou. Poate că nu fusese aleasă o dată pentru nuntă, dar era ceva inevitabil. Iar apoi, el va pleca.

— Îmi pare rău, Marie, dar chiar trebuie să plec, spuse ea, cu o voce uşor tremurătoare. Sunt încă angajată în locul ăla, să ştii.

— Nu pentru mult timp.

Cu un ultim sărut pe obraz, Marie urcă treptele de la intrare şi dispăru în casă. Camille o privi vreme îndelungată ca să se asigure că ajunsese cu bine înăuntru, apoi se duse să oprească o birjă.

— Unde mergem, domnişoară? întrebă vizitiul ştirb când Camille urcă.

— La Baswich House. Pe South Audley Street.

*

De îndată ce Keating îşi dădu seama că frumoasa Camille se îndrepta spre Baswich House, înjură şi îl mână pe Ambele pe o stradă paralelă cu birja.

Plimbarea fusese mai scurtă decât se aşteptase şi, chiar dacă fusese la o jumătate de stradă depărtare de discuţie, putea să spună că întâlnirea nu fusese cordială. În acelaşi timp, nu văzuse nimic care să-l facă să sară în ajutor, iar Dumnezeu ştia că fusese mai mult decât pregătit pentru orice scuză ca să facă asta.

Nu, ea îşi ţinuse capul sus, spatele drept şi tot ceea ce spusese îl împiedicase pe Fenton să se dea la ea şi să urle. De fapt, atât cât îl cunoştea pe vărul lui, putuse să-şi dea seama că Stephen nu prea ştia ce să facă cu viitoarea lui mireasă.

Fu izbit de alt gând. Poate că ea se grăbea spre casa ducelui de Greaves ca să-i spună că se răzgândise şi că nu va fi viitoarea mireasă a nimănui. Un val de speranţă îl cuprinse, urmat îndeaproape de îngrijorare. În definitiv, indiferent dacă se gândise sau nu, clubul Tantal angaja fete

tinere şi frumoase. Pentru moment, putea să rămână acolo, dar nu era un mod prin care să se susţină tot restul vieţii.

Şi, în timp ce ar fi fost fericit, chiar extaziat, să-i ofere o casă, invitaţia nu rezolva nimic. El era un paria şi aşa va rămâne pentru totdeauna. Chiar mai rău, cum o finanţa pe Eleanor, abia dacă avea venituri suficiente ca să-şi plătească slujitorii şi să-şi păstreze pământul. Cu Fenton şi proprietăţile lui substanţiale, ea putea să aibă totul.

Din dimineaţa aceea, lucrurile deveniseră cu atât mai complicate. Deşi Eleanor nu acceptase clar să i-l prezinte lui Michael, îi sugerase că o va face. Totuşi, asta depindea numai de cele zece mii de lire pe care Stephen i le promisese.

El înjură din nou. Cu toţii ar fi trebuit să-l lase în pace la Havard’s Glen. Nu ar fi întâlnit-o niciodată pe Camille Pryce, n-ar fi sperat niciodată că îşi va cunoaşte fiul, n-ar fi crezut niciodată că va putea să-şi răscumpere cumva greşeala pe care o făcuse cu şase ani în urmă.

Ambele urcă în galop drumul care ducea spre Baswich House, iar el sări din şa înainte ca murgul să se oprească.

— Ocupă-te de el, îi porunci rândaşului, apoi se duse în fugă spre casă.

Hooper îi deschise uşa cu o expresie surprinsă, în timp ce el trecu valvârtej de prag.

— Am fost aici toată dimineaţa, spuse el cu răsuflarea întretăiată, apoi se grăbi să urce scările, fără să mai aştepte vreun răspuns.

În apartamentul lui, îşi scoase cizmele şi haina de călărie, apoi căută în dulap ceva ce ar fi purtat un domn care stătuse toată ziua în casă. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce putea să fie vorba, dar când Pidgeon apăru ca să-l ajute, măcar valetul nu leşină.

Majordomul ciocăni la uşă.

— Intră, strigă el.

— Domnule Blackwood, Lady Camille Pryce este jos şi vrea să vă vorbească. Între patru ochi, domnule.

— I-ai spus că am fost aici toată ziua?

— N-a întrebat, domnule. N-am găsit o modalitate prin

care să-i spun asta fără să-i trezesc suspiciuni. Pot să mă duc să-i spun dacă doriţi.

— Nu fi măgar, Hooper. Şi nu te preface că eşti scandalizat. Ştiu în casa cui eşti angajat.

— Scuzele mele, domnule Blackwood. Am invitat-o în salonul de dimineaţă.

— Bine. Mă duc direct acolo. Oferă-i un ceai.

— Da, domnule.

Keating îşi ridică bărbia, în timp ce Pidgeon îi făcu nodul de la lavalieră. Mai mult decât orice, îşi dorea să se avânte pe scări şi să descopere ce-i scăpase câtă vreme observase discuţia de mai devreme, dar nu voia să ştie că o spionase.

— Hai, ai terminat?

— Dacă aţi înceta să vă mai mişcaţi, domnule, spuse Pidgeon cu o grimasă.

— Grăbeşte-te!

În cele din urmă, valetul făcu un pas înapoi.

— Bănuiesc că asta o să…

— Şterge-o, îi porunci Keating, apoi deschise uşa şi o luă iute pe scări.

Uşa salonului de dimineaţă era deschisă, iar el ajunse deja în mijlocul camerei când îşi dădu seama că femeia era aşezată foarte calm, sub fereastra principală, şi sorbea dintr-o ceaşcă de ceai aburind. Încetini pasul, se îndreptă spre scaunul din faţa măsuţei şi se trânti în el.

— Este o vizită de bun augur sau de rău augur? întrebă el, încercând să ascundă faptul că răsufla greu.

Fără să răspundă sau măcar să-l privească, Camille îşi puse ceaiul jos, se ridică şi se duse să închidă şi să încuie uşa salonului de dimineaţă. El se crispă. În loc să se întoarcă la scaunul ei, Camille îşi puse o mână pe umărul lui şi i se aşeză în poală. Apoi, spre surprinderea lui, îşi lăsă capul pe umărul lui.

Dacă Fenton o rănise, avea să moară. Prieteni vechi, verişori… nu conta. Încet, nedorind să-i dea vreun motiv să se mişte, îşi înfăşură braţele în jurul umerilor ei. Bucuria… liniştită de a sta netulburat, cu Camille în braţe, îi

cutremură sufletul foarte cinic.

— Aveai dreptate în ceea ce-l priveşte pe Lord Fenton, spuse ea în cele din urmă, apoi îşi strânse degetele în jurul primului nasture de la vesta lui.

— În ce sens? Am spus o grămadă de lucruri despre el, din câte-mi amintesc.

— Nu este un monstru.

Keating închise ochii pentru o clipă.

— Ăsta este un lucru bun, nu? se chinui el să spună.

— Bănuiesc. Marie ne-a însoţit în plimbarea noastră şi a fost foarte impresionată că i-am spus ce cred. Evident, nu obişnuiam să fac un asemenea lucru atât de scandalos.

Ea descheie nasturele şi îşi strecură mâna pe sub vestă, palma îi era caldă peste inima lui.

Fu cuprins de iureşul dorinţei.

— Povesteşte-mi ce i-ai spus. Sunt neliniştit.

Ea chicoti.

— I-am spus pur şi simplu că nu sunt impresionată de căldura lui şi că nici n-am fost. Că, exceptând nevoia de a face un moştenitor, mă aştept să fiu lăsată să mă ocup de ale mele şi să am grijă de propriul cămin, şi noi doi să avem cât mai puţin de-a face unul cu celălalt.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea era ca un pumn în plex. Dar ea nu trebuia să ştie. Toate erau spre binele ei, iar el avea să şi-o repete până când va ajunge să creadă.

— Şi n-a făcut apoplexie şi n-a căzut acolo, pe loc? întrebă el uşor.

— N-a fost prea încântat, dar a acceptat. Ridicându-şi puţin capul, îi sărută delicat obrazul, l-am lăsat pe el şi pe părinţii mei să stabilească data nunţii; pur şi simplu nu sunt în stare de aşa ceva.

— Nu te învinovăţesc.

Descheie alt nasture.

— Ai reuşit să dai de urma lui Lady Balthrow? continuă ea, buzele ei pe gâtul lui aproape făcându-l să dea ochii peste cap.

Keating putea practic să-i audă gândurile. Dacă nu o găsea pe Eleanor, dacă nu-i mai rămânea nicio speranţă de

a-l vedea vreodată pe Michael, mai avea nevoie de cele zece mii de lire? Se va gândi să-i distrugă complet viaţa aşa cum şi-o distrusese pe a lui? Şi spre ruşinea lui, era tentant. Atât de al naibii de tentant.

— Mă aştepta aici când m-am întors de dimineaţă, spuse el, şi cuvintele parcă i se opriră în gât.

Ea ridică iute capul şi făcu ochii mari.

— Poftim? Te-ai întâlnit cu ea?

El încuviinţă din cap.

— Ce-a spus? Michael este cu ea? Ai putut să-ţi vezi fiul? Ai…

Keating îi acoperi gura cu o mână.

— Nu pot să-ţi răspund dacă turui întruna, spuse el, înlocuindu-şi palma cu buzele, impresionat că părea să-şi facă atâtea griji pentru fiul lui şi problemele lui când avea atâtea la rândul ei.

Ea se îndepărtă de el şi se ridică, netezindu-şi fustele.

— Povesteşte-mi!

— Eleanor părea îngrijorată că mă aflu la Londra ca să… revin la vechiul meu stil de viaţă… ceea ce se pare că şi fac.

— Ba nu. Asta este diferit. Ea făcu un semn spre spaţiul dintre ei doi. Între noi e ceva diferit.

— Pentru că eu te în… Pentru că ţin mai mult la tine decât am ţinut la ea? Altfel, văd o asemănare foarte mare, draga mea.

Doamne, aproape că-i spusese. Aproape că recunoscuse că o iubea. De parcă declaraţia lui ar fi făcut altceva decât să înrăutăţească şi mai mult o situaţie de nesuportat pentru amândoi. Trase tremurător aer în piept. Calm. Trebuia doar să fie calm.

— Oricum, continuă el după o clipă, a spus că Michael nu este cu ea, dar m-a lăsat să cred că mi-ar permite să-l văd dacă pot să-i dovedesc că sunt în stare să-i susţin în continuare pe amândoi.

— Sper că i-ai spus despre banii pe care o să-i primeşti.

— I-am spus. Atunci mi-a zis că m-ar putea lăsa să-mi

văd fiul.

O lacrimă i se prelinse pe obraz şi, când o văzu, Keating se simţi ca şi cum cineva îi făcuse o gaură în inimă. Dacă asta era dragostea, îşi dorea să nu o fi descoperit niciodată. Sentimentul acela afurisit durea ca naiba, iar el nu reuşea să identifice niciun folos în a-l simţi.

— Sunt atât de fericită pentru tine, spuse ea, şi se şterse la ochi.

— Serios.

— Da! Bineînţeles că sunt. Meriţi să-l vezi pe Michael.

— Nu ştiu ce să zic, dar mulţumesc că spui asta.

Camille se uită la el preţ de câteva momente ucigătoare. Apoi se scutură evident.

— Ar trebui să plec. Voiam doar să ştii că eu şi Fenton am ajuns la o înţelegere.

Keating se întinse să o ia de mână şi o trase la loc în poală. Indiferent cât de mult încercase să-şi păstreze sângele-rece, existau momente în care pur şi simplu nu merita efortul. Ea îl consuma şi, dacă nu o avea, era foarte sigur că avea să moară cu mult înainte de căsătoria ei cu alt bărbat.

Îi readuse mâna pe nasturii de la vesta pe jumătate deschisă.

— Deci ai terminat-o cu indecenţa? murmură el, apoi îşi coborî capul ca să o sărute pe gâtul dezvăluit privirii.

Ea scoase un oftat tremurător.

— Nu încă, nu cred. Degetele ei delicate descheiată al treilea nasture, apoi pe al patrulea. Dar lucrez la prânz, aşa că să nu-mi strici părul.

Keating chicoti.

— O să mă străduiesc.

Cu un sărut pătimaş, în care limbile li se întâlniră, el se mută astfel încât să-l încalece, apoi îi ridică fustele. Volanele se aşezară în jurul lor, ascunzând faptul că singurul lucru care îl mai ţinea departe de ea era materialul întins al pantalonilor.

— Oh, Doamne, spuse ea cu un tremur şi îşi mişcă şoldurile.

Ea va fi sfârşitul lui, era sigur de asta.

— Ridică-te un pic, îi porunci el, întinzându-se între ei ca să îşi descheie pantalonii şi să-i dea jos, apoi îşi strecură un deget în căldura ei umedă. Pari atât de sfioasă deasupra fustelor, comentă Keating, apoi o prinse de şolduri şi o trase în membrul lui tare şi încordat.

Camille închise ochii în vreme ce el o pătrunse.

— Hm, murmură ea, cu mâinile pe umerii lui. Încet, ea se ridică, apoi se coborî din nou. Nu mă simt deloc sfioasă, spuse ea răguşit şi deschise din nou ochii.

— Nici eu. Ţine-te.

Şi astfel o penetră, ridicându-i şi coborându-i şoldurile peste el, până când ea intră în ritmul tare şi rapid. Cu răsuflarea întretăiată, ea îi zâmbi ispititor, în vreme ce sărea încântată pe membrul lui, iar el îşi ridica şoldurile ca să o întâlnească.

— Îmi place asta.

Keating o prinse de ceafă, amintindu-şi că nu trebuia să-i distrugă coafura şi îi trase faţa în jos ca să o sărute din nou. O nevoie intensă îl străpunse, făcând ţăndări stăpânirea lui de sine, şi aşa zdrenţuită. Când ea atinse orgasmul, el îşi dădu drumul şi îşi găsi propria eliberare adânc în interiorul ei.

Aplecându-se, Camille îşi odihni obrazul pe umărul lui. Vreme îndelungată rămaseră aşa, respirând greu, cu membrul lui încă înăuntrul ei. El putea să audă trosnetele slabe ale focului din şemineu, roţile trăsurii care huruiau afară, sunetul îndepărtat al vocilor care sporovăiau, vânzându-şi marfa, şi cum cineva proclama cu voce tare că ştia să recunoască un pursânge atunci când îl vedea. Dacă timpul s-ar fi putut opri, pentru un moment care trebuia savurat, pe acela l-ar fi ales.

În cele din urmă, Camille se îndreptă din nou şi coborî privirea spre el.

— Este un mod foarte la îndemână să faci asta, spuse ea, şi zâmbi larg.

— Este, deşi prefer să te văd goală. Şi să am un pic mai mult timp la dispoziţie.

O umbră îi întunecă privirea. El ştia exact ce anume o provocase; mai mult timp era ceva ce pur şi simplu nu aveau. Fiecare moment era cu unul mai puţin din câte mai avea de împărtăşit cu ea.

— Când o să te plătească Fenton? întrebă ea brusc, apoi se ridică din nou în picioare şi îşi netezi fustele.

— A doua zi după nuntă.

Şi el se ridică, îşi legă pantalonii şi îşi încheie la loc nasturii de la vestă.

Ea se încruntă.

— Ar trebui să-i primeşti acum, câtă vreme Lady Balthrow mai este la Londra. Poate că, la urma urmei, Michael este cu ea.

Şi el se gândise la acelaşi lucru, dar nu îşi dorea să încheie... povestea lor, indiferent despre ce fusese vorba, înainte să fie nevoit să o facă.

— Am convenit că după nuntă. Îmi închipui că o să fie cât de curând.

El îi luă mâinile într-ale lui şi se aplecă să o sărute. Buzele ei calde şi delicate se contopiră cu ale lui, răpindu-i răsuflarea, gândurile şi sufletul. Ea era ceea ce ar fi putut să aibă, dacă ar fi dus o viaţă mai bună. Nu dusese, iar cel mai bun lucru pe care putea să-l facă acum era să guste puţin, apoi să se uite cum pleacă.

În cele din urmă, îi dădu drumul, şi ea o porni spre uşă. Totuşi, cu mâna pe zăvor, îşi întoarse din nou privirea spre el.

— Gata, asta este?

Ar fi fost, dacă ar mai fi avut vreo urmă de raţiune. Dacă ar fi învăţat ceva cu şase ani în urmă, ar fi încuviinţat din cap, şi-ar fi luat rămas-bun şi ar fi rămas închis în casă până a doua zi după nuntă.

— Depinde, spuse el încercând din răsputeri să schiţeze un zâmbet. Mă gândeam să încerc un picnic marţi. Aţi vrea tu şi Sophia să ne însoţiţi pe mine şi pe Greaves?

Camille chiar păru uşurată, de parcă nu-şi dăduse seama că el înrăutăţea lucrurile.

— Cred că ar fi minunat.

Keating se înşela, dar dacă urma să-şi petreacă restul vieţii fără ea, îşi dorea mai mult – doar puţin mai mult – să-şi amintească de ea.

Capitolul 19

Timp de două zile nu se întâmplă nimic neobişnuit, deşi Camille trebuia să admită că numărul mai mic de insulte şi priviri chiorâşe se poate să se fi datorat faptului că nu-i mai păsa atât de mult încât să le observe. Dar ştiu că ceva nu era în regulă în clipa în care o zări pe Juliet Langtree strecurându-se prin mulţimea de bărbaţi în Sala Demetra.

Juliet era chipul clubului Tantal în fiecare seară. Cineva chiar scrisese un cântec despre femeia majordom, cu chip de înger, care păzea uşa spre fericire sau aşa ceva. Ea nu-şi părăsea postul de la uşa principală. Nu dacă nu se petrecea ceva ieşit din comun. Iar în momentul acela, privirea femeii era aţintită spre... ea.

De fapt, lui Camille nu-i plăcea să lucreze seara. Membrii clubului avuseseră timp să bea, ceea ce-i făcea pe toţi să pară mai puţin... rafinaţi. În ultima perioadă, detaliul o deranja mult mai puţin şi, date fiind nenumăratele amintiri din Mayfair, bănuia că va fi nevoită să tolereze acele priviri pentru tot restul vieţii. Chiar dacă devenea marchiză, chiar dacă vor lua cina la ei acasă şi îi vor face complimente pentru bijuteriile ei fine.

Dar pe moment se uită la Juliet.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu voce scăzută, când femeia majordom se opri în faţa ei.

— Lord Montshire şi Lord Fenton sunt aici, murmură Juliet.

Se făcu lividă şi se prinse de podium ca să nu se clatine.

— Dar ei nu sunt membri.

Iar lui Fenton, cel puţin, îi fusese interzis accesul în

clădire.

— Au făcut rost de o invitaţie de la Lord Cleaves. Lady Haybury a spus să te întreb pe tine înainte să le permit să intre.

Cu câteva luni înainte, ar fi leşinat deja. Sau, mai degrabă, şi-ar fi suflecat fustele şi ar fi plecat valvârtej din încăpere, ar fi încuiat uşa şi s-ar fi ascuns sub pat.

— Lasă-i să intre.

— Eşti sigură? şopti Juliet şi îşi arcui o sprânceană. Am la îndemână nenumărate scuze bine repetate.

— Este evident că sunt pregătiţi să se holbeze lumea la ei şi să fie subiect de bârfă, răspunse Camille. Iar eu sunt obişnuită cu toate astea. Lasă-i să intre şi să simtă un pic din disconfortul meu.

Cu o încuviinţare oarecum nesigură din cap, Juliet se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre foaier. Din colţul opus al încăperii, Camille surprinse privirea nedumerită şi îngrijorată a Sophiei şi schiţă spre ea o jumătate de zâmbet.

Era şansa ei, presupunea, să le arate atât tatălui, cât şi logodnicului ei că învăţase să stea pe propriile picioare. Că îşi ţinea capul sus şi se întorcea în partea cuviincioasă din Mayfair pentru că era alegerea ei. Nu pentru că nu avea de ales.

Iar ei ar fi trebuit să-i mulţumească şi lui Lady Balthrow, pentru că, dacă nu ar fi fost ea şi nevoia lui Keating de a o întreţine, Camille ar fi fost cu mult mai puţin dispusă în acele zile să revină în lumea bunei-cuviinţe. Descoperea că tocmai asta presupunea curajul. Îi deschisese lumea cu mult mai mult decât se aşteptase.

Câteva momente mai târziu, cei doi bărbaţi, tatăl şi cel care îi era aproape soţ, intrară agale în Sala Demetra. Fenton, cel puţin, părea că îşi doreşte să-şi bage capul în haină, ca o ţestoasă. În acelaşi timp, privirea îi hoinărea peste tot, studiind pentru prima dată opulenţa clubului Tantal.

— Bună seara, spuse ea, mulţumită că vocea îi răsună calm. Pot să vă instalez la o masă?

Maxilarul tatălui ei se încordă. El fusese dintotdeauna mai tolerant decât mama ei, atunci când venea vorba de înflăcărarea fiicei, dar purta aceeaşi parte de vină, ca toţi ceilalţi, în povestea izgonirii ei de acasă.

— Da, mulţumim, spuse el în cele din urmă.

— În mod normal, mă tem că v-am fi rugat să aşteptaţi într-una dintre sălile de jocuri, spuse ea, apoi se întoarse să-i conducă prin încăpere, încercând să ignore ochii curioşi ai zecilor de bărbaţi care se uitau în direcţia ei, pentru că suntem foarte aglomeraţi luni noaptea. Dar păstrăm o masă rezervată pentru oaspeţii speciali.

Se opri lângă masa frumos aranjată de sub fereastra care dădea spre grădină, apoi le făcu semn să se aşeze.

— Meniurile dumneavoastră sunt aici sau, dacă este ceva ce preferaţi în mod deosebit, bucătarii noştri sunt fenomenali. Una dintre chelneriţele noastre o să vină în câteva clipe. Să aveţi o seară minunată.

— Camille, mormăi tatăl ei, cu privirea aţintită spre lista de vinuri de pe masă, faci asta în fiecare seară?

— Sâmbăta şi în fiecare zi de marţi sunt liberă, iar de obicei, lucrez dimineaţa. Am… lucrat mai puţin în ultima vreme, aşa că, atunci când cineva are nevoie de o seară liberă, eu îi ţin locul.

— Dar cine sunt celelalte femei? *Locuieşti* cu ele?

— Suntem toate surori aici, milord. Pentru cele mai multe dintre noi, asta a fost o ultimă şansă înainte de a cădea pradă disperării. Alţi trei gentlemeni intrară în salon, iar ea făcu un pas în spate. Acum, dacă îmi permiteţi, trebuie să mă ocup de îndatoririle mele.

Sophia o prinse de braţ şi traversară împreună sala de mese.

— Ştiai că o să vină aici? şopti ea.

— Habar n-aveam. Şi nu sunt sigură de ce au venit. Dacă vor să mă facă să plec de ruşine, nu o să…

— Ştii că nu poţi să fii marchiză şi să lucrezi aici. Nu dacă nu eşti Lady Haybury şi nu ai propriul club.

— Ştiu asta. Dar nu părăsesc un pat şi un venit până n-am unde altundeva să mă duc.

— Ai putea să te duci acasă.

Spre surprinderea ei, simţi că i se umplu ochii de lacrimi. Îşi frecă uşor fruntea, se ciupi de podul nasului până când senzaţia dispăru.

— Aici este casa mea.

— Oh, termină, Cammy! O să mă faci să plâng. Sophia o luă de braţ. Sunt fericită pentru tine. Nu multe dintre noi ajung aici pentru ca apoi să li se ofere mai mult.

Da, se presupunea că trebuia să fie recunoscătoare pentru a doua şansă. Când Keating îi dăduse prima dată vestea, gândul că toate privirile şi cârcotelile aveau să înceteze i se păru un vis halucinant. Totuşi, în mijlocul tuturor dorinţelor ei ca lucrurile să redevină aşa cum erau înainte, ea descoperise ceva într-o direcţie complet nouă şi neaşteptată.

Însă Keating avea nevoie de ceva mai mult decât putea ea să-i ofere. Da, părinţii ei erau bogaţi, dar ea fusese dezmoştenită din clipa în care plecase de la propria nuntă. Iar singurul mod prin care putea să-l ajute era să se întoarcă la Fenton. Serios, era un sacrificiu foarte mic. La urma urmei, ea va avea tot ce îşi dorea. Cu o unică, sfâşietoare excepţie.

— Ce crezi că pun la cale? întrebă Sophia.

Camille se scutură, iar visatul cu ochii deschişi la ceva imposibil se transformă într-un mare nimic.

— Cred că stabilesc o dată pentru nuntă. Şi vor ca eu să ştiu asta… deşi nu sunt sigură de ce cred că aş fi surprinsă. Am fost de acord, la urma urmei.

— Şi cum rămâne cu Keating?

Ajungând la podium, Camille căută prin însemnările din registrul zilnic.

— Nu vreau să vorbesc despre el. Nu aici.

— Desigur. Dar cred că o să fac rost de o sticlă de whisky pentru mai târziu.

Camille se chinui să schiţeze un zâmbet.

— O idee foarte bună.

— Da, ştiu.

Timp de două ore, încercă să evite masa de la

fereastra care dădea spre grădină, fără să lase impresia că o făcea. Ce diferenţă faţă de prima oară când fusese aleasă data pentru nunta cu Fenton. În urmă cu un an, fusese atât de entuziasmată, încât abia reuşise să stea locului, desenând florile şi panglicile pe care şi le dorea pentru biserică, închipuindu-şi cât de romantic ar fi când Stephen Pollard va apărea la uşa ei ca să i se prezinte.

Acum nu-i mai păsa decât ca Keating să-şi primească banii… caz în care, cu cât evenimentul avea loc mai devreme, cu atât era mai bine. Pe de altă parte, de îndată ce se mărita, nu avea să-l mai vadă. Poate că era vărul lui Fenton, dar la miile avea sentimentul că nu prea participa la sărbătorile în familie. Sau că, în orice caz, nu va mai participa, după cele întâmplate.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine, îi spuse tatăl ei din spate.

Ea se întoarse şi îi văzu pe el şi pe Fenton. „Oh, Doamne”. Fu cuprinsă de un fior. Cu o încuviinţare din cap, ea îi conduse prin foaierul aglomerat şi ieşiră pe aleea principală.

— Am doar câteva clipe.

— Foarte bine. Nunta o să aibă loc peste o săptămână, sâmbătă, pe optsprezece. Asta ar trebui să scurteze şi nerăbdarea, dar şi să-ţi dea prea puţin timp ca să nu te răzgândeşti.

— Nu o să mă răzgândesc.

— Chiar şi aşa. Am cerut o aprobare specială de la Canterbury. Ne ocupăm să rezervăm o bisericuţă din Knightsbridge şi o să hotărâm şi lista de invitaţi. Numai după aceea, o să stabilim şi aspectele financiare. Tatăl ei aruncă o privire spre Fenton. Doreşti să adaugi ceva?

— Nu, milord. Numai că mă bucur c-am reuşit să ajungem la înţelegerea asta. Pentru binele tuturor.

Şi dramul de speranţă pe care îl mai avusese legat de romantism se făcu ţăndări.

— Prea bine, spuse ea cu voce tare. O s-o anunţ pe Lady Haybury că demisionez începând cu şaptesprezece.

— Ar trebui să pleci acum. N-are rost. Marchizul se

încruntă. Toată lumea te vede aici.

— Voi v-aţi făcut aranjamentele, acestea sunt ale mele. Acum trebuie să mă întorc la postul meu. Scuzaţi-mă!

Ea se întoarse în grabă pentru ca ei să nu vadă lacrimile care o podidiseră. Va fi a doua oară când ziua nunţii ei va fi cea mai tristă din viaţă. Doar că, de data asta, avea cu mult mai multe de pierdut.

*

— Explică-mi ceva, spuse ducele de Greaves, în timp ce se aşeză în trăsura lui mare şi somptuoasă.

— Iar? Ce anume?

Keating nu prea avea chef de întrebări, dar, din moment ce Greaves lipsea de la o şedinţă de la Camera Lorzilor ca să mănânce sandvişuri pe iarbă, bănuia că îi era dator prietenului său cu discuţia aceea.

— Camille Pryce.

— Nu.

Greaves îşi arcui o sprânceană.

— Încă n-am pus întrebarea.

— Nu discut despre ea. Alege alt subiect.

— O să le luăm pe ea şi pe prietena ei, cum o chema-o, de la Tantal. Ai de gând să o ignori sau pur şi simplu să nu vorbeşti despre ea?

— Sophia, adăugă Keating. „La naiba”. Bănuia că întrebările vor apărea, mai devreme sau mai târziu. Era mai bine să-şi gândească răspunsurile acum, ca să le aibă în minte prima dată când va fi prea beat ca să vină cu o idee originală. Atunci ce vrei să-ţi explic?

— I-ai dat-o lui Fenton, da?

— I-am returnat-o lui Fenton.

— În schimbul unor bani.

— O sumă foarte mare de bani.

Adam îl studie cu atenţie.

— Şi ea este dispusă să se ducă.

— Tu n-ai fi, dacă ţi-ai fi petrecut ultimul an sau aşa ceva pe deplin ruinat? Ea este o lady. Şi, chiar dacă şi-a

făcut prieteni la clubul ei, mă îndoiesc foarte tare că o să aleagă să îşi petreacă restul vieţii înconjurată de crai şi derbedei.

— Adică de tine.

Cu o încruntare, Keating se întoarse să privească strada pe care treceau.

— Îţi sugerez să încetezi să mai încerci să mă descoşi înainte să te iau la bătaie pentru asta. Îşi încrucişă braţele la piept. Şi observ că nu contrazici analiza mea despre situaţia ei.

— Eu încă îmi construiesc propria analiză.

— Atunci păstreaz-o pentru tine.

— Pe optsprezece. Asta înseamnă peste patru zile.

— Da. Am şi eu calendar.

Greaves oftă cu năduf.

— Asta ar trebui să fie plăcut, mormăi el suficient de tare încât să-l audă Keating.

Keating ar fi trebuit să încerce să fie mai plăcut şi să explice că, desigur, *voia* să o păstreze pe Camille în viaţa lui, tânjea după prezenţa şi atingerea ei, dar că, raţional vorbind, îi va fi pur şi simplu mai bine altundeva. De la bun început, ea spusese foarte clar ce anume o făcea fericită… prietenii, prânzurile, seratele şi plimbările prin locuri unde nimeni nu se uita chiorâş la ea.

Desigur, el avea propriul motiv pentru care voia să o vadă măritată cu Fenton, iar întrebarea despre lucrurile la care era dispus să renunţe pentru un băiat fără chip şi o greşeală pe care o făcuse cu şase ani în urmă îl ţinuse treaz toată săptămâna care trecuse. Pentru el, era o miasmă fără rezultat pozitiv… aşa că tot ce putea să facă era să aranjeze lucrurile pentru ca ea să fie fericită.

— Încă o întrebare.

Scuturându-se, se uită la prietenul lui.

— Doamne, Dumnezeule!

— Eu ştiu că ea a acceptat să se mărite cu Fenton sau nu ştiu?

— Anunţul a apărut în ziarul de dimineaţă, dacă-ţi aminteşti. Aşa că poţi prea bine să ştii şi tu, oricum. Fără

doar şi poate, Sophia ştie, şi astfel, o să aveţi amândoi ocazia să bârfiţi.

De data asta, Greaves păru ofensat.

— Eu nu bârfesc. Şi sigur nu cu o chelneriţă dintr-un club de gentlemeni.

— Atunci şezi acolo şi fii drăguţ. Dacă pot, vreau să discut un minut sau două cu Camille.

Pentru că, dacă nu reuşise să o facă până atunci, azi trebuia să ieşi ia rămas-bun de la ea. Ca să o revadă după aceea, să ştie ce va urma sau, chiar mai rău, ce se întâmplase... însemna să aibă mai multă reţinere sau stăpânire de sine decât putea să adune.

Preţ de câteva clipe, merseră în tăcere.

— Atunci o ultimă întrebare.

— La naiba, Greaves, ce vrei de la mine? explodă Keating, apoi se întoarse cu faţa şi se uită urât la prietenul lui.

Ducele îl privi calm.

— Nu contează. Tocmai mi-ai răspuns. Bătu uşor cu bastonul în speteaza de la scaunul vizitiului. Aici este în regulă, Saunders.

Trăsura se opri brusc. Greaves se ridică şi deschise portiera, apoi coborî.

— Ce faci? întrebă Keating. Am nevoie de un însoţi...

— Cealaltă fată poate să vă fie doamnă de companie, îl întrerupse Adam. Eu trebuie să mă ocup de ceva.

— Aşa că o să mergi pe jos... de aici, i-o întoarse Keating, uitându-se la strada aglomerată din Mayfair.

Greaves îşi flutură bastonul.

— Cred că o să mă descurc. Dă-i drumul, Saunders!

Bastonul de mahon ascundea o floretă ascuţită, iar Adam Baswich ştia exact cum să o folosească. Rămase la marginea străzii pentru o clipă, în vreme ce trăsura şi Keating Blackwood furios şi frustrat se îndreptară în direcţia clubului Tantal.

De îndată ce trăsura coti, Adam o luă pe o stradă laterală ca să închirieze o birjă. În mod normal, ar fi preferat să-şi tocească pingelele decât să călătorească într-

una dintre drăciile acelea cu arcuri proaste şi urât mirositoare, dar graba era evident esenţială.

Se aşteptase ca Lady Camille să se împotrivească puţin mai mult înainte de a doua încercare de a se căsători cu Fenton, exact aşa cum crezuse că Keating îi va pune un băţ sau două în roate vărului lui Evident, doi martiri care ţinteau în aceeaşi direcţie puteau cu uşurinţă să cucerească şi să distrugă orice mijloace posibile la fericire pe care le aveau înaintea lor.

În faţa unui şir mic de magazine şi birouri din Knightsbridge, coborî din birjă.

— Aşteaptă-mă aici, îi spuse vizitiului.

— N-o să…

— Chiar aici, repetă Adam şi-i strecură bărbatului o monedă de aur.

Omul îşi închise gura şi îşi atinse borul pălăriei.

— Aha, milord. Chiar aici.

— Adică „Excelenţa Voastră”, mormăi Adam, dar îşi păstră vocea suficient de scăzută încât vizitiul să nu-l audă. Anonimatul era al naibii de enervant. Totuşi, era şi necesar.

Se opri în faţa uneia dintre uşile înguste, o deschise şi păşi într-un birou cu lumină difuză.

— Harrow? strigă el, apoi îşi scoase pălăria albastră de castor şi îşi puse mănuşile în ea.

— Excelenţă? Sunt aici, în spate. Un bărbat înalt şi slab, cu ochelari, şi un spate uşor încovoiat apăru în uşa din spate, apoi dispăru din nou. Nu te aşteptam azi.

Adam îl urmă în camera şi mai mică, din spatele primei încăperi. Teancuri de cărţi şi hârtii umpleau rafturile care se întindeau până în tavan şi pe cele două mese de lucru înghesuite acolo, abia mai lăsând spaţiu pentru un singur scaun şi trei lămpi pâlpâitoare.

— Timpul este un factor mai important decât mi-am dat seama, spuse el, şi îşi aruncă pălăria pe unul dintre teancurile mai mici de cărţi. Ai aflat ceva?

— Voi, nobilii, sunteţi oameni cu buzele ferecate, Excelenţă, răspunse Harrow, scotocind într-un teanc de documente şi scoţând o hârtie de acolo.

— Da, ştiu. Iar eu te plătesc pentru comentariul tău profund sau pentru rezultate?

— Pentru ambele, sper. Harrow ridică hârtia mai aproape de una dintre lămpi mijindu-şi ochii prin ochelari. Am o întâlnire joi. Prima dată când individul ăsta, Evans, a acceptat să se vadă cu mine. Dar o să te coste.

— Plăteşte. Şi adaugă la nota mea. Se întinse şi luă hârtia ca să se uite singur. Informaţiile adunate acolo treziră în el o emoţie pe care, în general, căutase să o evite în ultimele zile. Furie. Eşti sigur că tot ce scrie aici e corect?

— Oamenii mei nu sunt angajaţi ca să născocească lucruri.

— Atunci o să mă ocup eu de asta. Adam împături hârtia, apoi o îndesă în buzunar. Am nevoie de un răspuns până vineri. Mai târziu n-o să-mi mai fie de niciun folos.

— O să-l am până atunci, Excelenţa Ta.

— Ai face bine să fie aşa.

Patru zile ca să prevină un dezastru. O sarcină dificilă în sine, dar cum era vorba de un crai care credea că merita toată suferinţa pe care o provocase, îşi dorea să folosească mai curând cuvântul „minune”. Era nevoie de o minune ca să rezolve situaţia şi, pe deasupra, de foarte mult noroc.

Adam oftă. Aşa că era mai bine să se apuce de treabă. Şi să spere că nu se va trezi rănit şi afectat pentru eforturile lui.

*

— Nu-mi dau seama de ce nu-ţi permit să inviţi pe nimeni din partea ta la nuntă, spuse Sophia cu amărăciune în timp ce îi întindea lui Keating platoul cu biscuiţi.

El luă patru biscuiţi cu scorţişoară.

— Pentru nişte oameni care încearcă să reintre în graţiile înaltei societăţi, mi se pare că grăbesc toată povestea îngrijorător de tare.

— Oricum, pe voi doi vă invit, spuse Camille, apoi luă unul dintre biscuiţi de la Keating şi muşcă din el. Şi pe Lord şi Lady Haybury şi pe oricine altcineva am eu chef.

Keating se uită la ea.

— O să-l inviţi şi pe Greaves, nu-i aşa? Este foarte puţin probabil ca familia ta să-i închidă unui duce uşa de la biserică.

— Cu siguranţă.

Keating trase adânc aer în piept.

— Voiam să-ţi spun că eu o să plec la Shropshire sâmbătă. Am lipsit prea multă vreme şi nu mai sunt binevenit aici de mulţi ani.

Ea ar fi vrut să-l contrazică, să-i spună că-şi dorea să-i vadă la nuntă ca să nu uite că lucrul pentru care acceptase să se mărite merita efortul. Că ceea ce vor câştiga amândoi poate reuşea să echilibreze balanţa pentru ceea ce simţea că pierde. Desigur, niciunul din ei nu pomenise vreodată ceva despre „până la adânci bătrâneţi”, aşa că poate ea visa cu ochii deschişi şi se amăgea singură. Dar nu prea credea că era cazul.

Totuşi, dacă lăsa gândul nerostit, poate că va fi mult mai puţin dureros. Numai că nu avea nimic cu care să-l compare.

— Şi cum rămâne cu banii? întrebă ea cu voce tare.

— I-am lăsat instrucţiuni avocatului meu să depună totul în contul lui Eleanor. Îşi coborî privirea spre gura ei când ea muşcă din biscuit cu poftă. Aşa că, dacă nu te superi, aş vrea să-ţi urez toate cele bune azi.

Sophia se ridică brusc.

— Oh, priviţi! O raţă, spuse ea, şi se repezi spre podul vechi din lemn.

— Am speriat-o de a fugit aşa? întrebă Keating şi îi mai întinse un biscuit.

— Cred că a fost modul ei subtil prin care ne-a acordat un moment de intimitate. Camille se chinui să schiţeze un zâmbet. Relativ vorbind.

— Dacă-mi dădeam seama că este aşa de dispusă să ne lase singuri, încercam să te dezbrac cu totul şi să mă dau la tine cu săptămâni în urmă. La naiba cu toată subtilitatea!

Aproape ca răspuns la afirmaţia lui, patru tinere

doamne care se plimbau trecură pe potecă, toate holbându-se la ei. Camille abia se abţinu să nu scoată limba la ele. Cel mai probabil ar fi leşinat şi, pe deasupra, se putea prea bine să le primească la cină luna următoare.

El îi lovi uşor vârful arătătorului cu al lui.

— Am să-ţi fac o propunere.

Chipul ei trebuia să arate la fel de speriat pe cât se simţea, căci el se ridică brusc şi se încruntă. Pentru o secundă, înainte să-şi dea seama că el intenţionase să spună cu totul altceva, ea simţi… bucurie.

— O propunere, repetă ea în mod ciudat.

— Nu leşina, Cammy.

— Oh, foarte amuzant. Nu eu rostesc cuvinte ca „propunere”, domnule.

O urmă de zâmbet duios îi lumină chipul.

— Îmi cer scuze. Voiam doar să spun că, în următoarele cinci minute să ne spunem tot ce dorim, tot ce ne vine în mine. Şi apoi, după cele cinci minute, să nu mai discutăm niciodată despre asta.

Ochii lui căprui îi întâlniră pe ai ei, provocând-o să accepte.

— Ştii că n-o să iasă nimic bun din asta.

— Ştiu. Dar asta este ultima noastră ocazie.

Oh, era cea mai proastă idee din istoria ideilor. Şi, în acelaşi timp, dorinţa de a-i spune exact ce simţea pentru el o atrase atât de mult, la fel de mult ca bărbatul din faţa ei. Şi-o repetase zile de-a rândul. Să-i spună, să-l audă poate pe el răspunzându-i la sentiment, să ştie că în lume, cineva… el… o iubea…

Ea închise ochii o clipă.

— Nu.

Când îi deschise din nou, privirea lui era încă aţintită asupra ei, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— De ce nu? întrebă el cu voce scăzută şi monotonă.

— Pentru că o să doară. Şi pentru că o să foloseşti astea cinci minute ca să te chinuieşti, aşa cum o să fac şi eu. Şi pentru că am observat că aproape te-ai lăsat de băut şi nu vreau să fiu responsabilă că te apuci din nou şi începi

să baţi oamenii care se uită chiorâş la tine. Pentru că sunt fericită – foarte fericită – că te-am cunoscut şi nu vreau să regret asta.

După ceva timp, gura lui se arcui.

— Şi nici măcar n-ai avut nevoie de cinci minute, până la urmă.

Camille pufni.

— Te urăsc.

Zâmbetul lui se îndulci.

— Şi eu te urăsc. Îşi drese glasul, apoi îi întinse un pahar de vin de Madeira. Dar vreau să-ţi spun un lucru. Dacă Fenton te face nefericită, dacă-ţi provoacă probleme sau îngrijorare, promite-mi că o să-mi scrii.

— Şi ce o să faci? Keating, este vărul tău, iar eu… am o poveste. Nu ţi-aş face asta.

— Nu l-aş împuşca, dacă de asta îţi faci griji, spuse el cu încordare în glas. Dar aş putea să-mi fac grijile foarte, dar foarte bine înţelese.

Ea îşi trecu uşor degetul peste încheietura lui, incapabilă să nu-l atingă.

— Eşti un gen foarte special de cavaler în armură strălucitoare, să ştii.

Şi într-o altă zi, într-o altă viaţă, ar fi putut să fie cavalerul *ei* în armură strălucitoare. Dacă mai avea nevoie de dovezi ca să se convingă că dorinţele erau pentru fetiţe şi că pur şi simplu nu deveneau realitate, tot ce trebuia să facă era să se uite în ochii bărbatului pe care îl iubea… cu patru zile înainte de a păşi în faţa altarului ca să se mărite cu altcineva.

Capitolul 20

De îndată ce Keating le văzu pe Camille şi pe Sophia intrând în siguranţă în clubul Tantal, dădu drumul trăsurii să plece. Dacă în trecut preferase cluburile pline cu fum şi budoarele întunecate, acum aerul proaspăt şi o plimbare pe

jos păreau mult mai potrivite ca să-şi limpezească gândurile.

Dintr-un motiv oarecare, mintea lui refuza să renunţe la ideea că îi scăpase ceva, că putea să facă... ceva ca să îşi îndrepte coşmarul personal pe o cale mai bună. O voia pe Camille pentru el.

Îşi dorea şi să fi fost un om mai bun decât era, îşi dorea să nu-şi fi petrecut niciodată timpul prin paturi care legal aparţineau altor bărbaţi şi îşi dorea să nu o fi întâlnit niciodată pe Eleanor Howard. Dacă ar fi ştiut... dar nici asta nu era suficient, căci Camille îi fusese practic promisă lui Fenton încă de la naştere.

Propriile probleme nu făceau decât ca imposibilul să fie *mai* imposibil. Şi să urle spre Ceruri şi să strige că nu era drept... Ei bine, venind din partea lui, pesemne toţi îngerii deja râdeau de el.

Când ridică privirea, se trezi pe Bolton Street şi, de fapt, chiar în faţă la Pollard House. Hm. Era interesant. Vorbise serios când îi spusese lui Camille că, dacă avea să nu fie fericită în compania lui Stephen, marchizul trebuia să se aştepte la o vizită din partea vărului lui.

Era mai bine ca lucrurile să fie clare din acest punct de vedere. Îşi îndreptă umerii, apoi Keating străbătu aleea de acces şi lovi inelul din alamă în uşă. Bătrânul robust care deschise uşa ocupa postul acela de când putea Keating să-şi amintească şi făcu un semn din cap.

— Anders. Vărul meu este acasă?

Majordomul se dădu la o parte.

— Domnule Blackwood. Dacă doriţi să aşteptaţi în salonul de dimineaţă, o să mă interesez.

Se uită atent prin încăpere, aşa cum făcuse cu câteva săptămâni în urmă. Ferestrele înalte cu draperii în nuanţe de cafeniu şi auriu, uşor decolorate, care se potriveau cu materialul ţesut cu fir de aur al tapiţeriei, alegerea de bun-gust a câinilor şi a pisicilor din ceramică de Staffordshire de pe poliţa şemineului şi de pe rafturi, lebăda din fontă de pe vatră. Pentru o clipă, se simţi din nou ca la 12 ani şi se încruntă înainte să se aşeze pe un fotoliu

Poate că Pollard House nu era la fel de opulentă pe cât era casa în care crescuse Camille, dar va avea o slujnică, rochii noi şi un loc în care bărbaţii nu aveau să o ciupească de fund doar pentru că erau de părere că puteau să o facă fără să fie pedepsiţi. Şi nu se îndoia că ea va face ca locul să fie confortabil, plin de viaţă. Desigur, el nu va mai pune niciodată piciorul în foaier, dar se gândi că nu despre asta era vorba. Nu avea să permită să fie vorba despre asta.

Uşa se deschise.

— Ce s-a întâmplat, Keating? întrebă Fenton, care încă îşi trăgea pe el o haină albastră. Sunt foarte ocupat în clipa asta.

— Da, te însori peste patru zile. M-am gândit doar să vorbim puţin.

Stephen se uită la el, apoi se întoarse spre coridor.

— Anders, un ceainic, te rog.

— Milord.

Keating rămase aşezat şi se uită cum vărul lui închide uşa salonului şi se duce să se uite pe fereastră. Ce vedea Camille când se uita la marchizul de Fenton? Stephen era destul de înalt şi călărea aproape zilnic, ceea ce îl menţinea în formă. Trei riduri i se intersectau pe frunte, semn că se încrunta prea mult, iar Keating se îndoia că un lucru precum ridurile de râs vor tulbura vreodată chipul marchizului.

— Aştept, spuse Fenton întrerupând tăcerea. Dacă este vorba despre banii tăi, ţi-am spus când o să-i primeşti.

— Ştiu. A doua zi după nuntă. Keating încercă să nu mârâie când rosti cuvântul. Încerc să descifrez calitatea norocului.

Vărul lui se întoarse spre el.

— Poftim? Mi-ai întrerupt ziua ca să discuţi despre noroc? Eşti un parior. Descifrează-l singur.

— Exact asta este problema. Nu pot. Adică, iată-te aici, un nemernic rece şi înfumurat, căruia nu i-a păsat niciodată de nimic altceva decât de propriul confort, şi tu…

— Iartă-mă, dar tu îmi spui *mie* că sunt egoist? După

ce-ai fugit din Londra acum şase ani? M-ai făcut de ruşine pe mine, ţi-ai făcut de ruşine numele de familie şi i-ai făcut de ruşine pe toţi cei care se numesc nobili. Ca să nu mai pomenesc despre faptul că ai omorât un om.

Keating se ridică.

— Da, hai să nu menţionăm asta! Eu nu merit să am noroc; sunt perfect conştient de asta. Întrebarea mea este despre tine. Cum de meriţi pe cineva precum Camille Pryce?

— Merit? Ce cuvânt interesant! Bănuiesc că tu consideri că este vreun fel de recompensă de care nu sunt demn. Eu văd lucrurile altfel.

— Cum?

— Este de ajuns să spun că am mai cunoscut doar o singură persoană cu o reputaţie mai proastă şi o tendinţă mai mare spre autodistrugere. Aşa că nu, nu o merit. Merit o soţie care are o urmă de simţ al datoriei şi de bună-cuviinţă şi care să nu-mi fi târât numele prin noroi în ultimul an.

— Atunci de ce te însori cu ea acum?

— Pentru că ea a fugit. Şi pentru că, atunci când o să intre din nou în biserică şi o să se mărite cu mine, eu o să câştig. Şi ea o să piardă. Şi pentru că toţi cei care au spus că soţia mea preferă să lucreze într-un bordel, în loc să fie marchiză de Fenton o să piardă. Am făcut o înţelegere. Şi insist – şi Fenton lovi cu palma în măsuţă – să fie onorată.

Hmm. Era cea mai mare dovadă de pasiune pe care o văzuse Keating la vărul lui. Vreodată. Dar, încă o dată, nu era legată de Camille. Ci, mai degrabă, de el însuşi. De victoria lui, de înţelegerea pe care o voia respectată.

— Ştii, spuse el, încercând să-şi păstreze vocea neutră, dacă te-ai gândi măcar o secundă la *motivul* pentru care ea nu s-a măritat cu tine, ai putea să înţelegi de ce n-ar trebui să te însori cu ea acum.

— Eu *chiar* mă însor cu ea acum şi, cu siguranţă, n-o să stau să ascult sfaturi de la tine. Fenton făcu un pas spre el. Şi dacă ai dezvoltat un fel de afecţiune pentru logodnica mea, opreşte-te!

— Să mă opresc? repetă Keating, folosind fiecare urmă de voinţă ca să nu se năpustească asupra vărului său.

— M-ai auzit. Ea îmi aparţine şi nu o să stau să mă împuşti doar pentru că ai impresia că ar fi mai fericită în altă parte.

Ce păcat că îi promisese deja lui Camille că nu o să-i facă nimic lui Fenton!

— Îţi sugerez să te gândeşti că, cu cât o să fie mai fericită Camille, cu atât o să fie mai frumoasă viaţa ta. Să te porţi frumos cu ea, vere, sau *chiar o* să vin să te caut.

Se răsuci pe călcâie şi trecu pe lângă lacheul care aducea tava cu ceai.

— Nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de ea, rosti Fenton neîncrezător. Tu? Nu e deloc genul tău, Keating. Dacă nu cumva zvonurile despre activităţile ei din club sunt adevărate.

Keating se întoarse spre marchiz.

— Camille Pryce este o tânără lady extraordinară care merită ceva cu mult mai bun decât tine. Şi cu mult, mult mai bun decât mine. Să fii corect cu ea, Stephen.

— Şi tu să stai departe de noi doi.

Se aşteptase la o asemenea reacţie. Şi, din moment ce nu putea să sufere ideea ca ea să se mărite cu altcineva, să se afle prin preajma cuplului proaspăt căsătorit ar fi fost mai rău decât să rămână în purgatoriu.

— Plec sâmbătă dimineaţă.

— Bine. La revedere, Keating.

Cu o încuviinţare încordată din cap, Keating se întoarse din nou şi plecă din casă. Pentru ultima dată în viaţa lui. Şi apoi se duse să se îmbete.

*

— Camille, o clipă, te rog.

Sophia o lovi uşor pe braţ când se întoarseră şi văzură că proprietara clubului se apropia de ele.

— Ne vedem peste puţin.

Lady Haybury arăta uluitor, ca de obicei, în ţinuta ei

neagră şi îndrăzneaţă. În jurul lor forfotiră restul de doamne care se duseră să-şi ocupe posturile pentru tura de dimineaţă, dar Camille aşteptă.

— Diane. Voiam să-ţi mulţumesc că mi-ai permis să mai rămân câteva zile.

Marchiza flutură din mână dându-i de înţeles că nu era o problemă.

— Eşti un punct forte pentru club! Nu-mi mulţumi că mă ajut pe mine. Se opri în faţa lui Camille. Voiam să ştii că o să fii întotdeauna bine-venită aici.

— Chiar ca marchiză fugară? întrebă Camille şi se chinui să zâmbească.

— Oh, mai ales atunci. Simplul scandal ne-ar umple până la refuz de clienţi. Ochii verzi şi strălucitori o studiată o clipă. Eu nu sunt sora ta, şi Dumnezeu ştie că nu sunt suficient de în vârstă ca să-ţi fiu mamă. Dar îţi sunt aproape şi, în general, oamenilor le este frică să mă supere. Iar soţul meu este extraordinar de şiret. Oftă. Bănuiesc că ceea ce încerc să spun este că, dacă ai nevoie de ceva, de orice, nu trebuie decât să-mi spui.

— Atunci bănuiesc că n-ai putea să-mi alegi un alt soţ, nu?

— Poftim?

Camille se scutură.

— Glumesc doar. Numai că o nuntă aranjată n-are nimic de-a face cu o uniune bazată pe iubire. Mi-aş dori să-mi fi dat seama de asta cu ani în urmă.

Atunci, n-ar mai fi fugit, iar în clipa în care l-ar fi întâlnit pe Keating, ar fi renunţat de multă vreme la asemenea visuri copilăreşti.

— Ţi-am spus că prima mea căsnicie a fost aranjată, spuse Diane pe neaşteptate. Soţul meu n-a fost un bărbat crud, dar sigur i-a păsat mai mult de comoditatea lui decât de mine. Este cel mai groaznic sentiment din lume, dimineaţa în care te trezeşti şi-ţi dai seama că… ăsta este singurul lucru pe care o să-l ai.

Camille înghiţi în sec.

— Dacă mă scuzi, nu vreau să întârzii.

— Desigur.

Oh, nu îşi dorise să audă asta. Era suficient de greu să se convingă să meargă până la capăt cu nunta. Dacă nu era Keating… Ea se scutură. Gata cu momentele de „dacă numai” şi „poate” pentru ea. Mai avea două zile în care să se bucure de compania prietenilor şi să încerce să uite că sumbra zi de sâmbătă se apropia tot mai mult.

Când intră în Sala Demetra, chiar mai multe priviri ca de obicei se îndreptară în direcţia ei. Anunţul despre nuntă apăruse în ziar cu două zile înainte, aşa că interesul nu o uimi. Îşi petrecuse douăzeci de minute să citească şi să recitească nota scurtă şi concisă. Chiar scrisă cu litere de un negru dezolant nu părea real. Nu încă. Se îndoia că va părea real până în clipa în care va spune „da”.

Când se uită din nou înainte, încetini pasul. Sophia stătea în picioare la pupitru în locul ei, dar silueta înaltă şi zveltă care discuta cu domnişoara White fu cea care îi atrase atenţia. Ducele de Greaves avea aceeaşi expresie ca de obicei, calmă, neclintită, dar ceva în ochii lui cenuşii şi strălucitori o făcu să-i tresalte inima.

— Bună dimineaţa, Excelenţă, spuse ea, apoi se opri lângă prietena ei, incapabilă să nu se uite pe după duce doar ca să vadă dacă se putea ca un anume prieten al lui să fie prezent.

— Camille, răspunse el şi încuviinţă din cap. Mă tem că l-am pierdut pe Keating. Nu se întâmplă să ştii unde aş putea să-l găsesc, nu-i aşa?

Înfrigurarea din sufletul ei se transformă în gheaţă.

— Nu, nu ştiu. Când… când l-ai văzut ultima oară?

— Marţi după-amiază. Cu puţin înainte de picnicul vostru.

— Când Keating a spus că ne-ai abandonat.

O uşoară încruntare îi tulbură chipul.

— Nu v-am abandonat. Trebuia să mă ocup de ceva. De ceva foarte important, după cum s-a dovedit. Dar trebuie să-l găsesc înainte să pot să… Se opri. Ţi-a spus cumva ceva?

— Ne-a adus aici, apoi a plecat, răspunse ea. A zis că

se întoarce la Shropshire sâmbătă. Camille se uită încruntată la expresia îngrijorată de pe chipul Sophiei, apoi îşi întoarse atenţia spre impunătorul duce. Chiar nu l-ai mai văzut de două zile? Se poate pur şi simplu să fi plecat deja acasă la Havard's Glen?

— Foarte puţin probabil. În primul rând, valetul lui este încă aici. În al doilea... Nu, n-ar fi plecat încă.

Ducele înjură în barbă.

— Ai căutat şi prin celelalte cluburi? sugeră încet Sophia. Keating are reputaţia că bea, pariază şi... altele asemenea.

Lui Camille nu îi plăcea deloc ce auzea. Îşi găsise pur şi simplu altă fată care să-i ţină companie şi uitase deja de ea? Totuşi, chiar când gândul i se ivi în minte, ea îl lăsă deoparte. Poate Keating, cel din urmă cu şase ani, ar fi avut deja mai multe femei de când îl văzuse ea ultima dată, dar el nu mai era acel bărbat... indiferent dacă el voia sau nu să recunoască.

Greaves scutura din cap.

— Am fost în vreo douăsprezece cluburi. Nimeni nu l-a văzut. Şi nu este genul de om pe care lumea să nu-l observe. Şovăi. Sunt mai multe locuri pe care obişnuia să le frecventeze, dar nu pot să-mi închipui că s-a întors în vreunul dintre ele. Se uită la Camille. Sau poate că da, spuse el după o clipă. Scuzaţi-mă, doamnelor!

Camille îl atinse pe braţ, iar el se opri.

— Dacă afli ceva, Excelenţa Ta, te rog să-mi dai de veste, şopti ea cu voce tremurătoare.

— Nu-ţi fie teamă, Camille, răspunse el şi îi bătu uşor mâna în stilul clasic pentru Greaves. Dacă a învăţat ceva, asta este cum să trăiască în condiţii nefavorabile.

— Dar are duşmani.

Ducele încuviinţă din cap.

— Asta sigur are. Îţi dau de veste când îl găsesc.

— Mulţumesc.

Cu o ultimă privire aruncată spre Sophia, ducele se scuză şi părăsi din nou clubul. Neliniştită, Camille îşi lipi un zâmbet pe buze şi începu să îşi aşeze oaspeţii de dimineaţă

la mese.

Ceea ce voia să facă era să iasă în fugă pe uşa principală, să ia o birjă şi să plece să-l caute pe Keating. Nu avea nicio îndoială că el putea să se apere dacă era atacat, dar era ceva ce funcţiona doar cu duşmanii din exterior, tangibili.

Ea alesese să se mărite cu Fenton. Era acţiunea pe care alegea să o facă pentru că astfel îl va ajuta pe Keating. Într-o anumită măsură, pentru ea lucrurile vor decurge mai uşor; ea va fi cea care să meargă înainte cu un scop, în vreme ce Keating era obligat să stea pe margine şi să se uite.

— Camille, încetează să te mai uiţi în gol, şopti Sophia. Îi sperii pe bărbaţi.

Camille se scutură.

— Scuze. Sunt îngrijorată.

— Ştiu.

— Vreau să mă duc să caut, dar habar n-am de unde să încep. Se apropie mai mult de prietena ei. Două zile, Sophia. Lipseşte de două zile.

— Poate chiar s-a dus acasă în Shropshire. Mă îndoiesc că ar duce lipsa valetului lui câteva zile.

Avea sens. Nu-i plăcea ideea, căci însemna că acea ultimă privire la care spera, acel ultim sărut se întâmplaseră deja. Nu fusese pregătită pentru ca totul să se termine.

— Ei bine, dacă nu primesc nicio veste de la Excelenţa Sa în după-amiaza asta, o să-i fac o vizită. Trebuie să ştiu.

Pentru că, dacă nu ştia unde era Keating, cu atât mai puţin dacă nu ştia de era bine sau rău, abia dacă mai putea să respire. Dacă i se întâmpla ceva… Ei bine, nu va mai exista niciun motiv pentru care să se mărite cu Fenton, nu-i aşa? Nu va mai exista niciun motiv pentru nimic.

*

Adam Baswich începea să se simtă deosebit de murdar. Cum începuse cu cele mai selecte cluburi – White,

Tantal, Boodles, Society căuta de ore întregi. Acum ajunsese la stabilimentele frecventate de drojdia societăţii şi epuiza într-un ritm îngrijorător locurile unde să-l mai caute. Pentru numele lui Dumnezeu, fusese la Jezebel cu o oră în urmă. Locurile în care îi mai rămăsese să caute acum aproape că nu păreau să existe la lumina zilei.

Se strecură pe o alee plină de gunoaie, beţivi inconştienţi şi alte câteva lucruri pe care nu voia să le cerceteze prea atent, apoi ajunse la uşa pe jumătate putrezită din capăt. Cineva scrijelise cuvintele „The Devals's Club” în lemn, nefiind impresionat nici de scris, nici de ortografie.

De îndată ce deschise uşa, fii izbit de mirosul de urină şi bere acră şi fu nevoit să îşi înăbuşe nevoia de a vomita. Lumânarea dinăuntru pocnea şi fumega, seul ieftin adăugându-se la duhoarea de nedescris.

De îndată ce ochii i se obişnuiră mai mult cu lumina difuză, reuşi să desluşească un bar lung, din lemn brut în colţul îndepărtat al încăperii, un schelet stând în spatele lui.

— Doamne, murmură în şoaptă, în vreme ce scheletul se sprijini cu coatele de tejghea şi îl privi lung.

— Care-i treaba? întrebă scheletul cu o gură din care-i lipseau jumătate de dinţi.

— Caut pe cineva, răspunse Adam, începând să-şi dea seama de diferenţa dintre cineva care bea ca să-şi menţină vie reputaţia şi unul care bea… aici.

— Fata e ocupată sus. Aşteaptă zece minute şi poţi s-o iei. Doi şilingi.

„Oh, Doamne sfinte”.

— Nu o fată. Un bărbat.

Scheletul îşi miji un ochi.

— Trei şilingi. Louis! Adu-ţi scula aici. Cineva o vrea. Un scaun scârţâi pe duşumea în spatele lui Adam.

— Nu, se răsti el, gândindu-se că era una dintre puţinele ocazii în care se simţea cu adevărat incomod într-un loc. Cineva care se poate să fi venit aici să bea. Înalt, cu păr castaniu-închis, dinţi frumoşi, căruia îi place să lovească chestii.

O mână se apăsă pe umărul lui. Întorcându-se brusc, Adam îşi înfipse pumnul direct în pieptul individului… iar Keating se împletici înapoi şi ateriză în fiind.

— La naiba, spuse el cu voce tare, ghemuindu-se ca să-şi privească în ochi prietenul. Ce dracu' cauţi tu aici?

Keating se chinui să stea în capul oaselor pe duşumea.

— Nu ştiu, mormăi el. Unde sunt?

— O să-ţi spun mai târziu. Hai!

Apucându-l de braţ, Adam îl trase pe Blackwood în picioare.

— Nu. Keating se retrase. Rămân aici. O să trăiesc aici.

— Oh. Foarte bine, atunci.

Adam îşi încleştă pumnul, îşi trase înapoi braţul şi îl lovi pe Keating în falcă. Tare. Prietenul lui gemu, apoi se prăbuşi.

Prinzându-l pe Keating în cădere, Adam îl ridică peste umăr, îl apucă de un braţ şi de un picior ca să echilibreze greutatea considerabilă.

— Mulţumirile mele, îi spuse scheletului şi plecă din club. Afară, îl duse pe Keating până la trăsură şi îi dădu drumul înăuntru, pe podea.

— Acasă, Millet, îşi informă vizitiul nepăsător, apoi urcă şi el.

— De îndată, Excelenţa Voastră.

*

Keating deschise un ochi. Sau, cel puţin, credea că îl deschise; exteriorul pleoapei era la fel de negru ca interiorul. Apoi lama de cuţit îi seceră ţeasta şi sălăşlui acolo, vibrantă. Ah! Deci clar era treaz.

Cu un geamăt, se ridică într-un cot. În vreme ce vederea singurului lui ochi deschis se limpezi, îşi dădu seama că se afla în dormitorul pe care îl folosise la Baswich House. Când anume se întâmplase aşa ceva?

Măcar cineva nu doar că trăsese draperiile, dar

aruncase şi pături peste cuverturile şi aşa foarte grele. Pidgeon, cel mai probabil. De-a lungul anilor, valetul învăţase cum să-şi limiteze cât mai mult prezenţa în preajma stăpânului său când Keating îşi… revenea după o seară – sau mai multe – de excese.

Un pahar de apă se afla pe noptieră. Cel mai probabil i se va face rău, dar îşi simţea gura şi gâtul de parcă fuseseră îndesate cu bumbac acru. Cu o încruntare, luă o singură înghiţitură şi se ridică încet în capul oaselor, aşteptând să vadă care va fi efectul.

Uşa se zgudui şi se deschise. În iureşul de lumină care năvăli de dincolo de ea, îşi închise din nou ochii.

— Închide-o, spuse el răguşit.

Uşa se închise din nou.

— Am nişte ceai cu o cantitate absurdă de zahăr în el, se auzi vocea lui Greaves. Pidgeon tot insistă că ajută, dar am îndoielile mele.

— Chiar ajută. Uneori. O amintire neclară îi apăru în minte. M-ai lovit.

— Da, ei bine, ai spus că aveai de gând să locuieşti la clubul Deval cu „a”. Nu puteam să-ţi permit să locuieşti într-un loc unde este tolerată o asemenea ortografie dezastruoasă.

— Cum de m-ai găsit?

— Am făcut o grămadă de căutări prin unele locuri pe care le ştiam şi prin altele pe care nu-mi doream să le mai văd niciodată. Eşti suficient de coerent încât să răspunzi la o întrebare?

Keating întredeschise un ochi atât cât să apuce cana cu ceai fierbinte şi să pună câteva cuburi de zahăr.

— Depinde de întrebare.

— Ce, mai exact, sperai că o să reuşeşti? Trimiţi o fată în faţa altarului, îţi iei cei treizeci de arginţi şi, după aceea, te afunzi în mocirlă?

— Aici avem trei întrebări.

Cel puţin referinţa la cei treizeci de arginţi părea foarte potrivită. Indiferent ce acceptase Camille, el se *simţea* ca un trădător. Pentru că ştia, în adâncul sufletului,

că se va descurca, dar că nu va fi fericită. Nu că el ar fi putut să o facă fericită, dar cu siguranţă nici blestematul de Fenton.

— Atunci, răspunde la prima.

Pentru o clipă, nu putu să-şi amintească exact care fusese prima întrebare.

— Mă gândeam să devin indisponibil până după ceremonia de sâmbătă de la biserică.

— Ah. Deci aproape ai reuşit.

„Aproape?”

— Ce zi este?

— Vineri. După-amiaza târziu.

— La naiba, Adam! Trebuia să mă laşi acolo.

— Hmm. Mişcându-se încet în întunericul aproape total, ducele ajunse în dreptul patului şi îi întinse o bucată de hârtie. Aş fi făcut-o, doar că a apărut chestia asta.

— Ce este?

— Cum nu putem să aprindem o lampă, o să-ţi spun eu. Am pus pe cineva să cerceteze nişte lucruri. Mai exact, am descoperit mişcările pe care le-a făcut Lady Balthrow în ultimii şase ani.

Keating se încruntă.

— Poftim? A fost la Madrid. Ţi-am spus asta.

— Aşa ţi-au spus ea şi avocatul tău. Apropo, eu l-aş concedia. Am decis să fiu suspicios şi să verific chiar eu lucrurile. Drăguţa ta chiar şi-a petrecut un an la Madrid. Înainte de asta, a închiriat case în Viena, Paris, Roma, Florenţa şi Veneţia. Ducele aruncă o privire peste hârtie. Pare să-i fi plăcut Italia.

— Ce are asta de-a face cu orice?

Nu avea niciun sens, dar chiar dacă ar fi călătorit mai mult decât îi povestise, nu înţelegea de ce îi păsa lui Greaves. Sau de ce i se părea important.

— Pot să-ţi dau şi numele bărbaţilor care i-au ţinut companie. Acum şase ani, a fost un conte prusac, urmat imediat de un tip cunoscut doar drept Jean-Pierre, care a dus-o la Lord Emereaux, apoi la un trubadur spaniol, indiferent cât mi s-ar fi părut mie de greu de crezut. Apoi

sursa mea nu a putut să-şi mai dea seama dacă Conte d'Adinolfi a fost înainte, în timpul sau după Marchese de Migliore. A…

— Îmi dai dureri de cap, mormăi Keating. Şi tot nu văd care este scopul de a-mi înşira toate fostele adrese sau foştii iubiţi.

— Îţi las lista. Termină-ţi ceaiul! Şi gândeşte-te la asta! La jumătatea drumului spre uşă, ducele se opri. Nu există nimeni mai orb decât cel care crede că nu merită să vadă.

După ce Greaves plecă din cameră, Keating se ridică pe o parte a patului şi îşi termină ceaiul. Descoperi că pe tava de ceai erau mai multe bucăţi de pâine prăjită şi le mâncă încet, în vreme ce mai bău o ceaşcă de ceai.

Înainte să se întoarcă la Londra, avusese mai multe dimineţi – sau, mai degrabă, după-amiezi – asemănătoare, dar chiar şi aşa nu reuşea să-şi amintească ultima dată când îl duruse capul atât de tare. Dar, oricum, era evident că băuse mai bine de două zile. În general, trebuia să-şi revină doar de pe urma unei seri.

În cele din urmă, se ridică şi se duse să-şi găsească o lavalieră. O strânse tare în jurul frunţii, ridică lista lui Greaves şi deschise cu atenţie una dintre draperii până când fu în stare să desluşească scrisul.

Era limpede că Eleanor trăise de pe urma lui cu mult mai bine decât ar fi vrut ea – sau avocatul lui – să ştie el. Pentru că nu doar că locuise în oraşele menţionate de Greaves, dar locuise pe străzi bine poziţionate şi în case de renume.

În plus, părea să aibă câte un nou amant la fiecare câteva luni, începând din momentul în care fugise din Londra. Dar, oricum, lui Eleanor nu-i plăcuse niciodată să fie lăsată să se descurce singură.

În timp ce nu-i păsa prea mult dacă o dusese bine, îi trimisese bani ca să îşi permită dădace, tutori şi haine pentru băiat. Nu atâţia încât să fie în stare să participe la fiecare serată de pe continent în ultimii şase ani.

Keating se încruntă. Apoi deschise larg draperia şi

reciti cu atenţie lista cu detalii, cu mai multă atenţie.

Şi apoi, înjurând, îşi încălţă cizmele şi coborî scările valvârtej ca să ceară ca Ambele să fie înşeuat. Eleanor Howard avea câteva întrebări la care trebuia să răspundă. Înainte să fie prea târziu.

Capitolul 21

Camille îşi plimbă cartofii prin farfurie, întrebându-se dacă mâncarea avea să fie atât de lipsită de gust de acum încolo sau dacă apetitul ei era doar afectat de emoţii.

— Ai să te bucuri să afli că Lord şi Lady Clarkson o să participe mâine la ceremonie, spuse mama ei. Apetitul lui Lady Montshire nu părea să fie deloc afectat de nunta iminentă a fiicei ei. La fel şi scumpa ta prietenă, Amelia.

— Scumpa mea prietenă care m-a împroşcat cu insulte cu fiecare ocazie în ultimul an? ripostă Camille. O încântare!

— Gata cu astea, interveni Lord Montshire. Ar trebui să fii recunoscătoare. Măcar, abţine-te să mai fi impertinentă şi să jigneşti.

Şi când te gândeai că acceptase să ia cina cu familia! Indiferent ce crezuse şi îşi închipuise despre revenirea la vechea relaţie cu părinţii şi surorile ei, totul trebuia să aştepte până după nuntă. Ceea ce însemna că nu va mai fi niciodată aşa cum fusese odinioară.

— Eu sunt doar fericită că o să te măriţi în sfârşit cu Lord Fenton, ciripi Joanna. Nici nu-mi pot închipui că ar putea cineva să se însoare cu mine ştiind că fetele din familia Pryce fug de propriile responsabilităţi.

— Eu pot doar să sper că o să găseşti un bărbat care să te adore şi pe care să-l adori, la rândul tău, îi spuse Camille surorii mai mici. Atunci nu o să mai ai niciun motiv pentru care să-ţi doreşti să fugi.

Joanna îşi drese glasul:

— Am auzit un zvon despre prietenul tău, spuse ea, şi

zâmbi larg.

— Ce prieten? Dacă Joanna avea de gând să bârfească despre Sophia sau Lady Haybury, sau de oricine altcineva din clubul Tantal, Camille intenţiona să o oprească. Numaidecât.

— Sângerosul Blackwood. Am auzit că Lady Balthrow a sosit la Londra imediat după ce a ajuns şi el şi că au reluat lucrurile de unde rămăseseră când el i-a ucis soţul.

— Asta este o minciună!

— Camille, îi atrase atenţia mama ei. Linişteşte-te! Şi, Joanna, nu discutăm despre persoane inacceptabile la masă. Ştii asta.

Cu siguranţă, Keating nu va mai fi niciodată bine-venit în Pryce House. Desigur, nu conta, din moment ce ea nu va mai locui acolo. Va fi mereu bine-venit la ea acasă, indiferent dacă vărul lui îşi dorea să-l revadă sau nu, dar se îndoia că Keating va veni vreodată în vizită.

Măcar era în viaţă; biletul primit mai devreme de la Greaves nu spusese multe, ci doar că îl găsise pe Keating şi că încerca să-l trezească. O deranja faptul că se apucase din nou de băut, dar cum şi ea îşi dorea să fi avut o sticlă, bănuia că putea să înţeleagă că fusese tentat. Spera doar ca el să nu se întoarcă la vechile obiceiuri; merita să fie fericit şi să se ierte pentru o greşeală pe care o făcuse cu şase ani în urmă.

De fapt, voia să-i scrie şi să-i spună exact asta. Cu siguranţă, lui i se va părea acceptabil să corespondeze. Şi chiar dacă nu putea să-l vadă sau să-i audă vocea, să-i citească gândurile şi sentimentele… va fi oricum ceva.

— Măcar rochia ta de mireasă îţi mai vine, continuă mama ei, de parcă tot ce era neplăcut dispărea prin simplul fapt de a spune că dispărea. Şi aşa ne-ai costat destul de mult.

Camille se încruntă.

— De ce, îi mituieşti pe oameni ca să vină la ceremonie?

— Aiurea. Toată lumea vrea să vină.

— Am auzit că la clubul White s-a pariat dacă o să fugi

din nou sau nu, şopti Marie. Un bărbat a pariat o sută de lire că nu o să mai fi în biserică la sfârşitul ceremoniei.

— Te aud, Marie, se răsti tatăl lor. Gata!

— Despre cine e vorba? întrebă pe nerăsuflate Camille.

— Lordul Bram Johns, din câte am auzit. Se spune că nu pierde niciodată un pariu.

Camille nu ştia ce era real din toată povestea şi cât erau înfloriturile lui Marie, dar, într-un fel ciudat, vestea îi dădu o oarecare speranţă. Măcar cineva se gândea că ea putea să scape de plictiseala absolută din restul vieţii ei. Dacă numai Lord Bram John’s ar fi spus şi ce se presupunea că trebuia să facă după ce fugea…

— Voiam doar să spun că am pierdut prieteni şi reputaţie, spuse mama cu o voce piţigăiată şi cu obrajii roşii.

Părea ciudat. Mama ei se pricepea mai bine la indignare făţarnică. Să bâjbâie şi să fie stânjenită de… de ce? Bani? O zestre, poate?

— S-au schimbat condiţiile pentru zestrea mea? întrebă ea cu voce tare. Din câte îmi amintesc, anul trecut erau două mii de lire.

— Pe care oricum i le-am plătit lordului Fenton. La urma urmei, un membru din familia Pryce a fugit de la nuntă.

— Şi de data asta?

— Nu este treaba ta, Camille. Numai să nu ne mai faci din nou de ruşine.

Ceva începu să prindă contur în mintea ei. Totuşi, era evident că nu putea să pună sau să răspundă la întrebări la cină. Îi aruncă pe furiş priviri Joannei. Dacă cineva putea să fie păcălită sau atrasă într-o discuţie pe un subiect despre care restul familiei părea că voia să păstreze tăcerea, sora ei mai mică era persoana potrivită.

Nici nu voia să se gândească ce putea descoperi. Asta avea s-o conducă spre multe alte gânduri şi speranţe zădărnicite. Dar insista să afle exact care erau aranjamentele care fuseseră făcute cu Lord Fenton. Nu mai

era o fată naivă, neştiutoare pentru care să te târguieşti.

Reuşi să mănânce suficient la cină încât să evite mai multe critici, apoi se duse, alături de restul familiei, în salonul de la etaj. Nimeni nu părea să vrea să discute despre ceva, lucru pe care ea îl înţelegea, dar care îngreuna cu atât mai mult aflarea vreuneia dintre informaţiile pe care şi le dorea.

În cele din urmă, se ridică în picioare.

— Joanna, am un colier ascuns în dormitor şi pe care vreau neapărat să ţi-l dau ţie.

— De ce este ascuns? întrebă Joanna, iar mama lor se încruntă.

— Pentru că este foarte important pentru mine. Mă gândeam să-l iau cu mine... după nuntă. Adică, aşa mă gândeam la început. Dar acum, mi-ar plăcea să ţi-l dau ţie.

De îndată ce plecă din salon şi se îndreptă spre fostul ei dormitor, trebui numai să numere până la cinci până când Joanna se avântă valvârtej pe coridor după ea.

— Cum arată? întrebă sora ei de 17 ani şi o apucă de braţ. Este cu perle? Îmi doresc foarte tare un colier cu perle.

— Este o surpriză.

Uşa de la dormitorul ei era încuiată, dar cheia era în broasca de sub clanţă. Ea şovăi înainte să o deschidă; aproape că nu mai intrase acolo de secole şi, evident, nimeni altcineva nu-şi mai petrecea timpul acolo. De fapt, în afară de rochia de mireasă, nu mai văzu nimic altceva de-al ei care să apară prin restul casei.

În cameră era întuneric, în afară de razele palide ale razelor de lună care cădeau pe podeaua din lemn. Trăgând aer în piept, Camille luă o lumânare de pe coridor, înainte să se aventureze în încăperea care fusese locul unde visase cu ochii deschişi, unde citise aventuri nebuneşti şi schiţase portrete ale unui Lord Fenton pe care nu-l cunoscuse niciodată. Unul care nici măcar nu exista.

— Este mult praf aici, observă Joanna şi îşi înăbuşi un strănut.

— Cineva trebuie să mai deschidă fereastra şi să

şteargă praful. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, cineva chiar ar putea să folosească fotoliile pentru citit şi masa de scris.

Joanna strâmbă din nas.

— Nu-mi place să citesc. Este plictisitor.

În vreme ce sora ei se plimbă prin dormitor, Camille scoase cheia, închise uşor uşa, apoi o încuie din nou… de data asta, pe dinăuntru. Apoi puse în buzunar cheiţa din alamă.

— Ce zestre i-au promis mama şi *papa* lui Fenton? întrebă ea.

— Ştii că se presupune că nu pot să-ţi spun. Unde este colierul?

— Teoretic, este zestrea mea, Joanna. Vreau să ştiu cât valorez. Sau, mai degrabă, cât valora mâna ei cu un inel pe deget. Altceva nu mai părea să conteze prea mult pentru nimeni. Ei bine, nimeni în afară de Keating, singurul care avea să fie îndepărtat din viaţa ei.

Joanna se întoarse cu faţa spre ea. Strâmbând din nas, se uită dincolo de Camille, spre uşa închisă.

— Nu există niciun colier, nu-i aşa?

— O să afli numai dacă-mi răspunzi la întrebare.

— Eşti rea.

— Învăţ să fiu. Prefera să creadă că asta însemna să-şi ia destinul în propriile mâine, dar nu-i păsa mai deloc ce părere mai avea oricine altcineva. Nu îi mai păsa.

— Zestrea, Joanna.

— Oh, bine. Doi murgi pentru trăsură şi douăsprezece mii de lire. Trebuiau să fie douăsprezece mii pentru că Lord Fenton îi promisese deja zece mii Sângerosului Blackwood. Ştii că Blackwood te-a păcălit ca să te măriţi cu Fenton.

— Nu m-a păcălit, i-o întoarse Camille, ascultând-o doar pe jumătate. Ştiu toată povestea.

Banii pentru Keating nu veneau de la Fenton. Ci de la părinţii ei. Pentru o fracţiune de secundă, îşi încordă genunchii ca să reziste impulsului de a fugi din casă şi de a-l căuta pe Keating. S-ar fi aruncat în braţele lui şi nu i-ar mai fi dat niciodată drumul. Fenton nu avea banii. Nu

trebuia să se mărite cu el.

Totuşi, în clipa imediat următoare, îşi dădu seama că informaţia nu schimba cu nimic situaţia. Părinţii ei aveau să-i dea banii lui Fenton, de îndată ce se căsătoreau. Fenton îi va da banii lui Keating, de îndată ce ea să mărita cu el. De fapt, singurul lucru care se schimba era ideea că Fenton hotărâse dintr-odată că mai voia să se însoare cu ea. Era mult mai probabil că îi abordase pe părinţii ei ca să-i întrebe la câţi bani erau dispuşi să renunţe pentru ca scandalul să fie anihilat.

— Nu o să le spui nimic mamei şi lui *papa*, nu-i aşa? întrebă Joanna întrerupând tăcerea. Pentru că o să ştie că eu ţi-am spus.

— Nu, nu o să le spun nimic. N-are niciun rost.

— Bine. Joanna se mai plimbă o dată prin încăpere. Unde este colierul?

Cu un oftat, Camille se duse la masa de scris şi deschise unul dintre cele trei sertare. Scoase o cutie de creioane şi o deschise.

— Poftim!

— Oh! exclamă Joanna, iar chipul îi fu cuprins uşor de o expresie încântată. Este…

— Este făcut din scoici. Din râul din Montshire. Obişnuiam să mă prefac că este făcut din fildeş şi perle. L-am făcut când aveam şapte ani.

— Şi de ce vrei să-l am eu?

— Îmi aminteşte de visurile mele.

— Oh, spuse din nou Joanna. Dacă este atât de valoros, mă gândesc că ar trebui să-l păstrezi.

I-l întinse înapoi.

Cel mai probabil, era singurul lucru care îi mai rămăsese din visurile ei de copilă.

— Mulţumesc, o să-l păstrez.

Camille îl puse cu grijă înapoi în cutia de creioane şi strânse cutia din lemn la subsuoară.

De îndată ce reveniră la parter, putu practic să audă cum se scurgeau secundele pe orologiul mare din foaier. Când nu mai suportă, se ridică.

— Ar trebui să mă duc. La urma urmei, o să am o zi aglomerată mâine.

Tatăl ei se ridică.

— Nu o să mai trecem din nou prin asta.

— Să trecem prin ce?

— Să te răzgândeşti în clipa în care rămâi singură. Tot ce-ţi trebuie pentru mâine este aici. O să-ţi petreci noaptea cu noi, în dormitorul lui Marie. Cu Marie.

Dintr-odată, casa păru să se strângă în jurul ei.

— Nu. Sunt aşteptată la clubul Tantal. Nu mi-am luat încă rămas-bun.

— Trimite-le un bileţel. Ba mai bine încă, o să-i trimit eu un bilet lui Lord Haybury. Ne-ai făcut o dată de ruşine, Camille. Nu sunt atât de prost încât să permit să se mai întâmple o dată.

Dar dacă rămânea, nu putea să se ducă să-l caute pe Keating. Nu putea să-l mai vadă o ultimă dată sau să-i simtă mâinile calde pe piele.

— Nu!

— Cu cât te împotriveşti mai mult, cu atât sunt mai convins că vrei să faci ceva ca să eviţi să te măriţi. Din nou. Dacă insişti, o să te încui în pivniţă. Acum, du-te la culcare! Ai cămaşa de noapte pregătită.

— Şi rochia de mireasă pentru mâine, interveni mama ei, cu o expresie încordată şi foarte, foarte hotărâtă pe chip.

Camille îşi îngustă ochii, dorindu-şi încă o dată să aibă temperamentul lui Keating. Atunci ar fi putut să-i dea una tatălui ei şi să încerce să scape. Dar el o avertizase; dacă se certa cu tatăl ei, va fi închisă undeva şi nu va mai avea nici măcar şansa de a trimite vorba ca să fie descoperită.

— Foarte bine, spuse ea răspicat. Dar n-am să uit asta.

Urcă repede scările până la etaj, cu Marie în urma ei.

— Nu este aşa de rău, să ştii, spuse sora ei de îndată ce se închise uşa de la dormitor. Pe vremuri, dormeam împreună tot timpul.

— Îţi dai seama c-ai fost însărcinată să fii câinele meu

de pază.

— Motiv pentru care trebuie să-mi promiţi că nu o să faci nicio prostie.

În vreme ce sora ei se schimbă în cămaşa de noapte, Camille luă o carte de pe raft şi se aşeză lângă focul din şemineu. Din nou, *Mândrie şi prejudecată.* Nu prea se mai potrivea cu starea ei de spirit, toate eroinele domnişoarei Austen păreau să-şi găsească soţii din iubire, care păreau să le iubească la rândul lor. Propria poveste nu avea nici pe departe un final atât de fericit.

— Trebuie să te culci, spuse Marie când sări în pat şi îşi trase cuverturile până sub gât. Se presupune că miresele nu trebuie să aibă cearcăne urâte sub ochi.

— Nu prea cred să conteze, observă Camille. Pune-te tu la culcare. Mie încă nu mi-e somn.

— Prietenele tale… o să-şi facă griji pentru tine?

— Sophia o să-şi facă griji. Şi Emily. Dacă *papa* nu le trimite veste, este foarte posibil să se trezească la uşă cu vreo şase fete năbădăioase.

Marie chicoti.

— Mama o să facă apoplexie.

— Ce mi-aş dori ca unele dintre ele să vină mâine la nuntă!

— Doar nu le-ai invitat!

— Ba da. Camille ridică din umeri. Totuşi, o să ştie cât de puţin dorite sunt acolo. Mă îndoiesc că o să apară. Însă ar fi minunat, din moment ce… nu ştiu când aş putea să le revăd.

O lacrimă ameninţă să curgă, şi ea o reprimă. Lacrimile nu aveau cum să o ajute. Şi nu voia ca Marie să rămână trează, încercând să facă ceva atât de absurd cum ar fi să o consoleze.

— Am auzit că în clubul vostru se organizează şi serate pentru doamne. Poate Fenton chiar o să-ţi permită să participi şi tu la una.

Camille se abţinu să puncteze că doamnele nu voiau să fie asistate de alte doamne şi că doar bărbaţii lucrau în cele două nopţi în cauză pe lună. Nu conta.

— Poate, spuse ea cu voce tare.

Fără să se deranjeze să citească, ea continuă să întoarcă paginile în tăcere, în vreme ce ascultă răsuflarea liniştită a surorii ei. În cele din urmă, puse cu grijă cartea deoparte şi se ridică. Toată casa se cufundase în tăcere, chiar dacă era devreme. Dacă voia să-l vadă pe Keating, acum era momentul.

Încet, se îndreptă spre uşa de la dormitorul surorii ei. Îşi dăduse cuvântul de onoare, aşa că avea să se întoarcă. Dar în ceea ce o privea, ce făcea pentru restul nopţii era treaba ei.

— Ştiam eu! Marie se ridică imediat.

Camille tresări.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, apoi îşi puse o mână pe inimă. M-ai speriat de moarte.

— O să fugi din nou. Şi o să fie vina mea, pentru că eu sunt aici cu tine.

— Vorbeşte mai încet, îi porunci Camille şi se apropie de pat. Nu fug nicăieri. Trebuie să-i trimit domnului Blackwood un mesaj.

— Atunci scrie-i un bileţel. Smythe o să-l trimită la prima oră mâine-dimineaţă.

Panica puse stăpânire pe ea pentru a doua oară în seara aceea.

— O să fie prea târziu. Pleacă la Shropshire înainte de nuntă.

— Atunci trimite-i-l la Shropshire. Sunt sigur că *papa* o să fie corect cu tine.

— Marie, du-te la culcare! O să mă întorc înainte să se trezească cineva. Promit!

Cu o încruntare, Marie se ridică şi se duse spre dulap.

— Nu pot să fac asta. Dacă ieşi ca să te vezi cu Sângerosul Blackwood pentru Dumnezeu ştie ce, trebuie să vin cu tine.

— Poftim? Nicidecum. Îţi dau cuvântul meu de onoare că mă întorc…

Marie îşi trase o rochie albastră peste cămaşa de

noapte. Îşi prinse părul lung şi blond într-un coc şi îl aranjă cu agrafe, apoi se întoarse din nou spre Camille.

— Deci? Hai să mergem! Şi grăbeşte-te! Nu vreau să am cearcăne, chiar dacă ţie nu-ţi pasă.

Deci nu doar că devenise un fel de femeie destrăbălată şi compromisă, dar acum îşi băga şi sora în necazuri. Asta dacă nu decidea să rămână acolo unde era. Camille se încruntă. Chiar dacă nu va putea… să fie din nou cu Keating, măcar putea să-i mai vadă o ultimă dată. Şi părea mai important decât orice altceva putea să-şi închipuie.

— Ia-ţi ceva pe tine, şopti ea. Este frig afară.

— Şi tu.

Luând şalul negru de la sora ei, şi-l puse pe umeri. Apoi, cu un deget pe buze, ea deschise uşa de la dormitor şi coborî pe furiş scările. Uşa de la intrare era încuiată, dar dacă se grăbeau, putea să se întoarcă la timp şi să încuie uşa din nou, înainte ca slujitorii să observe şi să le închidă pe afară.

Ajunse afară, o luă de mână pe Marie şi se grăbiră să o ia pe stradă şi să ajungă la intersecţia cea mai apropiată. Încă era suficient de devreme pentru ca oameni şi trăsuri să cutreiere străzile, şi avură nevoie doar de un moment ca să oprească o birjă.

— N-am mai fost niciodată într-o birjă, spuse Marie în şoaptă, după ce Camille dădu adresa de la Baswich House şi închise portiera. Este foarte… murdară.

— Nu trebuia să vii.

— Ba da. Numai să ţii minte că, dacă faci ceva nebunesc, o să mă distrugi şi pe mine. Fruntea surorii ei se încruntă. Nu o să faci asta, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. N-am vrut niciodată să fac rău nimănui. Mi-am dorit doar să fiu îndrăgostită.

— Dar te măriţi cu Fenton acum. Îl iubeşti? Nu prea pare.

— Nu, nu-l iubesc pe Fenton.

Marie se uită la ea. Apoi ochii ei albaştri se făcură mari.

— Sângerosul Blackwood? Oh, Doamne! Îşi duse mâna la gură, ca şi cum ar fi încercat să evite cuvintele – şi gândul. Dar… este un criminal. Şi este periculos.

— Nu, nu este. Adică este, dar nu mai este. Şi nu-i spune aşa. Numele lui este Keating.

— Deci *chiar* fugi. Nu poţi să faci asta! Trebuie să te opresc.

— Nu fug nicăieri. Numai că trebuie să-i povestesc despre bani. Despre zestre.

— De ce? Ce importanţă are?

— Nici una. Doar… Vărul lui l-a minţit. Trebuie să ştie. Este important.

Fusese folosit atât de Fenton, cât şi de părinţii ei. Şi, chiar dacă rezultatul nu se schimba cu nimic, îi promisese să fie mereu sinceră cu el. Chiar dacă erau unele lucruri – poate un lucru – pe care nu i le va putea spune, nu îl va minţi niciodată. Şi nu va permite nimănui să o facă.

Uşa de la Baswich House se deschise în clipa în care ea atinse mânerul din alamă, cu cap de leu. Măcar ducele rămânea treaz până la ore mai puţin civilizate decât familia ei. Numai că nu mai simţea că familia Pryce era familia ei. Familia ei locuia la clubul Tantal.

— Bună seara, Lady Camille, spuse majordomul.

— Bună seara. Domnul Blackwood este?

— Nu este, milady. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj?

„La naiba”. Speranţa care se aprinse în inima ei se făcu ţăndări. La urma urmei, nu mai avea să-l revadă vreodată. Deja nu mai avea decât amintirea ochilor căprui-deschis, a părului întunecat, vâlvoi, a gurii lui pe gura ei.

— Eu…

Brusc uşa se deschise larg şi înaltul duce de Greaves, cu părul lui negru, făcu un pas în faţă.

— Intră, spuse el, luând-o de mână şi trăgând-o peste prag.

— Eu nu… adică, voiam doar să…

— Tu trebuie să fii una dintre surori, o întrerupse el, când o văzu pe Marie.

— Aceasta este Lady Marie Pryce, Excelenţa Ta,

interveni Camille, în vreme ce sora ei cu ochi mari făcu o reverenţă. Se asigură că nu-mi iau zborul.

— Ah! Keating a trebuit să se ocupe de ceva. Nu ştiu când se întoarce. Ducele îşi întoarse capul spre ea. Ştii că pleacă mâine.

— Da. Şi mulţumesc că m-ai anunţat că l-ai găsit. Eram foarte îngrijorată.

El îi lăsă mâna şi se sprijini cu spatele de peretele din foaier. La un semn nevăzut, majordomul dispăru, lăsându-i singuri.

— Deci te măriţi mâine. Din moment ce ai o escortă, eu, cel puţin, presupun că este decizia pe care ai luat-o tu.

— Da. Am luat-o. O să vii. Sper.

— Da. Sunt convins că nu o să fiu bine-venit, dar... el m-a rugat să fiu de faţă.

„El”. Deci Keating voia ca un om în care avea încredere să-i confirme că dusese totul până la capăt. Luptându-se înlăcrimată cu ideea, Camille ridică din umeri.

— Bănuiesc că şansele mele de a încheia ceremonia sunt slabe. Cred că s-au făcut şi pariuri.

— Camille, şuieră sora ei, îmbujorându-se.

— Cred că Excelenţa Sa a auzit deja despre pariuri, Marie.

— Într-adevăr. Privirea lui metalică fu atinsă de o urmă trecătoare de amuzament. Dar şansele tale nu sunt slabe. Ci egale. Dacă nu cumva decizi să refuzi din nou mâine. Ochii cenuşii o studiară. De ce te afli aici?

Pentru că voia să îl mai vadă pe Keating pentru ultima dată.

— Am descoperit ceva la cină şi voiam să-i zic, rosti ea cu voce tare.

— Este ceva ce aş putea să-i transmit?

Era cel mai probabil o idee proastă, din moment ce putea să apară un zvon cum că marchizul de Fenton nu avea propriul venit şi că era obligat să se bazeze pe avansuri de la cei care aveau să-i devină socri tocmai ca să-şi plătească datoriile. Dar, oricum, ei chiar nu-i păsa de zvonuri.

— Cele zece mii de lire pe care Fenton i le-a promis lui Keating ca să mă mărit cu el. Părinţii mei le plătesc, ca parte din zestre.

— Oh, Doamne, spuse sora ei cu o grimasă.

El miji ochii.

— Ca să vezi, nu e interesant?

— Nu are nicio importanţă, dar părea ceva ce cred că ar fi vrut să ştie. Adică ar trebui să ştie despre asta.

Încet şi spre surprinderea ei, ducele de Greaves zâmbi.

— Da, ar trebui. O să-i spun.

De data asta, ea se încruntă.

— Se întâmplă ceva?

— În clipa asta? Nu sunt sigur. Dar ar trebui să plecaţi, înainte să iscăm alte noi zvonuri.

— Da. Desigur. Atunci ne vedem mâine.

— Nu o să lipsesc.

*

Keating nu fusese niciodată recunoscător pentru o durere de cap… până în noaptea aceea. Îi ajută de minune să rămână supărat, frustrat şi hotărât, adică exact cum trebuia după ce îşi petrecuse trei ore ca să găsească o femeie care avea motive întemeiate să nu-şi dorească să fie găsită.

— Ţi-am spus deja, nu ştiu unde stă, spuse Lady Graslin, dând să iasă din salon. Iar tu trebuie să pleci.

Făcând un pas în faţă ca să o oprească, Keating se îndreptă de spate. Ştia că arăta intimidant şi avea de gând să se folosească de acea trăsătură a lui. Nu avea chef de eschivări.

— Te mai las un minut şi mă apuc să caut prin fiecare cameră din casa ta, Vivienne. Nu şi-a luat o casă în Londra şi nu stă nici la Lady Voss. Asta înseamnă că ori este aici, ori tu ştii unde pot să o găsesc.

— Vorbeşte mai încet, şuieră vicontesa. Am invitaţi la cină la etaj. Ţi-am permis din politeţe să intri în casă. Dar o

să-l chem pe majordom să te scoată afară dacă nu pleci acum.

— Patruzeci de secunde, spuse Keating, fără să se mişte.

— Oricum, nu ştiu de ce crezi c-aş avea ceva de-a face cu Eleanor după un asemenea scandal. Din câte ştiu, ea este pe undeva prin Europa.

— Treizeci de secunde.

Cu chipul palid, Vivienne mai făcu un pas înapoi.

— Numărătoarea ta prostească nu o să ajute la nimic, Blackwood. Nu ştiu unde este. Dacă ştiam, ţi-aş fi spus.

— Atunci mai ai douăzeci de secunde ca să faci asta.

— Fii rezonabil, Blackwood! Nu mai poţi să te porţi ca un animal. Nimeni nu o să mai tolereze asta.

Keating oftă zgomotos.

— Pot să-i simt parfumul, Vivienne.

— Habar n-am despre ce…

— Atunci n-are rost să mai aştept, mormăi el şi trecu în grabă pe lângă ea, ieşind în coridor.

— Nu! Nu poţi să faci asta! Ea îl urmă şi îl apucă de mânecă. Miller!

Majordomul apăru din foaier.

— Milady?

— Scoate-l imediat pe omul ăsta afară din casa mea!

Miller îl apucă de Keating de ceafă. Atâţia oameni încercaseră să-l doboare de-a lungul anilor încât reacţionă aproape fără vreun gând conştient. Întorcându-se, Keating îşi înfipse numaidecât pumnul în nasul majordomului. Cu o bubuitură, bărbatul se prăbuşi.

— Dă-mi drumul sau tu urmezi, spuse el, şi aruncă o privire încruntată spre Lady Graslin.

Cu o tresărire, ea se retrase împleticit, apoi, cu fustele fluturânde, se grăbi să urce scările.

— Graslin! Robert! Bărbate! O să fim omorâţi!

Fiecare instinct pe care îl deţinea urla că Eleanor se afla acolo, pe undeva prin apropiere. Şi avea de gând să primească un răspuns de la ea în seara aceea. Orice altceva era pur şi simplu inacceptabil.

În general, partea din spate a primului etaj adăpostea camerele oaspeţilor; era mai puţin comod de ajuns de acolo la scările principale şi în sufragerie decât de la camerele celor care stăteau acolo permanent. Se aventură după Lady Graslin, trecu pe lângă soţul ei stupid şi slab de înger, Robert, şi o luă pe coridor.

În trecere, deschise larg fiecare uşă şi privi înăuntru. Un salon, o bibliotecă, sala de biliard, apoi unul, două, trei dormitoare goale. Era evident că nu erau folosite de nimeni, căci aşternuturile fuseseră luate de pe paturi şi şemineurile fuseseră curăţate. Totuşi, a patra uşă era încuiată.

— Eleanor, urlă el şi se împinse în uşa solidă din stejar.

Un scâncet slab răsună dinăuntru. Era tot ce avu nevoie.

Se retrase un pas în spate, apoi se împinse în uşă şi o deschise. Tocul se făcu ţăndări, o deja inutilă cheie de pe interior zdrăngăni pe podea. Când se avântă înăuntru, surprinse o urmă de rochie verde care dispăru într-o garderobă conexă.

Keating înaintă apăsat, ajunse la uşă chiar când Eleanor ieşi brusc, cu un pistol în mână. Fără să încetinească, el apucă arma de la ea şi o trimise înapoi în garderoba din spatele ei.

— Ce vrei? spuse ea tremurând, întruchiparea perfectă a unei femei tulburate şi neajutorate.

— Taci din gură! Am să te întreb ceva.

— I-ai face rău mamei fiului tău? Ce fel de monstru eşti?

— Cine este Arnulf Herrmann? întrebă el. Reichgraf Eberstark.

Ea clipi.

— Poftim?

— Cine este?

— Cine este… Eberstark? Este cineva pe care l-am cunoscut când am fugit din Londra. Un prieten.

— Un prieten care te-a consolat după ce-a murit soţul

tău.

— Da. Vrei să spui, după ce mi-ai omorât soţul.

— Mi se pare interesant nu doar că ai locuit în castelul lui vreme de unsprezece luni, dar ai participat şi la un mare bal la opt luni după ce ai fugit din Londra. Ai dansat cu regele Friedrich.

— Au fost foarte buni cu mine în Prusia.

— Sunt mai impresionat de farmecul tău deosebit, văzând c-ai fost în stare să convingi un rege să danseze cu tine, în timp ce ţi se apropia sorocul să naşti… şi să aduci pe lume bastardul unui bărbat care ţi-a ucis soţul.

— Nimeni nu ştia al cui copil era, i-o întoarse ea şi aruncă o privire spre camera din spatele lui.

El auzi un suspin înăbuşit, apoi murmure surprinse.

— În mod evident, gazdele tale nu ştiau deloc de copil, comentă el.

— Eu… Ea se opri din nou şi se făcu lividă. Nu ştiu la ce te referi, domnule Blackwood. Pleacă numaidecât!

— Vreau să aud un lucru de la tine, Eleanor. Şi o să-mi răspunzi. Am o listă cu toate casele în care ai locuit în ultimii şase ani şi cu fiecare bărbat cu care ai fost vreodată văzută în public, aşa că ai mare grijă ce răspunzi.

— Nu aici, Keating, şuieră ea şi se retrase din nou spre garderobă.

Oh, deci acum era stânjenită. Se întoarse cu spatele la ea ca să se uite urât la zeci de aristocraţi care acum se înghesuiau în încăperea din spatele lor.

— Plecaţi!

— Asta este casa mea, Blackwood, afirmă Lord Graslin. Nu o să-ţi permit să…

Keating îi dădu una. Vicontele ateriză în fund cu o bufnitură.

— N-am să te mai avertizez încă o dată. Afară!

— Afară din… casă sau din cameră? întrebă o tânără cu gâtul lung.

„Doamne sfinte!”

— Din cameră.

— Te anunţ că o să chem poliţia! mormăi Graslin,

împleticindu-se spre uşă înaintea soţiei lui.

Mai avea la dispoziţie câteva minute. Mai mult decât suficient. Se avântă din nou în faţă, iar Keating o găsi pe Eleanor în patru labe, căutând ceva într-o grămadă de cutii pentru pălării.

— Dacă îţi cauţi pistolul, ai ratat ocazia să-l foloseşti.

— Cum ai putut? urlă ea şi se ridică din nou în picioare. Ai distrus totul!

— Eu am distrus totul? repetă el, cu maxilarul încleştat. Timp de şase ani, m-ai făcut să cred că am un fiu. Timp de şase ani te-am plătit ca să decorezi jumătate din paturile din Europa. Timp de şase ani, am crezut… el se opri.

Timp de şase ani crezuse că Dumnezeu alesese o pedeapsă pentru el care avea să dureze pentru tot restul vieţii lui. Ceva de care nu avea să mai scape niciodată, de la care să nu-şi mai poată întoarce privirea, pe care să nu o uite niciodată, dar absolut niciodată. Şi totul fusese o minciună.

— Meritai să plăteşti, îi răspunse ea răstit. Tu l-ai omorât pe Edward.

— Da, aşa este. Să ştii că m-am gândit la asta. Cum de s-a întors aşa de devreme acasă în noaptea aceea? întrebă el cu grijă. Ea inventase o poveste, şi el crezuse fiecare cuvinţel. Fusese un prost. Dar acum că vedea lacunele, întreaga construcţie părea să fie gata să se dărâme. După ce practic m-ai legat de pat ca să rămân?

Expresia neliniştită de pe chipul ei se relaxă un pic, de parcă eliberase aerul pe care îl ţinuse în piept.

— Şi ce-ai de gând să faci acum? întrebă ea pe un ton mult mai calm. Să mă omori? Cu toţi martorii ăştia? Nu o să fii niciodată în stare să susţii că a fost în legitimă apărare.

Pentru o clipă, se uită lung la ea, uluit. În cele mai groaznice coşmaruri, în cele mai nedormite nopţi pe care le petrecuse în ultimii şase ani, fusese un monstru. Un bărbat care greşise atât de crunt, încât nu merita decât suferinţă şi nu câştigase altceva decât iluzia unei vieţi bune pe care nu putea să o mai aibă niciodată. Un Tantal, având pentru

totdeauna grijă de un fiu şi de un viitor intangibili, aflaţi dincolo de orizont.

— Nu trebuia să-l inventezi pe Michael, spuse el în cele din urmă, pe un ton încordat şi cu sufletul sfărâmat în mii de bucăţele. Aş fi plătit ca să te întreţin pentru tot restul vieţii mele.

— Nu atât de bine pe cât mi-aş fi dorit. Şi voiam o asigurare că nu o să te răzgândeşti pur şi simplu. Ea chiar se uită supărată la el. Şi acum ce?

— Şi acum ce? repetă el. Dacă mai eram bărbatul pe care l-ai dus în patul tău acum şase ani, cel mai probabil aş fi acţionat foarte violent, foarte urât şi foarte… final.

Expresia ei deveni din nou neliniştită.

— Şi dacă nu mai eşti bărbatul acela?

Pentru câteva fracţiuni de secundă, privirile li se întâlniră. Apoi el se răsuci pe călcâie şi plecă.

Se întrebă dacă Eleanor îşi dăduse seama că mai era întreagă şi în viaţă mulţumită unei persoane. O femeie care hotărâse să fie prietena lui, în ciuda faptului că avea toate motivele să-i evite. O femeie care fusese atât de aproape de a fi a lui, încât abia dacă mai putea să respire când se gândea la ea.

Şi se întreba ce putea să se întâmple atunci când Camille avea să afle că el nu avea un fiu. Dacă nu ar fi fost reputaţia lui proastă şi aceea mult mai bună pe care ar fi câştigat-o ea prin căsătoria cu Fenton, atunci nunta ei ar fi fost un eveniment foarte diferit decât cel pe care îl plănuiseră ei.

Capitolul 22

— Unde naiba ai fost?

Keating se uită peste umăr la Adam, apoi se duse să îl

perie pe Ambele.

— Aveam chef de o plimbare, spuse el, şi îşi păstră vocea scăzută ca să nu-i trezească pe rândaşii care dormeau în camera din spate. A fost o seară lungă.

— Nu mai este seară. Era cât pe ce să trimit pe cineva să verifice pe Bow Street ca nu cumva să fi fost arestat.

— Dacă-mi doream o nevastă care să mă cicălească, găseam pe cineva mai frumos ca tine, comentă Keating, apreciindu-l îngrijorarea, chiar dacă nu avea chef de discuţii.

— Nu există cineva mai frumos ca mine. Bănuiesc că ai găsit-o pe Eleanor, nu?

— Da. Keating închise ochii o clipă. Capul meu are cel puţin cinci tone şi sunt... sunt obosit, Adam. Vorbim mai târziu, înainte să plec.

— Înţeleg. Doar că am ceva informaţii, dar nu sunt sigur cât de importante ar putea să fie. Aşa că aş vrea să ştiu ceva, dacă binevoieşti să-mi spui. Ai un fiu?

— Nu. Nu am. A fost doar un şiretlic prin care să obţină mai mulţi bani şi cooperarea mea neîncetată. Respiră adânc. Pentru o clipă, se simţise eliberat de toate. Liber să o ia de la capăt. Dar cu cât se gândea mai mult la evenimente, cu atât mai multă povară se aşeza din nou pe umerii lui. Moartea lordului Balthrow, indiferent dacă Eleanor îşi aruncase soţul în gura lupului sau nu, continua să fie din vina lui. Băutura, pariurile şi curvele cu care îşi omorâse timpul de la 17 până la 21 de ani erau tot vina lui, la fel ca încăierările în care se implicase adesea de atunci.

— Este deşteaptă; am să recunosc asta. A murit?

Faptul că Adam fusese nevoit să pună o asemenea întrebare vorbea cu vârf şi îndesat despre ce fel de bărbat continua să fie Keating. Sau despre cum credea toată lumea că era. Cele două păreau să fie aproape acelaşi lucru.

— Nu. Crima nu se potrivea cu interesele mele.

— Să îi mulţumim necuratului pentru asta.

Keating aruncă peria în cutie şi se duse să ia o găleată de ovăz pentru Ambele.

— Ce naiba mai contează, Adam? Situaţia nu s-a schimbat cu nimic, în afara faptului că am zece mii de lire pentru mine. Poate o să fiu în stare să acopăr găurile din acoperişul de la Havard’s Glen.

— „În schimb, i-au impus să trăiască în ruşine, / Cu o crimă afurisită lipită de numele lui. / Aşa că, ai grijă cum te porţi, bagă-ţi minţile în cap/ Sau o să i te alături lui Blackwood în flăcările gheenei”, cită Greaves. Nu aşa se termină poemul? Şi felul cum sfârşeşti şi tu, bănuiesc.

— Oricât aş fi de obosit, spuse Keating, cu maxilarul încleştat când se întoarse cu totul spre duce, îmi doresc foarte tare să lovesc în ceva. Aşa că mulţumesc.

Pentru o fracţiune de secundă, Greaves chiar păru surprins.

— Nu vreau să mă bat, Keating, spuse el, şi făcu un pas în spate.

— Tu m-ai lovit mai devreme, este corect aşa. Pe lângă faptul că eşti un nemernic făţarnic care pretinde că nu a făcut niciodată ceva abject în viaţa lui… ceea ce amândoi ştim că este o minciună.

— La naiba, Keating, încetează!

— Nu.

Greaves ridică mâinile, cu palmele în sus.

— Cele zece mii de lire ale tale nu vin de la Fenton. Sunt parte din noua înţelegere pe care a făcut-o cu Montshire ca să se însoare cu ea.

Keating se opri din mers.

— Poftim?

— Este clar că vărul tău abia dacă are două monede în buzunar. A făcut o înţelegere cu Montshire: dacă reuşea să o facă pe Camille să revină în faţa altarului şi în graţiile familiei, aveau să-i ofere o recompensă în bani de peste zece mii de lire. Şi o pereche de cai pentru trăsură.

Greaves îşi coborî din nou încet mâinile.

— Murgi?

— Da.

— Şi cum naiba ai descoperit tu asta?

— Camille a venit acum câteva ore să te caute. Cu

sora ei; este clar că familia ei nu o s-o scape din ochi până la nuntă. Îşi scoase ceasul de buzunar şi îl deschise. Adică până peste cinci ore.

Ea. Camille. Ea fusese acolo, şi el fusese plecat să o vâneze pe Eleanor. Ar fi putut să o mai vadă o dată, dar Eleanor distrusese şi asta. Trase aer în piept.

— Nu schimbă cu nimic situaţia. Are nevoie de Fenton pentru reputaţia lui, nu pentru banii lui.

Greaves se uită o clipă la el.

— Oh, bine, acum eu vreau să te lovesc pe tine. Scuturând din cap, se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre uşa grajdului. Mă spăl pe mâini de amândoi, spuse el peste umăr. N-am mai văzut în viaţa mea doi oameni atât de preocupaţi de fericirea celuilalt, încât să nu vadă ce se află sub nasul vostru. Noapte bună.

Ducele nu înţelegea. Nu îşi dădea seama că lui Camille îi va fi cu mult mai bine să ducă o viaţă cuviincioasă. Chiar dacă Fenton era un mincinos, un bufon şi un sloi de gheaţă, ea se va descurca. Desigur, trebuia să înveţe să-şi ţină în frâu buna dispoziţie şi să fie prudentă faţă de toată lumea şi de părerile lor, dar va avea un acoperiş deasupra capului şi propriul cămin.

Era un cămin cu o înfăţişare mai degrabă ponosită, cu draperii şi mobilă vechi de decenii, iar noile rochii în care el îşi închipuise că avea să o vadă vor fi mai curând din bumbac decât din mătase somptuoasă, dar partea bună era că Fenton nu va dansa niciodată cu ea şi o va trimite zilnic la plimbări prin parc alături de camerista ei.

Nu îşi va mai revedea vreodată prietenele – noua ei familie ciudată – de la clubul Tantal pentru că era ceva care ar insulta sensibilităţile şi masca de ipocrizie sub care se ascundea soţul ei, dar va putea să se bucure de ceai şi de biscuiţi cu fetele care o insultaseră cu fiecare ocazie anul trecut, cele care o goniseră de la ele de acasă când ea era disperată şi speriată.

El, pe de altă parte, va avea un acoperiş nou, promisiunea solemnă făcută ei şi sieşi să nu mai bea niciodată în exces sau să nu se mai implice în încăierări

inutile cu oamenii şi zece mii de lire. Şi nu va mai fi nevoit să trimită nimănui fiecare ban pe care îl câştiga de pe urma pământului lui.

Keating se aşeză pe una dintre băncile de lemn din grajd. Poate că durerea din ţeastă îl înşela, dar optimismul începu totuşi să i se strecoare în suflet. În inimă. Putea să-i facă aşa ceva vărului lui? Avea ea să-i facă asta a doua oară lui Fenton? L-ar alege pe... el? Un scandalagiu, un beţiv şi un criminal?

Gândul îl făcu să se simtă ameţit şi uşor zăpăcit. Putea să o aibă? Demn de ea sau nu, bănuia că totul se reducea la un singur lucru esenţial: avea el curajul să o ceară de soţie şi să facă faţă răspunsului ei?

Îşi scoase ceasul de buzunar vechi şi uzat. Patru şi douăzeci dimineaţa.

Se ridică din nou, apoi îl mai lovi uşor pe Ambele şi ieşi valvârtej din grajdurile de la Baswich House. Spera ca Adam să nu se fi culcat, căci aveau câteva lucruri de discutat.

Şi avea nevoie să o vadă indiferent dacă reuşea să rescrie finalul acelui poem blestemat o dată pentru totdeauna.

*

Lady Montshire o ciupi de obraji pe Camille. Tare.

— Au! Încetează, se împotrivi Camille, apoi se retrase şi îşi puse mâinile reci pe faţă.

— Ai nevoie de nişte culoare în obraji.

— Atunci foloseşte pudră. Nu are niciun rost să mă mutilezi.

Mama ei se încruntă.

— Nu eşti mutilată. Şi, având în vedere că e singurul moment în care ai părut vie în dimineaţa asta, n-am de gând să-mi cer iertare.

— Nu, de ce ţi-ai cere iertare? Fiica ta se mărită cu un bărbat pe care nu-l place şi care nu o place, pentru o sumă foarte mare de bani. Şi, în schimb, tu poţi să le spui

prietenelor tale înfumurate că mi-am revenit în fire.

— Sper doar ca Lord Fenton să îşi dea seama cât de puţin îţi controlezi gura, i-o întoarse tăios Lady Montshire. Dacă ai fi trecut prin asta prima dată, aşa cum ai promis, poate voi doi aţi fi învăţat până acum să fiţi prieteni. Acum trebuie să începi cu suspiciune, ceea ce este numai vina ta. Dar o să vă căsătoriţi azi.

— Mi-am dat cuvântul.

Ceea ce nu înţelegea mama ei era că promisiunea de care se ţinea nu era făcută familiei sau măcar celui cu care era aproape măritată. Era făcută unui bărbat pe care cel mai probabil nu avea să-l mai vadă niciodată. Un bărbat pe care îl iubea, pe care nu îl va uita niciodată şi a cărui fericire conta mai mult pentru ea decât propria fericire. Şi pentru lucrul acela, familia Pryce trebuia să fie foarte, foarte recunoscătoare.

În cele din urmă, mama ei se opri din lovit şi ciupit şi făcu un pas înapoi.

— Chiar eşti foarte frumoasă, spuse ea.

— Arăt mai bine în culori mai închise, se împotrivi Camille când se privi în oglindă. Cu pielea deschisă la culoare şi părul blond, se simţea mult prea palidă şi expusă în rochia albă de mireasă.

Şi, pe lângă faptul că, de data asta, nu era o mireasă cu ochi mari virginali, să se vadă din nou în rochia aceea retrezi în sufletul ei iureşul de amintiri neplăcute, disperarea şi panica de a fi prinsă într-o căsnicie cu un necunoscut, un bărbat care avea de bunăvoie o atitudine rece faţă de ea.

— Trebuie să plecăm la biserică, spuse Lady Montshire şi se întoarse spre cele două fiice mai mici. Rămâneţi aici. Mă întorc numaidecât.

Nimeni nu părea să creadă că avea să dea bir cu fugiţii. Măcar compania surorilor ei o împiedica să desfacă prea mult în patru firul lucrurilor care ar fi putut să fie şi al celor care ar fi trebuit să fie şi care îi răpiseră somnul în ultima săptămână.

— Ce crezi? întrebă Joanna, rotindu-se încet, astfel

încât rochia bleu să i se învârtă în jurul picioarelor. Am purtat-o pe cea verde ultima dată, dar toată lumea m-a văzut în ea.

— Arăţi bine, îi confirmă Marie şi îi mai aruncă pe furiş o privire lui Camille. O tot făcuse de la ieşirea lor secretă de noaptea trecută, dar Camille nu era sigură ce credea că vede.

— Veniţi jos, fetelor! se auzi vocea mamei lor. Trăsura aşteaptă!

Camille trase aer în piept. O făcea pentru Keating, îşi reaminti ea pentru a mia oară. Ea era singura modalitate prin care el îşi va primi banii de care avea nevoie. Şi era singura cale ca el să ajungă să-şi vadă fiul.

Din fericire, drumul până la biserică dură numai douăzeci de minute, pentru că nimeni nu părea să vrea să facă altceva decât să stea şi să se holbeze la ea, de parcă toţi se aşteptau să vadă cum se preface în pasăre şi zboară pe geamul trăsurii. Măcar Marie îşi dădu seama că, dacă ar fi vrut să fugă, ar fi făcut-o cu o seară în urmă. Asta însemna ceva, bănuia ea.

Odată ajunse la biserică, ea şi surorile ei fură înghesuite în cămăruţa din spate. Uşa se deschise o dată ca să o lase pe mama ei să intre, şi nu fu surprinsă să vadă că tatăl ei stătea chiar afară, cu braţele încrucişate la piept. O păzea… sau, mai degrabă, o păzea de ea însăşi.

La ora asta, Keating trebuia să fi plecat deja. Putea să şi-l închipuie pe armăsarul lui de un cafeniu frumos, Ambele, călărind alături de trăsura închiriată în care se aflau valetul şi bagajele lui. Se întrebă dacă venise până la biserică sau dacă făcuse un efort ca să o evite.

Dintr-odată, auzi o discuţie şoptită chiar de partea cealaltă a uşii. Nu putea să discearnă niciun cuvânt, dar cineva nu era fericit. Cu o încruntare, mama ei se strecură din nou pe uşă afară.

Marie se apropie şi se aşeză lângă Camille.

— Dacă îl iubeşti pe domnul Blackwood, cum poţi să te măriţi cu Lord Fenton? şopti ea. Eu aş muri de mâhnire.

— Oamenii nu mor de mâhnire. Şi bănuiesc că a mă

mărita cu Lord Fenton pentru banii pe care îi primeşte Keating este un motiv mai bun decât să mă mărit cu el pentru că a hotărât cineva acum douăzeci şi doi de ani că trebuie să o fac.

Uşa se deschise din nou.

— „Prietenele” tale sunt aici, îi spuse tăios mama ei, cu sprâncenele teribil de încruntate. Femeiuştile alea uşoare şi muierile alea de la cârciumă, toate stau ţanţoş în strana din spate. I-au spus tatălui tău că o să se dezbrace în pielea goală dacă face gălăgie şi au promis să se poarte frumos numai dacă le lăsăm în pace.

Camille rânji.

— Bravo lor! Mă bucur că sunt aici.

— Distrug ceremonia asta. Se presupune că evenimentul ăsta marchează revenirea ta la buna-cuviinţă. Acum scursurile societăţii au venit aici ca să facă probleme.

— Scursurile societăţii mi-au oferit un acoperiş deasupra capului şi mi-au permis să evit câteva lucruri foarte neplăcute. Rămân.

Mama ei o privi încruntată.

— Sunt foarte bucuroasă că o să încetezi să mai fii responsabilitatea mea peste zece minute. Pentru că ştiu că eu nu te-am crescut ca să fii atât de sfidătoare. Numai că-i urez succes lordului Fenton.

Replica păru să semnaleze sfârşitul discuţiei, iar în următoarele zece minute rămaseră în linişte, exceptând ticăitul ascuţit al ceasului mic din colţ. Părea să fie ecoul inimii ei; ferm, neafectat de evenimente, concentrându-se pur şi simplu la bătaie, nu la respiraţie.

Tatăl ei îşi strecură încet capul în încăpere.

— Este timpul.

În sfârşit, inima ei tremură de nervozitate. Era timpul să se mărite. Timpul pentru ca visurile ei să ia sfârşit. Timpul să-şi îndrepte umerii şi să facă ce trebuia să facă.

Lady Montshire şi Joanna plecară, aparent ca să îşi ocupe locurile în rândul din faţă din biserică. Apoi Marie plecă şi îi aruncă o ultimă privire care exprima mai multă compasiune decât s-ar fi aşteptat. Apoi tatăl ei îi oferi

braţul.

Trase cu greu aer în piept, îşi strânse degetele pe mâneca lui şi păşi în biserică.

Acesta fusese momentul, cu treisprezece luni în urmă, în care îşi luase zborul. Ridică privirea şi văzu cum Fenton se holba la ea, de parcă era îngrijorat că, dacă clipea, ea va dispărea. Nu de data asta. De data asta, măcar avea un motiv să se afle acolo.

În vreme ce parcă o sută de perechi o priveau, ea înaintă până când tatăl ei o predă lui Fenton, şi preotul începu să turuie despre sfinţenia căsătoriei. Îşi dorea să fi terminat deja ce avea de spus.

În cele din urmă, preotul îl întrebă pe Fenton dacă o accepta ca soţie. El nici măcar nu se uită la ea, ci îşi păstră atenţia îndreptată spre preotul care oficia ceremonia.

— Da, spuse el.

Apoi veni rândul ei. Evident, trebuia să-l iubească, onoreze şi să-l asculte pe marchiz. Se întrebă dacă se va mulţumi cu unul dintre cele trei lucruri, chiar când dădu să deschidă gura.

Uşile din spate ale bisericii se deschiseră brusc. Ea tresări, se întoarse… şi încremeni.

Keating Blackwood mărşăluia spre altar, cu privirea aţintită spre ea. Numai spre ea. Inima i se eliberă din chingi şi începu să bată nebuneşte. Ce avea de gând?

Printre şoapte de „Sângerosul Blackwood” şi speculaţii rostite cu voce tare despre prezenţa lui, ea îşi zări prietenele în strana din spate. Sophia, Pansy, Sylvie, Lord şi Lady Haybury, ducele de Greaves… şi cu toţii zâmbeau.

El se opri chiar în faţa ei.

— Camille, spuse el pe o voce scăzută care o făcu să se înfioare uşor.

— Keating, răspunse ea. Ce fa…

— Trebuie să-ţi pun o întrebare, o întrerupse el. Sunt un crai, ştiu. Un netrebnic. Cel mai rău dintre oamenii de pe faţa pământului.

Ea scutură din cap.

— Nu, nu ea…

— Oamenii m-au minţit, m-au folosit şi eu m-am minţit pe mine însumi. Totuşi, tu nu m-ai minţit niciodată.

El îngenunche brusc.

Pentru o clipă, inima ei se opri pur şi simplu. Timpul se opri. Avea 12 ani, îşi închipuia prinţul dărâmând zidurile castelului şi purtând-o într-o lume de săruturi şi bomboane de ciocolată. În sfârşit, bărbatul avea un chip şi o privea hotărât.

— Camille, te iubesc din tot sufletul meu putred. Te divinizez. Prind putere şi curaj doar privindu-te. Nu-mi doresc niciodată, dar niciodată să fiu fără tine. El şovăi, tremurul din vocea lui atingând-o undeva adânc în suflet. Camille, vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Ia stai o clipă, Blackwood! mormăi Lord Fenton şi făcu un pas în faţă. Nu poţi să o ceri de soţie! Sunt pe cale să mă însor cu ea! Avem o înţelegere!

— Taci din gură, Stephen, i-o întoarse Keating, fără să îi arunce măcar o privire vărului lui.

Oh, voia să se mărite cu el. Atât de tare! Abia având încredere că putea să-şi păstreze echilibrul, darămite firea, ea îşi puse o mână pe umărul lui şi se aplecă.

— Dar cum rămâne cu banii? Şi cu Michael?

Ochii căprui-deschis îi întâlniră privirea.

— Nu există niciun Michael, murmură el. Ea m-a minţit. Cât despre bani, nu prea este o alegere grea în situaţia dată. El se întinse şi îi luă mâna rămasă liberă într-a lui. Dar este decizia ta. Vrei să-ţi petreci restul vieţii cu un bărbat ca mine?

Camille scutură din cap.

— Nu. Nu vreau să-mi petrec restul zilelor cu un bărbat ca tine.

— Vezi? interveni Fenton. Pleacă, Keating. Acum.

Keating clipi.

— Eu…

— Şşşt! Nu vreau un bărbat *ca* tine. Te vreau pe tine. Vreau să mă mărit cu tine. Te iubesc.

El se ridică, apoi îşi strecură mâna pe cocul ei frumos

aranjat şi îi înclină capul pentru un sărut răvăşitor şi plin de ardoare. Undeva, în apropiere, o auzi pe mama ei ţipând, dar abia dacă o luă în seamă. Keating o luă în braţe şi o trase cu hotărâre spre el.

— Te iubesc, şopti el din nou şi îşi apăsă buzele mai delicat pe ale ei.

— Te iubesc, şopti şi ea şi îl prinse de revere ca el să nu poată fugi.

— Atunci vino cu mine! Am o trăsură care aşteaptă să ne ducă la Gretna Green.

Camille rânji.

— Oh, da.

El o apucă ferm de mână şi, împreună, fugiră pe uşa din spate a bisericii, în vreme ce haosul se dezlănţui în jurul lor. Trăsura care îi aştepta purta blazonul ducelui de Greaves, ceea ce explica de ce prietenele ei nu-şi făcuseră deloc griji pentru ea.

În vreme ce el o ajută să urce şi i se alătură în trăsură, printre uşile deschise ale bisericii îl zări pe Fenton stând lângă preot, cu gura larg deschisă. Ea râse.

Keating o ţinu de mână când trăsura porni repede spre nord.

— Mi-am permis să-ţi iau cea mai mare parte din haine şi lucruri de la Tantal în dimineaţa asta, spuse el, fără să-şi întoarcă vreo clipă privirea de la ea. Sophia mi-a spus să-ţi dau asta. El se aplecă în faţă şi încet, delicat o sărută din nou. Poate nu chiar în felul ăsta, dar am reinterpretat.

— Încă nu-mi vine să cred că este adevărat, spuse ea. Visez.

— Nu visezi. Expresia de pe chipul lui deveni serioasă. Acum chiar că o să fii absolut ruinată. Gata cu petrecerile, cu dansurile, cu plimbările neobservate prin parcurile din Londra!

— Bănuiesc că Havard’s Glen are alei.

— Are nişte alei foarte frumoase. Şi un iaz. Şi căprioare.

El îşi trecu degetele peste chipul ei, parcă pentru a-i memora trăsăturile.

— Şi are şi orchestre?

— Are, spuse el zâmbind. De fapt, îţi jur că, dacă nu e o orchestră în următoarele trei săptămâni, o să angajez muzicieni şi o să dansez cu tine prin casă. Doar noi doi.

Perspectiva suna mai bine ca o petrecere.

— Mulţumesc că m-ai salvat, spuse ea.

Copila din ea avusese dreptate; visurile deveneau realitate. Tocmai începuse să trăiască un vis. O singură lacrimă fierbinte i se prelinse pe obraz.

El i-o şterse şi sărută locul pe unde alunecase.

— *Eu* îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat, răspunse el. Prietena mea. Iubita mea. Dragostea mea.

Sfârşit